„Seriile Sabrinei Jeffries creează dependență!"
Library Journal

Pentru iubirea unui duce

SABRINA JEFFRIES

COLECȚIA
Iubiri de poveste

SERIA „ȘCOALA PENTRU MOȘTENITOARE"

Louisa North, o tânără încăpățânată și liberă, se bucură de independența ei și se implică în tot felul de acte de caritate – ba chiar și în politică –, în ciuda protestelor regalului ei tată. Prin urmare, când Simon Tremaine, răvășitorul duce de Foxmoor, de care a fost cândva îndrăgostită și cu care a fost la un pas de a se căsători – dar care a pus mai presus ambițiile politice și, din acest motiv, a fost trimis în exil în India – se întoarce în Anglia și se arată iar interesat de ea, Louisa nu poate să nu-i privească intențiile cu scepticism. Copleșită de îndoieli, se întreabă dacă lui Simon îi pasă cu adevărat de ea sau urmărește doar să se răzbune și să își împlinească vechea ambiție de a deveni prim-ministru, asemenea bunicului său.

Când focul dintre ei se reaprinde cu o forță mistuitoare, Louisei îi este imposibil să se opună pasiunii irezistibile. Însă în momentul în care descoperă motivul pentru care el o vrea de soție și îi află secretele adânc îngropate, Louisa jură că o să-l facă să plătească scump.

Iar prețul va fi pe măsură... însăși inima lui.

„Fanii Sabrinei Jeffries vor devora această poveste
absolut savuroasă!"
Romantic Times

Sabrina Jeffries este autoarea a peste 40 de romane, vândute în aproape 10 milioane de exemplare și traduse în 20 de limbi.

Tradiție din 1989
ISBN 978-606-33-3718-5
9 786063 337185
Alma

Capitolul 1

Aprilie 1821, Londra

Dragul meu văr Michael,

Îl cunoști pe ducele de Foxmoor, care a revenit recent în Anglia? Am auzit atâtea povești diferite despre scandalul legat de plecarea lui, încât nu știu ce să mai cred. Lady Draker și Louisa, sora lui Lord Draker, cele mai afectate două lady nu spun nimic despre asta. Ducele a pomenit despre acest lucru în preajma altor domni?

Cu drag, a ta

Charlotte

Nu se schimbase nimic de șapte ani.

Și totul era schimbat.

Simon Tremaine, duce de Foxmoor, stătea în balconul de granit de deasupra grădinilor surorii lui, Regina, și studia atent oaspeții. Poate el era pur și simplu diferit. Înainte de numirea în funcția de guvernator general al Indiei, ar fi știut cu precizie cum să se descurce la acea întrunire a celei mai strălucite și mai bune părți din înalta societate englezească.

Acum, se simțea ca un străin în propria țară.

Un scârțâit îi răsună în urechea stângă, reamintindu-i că nu era singurul străin. Se întinse să-și scarpine pe burtică maimuța, animalul lui de companie.

– Da, Raji, petrecerile de aici sunt foarte diferite de cele de la Casa Parlamentului din Calcutta, nu-i așa?

Nici o orchestră indigenă care să cânte cu entuziasm mai mult decât cu talent, nici o supă cu sos bogat de curry și ardei iute, nici un palmier tropical plin de nuci de cocos. Aici, erau doar harpiști profesioniști, sosuri franțuzești și un gard viu din tisă subliniat de straturi de ciubotica-cucului.

Și o suită de chipuri noi de asociat unor nume, o suită de membri noi ai parlamentului de evaluat la acea petrecere a zilei de naștere a fiului bastard al regelui.

– Regina ar fi putut să mă atenționeze dacă voia să invite pe fiecare blestemat de parlamentar din regat la petrecerea soțului ei, îi spuse el lui Raji. Sunt surprins că Draker a permis așa ceva. Era o vreme când și-ar fi baricadat moșia în fața adunăturii de aici.

Simon porni spre treptele care duceau în grădinile luminate de felinare, apoi încremeni când privirea lui lungă aterizâ pe femeia cu părul negru care stătea aproape de capătul treptelor.

Louisa North, sora lui Draker. Care era tot fiica nelegitimă a regelui. Și chiar femeia care pusese ca el să fie exilat în India.

Regina explicase foarte limpede cum cumnata ei avea să fie la petrecere, dar să se aștepte ca Louisa să participe și să o vadă în carne și oase erau totuși două lucruri total diferite.

În special când ea arăta așa.

Ca reacție la tensiunea neașteptată a stăpânului lui, Raji clănțăni din dinți. Simon încuviință din cap.

– Da, înainte era drăguță. Dar acum...

Cândva în anii petrecuți în străinătate, tânăra nevinovată și ciudată care îi bântuise visele înflorise într-o frumusețe rafinată.

Simon gemu. De ce anii inutili petrecuți pe piața de căsătorie nu-i afectaseră ochii ca niște bijuterii sau râsul strălucitor? De ce mesele ei bogate de la curte nu-i transformaseră silueta ademenitoare într-una corpolentă? Nu era câtuși de puțin corpolentă, la naiba cu ea!

Dar diferită, da. Trăsăturile ei de om de la țară, proaspete, erau acum educate să arate rezervare. Chiar rochia de seară, de culoarea porțelanului albastru, era discretă, un truc feminin de o eleganță tăcută, care doar îi sugera întreaga bogăție a formelor. Și buclele de fetișcană dispăruseră, înlocuite fiind de un vârtej sofisticat de bucle negre care implorau să fie desprinse și sărutate...

La naiba! Cum de îndrăznea să-l mai afecteze așa? Bunicul lui s-ar fi răsucit în mormânt. După purtarea lui nesăbuită față de ea, bătrânul conte de Monteith fusese negru de furie. Simon nu avea să uite niciodată ce îi spusese la ultima lui vizită înainte de plecarea spre India.

„Știu că o să te dovedești la fel de lipsit de valoare ca tatăl tău, urmărind plăcerea înaintea datoriei. N-ai învățat nimic din pregătirea mea? Ești prea mult sclavul pasiunilor tale ca să guvernezi vreodată cu succes o țară."

La naiba cu el și cu „pregătirea" lui. Simon demonstrase în India că bunicul matern se înșelase, căci, cu excepția gafei de la Poona, guvernase cu pricepere. Iar acum, avea să-i demonstreze bărbatului că se înșelase și în privința Angliei – cu sau fără Louisa. Își dorea doar ca bunicul Monteith să nu fi murit înainte de a fi fost martor la triumful lui Simon.

Raji dansa fără odihnă pe umărul lui, și Simon mângâie umărul maimuței ca să o liniștească.

– Da, împielițatule. Este cel mai bine să ne alăturăm mulțimii înainte să mă vadă careva, în special domnișoara North, cum mă holbez ca un indian flămând care admiră un bol de orez.

Merse cu pași mari înspre scări.

– Excelență!

Simon se întoarse să vadă un slujitor care se grăbea de-a lungul galeriei.

– Milady mi-a spus să am grijă de dumneavoastră, zise bărbatul când îl ajunse din urmă pe Simon. Excelența Sa a cerut să vă întâlniți imediat în grădina de trandafiri.

La naiba, altcineva pe care nu voia să-l vadă. Corespondența lui Simon cu fostul lui prieten se limitase la afaceri guvernamentale indiene.

– Ce dorește Excelența Sa?

Slujitorul clipi.

– N... nu știu. Am fost trimis doar să vă chem. El se uită la Raji cu prudență. Să vă pun mai întâi animalul în cușca lui?

– Raji a luat parte la peste treizeci de baluri în India. O să fie bine. Simon îl lăsă pe slujitor să plece. Spune-i Excelenței Sale că o să mă alătur numaidecât.

– Foarte bine, domnule, spuse slujitorul, părând evident neliniștit când plecă grăbit.

Lui Simon nu-i păsa. Regele n-avea decât să aștepte, așa cum îl făcuse el pe Simon să aștepte în toți anii aceia, ca să-și continue cariera politică.

Coborî scările, doar pentru a-și da seama că drumul lui era blocat de Louisa și de doamna în vârstă cu care discuta. Dumnezeule mare, era Lady Trusbut. Era în stare să o recunoască oriunde pe baroana iubitoare de păsări. Nimeni altcineva n-ar fi purtat un evantai și o gentuță cu pene, fără a mai menționa obișnuitele pene de pe rochia de seară și din coafură, care o făceau să arate mai mult ca un vânzător de păsări decât ca soția unui influent membru al Camerei Lorzilor.

Când harpiștii începură să interpreteze o nouă piesă și Lady Trusbut își întoarse capul să asculte, el observă că purta chiar un păun artificial amplasat ingenios în...

La naiba, Raji!

Chiar când Simon se gândi la asta, se repezi spre animalul de companie, dar Raji alerga deja pe scări după singurul lucru care îl putea face să devină neastâmpărat. Păsările false.

Cu multă voioșie, Raji se urcă pe spatele lui Lady Trusbut și se cufundă în coafura ei după ceea ce credea el că era o jucărie. Simon se repezi după el blestemând, tresărind când Lady Trusbut țipă... și continuă să țipe în timp ce Raji făcu un salt în capul ei, trăgând puternic de ornamentul atașat de părul lui Lady Trusbut.

– Raji, nu! porunci el, dar vocea lui fu complet acoperită de oaspeții panicați care alegau să o ajute.

Între timp, Louisa încercă să convingă maimuța să-i vină în brațe, în vreme ce Lady Trusbut se cufundase într-un fel de incantație:

– Ia-l de pe mine... Ia-l de pe mine... Ia-l de pe mine...

– Raji, vino aici! țipă Simon în timp ce se apropia de ele.

De astă dată, atât animalul lui de companie, cât și Louisa îl auziră.

Totuși, Raji îl ignoră, dar Louisa nu. Capul ei se întoarse, cu ochii plini de o uluire trecătoare. Apoi, trăsăturile i se destinseră sub o mască netulburată.

– Înțeleg că această creatură îți aparține.

– Mi-e teamă că da. Se uită furios la animalul lui de companie. Dă-te jos în clipa asta, neisprăvitule!

Simon se întinse după el, dar Raji se dădu mai în spate, luând cu el păunul și scoțând un alt țipăt de la Lady Trusbut. Pentru o maimuță, Raji poseda un simț bine dezvoltat al instinctului de conservare.

– Înrăutățești lucrurile, Excelență. Se teme de tine.

– Singurul lucru de care îi este teamă este să piardă pasărea aia blestemată, răbufni Simon, iritat că ea putea să-l numească „Excelență", de parcă erau străini.

– Vai de mine, vai de mine! Lady Trusbut se apucă de cap, apoi țipă când Raji scormoni mai tare. Nu trebuie să lăsați creatura aia să distrugă păunul meu favorit!

– Este în regulă, spuse Louisa. Sunt sigură că putem găsi altceva ce să distrugă. Ea aruncă o privire în jur, apoi apucă o cupă de la un lacheu care trecea. După ce-și înmuie degetul în punci, îl ținu deasupra maimuței. Oh, miroase asta, Raji. Nu miroase delicios?

Louisa bău din cupă și zâmbi larg, cu degetul mai aproape de maimuță. Mmm, este foarte dulce.

Raji se aplecă suficient de aproape pentru a-i linge degetul, întâi cu grijă, apoi cu nerăbdare. Louisa ținu cupa mai sus, iar Raji o atinse cu o mână, în vreme ce în cealaltă ținea pasărea.

Louisa trase cupa mai în spate.

– Oh, nu, băiete dragă, trebuie să vii aici după ea.

De îndată ce Raji se aplecă spre cupă, Simon se întinse să desfacă degetele maimuței de pe păun. Raji arăta dărâmat, dar la sfârșit câștigă punciul și sări pe umărul Louisei. Lady Trusbut fu uimită, dar Louisa nici măcar nu clipi. Cu un calm admirabil, luă maimuța în brațe și îi întinse cupa.

Câtă vreme Lady Trusbut își aranja cu frenezie coafura la loc, Simon îi spuse Louisei:

– Lasă-mi-l mie.

Hoțomanul era sigur că urma să se îndrepte direct spre păunul lui Lady Trusbut de îndată ce termina punciul. Dar, când Louisa îl ținu, maimuța o apucă de corsaj și se tângui.

– Se pare că nu vrea să vină la tine, spuse ea, arcuind o sprânceană neagră ca pana corbului, în timp ce îl legăna pe Raji la piept.

– Bineînțeles că nu, murmură Simon. Împielițatul de animal de companie goli cupa, apoi îi aruncă o privire satisfăcută lui Simon. Trădător mic! Jumătate dintre bărbații din grădina asta ar da orice să fie unde este afurisitul ăsta chiar acum.

O roșeață se răspândi dinspre obrajii Louisei spre gât, până aproape de sânii care-i serveau lui Raji drept pernă, făcând ca pulsul lui Simon să se întețească asemenea fugii unui elefant care o luase razna. Dar privirea calmă care o întâlni pe a lui era atât de distantă de parcă nu s-ar fi întâlnit niciodată.

– Dacă nu-ți place unde stă acum animalul tău de companie, poate n-ar trebui să-l iei la petreceri.

– Dumnezeule mare! Lady Trusbut, care își repara coafura, ridică o mână mânjită de sânge. Bestia m-a rănit!

Apoi, leșină.

În timp ce Simon înjură, Louisa spuse pe un ton poruncitor:

– Dă-mi sărurile mirositoare.

– Unde sunt? întrebă Simon.

– În gentuța mea. Louisa încercă să jongleze cu Raji și cu cupa goală. Oh, nu contează. Poftim, ia-ți maimuța.

Îl aruncă pe Raji în brațele lui Simon.

Raji scăpă cupa, dar, când se uită cu jind la Lady Trusbut – întinsă pe jos – și la păunul ei, Simon îl prinse numaidecât de încheieturi.

– Nu, nu o să faci asta, hoțomanule.

Louisa flutura deja sărurile mirositoare pe la nasul lui Lady Trusbut, în timp ce alte femei se înghesuiră împrejurul cărării pietruite ca să o ajute. Simon se simți ca un intrus. Din nou.

– Iertați-mă, doamnelor, dar ar fi cel mai bine să-l pun pe Raji în cușca lui.

Nimeni nu-i acordă atenție, cu excepția Louisei, care îl privi în treacăt.

– Da, Excelență, poți să-ți iei tălpășița acum. Avem situația sub control.

Să-și ia tălpășița acum. O replică acidă îi stătea pe buze, dar Raji se lupta să se elibereze, așa că Simon nu putea să stea să se certe.

– Te rog să-i prezinți scuzele mele lui Lady Trusbut.

Se depărtă cu pași mari prin mulțime. Ignoră șoaptele celor din jur, urcă în grabă scările, apoi, odată ajuns înăuntru, enervarea lui spori.

– Ai putea crede că eu și femeia asta suntem doi străini, mormăi el în timp ce se îndrepta furios spre biblioteca enormă a lui Draker, unde lăsase cușca lui Raji. Poți să-ți iei tălpășița acum, Excelență... Cum îndrăznește să mă alunge de parcă aș fi un afurisit de servitor? Simon se uită încruntat la Raji. Și tu trebuia să înrăutățești lucrurile, nu-i așa? Trebuia să mă faci să par un prost în fața ei. Nenumărate baluri indiene fără nici un incident, și tu alegi prima petrecere englezească pentru a ne face de râs pe amândoi.

Cu Raji protestând la fermitatea cu care îl ținea stăpânul lui, Simon intră în bibliotecă.

– Data viitoare când o să cioplesc ceva pentru tine, neisprăvitule, o să fie o pereche de cătușe.

Era o amenințare inutilă; Simon rareori îl închidea pe Raji în cușcă. Era probabil cauza pentru care ticălosul țipa indignat în timp ce Simon îl căra spre închisoarea lui.

– Am uitat că cioplești, spuse o voce dureros de familiară din spatele lui Simon. Obișnuiai să faci așa un dezastru în camera de oaspeți.

Simon gemu. La naiba. Mai întâi Louisa, acum asta. Se întoarse ușor cu fața spre rege, care tocmai intrase în bibliotecă.

– Maiestate!

În timp ce făcu o plecăciune, cu Raji în brațe, Simon se pregăti pentru confruntarea stânjenitoare.

– Vioi băiatul, nu-i așa?

Regele făcu semn din cap spre Raji, care continua să protesteze pentru retragerea lui iminentă din înalta societate.

– De obicei, se poartă mai bine.

Simon îl împinse pe Raji în cușcă, dar numai când îi dădu animalului de companie pasărea vesel pictată, jucăria lui favorită, Raji se calmă, strângând la piept creatura cioplită cu o afecțiune paternă.

George se strecură mai aproape ca să privească cușca.

– Tu i-ai cioplit jucăria?

– Cioplitul mă ajută să gândesc.

– Să faci planuri și comploturi, vrei să spui.

Simon se uită la el cu prudență.

– Un talent de care te-ai folosit și tu, din câte îmi amintesc.

– Destul de adevărat. Regele îl cercetă din priviri pe Simon. Arăți bine.

– Și tu la fel.

De fapt, George arăta ca o balenă umflată. O viață plină de desfrâu era trădată de trăsăturile pufoase și de pielea palidă.

– Nu obișnuiai să mă minți, canalie obraznică, așa că nu începe acum.

Simon își înăbuși un râset. Obișnuia să-l mintă pe rege cu o regularitate dureroasă... era modul în care avansase în carieră. Dar gata.

– Bine. Arăți ca naiba. Asta voiai să auzi?

George făcu o grimasă.

– Nu, dar este adevărat, nu-i așa?

– Adevărul depinde de cum privești lucrurile. Simon închise cușca lui Raji, întrebându-se ce punea la cale regele. Așa cum spunea aghiotantul meu: „Este mai bine să fii orb decât să vezi lucrurile numai dintr-un punct de vedere".

– Nu-mi livra o prostie luată de la o corcitura indiană, răbufni George. Nu ești un nabab nerăbdător să țină discursuri despre călătoriile lui și să-i distreze pe neserioși cu animalul lui de companie. Amândoi avem un destin mai măreț.

În vreme ce degetele lui încremeniră pe încuietoarea cuștii lui Raji, Simon spuse pe un ton neutru:

– Pari cam sigur de asta.

– Nu este momentul pentru jocuri. Știu că ai fost la parlament ieri. Faci un bilanț al situației, nu-i așa?

Simon nu negă. Și nici nu dezvălui că doar într-o oră petrecută alături de camarazii lui se lămurise cât de mult i se schimbaseră ideile despre politică în timpul petrecut în India. Guvernarea cu o indulgență paternală funcționase bine pentru oamenii de pe vremea bunicului lui, dar Revoluția franceză și dezertarea americană schimbaseră așteptările oamenilor.

Din nefericire, vechea gardă reacționase dur și instituise politici draconice care stârniseră și mai multe probleme. Trebuiau să asculte de vocile nemulțumite. Ceea ce însemna revizuirea Camerei Comunelor în așa fel încât să-i reprezinte nu doar pe cei mai bogați moșieri. Simon nu avea de gând să îi lase pe vechii lui aliați să afle de noile lui idei. Trebuia să o ia mai ușor. Vechea gardă nu răspundea bine la propunerile de reformă... El trebuia să se reasigure că măsurile lui nu ar însemna o răsturnare a guvernului. Schimbarea moderată, lentă era singurul lucru care avea șanse să fie acceptat.

Simon se întoarse și-l găsi pe rege privindu-l nesigur.

– Înseamnă că vrei să mergi înainte cu ambiția ta de-o viață, nu-i așa? Maiestatea Sa îi studie chipul. Toată lumea se așteptă să mergi pe calea familiei Monteith.

Atunci, toată lumea putea să se ducă naibii. Pentru că, deși ambiția lui Simon era mai aprigă ca niciodată, nu avea să continue pe calea bunicului și să trăiască o viață de ipocrizie și de corupție morală secretă.

Sau să aibă din nou de-a face cu regele și cu intrigile lui. Maiestatea Sa era, în cel mai bun caz, imprevizibil și, în cel mai rău caz, periculos.

– Nu m-am hotărât încă...

– Ba sigur că da. Îi aruncă lui Simon o ocheadă vicleană. Sau n-ai fi dus până la capăt mandatul de guvernator general. Te-ai fi întors în Anglia de îndată ce te săturai de căldură, șerpi și problemele cu băștinașii. Dar tu ai mers mai departe când un om mai slab ar fi spus: „Am avere și rang. Cine mai are nevoie de politică?"

Simon sări ca ars.

– Am mers mai departe pentru că am promis să fac asta.

– Și pentru că ți-am spus că nu o să ai nici un viitor în politică dacă n-o făceai.

Cu siguranță, Maiestatea Sa voia să insiste asupra chestiunii.

– Da. Dar am slujit mandatul cu credință, iar acum îmi datorezi sprijinul tău necondiționat pentru candidatura mea la funcția de prim-ministru. După cum ne-am înțeles.

Cu un zâmbet viclean, regele îl încercui.

– Ah, dar asta nu este exact ce am convenit, nu-i așa? Am spus că, dacă pleci în India, nu o să mă opun reintrării tale în politică odată ce te întorci. Nu am menționat nimic despre vreo susținere.

Un acces puternic de furie îi arse măruntaiele lui Simon. Chiar dacă nu era surprins că Maiestatea Sa despica firul în patru, reacția acestuia îi zădărnicea planurile pentru Anglia. Oricât de mult detesta gândul, schimbarea permanentă avea nevoie de complicitatea regelui.

Dar să fie blestemat dacă ajungea să implore.

– Atunci, sunt pe cont propriu. Mulțumesc mult că ai clarificat acest detaliu. Se întoarse spre ușă. Acum, dacă mă scuzi...

– Așteaptă, naiba să te ia! Ideea era dacă tu chiar ai nevoie de sprijinul meu necondiționat...

– O să fac așa cum ai spus. Simon făcu o pauză când ajunse la ușă. Ultima oară când mi-ai fluturat „suportul necondiționat" prin față, m-am trezit alungat. Mulțumită unui sărut nesăbuit și unui pumn de false promisiuni. Iartă-mă dacă mi-am pierdut pofta de a mai căuta favorurile tale.

– Nu fi impertinent, Foxmoor. Știi al naibii de bine că ceea ce s-a întâmplat cu Louisa a fost greșeala ta. Ți-am spus să n-o faci să creadă că o să te căsătorești cu ea. Trebuia să întorc privirea când m-ai sfidat?

În mod evident, aveau să poarte discuția aceea, fără a se ține cont de dorințele lui Simon. El închise ușa și se întoarse spre rege.

– Mi-ai dat o misiune imposibilă. S-o curtez, dar să n-o curtez. Să o conving să meargă singură cu mine ca să o poți întâlni, dar să nu-i spun de ce. El răsuflă apăsat. N-am putut să-ți îndeplinesc obiectivele rămânând indiferent.

– Credeam că o să te porți ca un gentleman onorabil.

Cu Louisa, a cărei gură voluptoasă îi bântuia visele încă de atunci?

– Până și eu am limite.

George îl scrută din priviri pe Simon.

– Este mult schimbată față de tânăra pe care o știai atunci, nu crezi?

Schimbarea bruscă de subiect îl puse și mai în gardă. Mergeau pe nisipuri mișcătoare.

– N-aș putea spune. Abia am avut timp să vorbim.

Simon nu negă. Și nici nu dezvălui că doar într-o oră petrecută alături de camarazii lui se lămurise cât de mult i se schimbaseră ideile despre politică în timpul petrecut în India. Guvernarea cu o indulgență paternală funcționase bine pentru oamenii de pe vremea bunicului lui, dar Revoluția franceză și dezertarea americană schimbaseră așteptările oamenilor.

Din nefericire, vechea gardă reacționase dur și instituise politici draconice care stârniseră și mai multe probleme. Trebuiau să asculte de vocile nemulțumite. Ceea ce însemna revizuirea Camerei Comunelor în așa fel încât să-i reprezinte nu doar pe cei mai bogați moșieri. Simon nu avea de gând să îi lase pe vechii lui aliați să afle de noile lui idei. Trebuia să o ia mai ușor. Vechea gardă nu răspundea bine la propunerile de reformă... El trebuia să se reasigure că măsurile lui nu ar însemna o răsturnare a guvernului. Schimbarea moderată, lentă era singurul lucru care avea șanse să fie acceptat.

Simon se întoarse și-l găsi pe rege privindu-l nesigur.

– Înseamnă că vrei să mergi înainte cu ambiția ta de-o viață, nu-i așa? Maiestatea Sa îi studie chipul. Toată lumea se așteptă să mergi pe calea familiei Monteith.

Atunci, toată lumea putea să se ducă naibii. Pentru că, deși ambiția lui Simon era mai aprigă ca niciodată, nu avea să continue pe calea bunicului și să trăiască o viață de ipocrizie și de corupție morală secretă.

Sau să aibă din nou de-a face cu regele și cu intrigile lui. Maiestatea Sa era, în cel mai bun caz, imprevizibil și, în cel mai rău caz, periculos.

– Nu m-am hotărât încă...

– Ba sigur că da. Îi aruncă lui Simon o ocheadă vicleană. Sau n-ai fi dus până la capăt mandatul de guvernator general. Te-ai fi întors în Anglia de îndată ce te săturai de căldură, șerpi și problemele cu băștinașii. Dar tu ai mers mai departe când un om mai slab ar fi spus: „Am avere și rang. Cine mai are nevoie de politică?"

Simon sări ca ars.

– Am mers mai departe pentru că am promis să fac asta.

– Și pentru că ți-am spus că nu o să ai nici un viitor în politică dacă n-o făceai.

Cu siguranță, Maiestatea Sa voia să insiste asupra chestiunii.

– Da. Dar am slujit mandatul cu credință, iar acum îmi datorezi sprijinul tău necondiționat pentru candidatura mea la funcția de prim-ministru. După cum ne-am înțeles.

Cu un zâmbet viclean, regele îl încercui.

– Ah, dar asta nu este exact ce am convenit, nu-i așa? Am spus că, dacă pleci în India, nu o să mă opun reintrării tale în politică odată ce te întorci. Nu am menționat nimic despre vreo susținere.

Un acces puternic de furie îi arse măruntaiele lui Simon. Chiar dacă nu era surprins că Maiestatea Sa despica firul în patru, reacția acestuia îi zădărnicea planurile pentru Anglia. Oricât de mult detesta gândul, schimbarea permanentă avea nevoie de complicitatea regelui.

Dar să fie blestemat dacă ajungea să implore.

– Atunci, sunt pe cont propriu. Mulțumesc mult că ai clarificat acest detaliu. Se întoarse spre ușă. Acum, dacă mă scuzi...

– Așteaptă, naiba să te ia! Ideea era dacă tu chiar ai nevoie de sprijinul meu necondiționat...

– O să fac așa cum ai spus. Simon făcu o pauză când ajunse la ușă. Ultima oară când mi-ai fluturat „suportul necondiționat" prin față, m-am trezit alungat. Mulțumită unui sărut nesăbuit și unui pumn de false promisiuni. Iartă-mă dacă mi-am pierdut pofta de a mai căuta favorurile tale.

– Nu fi impertinent, Foxmoor. Știi al naibii de bine că ceea ce s-a întâmplat cu Louisa a fost greșeala ta. Ți-am spus să n-o faci să creadă că o să te căsătorești cu ea. Trebuia să întorc privirea când m-ai sfidat?

În mod evident, aveau să poarte discuția aceea, fără a se ține cont de dorințele lui Simon. El închise ușa și se întoarse spre rege.

– Mi-ai dat o misiune imposibilă. S-o curtez, dar să n-o curtez. Să o conving să meargă singură cu mine ca să o poți întâlni, dar să nu-i spun de ce. El răsuflă apăsat. N-am putut să-ți îndeplinesc obiectivele rămânând indiferent.

– Credeam că o să te porți ca un gentleman onorabil.

Cu Louisa, a cărei gură voluptoasă îi bântuia visele încă de atunci?

– Până și eu am limite.

George îl scrută din priviri pe Simon.

– Este mult schimbată față de tânăra pe care o știai atunci, nu crezi?

Schimbarea bruscă de subiect îl puse și mai în gardă. Mergeau pe nisipuri mișcătoare.

– N-aș putea spune. Abia am avut timp să vorbim.

Simon nu negă. Și nici nu dezvălui că doar într-o oră petrecută alături de camarazii lui se lămurise cât de mult i se schimbaseră ideile despre politică în timpul petrecut în India. Guvernarea cu o indulgență paternală funcționase bine pentru oamenii de pe vremea bunicului lui, dar Revoluția franceză și dezertarea americană schimbaseră așteptările oamenilor.

Din nefericire, vechea gardă reacționase dur și instituise politici draconice care stârniseră și mai multe probleme. Trebuiau să asculte de vocile nemulțumite. Ceea ce însemna revizuirea Camerei Comunelor în așa fel încât să-i reprezinte nu doar pe cei mai bogați moșieri. Simon nu avea de gând să îi lase pe vechii lui aliați să afle de noile lui idei. Trebuia să o ia mai ușor. Vechea gardă nu răspundea bine la propunerile de reformă... El trebuia să se reasigure că măsurile lui nu ar însemna o răsturnare a guvernului. Schimbarea moderată, lentă era singurul lucru care avea șanse să fie acceptat.

Simon se întoarse și-l găsi pe rege privindu-l nesigur.

– Înseamnă că vrei să mergi înainte cu ambiția ta de-o viață, nu-i așa? Maiestatea Sa îi studie chipul. Toată lumea se așteptă să mergi pe calea familiei Monteith.

Atunci, toată lumea putea să se ducă naibii. Pentru că, deși ambiția lui Simon era mai aprigă ca niciodată, nu avea să continue pe calea bunicului și să trăiască o viață de ipocrizie și de corupție morală secretă.

Sau să aibă din nou de-a face cu regele și cu intrigile lui. Maiestatea Sa era, în cel mai bun caz, imprevizibil și, în cel mai rău caz, periculos.

– Nu m-am hotărât încă...

– Ba sigur că da. Îi aruncă lui Simon o ocheadă vicleană. Sau n-ai fi dus până la capăt mandatul de guvernator general. Te-ai fi întors în Anglia de îndată ce te săturai de căldură, șerpi și problemele cu băștinașii. Dar tu ai mers mai departe când un om mai slab ar fi spus: „Am avere și rang. Cine mai are nevoie de politică?"

Simon sări ca ars.

– Am mers mai departe pentru că am promis să fac asta.

– Și pentru că ți-am spus că nu o să ai nici un viitor în politică dacă n-o făceai.

Cu siguranță, Maiestatea Sa voia să insiste asupra chestiunii.

– Da. Dar am slujit mandatul cu credință, iar acum îmi datorezi sprijinul tău necondiționat pentru candidatura mea la funcția de prim-ministru. După cum ne-am înțeles.

Cu un zâmbet viclean, regele îl încercui.

– Ah, dar asta nu este exact ce am convenit, nu-i așa? Am spus că, dacă pleci în India, nu o să mă opun reintrării tale în politică odată ce te întorci. Nu am menționat nimic despre vreo susținere.

Un acces puternic de furie îi arse măruntaiele lui Simon. Chiar dacă nu era surprins că Maiestatea Sa despica firul în patru, reacția acestuia îi zădărnicea planurile pentru Anglia. Oricât de mult detesta gândul, schimbarea permanentă avea nevoie de complicitatea regelui.

Dar să fie blestemat dacă ajungea să implore.

– Atunci, sunt pe cont propriu. Mulțumesc mult că ai clarificat acest detaliu. Se întoarse spre ușă. Acum, dacă mă scuzi...

– Așteaptă, naiba să te ia! Ideea era dacă tu chiar ai nevoie de sprijinul meu necondiționat...

– O să fac așa cum ai spus. Simon făcu o pauză când ajunse la ușă. Ultima oară când mi-ai fluturat „suportul necondiționat" prin față, m-am trezit alungat. Mulțumită unui sărut nesăbuit și unui pumn de false promisiuni. Iartă-mă dacă mi-am pierdut pofta de a mai căuta favorurile tale.

– Nu fi impertinent, Foxmoor. Știi al naibii de bine că ceea ce s-a întâmplat cu Louisa a fost greșeala ta. Ți-am spus să n-o faci să creadă că o să te căsătorești cu ea. Trebuia să întorc privirea când m-ai sfidat?

În mod evident, aveau să poarte discuția aceea, fără a se ține cont de dorințele lui Simon. El închise ușa și se întoarse spre rege.

– Mi-ai dat o misiune imposibilă. S-o curtez, dar să n-o curtez. Să o conving să meargă singură cu mine ca să o poți întâlni, dar să nu-i spun de ce. El răsuflă apăsat. N-am putut să-ți îndeplinesc obiectivele rămânând indiferent.

– Credeam că o să te porți ca un gentleman onorabil.

Cu Louisa, a cărei gură voluptoasă îi bântuia visele încă de atunci?

– Până și eu am limite.

George îl scrută din priviri pe Simon.

– Este mult schimbată față de tânăra pe care o știai atunci, nu crezi?

Schimbarea bruscă de subiect îl puse și mai în gardă. Mergeau pe nisipuri mișcătoare.

– N-aș putea spune. Abia am avut timp să vorbim.

– Se simte mai bine în societate, mai încrezătoare. El se încruntă. Prea încrezătoare, dacă m-ai întreba pe mine.

– Probleme în paradis, Maiestate? spuse Simon sec.

George se încruntă la el.

– Presupun că sora ta ți-a povestit despre asta.

– Eu și Regina nu discutăm despre Louisa.

Regele se liniști.

– Fata asta încăpățânată mă înnebunește. Refuză orice pretendent, spune că nu o să se mărite niciodată. La început, n-am crezut-o, dar are douăzeci și șase de ani și încă n-a lăsat nici un bărbat să se apropie de ea. Îi aruncă lui Simon o privire scurtă, mohorâtă. Apoi, mai sunt activitățile ei. N-am protestat când a fost la școala aia blestemată a văduvei Harris și le dădea sfaturi fetelor cum să se poarte la curte. Mă gândeam că o să o țină ocupată, din moment ce Louisa a suferit mult la moartea fiicei mele Charlotte, ca fiecare dintre noi. Dar acum s-a amestecat cu reformatorii și se tot duce la Newgate...

– Închisoarea? spuse el, curios fără voia lui.

– Exact. Ea și Societatea Doamnelor din Londra se duc alături de protestanții din Asociația pentru Reabilitarea Femeilor Prizoniere de la Newgate ca să ofere ajutor.

Lucrul acesta îl luă prin surprindere. Louisa nu i se păruse niciodată genul de femeie care să meargă pe calea reformei, cu atât mai puțin a genului de reformă incomodă.

– Și fratele ei i-o permite?

– Draker este de acord, la naiba! O lasă chiar și pe Regina să meargă cu ea. Prostul crede că este bine pentru ele să-și ocupe timpul cu ceva „util" și „de valoare".

Simon ridică din umeri.

– Munca de caritate este o ocupație străveche pentru doamne.

– Pentru cele necăsătorite? Care n-ar trebui să aibă mințile murdărite de depravarea la care ar fi martore acolo?

Amintindu-și de singura vizită la Newgate, cu ani în urmă, Simon se cutremură. Bărbatul avea dreptate. Deținuții pe care îi văzuse se comportaseră doar puțin mai bine decât animalele. Și să și-o imagineze pe Louisa acolo...

Dar nu era problema lui.

– Și când Louisa nu se duce valvârtej la Newgate, ea și Societatea Doamnelor din Londra adună fonduri pentru asociație.

– De asta vorbea cu Lady Trusbut.

– Oh, de la Lady Trusbut vrea mai mult decât bani. Își dorește ca nătânga aia să se alăture Societății Doamnelor din Londra ca să...

George se opri brusc. Simon mîji ochii.

– Ca să ce? Ce-i rău dacă Lady Trusbut se alătură grupului caritabil al Louisei?

Regele întoarse privirea.

– Nimic. În afara faptului că merg prin închisori, bineînțeles.

Era evident că nu detaliul acela îl îngrijora pe rege. Nu că ar fi contat.

– De ce noua ocupație a fiicei tale m-ar interesa pe mine?

Privirea lungă a Maiestății Sale se întoarse la el.

– Îți mai pasă de Louisa? Când Simon se încordă, George adăugă în grabă: Ce ar fi dacă ți-aș spune că ai putea să o ai?

Simon fu cutremurat de un fior, pe care îl înăbuși cu cruzime. Era o capcană.

– Sunt sigur că Louisa ar avea o opinie foarte clară despre asta.

– Poate, dacă ar ști. Dar vreau ca aranjamentul ăsta să rămână între noi.

Simon trase adânc aer în piept.

– Dacă crezi că o să mai joc...

– Nu sugerez nimic necinstit; de astă dată, mă refer serios la căsătorie. Are nevoie de un soț care să o apere. Și tu ești soluția logică.

– Eu! Propunerea îl ului pe Simon. Doar nu vorbești serios. Ce s-a întâmplat cu afirmația aia cum că ar trebui să se mărite din dragoste? Că eu sunt incapabil de asta?

Ceea ce era și adevărat, din nefericire.

– Am crezut că o să găsească pe cineva. Dar n-a găsit, și mă tem că nu va găsi niciodată.

– Numai dacă nu mă însor eu cu ea?

– Exact. Însoară-te cu ea, culcă-te cu ea și fă-i un copil. Fă tot ce este necesar ca să o ții acasă în siguranță.

Simon izbucni în râs. Nu era conversația pe care se așteptase să o aibă cu Maiestatea Sa.

– Cu siguranță, vezi ironia situației. Eu și Louisa... căsătoriți...

– Ți s-a părut destul de atrăgătoare cândva. Chipul lui se întunecă. Sau cererea ei ca să fii gonit ți-a schimbat sentimentele tandre în dușmănie?

Încântarea lui dispăru.

– Nu am pentru ea nici un fel de sentiment, nici într-un sens, nici în altul.

Mincinosule! Încercase să o urască. Furia lui, amestecată cu o doză bună de dorință frustrată, îl consumase în primele zile petrecute la Calcutta. Își petrecuse nopțile în fantezii înflăcărate, și-o închipuise la mila lui, ajunsă să-i implore iertarea și să-i ofere tot felul de favoruri erotice. Dar munca grea și provocarea de a fi guvernator general îi arseseră, în cele din urmă, furia. Crezuse că-și potolise dorința – până în ziua aceea. Nu că ar fi contat. De astă dată, nu avea să-i mai permită Louisei, cu gura ei seducătoare și cutezanța revigorantă, să-i distragă atenția de la ambiția lui. Își învățase lecția. În plus, era limpede că George ascundea adevăratele motive pentru care voia ca Simon să se însoare cu ea și făcea ca implicarea cu ea să fie cu adevărat primejdioasă.

– Nu o urăsc pe Louisa, spuse Simon, dar, în aceste condiții, căsătoria cu ea ar fi un pas imprudent. Chiar dacă aș vrea eu, ea s-ar opune. Este clar că a pierdut orice interes pe care l-a avut vreodată pentru mine.

Exasperant, dar adevărat, judecând după reacția ei când îl văzuse prima dată.

– Este încă necăsătorită. Și se îmbujorează de fiecare dată când este menționat numele tău.

El își ignoră tresărirea bruscă a inimii.

– Chiar așa?

– De ce crezi că tratez cu tine propunerea asta? Pentru că eu cred că nutrește sentimente secrete pentru tine.

– Atunci, sunt chiar foarte secrete. Afurisita se purtase de parcă el era un gentleman oarecare pe care l-ar fi întâlnit la o petrecere, nu primul bărbat care o sărutase vreodată. Mai mult ca sigur n-am văzut nici urmă de ele mai devreme.

– O să vezi. Pune-ți la lucru farmecul. Dumnezeu știe că ești mai eligibil ca niciodată, după acțiunile eroice din bătălia de la Kirkee.

El trase adânc aer în piept.

– Da, nu-i așa că a fost eroic din partea mea să închid ușa grajdului după ce au fugit caii?

Regele îl privi curios.

– Ai acționat cu inteligență. Nimeni nu te acuză pentru ce s-a întâmplat la Poona.

Nimeni în afară de el însuși. Pentru că nimeni în afară de el însuși nu recunoștea gravitatea judecății greșite. Ar fi putut să prevină distrugerile de la Poona dacă ar fi... Dar nu îi făcea bine să se tot gândească. Învățase din experiența aceea, și acum chiar voia

să folosească așa cum trebuia ceea ce învățase. Și să se revanșeze pentru greșeala lui. Era doar corect așa.

– Problema este, începu regele, că Louisa încă ține la tine, sunt sigur de asta. Și, dacă ai reușit să o faci să se îndrăgostească prima dată, poți s-o faci să se îndrăgostească și a doua.

Atracția ispititoare a acelei perspective îl alarmă. Nu avea nevoie de cei ca Louisa North în viața lui acum.

– Ah, dar nu vreau s-o mai fac.

– Chiar dacă mă asigur că o să fii următorul prim-ministru? Liverpool trebuie să demisioneze după mizeria de la St. Peter's Field. Chiar și ceilalți miniștri recunosc că populația s-ar liniști să-i vadă demisia.

Și ceilalți miniștri erau chiar mai răi ca Liverpool, dar puteau fi demiși dacă Liverpool pleca. Judecând după parlamentarii cu care vorbise Simon, sentimentul general era că întregul guvern trebuia dizolvat.

Probabil schimbarea era în aer. Probabil venise în sfârșit timpul să se renunțe la tot ce era vechi înainte ca stejarul englezesc să se prăbușească.

Dar asta nu însemna că Simon putea să aibă încredere să-i dea lui George toporul.

– Și ce o să faci dacă Louisa refuză să se mărite cu mine sau pretinde că i-am frânt inima a doua oară? întrebă Simon. Nu. Nu o să-mi mai risc iar cariera.

Se apropie de ușă.

– Cel puțin, fă-ți timp ca să te gândești la asta, spuse regele. Dacă faci asta pentru mine, îți jur că nu o să regreți. Și dacă nu faci...

George își lăsă cuvintele nespuse să plutească în aer.

La naiba, regele încă avea puterea să îi facă multe probleme. Dar de ce să recurgă la amenințări cu privire la căsătoria Louisei? Nu avea nici un sens.

Poate Simon trebuia să descopere mai multe despre acea situație înainte de a lua o decizie.

– O să mă gândesc la asta.

Cel puțin, până când descoperea motivele regelui.

Din moment ce era clar că nu avea să scoată adevărul de la George, rămânea o singură sursă: Louisa. Poate că ea știa ce anume provoca îngrijorarea regelui.

Dacă avea să îi și spună, era altă poveste. Va trebui să fie atent cu întrebările, dar avea să-și obțină răspunsurile. Pentru că nu îndrăznea

să meargă mai departe cu propriile planuri până nu știa exact ce anume punea regele la cale.

Capitolul 2

Dragă Charlotte,

N-am auzit niciodată altceva decât zvonuri despre ce s-a întâmplat între domnișoara North și Foxmoor. Și care gentleman ar îndrăzni să-l întrebe pe duce despre asta, după bătălia de la Kirkee? Orice bărbat ale cărui cuvinte pot să convingă o mică armată de indieni sepoy să lupte și să iasă învingătoare în fața unui dușman numeros nu este cineva cu care aș vrea să mă pun rău.

Tremurând de frică,
Vărul tău

Michael

Deci ducele mare și tare încă provoca probleme. Louisa nu era surprinsă. Totuși, maimuța fusese ceva surprinzător. Și cine Dumnezeu venea cu o maimuță la un eveniment social? Doar cineva arogant și convins că avea să fie bine-venit, cineva căruia îi plăcea să livreze complimente care puteau să facă orice femeie să roșească...

– Cât de rău este? întrebă o voce tânguitoare.

Louisa tresări. Trebuia să examineze capul lui Lady Trusbut, care era așezat în poala ei.

– Încă nu mi-am dat seama.

Ea și baroana se aflau în salonul de la Castlemaine. În mod surprinzător, după ce își revenise din leșin, femeia se lăsase cu tonul pe mâinile Louisei, încă stând întinsă pe canapeaua din damasc atunci când intraseră pentru ca Louisa să se uite la capul ei, în timp ce un servitor se dusese să o aducă pe Regina. Dată fiind acea ocazie neașteptată de a-și susține cauza în fața femeii, Louisa fusese nevoită să nu se mai gândească la Simon. Dumnezeule mare, nu trebuia să se gândească la el nici ca la „Simon". Era ducele de Foxmoor pentru ea acum, nimic mai mult. Dacă ar fi avut puțină minte cu șapte ani în urmă, și-ar fi dat seama încă de atunci, indiferent de prostiile pe care le îndrugase el despre ochii și părul ei și ce simțea pentru ea...

Simțea, ha! Bărbatul nu avea nici urmă de sentimente. Acelea erau rezervate pentru muritorii de rând, nu pentru mărețul duce. Fusese o proastă să creadă vreodată altceva.

Dar chiar trebuia să-i mulțumească. Din cauza lui, învățase singură să fie mai înțeleaptă, modelându-și comportamentul după cel al Reginei și al doamnelor de la curte. Ducele nu mai era singurul care putea să-și ascundă adevăratele sentimente în spatele unui zâmbet indescifrabil. Totuși, Louisei îi luase ani de zile să învețe cum să-și rețină emoțiile nestatornice, dar reușise, slavă Cerului! Și în seara aceea triumfase, îl manevrase pe ducele cel puternic cu o atitudine rezervată demnă de o lady.

Dacă mâinile ei ar fi reușit să nu mai tremure, interiorul să nu mai vibreze și sângele să nu-i mai curgă dezlănțuit prin vene.

Ea se încruntă. Nu era corect. Cum putea canalia manipulatoare să o mai înflăcăreze și acum doar cu privirea fugară și tulburătoare a ochilor acelora albaștri mistuitori? Nu avea nevoie de asta. În sfârșit, obținuse șansa de a vorbi în privat cu baroana sperioasă, iar acel împielițat mincinos nu avea să îi strice acea șansă.

– Nu pot să găsesc rana, spuse Louisa.

Și se părea că maimuța lăsase ceva urme ciudate.

– Astea sunt grăunțe pentru păsări, se agită baroana.

– Grăunțe pentru păsări?

Femeia avea grăunțe pentru păsări în păr, pentru numele lui Dumnezeu!

– Păsările mele fac mizerie când mănâncă, spuse Lady Trusbut, de parcă astfel se explica totul. Dar măcar ele nu atacă oamenii fără motiv.

– Da, păsările sunt animale de companie drăguțe.

Când nu-și depozitează mâncarea în părul cuiva.

– Ai păsări? întrebă Lady Trusbut înviorată.

Ea avea pisici. Lor le plăcea să mănânce păsări. Nu era momentul potrivit să menționeze așa ceva.

– Fratele meu are lebede, se eschivă ea.

– Nimeni nu „are" lebede, draga mea, spuse Lady Trusbut cu dispreț. Sunt ornamentale și, în plus, irascibile. Dar un canar drăguț te încântă cu cântece ore în șir fără să se plângă. Sau, de exemplu, cinteza, cu ale ei...

În vreme ce Lady Trusbut ciripi poetic despre stolul ei prietenos, Louisa își croi drum printre semințe și se întrebă cum să conducă

discuția spre Societatea Doamnelor din Londra. La urma urmei, nu voia să o sperie pe baroană.

În cele din urmă, Louisa găsi sursa sângelui și o acoperi cu batista.

– Rana nu este prea gravă. Doar o zgârietură.

– Doare ca naiba, protestă Lady Trusbut.

– Sunt sigură că doare, spuse Louisa înțelegătoare. De îndată ce vine Regina, o să pună niște alifie pe ea. Știi, ea face muncă voluntară la spitalul Chelsea.

– O să iau, probabil, vreo boală nesuferită de la maimuța aia odioasă.

Louisa își înăbuși dorința de a sublinia că Lady Trusbut putea să ia la fel de ușor o boală și de la păsările ei.

– Ai fost atât de curajoasă, draga mea. Altfel, n-aș fi reușit să scap din încăierare. Ce inteligent din partea ta să ispitești creatura cu un punci! Nu m-aș fi gândit niciodată la asta. Nu sunt atât de rapidă. Așa spun canarii mei.

– Canarii tăi vorbesc?

– Nu fi prostuță, sunt canari. Dar asta nu înseamnă că nu pot să înțeleg ce gândesc. Louisa încă încerca să descifreze înțelesul cuvintelor ei, când Lady Trusbut adăugă: Sunt sigură că ar fi de acord că felul în care ai prins bestia aia îndărătnică a fost magnific. Lady Trusbut înălță capul ca să se uite la Louisa. Ai învățat să gândești așa iute de la micul tău grup?

În sfârșit, șansa pe care o așteptase!

– Am învățat multe lucruri de la doamnele bune și delicate din Societatea Doamnelor din Londra.

– De cât timp ești membră?

– De trei ani. Eu am fost cea care a format grupul.

Lady Trusbut țâțâi.

– O tânără doamnă ca tine ar trebui să se gândească la căsătorie, nu la reformă.

Louisa se încordă la auzul criticii atât de bine-cunoscute.

– Mă gândesc la ambele. Dar, din moment ce găsesc timp doar pentru una, conștiința îmi dictează să o aleg pe ultima.

Conștiința ei... și groaza ei furioasă. Chiar dacă era adevărat că putea să facă mai mult bine din rolul celibatarei reformatoare decât din cel de soție a vreunui lord insuportabil, era foarte adevărat că ceea ce o ținea departe de căsătorie era gândul la ce implica aceasta.

Nașterea unui copil. Doctori. Sânge și teroare.

După cele îndurate de iubita ei soră adoptivă, prințesa Charlotte, ea nu ar fi putut să supraviețuiască la așa ceva. Indiferent de câte ori își spunea că femeile năsteau copiii în siguranță în fiecare zi, afurisita de naștere la care fusese martoră în secret îi era imprimată în minte. Dacă și o prințesă putea să moară în asemenea agonie, înconjurată de cei mai buni doctori, oricine putea să sufere la fel, inclusiv ea.

O trecu un fior. Nici un bărbat nu merita așa ceva, nici chiar...

Louisa se încruntă. Cu siguranță, el nu merita, canalia intrigantă. Furioasă, își reînnoi eforturile pe lângă Lady Trusbut.

– Dacă ai auzi chemarea conștiinței tale, doamnele din Londra ar fi onorate să te primească în rândul lor.

– Grupul nu este afiliat la Asociația Quakerilor, cea despre care am tot auzit?

– Da, cea condusă de doamna Elisabeth Fry.

Lady Trusbut clătină din cap.

– Nu sunt de acord quakerii. Edward spune că ei disprețuiesc orice are pene.

„Edward" era Lord Trusbut, care, se părea, găsise modul perfect de a descuraja implicarea excentricei lui soții.

– Ele nu fac decât să nu fie de acord cu rochiile extravagante. Mă îndoiesc că disprețuiesc penele în mod special. Și Societatea Doamnelor din Londra nu este compusă doar din quakeri. Doamna Harris este membră, dar și câteva dintre absolventele ei și doamne din înalta societate. Se uită în gentuță. Am aici o listă cu doamnele care...

– Doamna Charlotte Harris? Directoarea Școlii pentru Moștenitoare?

Louisa zâmbi ușor la auzul poreclei celebre pentru școala în care ea dăduse mai demult o mână de ajutor.

– Ei bine, este, de fapt, Școala pentru Tinerele Lady.

– Doamna Harris are păsări, nu-i așa?

Dumnezeule mare, femeia avea o singură fixație.

– Cred că și-a achiziționat de curând un peruș.

– Perușii sunt încântători, foarte vorbăreți. Lady Trusbut șovăi, de parcă ar fi stat pe gânduri, apoi zâmbi spre Louisa. Foarte bine. O să donez fonduri grupului tău. Măcar atât pot să fac după ce m-ai salvat de acel drăcușor venit direct din iad.

Bani. Louisa oftă.

– O să fim foarte recunoscătoare pentru donație, doamnă, dar am fi cu atât mai fericite dacă ni te-ai alătura.

– Oh, nu știu. Edward nu ar fi de acord.

Înainte să apuce să răspundă, o voce de bărbat vorbi din ușă:

– Prostii! Cu siguranță, orice domn ar fi de acord cu organizația caritabilă a domnișoarei North.

Surprinsă, Louisa ridică iute privirea și zări dușmanul care le urmărea. Oh, nu, de ce era el acolo? Și de cât timp stătea acolo?

Când dădu să pună lista în gentuță, mâinile începură să-i tremure, și lista zbură pe podea. Simon se aplecă să o recupereze, apoi o studie în treacăt.

– Ce listă impresionantă de doamne ai aici, domnișoară North. Membre ale grupului tău?

Refuzând să răspundă, Louisa întinse mâna.

– Te rog...

– Cu siguranță.

Un zâmbet înflori pe buzele lui, în timp ce îi întinse lista.

Probabil râdea de ea și de stângăcia ei. Simon n-ar fi niciodată neîndemânatic, oh, nu. Nu ducele cel abil.

Când privirea lui se concentră pe ea cu instinctul infailibil al unui tigru care își fixa prada, ea se chinui din răsputeri să nu roșească asemenea fetișcanei care fusese odinioară, sedusă de o canalie impetuoasă. Până când descoperise că nu era nimic „impetuos" în a-ți avea inima distrusă de ducele de Foxmoor.

– După cum vezi, spuse Louisa cu acreală, Lady Trusbut este bine acum, așa că nu te vom reține de la petrecere.

– Nu mă deranjează, spuse el. Am venit să-mi cer iertare pentru comportamentul animalului meu de companie.

Lady Trusbut se ridică și își aranjă fustele.

– Ce frumos din partea ta să te fi gândit la mine, Excelență.

– Măcar atât pot să fac.

Îi luă mâna și apăsă un sărut. Gestul curtenitor aduse un zâmbet pe chipul femeii. Louisa își înăbuși un geamăt. Se părea că Simon avea acel efect enervant asupra oricărei femei. Cât se rugase ca el să se întoarcă în Anglia mai șifonat... cu riduri și sfrijit, cu pielea arsă și tăbăcită de soarele indian nemilos. În schimb, arăta exact ca un cuceritor care se întorcea acasă ca să-și primească elogiile. Ținuta de seară impecabil croită îi accentua trupul musculos și zvelt, iar zilele petrecute în soare îi coloraseră pielea în auriu, potrivindu-se perfect cu părul blond ca de aur.

– Permite-mi să-ți explic acțiunile lui Raji, începu Simon. Vezi dumneata, el iubește păsările de jucărie, așa că nu a putut să reziste la șansa de a le mângâia pe ale dumitale.

– S... să le mângâie? scânci Lady Trusbut. E... el n-a încercat să le ciopârțească?

– În nici un caz. El consideră că păsările, adevărate sau de jucărie, sunt parteneri de joacă. Simon își arcui o sprânceană. Preferă canarii, chiar dacă nu sunt sigur de ce.

Demon viclean! Trebuia să o fi auzit pe Lady Trusbut când vorbise extaziată despre păsările ei. Lady Trusbut încuviință din cap, asemenea porumbeilor.

– Canarii sunt încântători, foarte prietenoși și sociabili. Din pură întâmplare, eu am vreo câțiva.

– Serios? Raji s-ar bucura să-i vadă.

– Atunci, poate îl aduci cândva când o să vii într-o vizită. Dacă ești sigur că nu o să le facă nici un rău.

Simon se înclină.

– O să se poarte exemplar. Îi aruncă Louisei o privire fugară, plină de subînțeles. Dar sper că îmi permiți să o aduc și pe domnișoara North. Se pare că Raji răspunde mai bine la comenzile ei decât la ale mele.

Louisa clipi. Pentru numele lui Dumnezeu, ce mai punea la cale acum? Înainte ca Lady Trusbut să răspundă, el adăugă:

– Am uitat, o să fie aproape imposibil, din moment ce soțul tău nu agreează eforturile caritabile ale domnișoarei North.

– N... n-am spus asta, protestă Lady Trusbut, părând confuză.

– Cred că, dacă nu este acord cu implicarea dumitale în grupul ei, atunci nu este de acord nici cu munca lor caritabilă.

Felul în care insistă pe cuvântul „caritabilă" o luă pe Louisa prin surprindere. Și o tulbură pe Lady Trusbut.

– Ei bine, nu... vreau să spun... soțul meu este un om bun. El crede în mila creștinească, dar asociația este atât de politică, vezi dumneata, și el nu crede că politica ține de competența unei femei.

Louisa o privi, șocată că femeia chiar discutase despre grup cu soțul ei. Tot timpul crezuse că Lady Trusbut ignorase pur și simplu invitațiile ei la susținere. Cu ochii mijiți, Simon o privi în treacăt pe Louisa.

– Ce vrea să spună prin „politic"?

Louisa îl fixă cu privirea.

– Noi credem că parlamentul ar trebui să instituie anumite reforme în închisori, domnule. Și nouă nu ne este teamă să le spunem parlamentarilor părerile noastre.

Privirea lui insistentă o cercetă pe a ei.

– Înțeleg.

Ea se foi pe divan. De ce avea sentimentul că el înțelegea mai mult decât spunea ea? Știa el despre celelalte planuri ale lor? Nu, de unde să știe?

Simon îi zâmbi lui Lady Trusbut.

– Atunci, îți înțeleg reticența, doamnă. Unii bărbați sunt atenți cu politica lor, așa că nu ai dori să riști mânia soțului tău prin alăturarea cu un asemenea grup. Bărbații tiranici...

– Soțul meu nu este tiranic. Lady Trusbut pufni. El este un om blând, generos.

– Da, bineînțeles. El coborî vocea. Nu-ți face griji, o să păstrăm secretul. Nu-l vom lăsa să știe că te asociezi cu domnișoara North și cu companioanele ei periculoase. N-am vrea să fim motivul pentru care să te abuzeze...

– Îți spun, domnule, mi-ai înțeles complet greșit soțul! Lady Trusbut se ridică și se întoarse cu fața spre dușmanul onoarei soțului ei. O să vii în vizită și o să o aduci și pe domnișoara North. Veniți sâmbătă, când parlamentul nu este în sesiune, și atunci o să vedeți cât de înțelegător poate să fie soțul meu.

Simon încuviință din cap, cu ochii strălucitori.

– Îți mulțumesc, o să facem întocmai. Privirea lui insistentă țâșni spre Louisa. Presupunând că domnișoara North o să mă onoreze cu compania ei.

Pe jumătate ametită, Louisa se ridică. Serios, ducele tocmai o manipulase pe Lady Trusbut ca să-i acorde Louisei o întrevedere cu ea și soțul ei? Dar de ce? La ce îi folosea? Înainte ca Louisa să apuce să-l întrebe, Regina intră în salon.

– Oh, aici erai, Lady Trusbut? Se pare că ți-ai revenit.

Cu mândria flatată de atenția primită din partea surorii celebre a unui duce, baroana își atinse coafura cu mâna.

– Domnișoara North a fost foarte atentă cu mine.

Louisa îi zâmbi cumnatei ei.

– I-am spus lui Lady Trusbut că probabil ai vreo alifie tămăduitoare pentru rana ei.

– Da, desigur. Regina făcu un semn spre ușă. Dacă vrei să vii cu mine...

Lady Trusbut se grăbi spre ea, dar, când Louisa dădu să o urmeze, Regina scuturâ din cap.

– Nu este nevoie să ni te alături, draga mea. Făcu un semn din cap spre fratele ei. Însoțește-o pe Louisa înapoi la petrecere, vrei? Ai

putea la fel de bine să te faci util, acum că animalul tău de companie este închis.

– Aș fi onorat.

Cu ochi strălucitori, Simon își întinse brațul spre Louisa. Ea șovăi, dar ultimul lucru pe care și-l dorea era ca el să știe cât de mult o neliniștea prezența lui. În plus, avea nevoie să descopere ce încerca să facă vicleanul. Acela avea să fie un excelent test al stăpânirii ei de sine. Dacă putea să stea netulburată lângă Simon, putea, în sfârșit, să se elibereze de el. Simplul fapt că îl lăsase să o conducă din salon trezise lucruri stranii în interiorul ei. Doamne, dar el era atât de bine făcut... putea să-i simtă mușchii încordați sub haina de lână. Fusese dintotdeauna un bărbat viril, dar acum...

În mod clar, nu-și petrecuse ultimii câțiva ani în spatele unui birou. Umerii lui erau mai lați și trupul mult mai frumos dezvoltat. Unde odinioară fusese Adonis, acum era Zeus, și era la fel de încrezător în puterea lui precum cel mai cutezător dintre zei.

Se dădu într-o parte ca să o lase să treacă prin ușa deschisă care ducea spre coridor, apoi își puse în treacăt mâna pe spatele ei, în timp ce o urmă. Fiorul unei plăceri uitate o cutremură. Vai, Doamne! Când avea să învețe corpul ei lecțiile pe care le învățase inima ei? Că el nu era de încredere? Când avea să fie cu un pas în groapă? Pentru că era evident că trupul ei tresărea de bucurie că îl avea aproape.

Al naibii trup fără minte! Ea trebuia să-l învețe să se poarte frumos.

Când el îi oferi din nou brațul, ea abia dacă îl atinse. Cu siguranță, putea să-și controleze pulsul dacă pur și simplu nu îl atingea.

Din nefericire, el îi observă reacția. O apucă de mână și i-o apăsă mai hotărât pe brațul lui.

– Te asigur, n-am adus nici o boală din India.

– Nu cred că ai adus vreuna, spuse ea, îmbujorată. Era timpul să-i arate că nu mai era fata naivă pe care o dezamăgise cu mulți ani în urmă. Dar mă întreb în ce nouă intrigă ești implicat, Excelență.

– Intrigă? spuse el ca un ecou, în vreme ce se îndreptau spre treptele care duceau spre grădini.

– Aiureala cu Lady Trusbut ca să o convingi să mă primească în casa ei. Ce faci? Și de ce o faci?

Îi aruncă o privire furișă, întrebătoare, dar ochii lui rămaseră fixați drept înainte.

– M-ai ajutat cu Raji, așa că am decis să te ajut cu baroana.

– Nici măcar nu știi ce încerc să fac, spuse ea.

– Poate ar trebui să mă luminezi.

Cuvintele o puseră numaidecât în gardă.

– De ce aș vrea să fac asta?

Privirea lui se întoarse spre ea.

– Am fost prieteni pe vremuri.

– N-am fost niciodată prieteni.

Ochii lui îi căutară pe ai ei, visători, înflăcărați... amețitori.

– Nu, bănuiesc că nu. Oprindu-și privirea asupra buzelor ei, el coborî vocea. Prietenii nu se sărută, nu-i așa?

Pulsul ei bătea absolut nebunește.

– Prietenii nu se mint și nu se trădează unul pe altul. Am fost pioni în jocul Maiestății Sale. Sau, mai bine zis, *eu* am fost un pion. Tu ai fost un maestru de șah, ca el.

– Și ți-ai luat pur și simplu revanșa pentru asta, spuse el încordat. Deci nu putem să lăsăm tot incidentul ăsta în urmă acum, nu?

Numai Simon putea să considere un eveniment care schimbase complet viața ei un simplu „incident".

– În cazul în care n-ai observat, eu l-am lăsat. Îi eliberă brațul în timp ce se apropiară de treptele grădinii. Acum, dacă mă scuzi...

Dar privirea lui se mută într-un punct aflat în spatele ei.

– Vino, spuse el pe neașteptate și îi întinse iar brațul. Să facem o plimbare prin grădini.

– Nu-mi închipui de ce eu...

– Uită-te acolo jos, spuse el în șoaptă. Fiecare invitat ne urmărește, așteaptă să fie martor al exploziei, mai ales după ce s-a întâmplat mai devreme cu Raji.

Ea îi urmări privirea, și inima îi tresări. Avea dreptate. Mulțimea de jos devenise misterios de liniștită, aplecându-se mai aproape ca să nu piardă „explozia", așa cum o numise el.

În timp ce nimeni altcineva, în afară de familiile lor, nu știa de antipatia totală dintre domnișoara Louisa North și ducele de Foxmoor, ei știau că el fusese odinioară cât pe ce să o ceară de soție, înainte să accepte brusc și misterios postul de guvernator general și plecarea în India. Bârfele circulaseră nebunește după aceea, câteva fragmente ajungând și la urechile Louisei. Teoriile variaseră deconcertant: ea îl părăsise și îi frânsese inima; el o părăsise și îi frânsese inima; Maiestatea Sa dezaprobase inexplicabil legătura dintre ei și le frânsese inimile amândurora.

– Ai două opțiuni, spuse Simon. Poți să faci o plimbare prin grădini cu mine ca să arăți că suntem în relații bune, ceea ce ar pune capăt speculațiilor. Sau poți să mă lași baltă, asigurându-te că o să fim bârfiți tot anul următor, cel puțin. Ce alegi?

Ea șovăi, dar chiar nu avea de ales.

– Vai, Excelență, spuse ea cu voce mieroasă, în timp ce îl luă de braț. Aș fi onorată să te însoțesc.

Un zâmbet ușor apăru pe buzele lui.

– Mă gândeam eu.

În timp ce coborau treptele, oamenii îi priveau și vorbeau în șoaptă. La naiba cu toate! Ea avusese succes cu eforturile ei de reformă grație reputației fără cusur și evitării scandalurilor. Avusese nevoie de ani de zile la curte ca să reușească să facă față zvonurilor... nu doar despre ea și Simon, dar despre posibilul caracter nelegitim al originii sale și scandalurile pe care mama și fratele ei le provocaseră în tinerețea ei.

Își făurise pentru ea o viață utilă, se purtase cu decență și învățase să-și controleze impulsurile cele mai rele pentru ca nimeni să nu poată să o compare cu mama ei desfrânată. Dar totul atârna de un fir de ață.

Ce groaznic ar fi fost ca bârfele să fie reluate, chiar când Doamnele din Londra erau pe cale de a-i scutura pe lorzii înfumurați, cu ideile lor învechite...

– Ești bine? întrebă el.

– Minunat, spuse ea scurt.

– Arăți de parcă ai fi înghițit o broască râioasă.

Ea îl privi lung.

– O b... broască râioasă?

– Știi, în India, se mănâncă broaște râioase, spuse el, cu chipul lipsit de expresie.

– Glumești.

Colțurile buzelor lui se arcuiră.

– Deloc. Acolo se servesc cu muștar și marmeladă. Și un pic de vin de Madeira, ca să distrugă otrava.

– Otrava?

O conduse spre o cărare mărginită de narcise și margarete.

– Broaștele râioase sunt otrăvitoare dacă nu pui vin de Madeira. Toată lumea știe asta.

– Acum sunt convinsă că râzi de mine, spuse ea cu un râset nesigur.

Dar povestea lui o relaxase. În sfârșit, oamenii reveneau la discuțiile lor, privați de spectacolul scandalos la care se așteptaseră.

– Așa este mai bine, spuse el cu voce scăzută. Nu pot să-i las să creadă că te torturez.

– Nu, asta n-ar fi de nici un folos imaginii tale publice, nu-i așa? spuse ea încet.

– Sau imaginii tale. Când ea, surprinsă, îl privi în treacăt, el adăugă: Îmi închipui că și o reformatoare trebuie să-și facă griji pentru imaginea ei publică.

Ea oftă. Uitase că el putea să citească gândurile. Avusese întotdeauna o abilitate ciudată de a ști exact ce anume gândea ea.

Nu, era o prostie. El pur și simplu lăsa impresia că ăsta... era punctul lui forte. Era felul în care manipula oamenii cu atâta succes.

Și totuși, ea nu reușea să scape de senzația că o luau de la capăt tocmai de unde se opriseră. Mergea lângă de ea, de parcă ieșise direct din amintirile ei în grădinile de la Castlemaine. Chiar și parfumul lui era ca pe vremuri – o combinație amețitoare de coniac, lemn de santal și săpun. Iar ea uitase cât de fermecător putea să fie. Dacă închidea ochii, putea să se lase repede purtată înapoi în acele nopți îmbătătoare, pe vremea când își făcea debutul și el dansase cu ea mai des decât se cuvenea, tachinând-o și ispitind-o?

Sigur că nu. Nopțile acelea fuseseră o iluzie. La fel era și aceasta. „Ai grijă, Louisa. Nu poate să iasă nimic bun dacă ești prietenă cu ducele de Foxmoor." Dacă nu avea grijă, putea să se trezească prinsă în cea mai recentă dintre intrigile lui. Numai că, de astă dată, avea mai multe de pierdut decât inima ei. Și refuza să-i permită ducelui să-i mai răpească vreodată ceva.

Capitolul 3

Dragul meu văr,

Știu foarte bine că nu ai tremura de frică în fața nimănui. În plus, Foxmoor nu a părut atât de fioros la petrecerea lui Lady Draker; avea o maimuță care a scos la iveală tot ce este mai

bun în el. Totuși, dacă stau să mă gândesc mai bine, maimuța a dispărut mai târziu – poate că, la urma urmei, Foxmoor a avut ultimul cuvânt.

Verișoara ta bârfitoare,

Charlotte

Simon știu exact când Louisa își ridică din nou zidurile de apărare în fața lui. Crezuse că se mai înmuiase, dar, judecând după zâmbetul ei fals și după felul în care dădea din cap aprobator spre oricine trecea pe lângă ei, momentul trecuse.

La naiba, se transformase într-o femeie chiar țepoasă. Din cauza lui? Sau din cauza noilor ei activități? Nu putu să nu observe, în timp ce se apropiară de doi parlamentari proeminenți, că bărbații îi aruncară priviri întunecate. Priviri ce se transformară în unele de îngrijorare când îl zăriră și pe el. Îi spusese că organizația ei nu se temea să-și exprime părerile despre reforma închisorilor. Cât de puternic se exprimau? Cu siguranță, nu suficient de puternic încât să enerveze vechea gardă. Însă așa se putea explica îngrijorarea exagerată a regelui pentru „siguranța" ei. Era implicată în politică. Tot ce trebuia să descopere Simon era cum.

El îi zâmbi.

– Nu ți-am mulțumit încă pentru ajutorul pe care mi l-ai dat cu Raji.

– Oricum, de ce Dumnezeu l-ai adus?

– Este o petrecere în aer liber, și lui Raji îi mai place câte o petrecere din când în când.

– Ah, dar, de obicei, ție nu-ți plac eșecurile. Ducele pe care îl cunoșteam nu ar fi riscat niciodată să-și enerveze potențialii susținători pentru a-i face pe plac animalului său de companie.

– Oamenii se schimbă, răbufni el.

El ar fi trebuit să conducă interogatoriul acela, nu ea, pentru numele lui Dumnezeu.

– Nu-i așa? Când el se zbârli, ea adăugă: Mărturisesc că am fost chiar surprinsă că ai un animal de companie, mai ales unui exotic.

– De ce?

– Pentru că animalele de companie au nevoie de îngrijire, și un bărbat în poziția ta are puțin timp pentru asemenea lucru.

– Din nefericire, spuse el sec, nimeni nu l-a informat pe Raji de programul meu încărcat înainte ca el să mă adopte pe mine.

Ea clipi.

– Să te adopte?

– A fost al soției aghiotantului meu, care a murit... tragic. Colin a fost prea înnebunit de durere ca să mai aibă grijă de el, așa că l-a adus pe micuț la înmormântare, vrând să-l dea pe Raji familiei ei. Dar, de îndată ce canalia m-a zărit, s-a agățat de mine și n-a mai vrut să-mi dea drumul. Iar vinovăția îl constrânsese pe Simon să-l păstreze. Destul de ciudat, chiar dacă Raji era ca o amintire dureroasă a judecății greșite a lui Simon în India, creatura fusese salvarea lui în acea perioadă dificilă. Este cu mine de atunci.

– Nici asta nu este genul tău.

El schiță spre ea un zâmbet jalnic.

– Adevărat. Cu toate astea, uite-mă cu maimuța după mine. Ce poate face un bărbat?

Trăsăturile ei se destinseră. Apoi, își întoarse brusc privirea și își drese glasul.

– Deci care sunt planurile tale?

Nu putea să-i spună că planurile lui se bazau pe ce afla de la ea.

– Nu sunt sigur. Am venit în Anglia abia acum trei zile. De ce întrebi?

– Ai fost deja la parlament?

– Da.

– Atunci, mi-am primit răspunsul.

El nu se prefăcu a-i interpreta greșit cuvintele.

– Provin dintr-o familie de oameni de stat, din partea mamei mele.

– Și, din partea tatălui, glumi ea, dintr-o familie de duci încrezuți și pierde-vară.

El chicoti.

– Observ că ai devenit mult prea prietenoasă cu sora mea.

– Oh, da, chiar dacă ea vorbește mai mult despre relațiile ilustre ale mamei voastre decât despre ale tatălui vostru. Este păcat că bărbații nu pot moșteni titluri din partea mamei, pentru că tu ai fi fost un moștenitor perfect al bunicului tău Monteith, faimosul prim-ministru. Și se pare că el credea la fel. Din ce spune Regina, bătrânul conte te-a pregătit cu multă atenție pentru a-i urma pașii.

Amuzamentul lui dispăru. Avea sora lui habar ce implicase „pregătirea"? Dumnezeule, spera că nu. Prefera ca ea să nu știe nimic

despre acea perioadă umilitoare din viața lui. Din fericire, ea avusese mai puțin de-a face cu autoritarul bunic decât Simon.

– Da, presupun că ai putea zice asta, spuse Simon tăios. Când nu eram la Eton, petreceam mult timp cu el, pregătindu-mi o carieră politică.

– De asta toată lumea așteaptă să fii prim-ministru.

El se uită la ea cu atenție.

– Și tu? Ce așteptări ai de la mine?

El avusese de gând să întoarcă discuția spre grupul ei, dar spatele ei deveni rigid ca un stâlp de palanchin.

– Nimic. Cu excepția faptului ca noi doi să ne purtăm civilizat.

– Ne purtăm civilizat acum. El își alese vorbele cu atenție. Dacă vrei, aș putea să te ajut cu grupul tău caritabil. Din moment ce se amestecă în politică...

– Noi nu ne amestecăm, spuse ea cu hotărâre. Suntem serioase în privința obiectivelor noastre. Într-un fel sau altul, avem de gând să convingem parlamentul să reformeze închisorile.

Într-un fel sau altul? Cât de politic era grupul ei?

– Este o cauză bună.

– Dacă ai ști ororile pe care acele sărmane femei le îndură. Degetele ei se înfipseră în brațul lui, iar vocea îi răsună chinuit. Este timpul să se facă ceva în legătură cu asta. Și doar faptul că niște parlamentari idioți au alergat la rege ca să se plângă de mine și să spună că le influențez soțiile nu reprezintă un motiv pentru care să oprim promovarea cauzei noastre.

Ah, deci de aceea era regele atât de agitat. Totuși, să încerce să o mărite era destul de exagerat.

– Poate domnii simt că o tânără femeie nemăritată n-ar trebui să fie implicată în reforma închisorilor.

– Doar pentru că celibatul meu îi împiedică să mă calomnieze public.

El o privi surprins.

– Ce vrei să spui?

– Nu se pot plânge că mi-am neglijat soțul sau copiii, așa cum fac cu doamna Fry. Libertatea de a mă dedica total cauzei mele le îngreunează criticile. Mai ales de când știu în adâncul inimii lor că dreptatea este de partea mea.

– Înțeleg.

Deci regele voia ca ea să se mărite ca să anihileze atacurile ei de Ioana d'Arc. Ceea ce însemna că fiecare bărbat care era de acord

cu târgul Maiestății Sale ar fi dobândit probabil un avantaj politic semnificativ. Dumnezeule mare, la ce se gândea el? Ar fi trebuit să fie nebun să ia în considerație căsătoria cu Louisa. Era mai bine să permită ca activitățile ei să îngreuneze relația dintre rege și parlament. George o merita pentru dezastrul creat de păcatele și de răzbunările lui personale. Atâta timp cât regele nu se opunea activ revenirii lui în politică, Simon putea încă să-și atingă obiectivele. Probabil avea să dureze mai mult, dar...

Adevărat. Probabil mult mai mult. După șapte ani, jumătate din Camera Comunelor era nouă și cealaltă jumătate își amintea de Simon numai ca de bărbatul care făcuse excursia în India în drumul lui spre vârful ierarhiei. Fără sprijinul regelui, el s-ar fi luptat cu morile de vânt ca să devină prim-ministru, darămite să mai instituie orice modificări în politică. Astfel că trebuia să acorde mare atenție târgului regelui. Oricum avea nevoie de o soție, nu-i așa? El privi în treacăt cum Louisa mergea în dreptul lui cu un calm neobișnuit. Faptul că fusese doamna de companie a răposatei prințese Charlotte îi dăduse rafinament, o învățase să fie mai puțin impulsivă. Rezolvase problema cu Raji cu deplină încredere în sine. Și interesul ei pentru reformă era admirabil, atâta timp cât stătea la distanță de politică.

Sau îi permitea soțului ei să-i conducă activitățile. Da, dacă Simon se însura cu ea, el putea să îndrepte preocupările ei spre unele mai potrivite pentru soția prim-ministrului. Putea chiar să deturneze entuziasmul ei nemărginit spre propriile obiective.

„Pur și simplu, o vrei în patul tău." Era vocea perfidă a bunicului lui vrednic de dispreț. El încremeni. În regulă, deci poate o voia pe Louisa în patul lui. Pofta de a o poseda îi rodea vintrea și îi înflăcăra sângele prin vene. Ce om întreg la minte nu ar fi vrut să posede frumusețea cu ochi de tăciune, să sărute gâtul alb cu miros de liliac și să-i simtă pulsul rapid sub limbă? Dorința aceea nu schimba nimic. Dacă erau căsătoriți, el putea să-și controleze mai bine dorințele. Să le țină ca să nu se amestece în politica lui, așa cum se întâmplase ultima dată. Ești prea mult un sclav al pasiunilor tale. El își înăbuși o înjurătură. Bunicul se înșelase; el avea să o demonstreze.

Dar, înainte de a relua discuția cu Louisa, trebuia să vadă cât de serioasă era când spunea că nu avea să se căsătorească niciodată.

O îndreptă spre o cărare pustie, în timp ce deschise un subiect care să-i distragă atenția.

– Bănuiesc că Lord Trusbut este unul dintre domnii care se împotrivesc.

– În momentul de față, nu. Credem că ar putea să ne sprijine obiectivele. Dacă o să reușim să-l facem să vadă că nu încercăm să „răsturnăm" guvernul sau alte prostii de genul...

– ... Atunci, ar putea să-i permită soției lui să vi se alăture. Și să se folosească de influența lui pentru cauza voastră.

– Da, asta este speranța noastră.

– Este de înțeles, spuse Simon, în timp ce o ducea mai departe de mulțime, rugându-se ca ea să nu observe.

Dar Louisa era prea preocupată să-și facă griji pentru interesul surprinzător al ducelui față de grupul ei ca să mai observe pe unde cutreierau. Poate că oamenii chiar se schimbau.

Și poate că ea era o proastă să se gândească numai la așa ceva. Simon nu făcea nimic fără vreun scop; pur și simplu, ea nu aflase încă despre ce scop era vorba.

– Vorbeai serios când ai spus că mă iei să-i facem o vizită?

– Bineînțeles.

Ea îl cercetă îndeaproape.

– Dar de ce? Și nu-mi veni cu prostia aia cu răsplata că te-am ajutat cu Raji.

El ridică din umeri.

– Sprijinul lui Lord Trusbut este la fel de important pentru obiectivele mele pe cât este pentru ale tale. Nu văd nici un motiv pentru care nu ne-am uni forțele.

– Cu excepția faptului că eu nu am încredere în tine.

În clipa în care cuvintele îi ieșiră din gură, ea își blestemă limba ascuțită. Nu era un lucru nonșalant și relaxat de spus.

Probabil că el își dăduse seama, pentru că se opri sub un stejar cu o coroană amplă, ca să-i cerceteze chipul.

– Am crezut că ai spus că ai lăsat trecutul în urmă.

Ea se chinui să rămână calmă.

– Asta nu înseamnă să uit lecțiile pe care le-am învățat.

Un felinar chinezesc atârnat de o ramură joasă a stejarului trimitea fascicule de lumină prin părul lui auriu și licărea în ochii lui minunați. Dintr-odată, ea își dădu seama că, deși puteau să audă zgomotele de la petrecere, erau în esență singuri, despărțiți de mulțime de un șir de mesteceni.

El veni mai aproape.

– Nici eu nu am uitat trecutul. Dar se pare că amintirile mele diferă substanțial de ale tale.

Dorința neașteptată, sălbatică din ochii lui vorbi direct furiei sălbatice pe care Louisa și-o înăbușise înăuntrul ei în toți acei ani. I se tăie răsuflarea.

– Ce vrei să spui?

– Îmi amintesc de valsurile lungi și de conversațiile și mai lungi. Îmi amintesc de o vreme când aveai încredere în mine.

– Vrei să spui, înainte să descopăr cât de false erau atențiile tale.

– Nu toate erau false, spuse el ușor. Și tu știi asta.

Ridică mâna ca să-i prindă bărbia într-o strângere hotărâtă.

În timp ce își coborî capul, un fior de nerăbdare o cuprinse.

– Ce crezi că faci? întrebă ea, cu toate că știa foarte bine ce făcea.

– Descopăr dacă gustul tău este la fel de bun pe cât îmi amintesc.

Apoi, îi acoperi gura cu a lui. Doamne sfinte! Cu siguranță, el avea un gust la fel de bun pe cât și-l amintea ea. Amintirile o catapultară înapoi, la prima dată când o sărutase, cu o tandrețe plină de magie, ce îi cucerise inima. Dar acum nu era atunci, iar sărutul acesta nu era acela.

Hotărât, înflăcărat, luxuriant... era la fel de exotic și de tulburător precum India pe care o guvernase. Felul în care gura lui o comanda pe a ei, revendicând un răspuns...

Și, ca o școlăriță netoată, ea cedă, lăsând să apară partea aceea feminină, secretă a plăcerii ei la gândul că el tot o dorea după ce îi făcuse.

Lui! Dar ce îi făcuse el ei?

Ea se retrase din sărut.

– Gata, Excelență, spuse ea, străduindu-se să vorbească relaxat și să pară netulburată.

– Nu este gata pentru mine, murmură el, în timp ce și plecă din nou gura spre a ei.

Ea se îndepărtă.

– Am terminat acum, domnule.

Foarte agitată, se întoarse să o ia în grabă spre cărare, dornică să scape înainte să dezvăluie cât de mult o afecta el.

Vocea lui asurzitoare răsună în întunericul din spatele ei.

– Foarte înțelept din partea ta, Louisa. Nu ai vrut să descopăr că, la urma urmei, nu ai lăsat trecutul în urmă. Aș putea să profit.

Naiba să-l ia pentru că îi citise gândurile! Ea ar fi trebuit să ignore ironia și să plece, dar aroganța lui era atât de enervantă...

– Te înșeli. Se întoarse spre el. Te asigur că m-am lepădat de tine pe deplin.

Ridicând înnebunitor dintr-o sprânceană, el se apropie tacticos de ea.

– Atunci, de ce te grăbești să pleci?

– Nu vreau să ne vadă cineva împreună singuri și să înceapă iar vreo bârfă.

– Nu este nimeni aici și nu vine nimeni. Schiță spre ea un zâmbet batjocoritor. Recunoaște mai degrabă că ți-e frică să mă lași să te sărut.

– Cu siguranță, nu mi-e frică, pentru că eu...

– ... Abia m-ai lăsat să-ți ating buzele cu ale mele. Ăsta n-a fost un sărut adevărat. El ridică din umeri. Dar te înțeleg... Nu îndrăznești să-mi dai un sărut adevărat, căci ai putea descoperi că încă ai sentimente pentru mine. Privirea lui se fixă pe gura ei. Asta dacă nu cumva pur și simplu nu știi cum arată un sărut adevărat, intim.

Un sărut intim?

Făcuse cândva prostia să lase un tip obraznic de la curte să-i dea un „sărut intim". Era dezgustător, și nu-i plăcuse deloc.

Un zâmbet ușor îi arcui buzele. Cum putea să se vindece mai bine de atracția aceea persistentă față de Simon decât prin a-l lăsa să-i dea unul dintre acele săruturi „intime" murdare și stânjenitoare?

– Oh, foarte bine. Făcu un pas mai aproape și își înălță chipul spre el. Bănuiesc că nu o să găsești odihnă până nu o să ai sărutul tău „adevărat". Deci, să-i dăm drumul, de acord?

Pentru o clipă, el o privi fix, în mod evident neștiind ce să creadă despre capitularea ei neașteptată. Apoi, mijii ochii și îi cuprinse iar gura, și, de astă dată, îi exploră interiorul cu limba lui îndrăzneață, cercetătoare. Oh, ea făcuse o eroare de calcul semnificativă. Aparent plăcerea celuilalt când venea vorba despre un sărut „intim" depindea de iscusința bărbatului. Și Simon era, cu siguranță, iscusit. Mult prea iscusit. Ea gemu. De ce nu o avertizase nimeni că sărutul intim însemna o serie de incursiuni elegante și catifelate în gura ei, care îi trimiteau bătăile inimii într-un galop nebunesc? N-ar fi trebuit să o atenționeze cineva că un asemenea sărut putea să o bage direct în necaz?

El pătrunse adânc, cu îndârjire, sărutul lui fiind un preludiu irezistibil al seducției. Delicios. Absolut tulburător, chiar dacă ea nu leșinase niciodată.

Dar se părea că el, de fapt, îi aștepta leșinul, pentru că își strecură brațul în jurul taliei ca să o ajute să-ți mențină echilibrul. Dacă nu cumva o făcea doar ca să o tragă mai aproape. Iar ea își dorea

la nebunie să simtă mâinile lui pe ea, îmbrățișarea lui. Își trecu mâinile peste pieptul lui, apoi, încurajată de bătaia sălbatică a inimii lui, și le înfășură în jurul gâtului lui. Cât timp trecuse de când un bărbat o făcuse să se simtă dorită? Dorită nebunește? Atât de mult timp. Prea mult.

Crezuse că putea să renunțe la bărbați, dar Simon își bătuse joc de certitudinea ei doar cu un sărut. Așa cum își bătuse joc de speranțele ei prostești cu mult timp în urmă...

Șocată de cât de repede cedase, își depărtă gura de a lui.

– De ce faci asta? șopti ea.

– De ce mă lași? spuse el ușor.

Săruturile delicate pe care le apăsă pe obrazul, maxilarul și gâtul ei o făcură să amețească de-a dreptul.

– Pentru că...

„Pentru că sunt o proastă."

Cu toate că îi dovedise că nu lăsase trecutul în urmă, nu îndrăznea să-l lase să fie conștient de asta.

– Pentru că îmi dau seama că este cel mai bun lucru pe care-l putem face ca să trecem peste asta.

El încremeni.

– Să trecem peste ce? întrebă el pe nerăsuflate.

Chinuindu-se să stăpânească vuietul nebunesc din pieptul ei, ea se retrase.

– Insistența ta pentru un sărut adevărat. Acum, că s-a terminat, am terminat-o și noi.

– Am terminat-o pe naiba! Respirația lui deveni rapidă și greoaie, în timp ce ochii lui licăriră spre ea. Nu încerca să susții că n-ai fost deloc afectată.

Ea se prefăcu a se gândi.

– Știi, spuse ea ușor, chiar n-am fost. A fost un experiment interesant, dacă nu te superi...

– Experiment!

– ... Ca să văd singură dacă am trecut peste treaba cu tine. Ce ușurare să descopăr că am reușit. Încurajată de succesul de a-și fi ascuns adevăratele sentimente, se strecură din brațele lui și adăugă cu un zâmbet: Se pare că nu mai ai nici o influență asupra mea, Excelență.

Tremurul lui la auzul adresării ei formale îi oferi un scurt moment de satisfacție. Până când el își coborî privirea spre buzele ei înflăcărate.

– Ai fi putut să mă păcălești.

Chiar dacă zâmbetul ei păli, era hotărâtă să aibă ultimul cuvânt.

– Oh, îmi pare rău, n-am vrut să sune așa. Săruți aproape la fel de bine ca foștii mei pretendenți. Dar eu am scopuri care nu te implică, indiferent de cât de bine săruți. Ea ridică bărbia. Și tot nu am încredere în tine.

– Întotdeauna ai fost dornică să gândești cele mai rele lucruri despre mine, răbufni el.

– Ești supărat doar pentru că ai pierdut puterea de a mă avea la degetul mic. Ei bine, societatea poate să te lingușească, dar eu măcar știu cine ești.

El îi întâlni direct privirea.

– Nu știi nimic despre mine. Niciodată n-ai știut.

Ceva din vocea lui o făcu să-și dorească să-l creadă. Dar învățase deja prea bine că limba lui ascuțită mințea cu o pricepere desăvârșită.

– Știu destule.

Ea se întoarse și o luă maiestuos pe cărarea pietruită. De acum încolo, trebuia să fie mai atentă. Nici o întâlnire privată cu Simon. Nici o plimbare lungă pe unde el putea să o ademenească spre anumite lucruri. Și gata cu săruturile. Cu siguranță, gata cu săruturile intime! El se pricepea prea bine la asta pentru liniștea sufletească a unei femei.

Capitolul 4

Dragă Charlotte,

Dacă domnișoara North și Foxmoor sunt atât de în contradicție pe cât spun zvonurile, atunci poate că ea chiar a furat maimuța ducelui, ca să-l enerveze. Chiar dacă nu-mi pot închipui ce ar putea face cu o maimuță. Să știi că maimuțele sunt niște reformiștii foarte slabi.

Prietenul tău bârfitor,

Michael

Frustrarea îl rodea pe Simon în timp ce Louisa își luă zborul. Nesăbuita învățase cât lipsise el să fie sofisticată în mai multe moduri,

nu doar într-unul. Cineva o învățase cum să sărute. Foarte bine. Prea bine pentru sănătatea lui mintală.

Iar ea îndrăznise să numească sărutul acela un „experiment"? Pe naiba!

Era cât pe ce să plece după ea și să-i răvășească gura până recunoștea că încă se gândea la el. Dar avea și el mândria lui. Nu avea de gând să o lase să vadă cât de departe era el să fi trecut peste ceea ce avusese cu ea. Nu voia ca ea să știe că de mult își dorea să o guste... și să o guste și să o tot guste...

Naiba să o ia! Faptul că o sărutase ar fi trebuit să-i liniștească pofta, nu să o asmută. Și de ce trebuia să-i pese dacă Louisa îl lăsase în trecutul ei? Sau dacă își petrecuse ultimii ani învățând trucuri de seducție menite să înflăcăreze dorințele unui bărbat? Sau că îi permisese vreunui cățeluș neobrăzat să sărute gura aceea minunată și suplă? Nu-i păsa. Nu trebuia să-i pese. La palat, bărbații mai furau din când în când săruturi de la doamnele de companie, care îi mai lăsau din când în când. Dacă permitea vreunei gelozii nechibzuite să îl macine nu făcea decât să-și intensifice pasiunea pentru ea – și nu era lucru înțelept. Mai ales dacă avea de gând să se însoare cu ea. Nu putea să-i permită soției lui să-l stăpânească prin intermediul mădularului lui.

Soție?

Își încleștă pumnii. Da, soție. Nu mai putea să nege avantajele pe care le presupunea acceptarea târgului propus de rege. Pe lângă ceea ce putea să-i ofere regele, deputații aveau să fie dornici să-și arate recunoștința dacă Simon o domesticea pe Ioana d'Arc.

Chiar dacă se putea dovedi a nu fi deloc ușor. Tatăl ei avea dreptate: era mai hotărâtă ca niciodată. Pur și simplu, învățase să se ascundă în spatele acelui zâmbet de prințesă.

Scoase un geamăt. Cum putea măcar să ia în calcul stratagema aceea nebunească, după toate lucrurile prin care îl făcuse să treacă afurisita? Dacă avea să descopere vreodată întreaga schemă, avea să-l ardă pe rug. Așa că trebuia să se asigure pur și simplu că nu urma să afle. La urma urmei, nu făcea decât ce era cel mai bine pentru ea. Din informațiile pe care le adunase, ea o luase direct pe drumul pierzaniei. Dacă nu se însura cu ea, regele avea să găsească o altă cale prin care să o controleze și nu avea să fie de bine. În plus, indiferent de ce susținea ea, Louisa încă îl dorea. Altfel, nu ar fi sărit să îl sărute cu înflăcărarea dulce a unei dansatoare în templu, arcuindu-și corpul spre al lui, cu sânii generoși apăsați...

Doamne sfinte, o dorea chiar mai mult ca înainte. Tânjea să o dezbrace de atitudinea ei rezervată, să-i smulgă agrafele din coafura sofisticată și să elibereze oceanul acela de valuri negre și lucioase ca să-i curgă peste umeri, sâni și șolduri. Apoi, să-i răvășească în voie gura aceea seducătoare, de fiecare dată când își dorea, oriunde își dorea. Să o pună să-i mângâie cu părul gâtul, abdomenul... mădularul...

O înjurătură plină de furie îi scăpă printre buze, în vreme ce un foc incandescent îi învolbură sângele. La naiba, după tot ce îndurase din cauza atracției lui nedorite pentru ea, el merita să o aibă. Cel mai bun mod de a se ocupa de obsesia aceea nebunească era să se însoare cu ea și să-și potolească pofta. Apoi, dorința lui avea să se atenueze. Nu îl ajutase deloc să lupte cu ea timp de șapte ani, așa că trebuia să o cucerească pe Louisa ca să-și cucerească propriile pasiuni. Ceea ce avea să-i ofere și tot ce își dorea.

– Ai dreptate... fiica mea chiar și-a pierdut interesul față de tine, spuse o voce de lângă el.

Simon se încordă. De cât timp se afla regele acolo?

– Văd că ți-ai păstrat talentul de spion. Iar ea nu și-a pierdut interesul față de mine, te asigur.

– Cu siguranță, așa a părut. Desigur, am auzit numai finalul disputei voastre, dar părea foarte sigură...

– Vrei să mă însor cu ea sau nu? întrebă el tăios, ușurat că regele nu fusese martor și la sărutul lor.

George trase brusc aer în piept.

– Ai spus că ai nevoie de timp ca să te gândești la asta.

– Am avut tot timpul necesar.

Regele se opri.

– Oferta rămâne în picioare, da.

Simon se întoarse cu fața spre el.

– Atunci, ar trebui să discutăm despre condițiile înțelegerii.

– Condiții? George se uită urât la el. Ți-am spus deja că te fac prim-ministru. La ce te mai aștepți?

– La adevăr. Că fiica ta se amestecă în politica ta. Afișând un aer relaxat, Simon se sprijini de stejar. Că este o pacoste în public. Și că orice bărbat care se însoară cu ea își asumă anumite riscuri în cariera lui politică.

George se făcu alb la față.

– Nu-mi dau seama de unde ai tras o concluzie atât de ridicolă.

– De la fiica ta. Care, spre deosebire de tine, este dornică să-și expună noul ei interes față de reforma politică.

Simon își încrucișă brațele la piept.

– Hai, Maiestate, sigur n-ai crezut că poți să ascunzi asta de mine. Eu sunt cel care a aflat prima dată că Liverpool a fost refuzat de Canning, sunt cel care a prezis cu mult înainte de Conspirația de pe Cato Street că adepții lui Spence urmau să facă probleme. Așa că recunoaște: Societatea Doamnelor din Londra nu este un grup de caritate, nu-i așa?

Regele șovăi, apoi oftă.

– Nu, la naiba, nu este.

– Fac presiuni asupra parlamentului ca să facă reforma închisorilor.

Vocea Maiestății Sale scăzu într-atât încât Simon fu nevoit să se concentreze la maximum ca să-l audă.

– Mai întâi, afurisitele alea au început să-și convingă soții să ridice problema reformei în sesiunile parlamentare. Și, dacă vreun soț refuza, i se refuza ce-și dorește bărbatul cel mai mult.

– Patul soției lui?

– La ce ar folosi asta? Jumătate dintre bărbați au amante, iar restul sunt prea bătrâni ca să li se mai ridice steagul în bernă. Nu, confortul de zi cu zi. Soțiile lor ascundeau micile lucruri care fac din casa unui bărbat un castel, lucruri precum trabucurile, coniacul și ziarele. Unele chiar le porunceau bucătarilor să servească mese proaste sau le instruiau pe slujitoare să dea cu exagerat de mult apret cămășile soților lor...

– Cred că glumești. Politicienii Angliei sunt reduși la tăcere de prea mult apret în cămăși, pentru numele Domnului?

– Tu râzi, dar un bărbat nu petrece niciodată prea mult timp la clubul lui. Regele își înfipse bastonul în pământul bătătorit. Totuși, bărbații nu le-au lăsat să-i încurce până când Societatea Doamnelor din Londra nu au devenit o cauza celebră. Și acum, se zvonește că Louisa are o nouă abordare...

– Louisa a stat în spatele... acestei tactici „confort"?

– Am auzit că ea a pus totul la cale, da.

Simon izbucni în râs.

– Nu este amuzant, la naiba! mormăi regele.

– Ba cum să nu fie?! Numai Louisa putea să găsească o cale „domestică" de a influența politica. Este o fată deșteaptă, trebuie să recunosc.

Și avea să fie și o soție deșteaptă. Chiar dacă avea să fie nevoit să o depășească în comploturi ca să o câștige. Provocarea îl făcea doar să o dorească și mai mult.

– Fata asta deșteaptă se îndreaptă spre o cădere sigură dacă merge până la capăt cu noul ei plan.

– Și care este noul ei plan? Să le facă pe doamne să pună boabe de mazăre sub saltelele soților? Să le amâne servirea cinei?

– Să participe la viitoarele alegeri drept candidată.

Informația îi atrase atenția.

– Nu se poate să vorbești serios.

– Mi-aș dori eu să nu. Doamna Fry și-a pus deja cumnatul din Camera Comunelor să le susțină cauza, așa că se poate. Dar există un zvon care umblă prin târg cum că Louisa se gândește la un candidat radical. Și știi prea bine că, dacă își adună doamnele ca să susțină vreun agitat, o să avem probleme.

Chiar că probleme. Nici o asociație de doamne nu avea priceperea politică pentru a gestiona un asemenea candidat. Louisa nu ar reuși decât să facă veghea gardă să revină, ceea ce însemna că avea să-i fie lui mai greu să introducă schimbări într-un mod rezonabil. Mai ales acum, că echilibrul de putere din Camera Comunelor era atât de instabil.

– Este imprevizibilă, continuă regele. Dar publicul o place. Oamenii văd cum rafinata damă de companie a răposatei lor prințese iubite adună dedicată donații pentru sărmanele prizoniere. Nu-și dau seama că donațiile astea pot să ajungă cât de curând la orice nemernic despre care ea crede că-i susține cauza.

– Și dacă o expui...

– Ești nebun? La cum stau lucrurile acum, ar putea să mobilizeze în spatele ei jumătate din gloată. Ultima dată când un radical a început să țină discursuri și să tragă în oamenii de rând, unsprezece persoane au murit și alte câteva sute au fost rănite.

Simon încremeni. Evenimentele de la St. Peter's Field fuseseră în egală măsură greșeala guvernului și a radicalilor, dar era un lucru care nu prea avea importanță pentru parlament. După acel dezastru, fuseseră votate „Cele șase legi", și cei din vechea gardă se purtaseră la fel ca întotdeauna – făcând pe durii. Anglia nu era pregătită pentru radicali. Louisa nu își dădea seama? Bineînțeles că nu. Ca Ioana d'Arc, ea avea ochi doar pentru cauza ei. Toate bune și frumoase cu reforma închisorilor, dar aceasta nu justifica tulburări politice.

– Unii din cabinet sunt atât de indignați de activitățile ei, încât vorbesc despre încercarea de a-i compromite reputația, mormăi regele. Se gândesc că, dacă o discreditează, o să pună capăt acestei nebunii.

Dar asta ar distruge-o pe Louisa pentru totdeauna.

– Sigur nu aprobi o asemenea idioțenie.

– Nu, dar, dacă nu fac ceva cât de curând, situația o să-mi scape din mâini. Vocea îi tremura. Dacă îi fac rău Louisei, Draker n-o să mă ierte în veci.

– Lasă-l pe Draker, eu nu o să te iert în veci. Când regele îi aruncă o privire întrebătoare, el se încruntă. Nemernicii din parlament ar fi trebuit să reformeze închisorile.

– Ar trebui să facă multe lucruri, dar nu vor să cheltuiască bani. În plus, ministrul de interne este total împotrivă, din principiu, iar în guvern este deja destul haos.

Maiestatea Sa oftă.

– Le-am spus lui Sidmouth și lui Castlereagh că o s-o conving să renunțe la societatea ei, dar...

– Ea a refuzat. Așa că a devenit un pericol pentru tine.

– Și pe bună dreptate! Nu-mi permit să-i fac să creadă că o susțin pe fiica mea nelegitimă să sprijine candidați radicali. Și așa am deja destule probleme cu parlamentul.

La fel urma să aibă și Simon dacă mergea înainte cu toată nebunia. De ce să-și asume un asemenea risc politic? Pentru că nu avea de ales. Nu putea să-și atingă obiectivele dacă Louisa făcea zarvă în Camera Comunelor. Cineva trebuia să se ocupe de ea.

Iar asta putea face el. Dacă se însura cu ea. Dumnezeu să-l ajute, dar ideea de a se ocupa de Louisa îi învolbura sângele în vene.

– Așa că o să o dai pe Louisa oricărui bărbat care o să-ți rezolve problemele cu miniștrii și cu parlamentul.

– Nu oricărui bărbat. George se încruntă. Dar ție chiar ți-a plăcut dintotdeauna de ea...

– Și te-ai gândit că o să mușc momeala.

La tonul lui sec, regele se făcu roșu în obraji.

– Ia ascultă aici, ți-am ascuns adevărul la început, pentru că mi-a fost teamă că nu o să accepți dacă afli cât de gravă este situația.

Simon se îndepărtă de stejar și își șterse de praf mâinile înmănușate.

– Când o să înveți că-mi place o provocare pe cinste? Mai ales când era vorba să o ducă în pat pe ispititoarea fiică a regelui. Pentru

totdeauna. Bineînțeles, acum, că știu totul, mă aștept la o recompensă mai mare decât ce mi-ai oferit inițial.

Regele veni mai aproape, lumina razelor lunii licărind prin părul argintiu.

– Dacă ai impresia că o să te plătesc să te însori cu fiica mea, împielițat lacom ce ești, mai gândește-te.

– Nu vreau bani.

Afirmația îl mai liniști pe George.

– Atunci, ce vrei?

– Ceva mai concret decât promisiunea vagă de a mă susține. O să mă faci prim-ministru, dar ai să o faci în condițiile mele.

Regele părea îngrijorat.

– Ce vrei să spui?

– Nu o să mai aștept niciodată îngăduința ta. În clipa în care o să mă însor, mă aștept să-l fi convins pe Liverpool să demisioneze din funcția de prim-ministru. În ziua nunții mele, mă aștept să-mi înmânezi demisia lui.

Regele păli.

– Și dacă asta o să fie cât de curând? Nu știu dacă...

– Ai face bine, dacă vrei să o împiedic pe Louisa să participe la alegeri. Când regele continuă să se arate neliniștit, Simon adăugă: Nu te grăbi... o să-mi ia o vreme să o câștig. Nu este vreo proastă; știe că umblă pe nisipuri mișcătoare. O să îl suspecteze pe orice om de stat care vrea să se însoare cu ea – mai ales pe mine.

– Adevărat, murmură regele.

– Motiv pentru care trebuie să stai departe de mine până când noi doi ne logodim. O să fie mai ușor să o conving să se mărite cu mine dacă are impresia că tu nu ești de acord. Tonul îi deveni mai tăios. N-ar trebui să ai nici o problemă în a te preface că nu ești de acord cu mine – acum șapte ani, erai gata să te speli pe mâini de mine.

O îmbujorare se întinse pe obrajii dolofani ai lui George.

– Recunosc că... n-ar fi trebuit să mă grăbesc atât de tare să urmez sugestia Louisei despre cum să te... disciplinez pentru greșeala ta. Dar nu o să se mai întâmple. De data asta, sunt cu totul de partea ta.

– Bun. Pentru că, data viitoare când o să mă pui să aleg între exil și a-mi pierde viitorul în politică, o să te dau naibii. Așa că, dacă se întâmplă să nu reușesc cu Louisa, nu o să existe repercusiuni asupra mea sau asupra carierei mele, ne-am înțeles?

– Ai cuvântul meu.

– Și nici o repercusiune pentru ea. Dacă nu se mărită cu mine, atunci nu o să mai încerci să mituiești pe nimeni altcineva ca să o curteze.

– Dacă tu nu o poți avea, nimeni altcineva nu poate, nu-i așa?

Furia se strânse ghem în pântecul lui Simon.

– Dacă eu nu o pot avea, atunci ar trebui să fie liberă să aleagă pe oricine își dorește. Nu vreun nemernic plătit de tatăl ei clevetitor.

– Ai grijă, Foxmoor, spuse George. Sunt totuși regele tău. Dacă ai impresia că o să te las să-mi dictezi...

– Bine. La urma urmei, se pare că nu ai nevoie de mine.

Se întoarse să plece.

– Așteaptă, la naiba cu tine, așteaptă! strigă regele.

Simon se opri.

– În regulă, dacă nu te însori tu cu ea, nu o să-i impun pe nimeni altcineva.

– Și o să-i împiedici pe miniștrii tăi idioți să încerce să-i distrugă reputația, spuse Simon când se întoarse cu fața spre rege.

– O să-mi dau silința. Regele se opri. Dar tu nu o să dai greș cu ea, nu-i așa?

– Nu, spuse Simon. Și ar fi bine să le spui și lor asta. Mă aștept să o lase pe Louisa în pace până când îi asigur poziția. El se încruntă. Pentru că, dacă aud o singură insultă la adresa reputației ei, le scot limbile cu cleștele. Ne-am înțeles?

O expresie ciudată traversă chipul Maiestății Sale.

– Perfect.

Simon scrâșni din dinți. Nu ar fi trebuit să-și spună ultima afirmație; dădea de înțeles că îi păsa de Louisa mai mult decât voia să recunoască. Și evident că nu-și dorea ca regele să știe, altfel putea să-și piardă poziția de negociere.

– Nu o să-mi fie de ajutor în carieră să am o soție cu reputația pătată.

– Oh. Nu m-am gândit la asta. Regele schiță un zâmbet larg. Doamne, ce bine este că te-ai întors și că ești în formă de zile mari. Ai fost dintotdeauna cel mai bun consilier al meu.

– N-am terminat cu condițiile mele, spuse Simon.

Maiestatea Sa deveni brusc serios.

Simon se întoarse lângă rege.

– Nu-l lăsa pe Draker să afle de asta. La cum stau lucrurile, probabil o să se opună partidei. Așadar, după ce ne logodim, ar trebui

să mărturisești că te-ai resemnat cu gândul căsătoriei și apoi să-ți folosești influența pe care o ai asupra lui ca să-l faci să accepte.

– Tu ai mai multă influență asupra soției lui decât am eu asupra lui, murmură regele.

– În orice chestiune legată de mine, nu mi-l doresc dușman pe Draker. În absența mea, a dobândit o serie de legături utile.

Dintre cele care erau mai deschise la ideea de reformă a sistemului electoral din Anglia decât foștii camarazi ai lui Simon.

– O să fac tot ce pot cu Draker. George îl aruncă o privire posacă. Altceva? Ogarii mei preferați? Colecția mea de Rembrandt?

– Doar un singur lucru. Se chinui să vorbească relaxat. Am un prieten căruia i-am promis că îl ajut să avanseze în carieră. O să mă aștept să mă susții în eforturile mele.

Regele se sprijini cu putere în bastonul lui.

– Cine este acest prieten?

După ce auzise insulta regelui la adresa „corciturii de aghiotant", Simon nu avea de gând să-i spună Maiestății Sale adevărul.

– Aș prefera să nu spun până nu termin de verificat situația lui.

– Crezi că o să promit să susțin vreun prieten de-al tău fără să știu despre cine este vorba?

Doamne, chiar așa spera. Ar fi fost mult mai ușor să respecte jurământul pe care i-l făcuse soției lui Colin.

– Noi doi am fost mereu în aceeași tabără politică. Sigur nici un prieten de-al meu nu ar reprezenta o problemă pentru tine.

– Nu știu, spuse regele prudent. Se poate ca anii petrecuți în India să-ți fi adus ceva prieteni nepotriviți.

– Ăsta este riscul pe care trebuie să ți-l asumi dacă vrei să mă însor cu fiica ta. Dacă Simon avea să se arunce cu capul înainte în vârtejul care se numea Louisa North, atunci, pentru numele lui Dumnezeu, avea să-l facă pe rege să-i ofere ceea ce voia.

Maiestatea Sa șovăi, apoi spuse:

– Foarte bine, ticălos intrigant. O să-l susțin pe prietenul tău dacă într-adevăr trebuie.

– Vreau toate astea și în scris, insistă Simon. Fiecare condiție în parte.

Regele păru uluit.

– Pentru ce naiba ți-ai dori asta?

– Pentru că, dacă renunți la înțelegere de data asta, vreau să am ce să arăt ziarelor.

– N-ai îndrăzni. George pufni. Asta ar fi sinucidere politică.

– Și pentru tine. Îl fixă pe rege cu o privire rece. Un contract scris o să ne lege. Pentru că refuz să mai sufăr vreodată vreo consecință în numele tău.

– Bine, împielițatule, bine. Speram ca trimiterea ta în India să-și mai fi temperat aroganța, dar se pare că m-am înșelat.

– Dacă voiai să-mi temperezi aroganța, nu trebuia să mă faci guvernator general peste jumătate de continent, sublinie Simon.

– Adevărat. După ce ai reușit să conduci India, te provoc să spui că poți să conduci Anglia cu o mână legată la spate. La urma urmei, pentru asta te-ai născut. O licărire bruscă se aprinse în ochii regelui. Dar rămâne de văzut dacă poți să o conduci pe fiica mea. Până atunci, șansa ta de a conduce Anglia este departe.

– Nu-ți face griji. După cum ai spus, am făcut-o o dată să se îndrăgostească de mine; pot la fel de bine să o fac din nou. Iar o femeie îndrăgostită este ușor de condus.

– Atâta timp cât nu te îndrăgostești și tu de ea.

Un zâmbet arcui buzele lui Simon la imposibilitatea acestei idei.

– Nu tu susțineai că sunt incapabil să iubesc?

– Ah, dar încă ești interesat de Louisa, după toți anii ăștia, nu-i așa?

Dacă regele putea să fie direct, putea și Simon.

– Există o diferență între dragoste și dorință. Tu, dintre toți oamenii, ar trebui să știi asta.

George se încruntă.

– Vorbești despre fiica mea.

– Pe care ești dispus să o vinzi ca să te salvezi în fața parlamentului, mormăi Simon. Grija ta părintească vine cam târziu, nu crezi?

George se aprinse.

– Suntem amândoi niște nemernici, în felul nostru, cred. Chiar dacă încă sper că o să te porți bine cu Louisa.

– Bineînțeles. Altfel, nu m-aș însura cu ea. Dar, din fericire, pentru scopurile tale, sunt incapabil să iubesc.

„Pregătirea" bunicului și o amantă trădătoare – Betsy – îl învățaseră mult prea bine pe Simon să-și închidă inima.

– Ceea ce este probabil un lucru bun, din moment ce dragostea este un lux pe care nici un om de stat nu și-l poate permite.

În acel sens, bunicul Monteith avusese dreptate, chiar dacă metoda de instruire a lui era discutabilă. Regele oftă.

– Chiar ai dreptate. Dumnezeu mi-e martor că dragostea nu mi-a fost niciodată de vreun mare folos.

Și Simon nu avea de gând să permită iubirii să-i distrugă viața și cariera. Avea să-și păstreze obsesia în frâu. Atâta timp cât nu o lăsa pe Louisa să-l joace pe degete, puteau să aibă o căsnicie confortabilă, amiabilă și onestă, în genul celei care putea să-l ajute să-și atingă scopul fără să se îngroape în ipocrizie, cum se întâmplase cu căsnicia bunicului său.

Pentru că Simon avea de gând să dovedească tuturor că ar fi un prim-ministru mai bun... un bărbat mai bun... decât bunicul lui. Atunci, poate avea să reușească să reducă pentru totdeauna la tăcere în mintea lui glasul insidios al acelui bărbat.

Capitolul 5

Dragul meu văr,

Îți dau dreptate când spui că maimuțele sunt reformiști nepotriviți. Dar nu mai sunt sigură că Louisa și Foxmoor se află în contradicție, pentru că se plimbau prin grădinile de la Castlemaine cu aparentă simpatie. Așa că poate au renunțat la ostilități.

Verișoara ta romantică,

Charlotte

– E necesar ca fetele să-și încălzească vocile aici? Louisa își masă tâmplele și se rugă să aibă răbdare. Abia dacă îmi mai pot auzi gândurile în zgomotul ăsta infernal.

Capul doamnei Charlotte Harris se ridică brusc, buclele roșii ca focul începură să-i tremure, iar Regina izbucni în râs. La patru zile după petrecerea Reginei, erau așezate la o masă, în cea mai mare sală de clasă de la școala doamnei Harris. În general, doamna Harris o folosea pentru întâlnirile lunare la ceai, unde le prezenta „Lecțiile pentru moștenitoare" absolventelor ei care erau lansate pe piața căsătoriilor. Azi, văduva oferise cu generozitate încăperea Societății Doamnelor din Londra pentru întâlnirea lor obișnuită de sâmbătă dimineața.

Dimineața trecuse de mult, așa că majoritatea celorlalte membre plecaseră. Dar Louisa era hotărâtă să scoată de pe lista ei un lucru,

în ciuda geniilor muzicale ale prietenei ei, Lady Venetia Campbell, și a gălăgiei lor.

– Nu mai pot suporta asta nici un măcar minut. Louisa sări iute, gata să trimită fetele la plimbare, apoi surprinse privirea plină de subînțeles pe care Regina i-o aruncă doamnei Harris.

– Îmi datorezi un șiling, îi spuse Regina prietenei ei. Ți-am spus că nu o să reziste până la final.

Când Louisa clipi, doamna Harris scoase o monedă din gentuța ei cu mărgele.

– În apărarea Louisei, toate suntem obosite. A fost o zi lungă.

– Adevărat. Regina luă șilingul. Dar nici una dintre noi nu se plânge de gălăgia infernală pe care o fac cele trei harpiste care exersează în liniște.

Louisa se îndreptă din spate.

– Spuneam pur și simplu că...

– Este în regulă, dragă. Doamna Harris se ridică. Au cântat destul. Sunt sigură că au pus destul la încercare și răbdarea Venetiei. Ea le spuse fetelor: Gata cu exersatul, dragilor. Puteți să lăsați harpele deoparte.

Când zgomotul se opri brusc și doamna Harris se așeză la loc, Louisa făcu la fel.

– Mulțumesc, acum este mult mai bine.

Regina își dădu ochii peste cap.

– Nu-i da atenție Louisei, Charlotte. Este o gâsculiță țâfnoasă încă de când s-a terminat petrecerea ta.

– Oh? spuse doamna Harris. Și ce anume a provocat purtarea asta neobișnuită?

– Judecând după reacția ei exagerată la buchetele elaborate pe care le lasă fratele meu zilnic pentru ea la mine acasă, spuse Regina, cu un zâmbet, pare să fi dezvoltat o aversiune față de crini. Ceea ce este ciudat, pentru că sunt florile ei preferate.

– Este o aversiune severă? Ochii albaștri ai doamnei Harris sclipiră. Doarme prost? Oftează în pernă? Scrie balade romantice?

– Foarte amuzant, murmură Louisa. Dau crinii afară cât pot de repede de îndată ce-i primim, ceea ce ar face oricine care are o aversiune față de ei.

Doamna Harris râse.

– Și Foxmoor? Pe el încă nu l-a dat afară?

– Nu, spuse Regina, dar se prea poate. Îl evită cu totul.

– Asta este absurd. Louisa studie lista de nume de pe masa din fața ei. Sunt prea ocupată cu Societatea Doamnelor din Londra ca să stau acasă să primesc vizite.

– Ocupată să te ascunzi în camera ta sau să te strecori afară din casă când vine el, vrei să spui.

– De cine se ascunde domnișoara North? întrebă domnișoara Eliza Crenshawe, una dintre harpistele care se îndreptau alături de Venetia spre masă.

– Nu mă ascund. Pur și simplu, n-am timp să-l întrețin pe fratele Reginei.

– Te ascunzi de ducele de Foxmoor? se miră Eliza. Ești nebună? Eu aș tremura de încântare dacă bărbatul ăsta ar veni în vizită la mine!

Când toți ochii se întoarseră spre Louisa, majoritatea reflectând sentimentele Elizei, ea încremeni.

– Nu mă ascund de nimeni. Cu o privire aspră, lovi ușor degetul în lista ei. Am fost teribil de preocupată ca să-mi dau seama pe cine să ne alegem drept candidat. Tocmai de aceea ne aflăm aici, dacă vă amintiți.

Toate deveniră serioase.

– Ai dreptate, desigur, spuse Regina. Trebuie să trecem și prin celelalte chestiuni înainte de-a investiga mai mult; n-ar trebui să încheiem ședința până nu rezolvăm asta.

Eliza și Venetia se îndreptară și se opriră lângă fereastra cu priveliște spre drumul din față al școlii, în timp ce restul fetelor se așezară într-o avalanșă de muselină albă. Louisa le urmări îndeaproape pe tinere.

– Fetelor, știți că această chestiune n-ar trebui discutată în afara acestei încăperi.

Încuviințară la unison, privind cu ochi mari, dar dornice să audă mai multe.

– Dacă nu credeți că puteți să vă țineți gura, chiar și cu familiile voastre, plecați acum, le avertiză doamna Harris. S-a înțeles, domnișoară Crenshawe?

Obrajii rotofei ai Elizei se colorară într-un roșu intens.

– Da, doamnă.

– Să continuăm, atunci. Louisa se uită peste lista ei. Dintre cei trei bărbați cu care am rămas, cred în continuare că Charles Godwin este cea mai bună alegere.

Regina se încruntă.

– Iar eu cred în continuare că este prea periculos. Una este să îl punem în funcție pe cumnatul doamnei Fry, și cu totul altceva să începem să susținem radicali – parlamentarii o să ne acuze că instigăm la revoluție. Mai ales dacă discursurile domnului Godwin sunt la fel de incendiare pe cât îi sunt editorialele.

– Sper să fie. Oricât ar fi încercat, cumnatul doamnei Fry nu a câștigat nimic pentru noi. A venit vremea să-i scuturăm pe deputații ăștia bătrâni și pretențioși.

– Dar un candidat mai moderat...

– O să fie, pur și simplu, ignorat. Așa cum a fost cumnatul doamnei Fry. Radicalii măcar știu cum se fac lucrurile. Louisa se întoarse spre doamna Harris. I-ați menționat ceva până acum domnului Godwin?

Doamna Harris îi cunoștea pe acel om de ani de zile, încă de când activase în același regiment cu răposatul ei soț.

– Nu, nu vreau să vorbesc cu el până nu luăm o decizie. Dar cred că o să fie dispus să o facă. S-a arătat deja foarte entuziasmat de alte reforme.

– Prea entuziasmat, dacă mă întrebi pe mine, spuse Regina. Când celelalte două femei își arcuiră sprâncenele, ea oftă. Dar presupun că, dacă ai încredere în el, doamnă Harris...

– Am. Mi-a fost un bun prieten încă de la moartea soțului meu.

– La fel de bun ca vărul Michael? o tachină Regina.

Doamna Harris pufni.

– Nu prea pot să-l numesc prieten pe vărul Michael, când el insistă să-și păstreze identitatea secretă. Nebun încăpățânat. Nu sunt absolut sigură că este cu adevărat vărul răposatului meu soț, așa cum susține.

– La naiba cu toate! Ia uitați-vă la trăsura asta! le întrerupse Eliza de la fereastră.

– Pleacă de acolo, Eliza, o certă doamna Harris. Iar o lady nu folosește cuvinte precum „la naiba".

– Este greu să mă abțin când un faeton cu asemenea blazon nobil distruge drumul spre școală.

Venetia aruncă o privire pe fereastră.

– Este un blazon ducal?

Pe măsură ce fiecare ochi se întoarse spre Louisa, inima ei începu să bată nebunește.

– Trebuie să fie chiar Foxmoor! exclamă Eliza. Ce romantic pentru tine, domnișoară North! Este atât de îndrăgostit, că a bătut tot drumul din oraș până aici ca să te găsească!

Tinerele își duseră mâinile la piept și oftară într-un paroxism perfect de încântare feciorelnică.

– Nu fiți naive!

Mâinile Louisei fură cuprinse de un tremur nebunesc, așa că și le ascunse în fustele ei din muselină roz.

– Probabil este unul dintre părinții voștri.

Doamna Harris ridică dintr-o sprânceană.

– Pe lângă faptul că nici un duce n-ar catadicsi vreodată să-și înscrie fiica la o școală, mă îndoiesc că vreunul dintre părinții noștri ar conduce un faeton. Faetoanele sunt pentru burlaci.

– Ducele nu s-ar deplasa nicăieri ca să mă găsească pe mine. Când celelalte începură să zâmbească, Louisa se înfurie. Este vărul sau pretendentul cuiva.

Nu se putea să fie Simon – îi transmisese foarte clar că nu manifesta nici un interes pentru el, nici acum, nici vreodată.

Totuși, el continua să îi lase crinii aceia minunați și, cu fiecare buchet, același mesaj: „Cu siguranță putem să fim măcar prieteni. Al tău, Simon". Nu „ducele" sau „Foxmoor". Simon. De parcă nu ar fi rănit-o niciodată. De parcă ea nu-l voise niciodată exilat.

De parcă nu complota cu dușmanii ei chiar și acum.

Acela era motivul pentru care începuse toată povestea? Parlamentarii îi ceruseră să-i distragă atenția de la activitățile ei? Îi credea capabili de așa ceva –. și pe el la fel. Pentru mai mult de o clipă, crezuse că își dorea să fie „prietenul" ei.

– Faetonul se oprește! Eliza se aplecă să vadă mai bine. Coboară un domn. Poartă o haină de un albastru cobalt, pantaloni de un albastru-deschis și cizme înalte. Așa mult îmi plac bărbații cu cizme înalte!

Ea se întoarse pentru a le zâmbi, cu ochi ciocolatii și strălucitori.

– Mai ales când este chipeș.

– Și tânăr, adăugă Venetia. Nu se poate să aibă mai mult de treizeci de ani.

– Treizeci și trei, spuse Louisa pe nerăsuflate. Când ele râseră, ea își prinse între dinți buza de jos. Dacă este fratele Reginei. Dar probabil nu este.

– Uite, are o maimuță! exclamă Eliza.

Louisa gemu. Minunat. Afurisitul venise să o caute. Poate reușea să se strecoare spre grajduri pe scările din spate... Dar nu, nu putea să plece fără Regina. Se întoarse spre doamna Harris.

– Unde sunt copiile din Monitorul londonez? Când profesoara clipi nedumerită, ea adăugă: Cele cu articolele domnului Godwin. Sunt în biroul tău? Mă duc să văd...

– Să te ascunzi acolo nu o să te ajute cu nimic, spuse Regina. Îl cunosc pe fratele meu... O să te găsească.

– Atunci, este bine că asta n-are nimic de-a face cu el. Louisa se îndreptă spre ușă. Ți-am spus, nu pot să mă ocup de vizitele lui când avem atâta treabă.

– Regina are dreptate, dragă, spuse doamna Harris. Nu poți să-l eviți pentru totdeauna. Spune-i pur și simplu că nu ești interesată și pune punct întregii povești.

– Am încercat deja asta la petrecere. I-am transmis foarte limpede ce simt.

– Totuși, el continuă să umble după tine. Regina își arcui o sprânceană blondă. Trebuie să fi fost foarte convingătoare.

– Nu pot să cred că evită un duce! exclamă una dintre fete.

– Nu-mi vine să cred că-l evită pe bărbatul care a guvernat până de curând India. Eliza își țuguie buzele. Cui îi pasă că este duce? Vărul de-al treilea al tatei este duce și este un nemernic.

– Domnișoară Crenshawe! o certă doamna Harris. Noi nu folosim niciodată cuvântul „nemernic"!

– Îmi pare rău, murmură Eliza.

Louisa își înăbuși un zâmbet, amintindu-și discuții asemănătoare cu guvernanta ei. Eliza, cu limba ei ascuțită și cu frumusețea naturală, îi amintea de cum fusese ea la șaptesprezece ani: încăpățânată, dar naivă, o pradă ușoară pentru intrigile lui Simon.

Dar acum, era mai în vârstă și mai înțeleaptă. Cu siguranță, putea să se ocupe de un duce enervant de atrăgător. Și doamna Harris avea dreptate... nu putea să-l evite pentru totdeauna, nu când ea locuia la sora lui. Era mai bine să rezolve relația cu el o dată pentru totdeauna.

– Va trebui să fiu mai hotărâtă în refuzul meu.

– Pentru unii bărbați, este nevoie să fii de mai multe ori, spuse doamna Harris.

– Mai ales când bărbatul știe că minți, spuse Regina sec.

Cu o încruntare, Louisa se întoarse spre cumnata ei.

– Nu mint.

– Nu? Atunci, de ce te-ai tot ascuns de el? Pentru că ți-e teamă că o să cedezi în fața insistențelor lui. Regina făcu ochii mici. Sau, și mai rău, că o să descoperi că s-a schimbat. Ți-e frică să-l vezi așa cum este.

Louisa pufni.

– Pretenția lui că s-a schimbat poate să te păcălească pe tine, dar nu pe mine.

– Știai că el și Maiestatea Sa sunt în conflict încă de la întoarcerea lui? Se presupune că din cauza interesului reînnoit al lui Simon pentru tine.

Fiorul imposibil de înfrânat care puse stăpânire pe Louisa o irită, mai ales când văzu privirile pline de invidie și de venerație ale tinerelor doamne.

– Nu prea cred că Maiestatea Sa ar fi în dezacord cu vechiul lui consilier.

– Azi-noapte, Simon a plecat de la White's de îndată ce a sosit regele, continuă Regina. Marcus a fost de față. Asta nu dovedește sinceritatea lui Simon?

Cu siguranță, detaliul acesta o tulbură. Se întrebase dacă regele îl convinsese pe Simon să-i distragă atenția în schimbul vreunor avantaje politice. Dar dacă erau într-o relație conflictuală...

– Nu pricepi? continuă Regina. L-ai crezut atât vreme un ticălos, încât ai prefera să te ascunzi de propriile sentimente decât să accepți că s-a schimbat.

– Te înșeli, îți zic eu, spuse Louisa. Și nu mă ascund!

– De cine? întrebă o voce masculină profundă.

Ea tresări, apoi se întoarse și-l găsi pe Simon în pragul ușii, cu ochii strălucitori.

– De nimeni, spuse ea, cu un nod în gât. Nu mă ascund... de nimeni.

În timp ce Raji gânguri ceva și toate doamnele din spatele ei, cu excepția Reginei, se aplecară în reverențe adânci, Simon spuse:

– Mă bucur să aud asta. Pentru că numai lașii se ascund. Și nu te-am considerat niciodată o lașă.

Louisei i se aprinseră obrajii. O merita; chiar fusese o lașă. Sărutul lui îndrăzneț și pasional din pădure o tulburase, dar evitarea adevărului nu rezolva niciodată nimic. Majordomul apăru în spatele lui Simon, părând înfuriat.

– Iertați-mă, doamnelor. Am vrut să anunț prezența Excelenței Sale, dar a insistat să vă surprindă.

– Bineînțeles că a insistat.

Louisa reuși să schițeze un zâmbet distant. Ducele este foarte insistent. La fel ca sora lui, cu care semăna uimitor de bine, amândoi blonzi, cu ochi albaștri și îndrăzneți. Numai că îndrăzneala Reginei era înviorătoare. A lui Simon era pur și simplu primejdioasă. Așa cum era în clipa aceea, când el o fixa cu o privire insolentă.

– Nu prea mi-ai dat de ales, domnișoară North. Se pare că ai uitat de întâlnirea noastră.

– Despre ce vorbești?

– Noi doi ar trebui să mergem în vizită lui Lady Trusbut, ai uitat? Alene, își mângâie maimuța pe burtă. Raji aștepta cu nerăbdare. Dar, când am trecut pe la reședința din oraș ca să te iau, mi s-a spus că ești aici.

O tăcere adâncă se așternu în încăpere. Până și fetele știau că a câștiga sprijinul lui Lady Trusbut fusese unul dintre scopurile principale ale Louisei.

– N-am crezut că vorbești serios. Ea își ridică bărbia provocator. La urma urmei, Excelență, ai prostul obicei de a nu vorbi serios.

Ignorând răsuflările întretăiate din spatele ei, el îl mută pe Raji pe umăr.

– Atunci, dă-mi șansa să demonstrez că mi-am învins proastele obiceiuri.

Ca pentru a confirma cuvintele stăpânului lui, Raji continuă să sporovăiască frenetic, strângând la pieptul blănos sculptura de lemn a unei păsări. Pictată într-un galben-deschis, era evident că jucăria era foarte uzată și foarte iubită. Un canar. Deci Simon nu o mințise pe Lady Trusbut când îi spusese despre slăbiciunea lui Raji pentru canari.

Era un detaliu care o puse pe gânduri. Simon își întinse brațul.

– Mergem? Faetonul ne așteaptă.

Chiar dacă ideea de a petrece timp singură cu Simon într-un faeton o tulbură, nu îndrăzni să rateze ocazia de a obține sprijinul lui Lady Trusbut. În plus, el nu prea putea să-i facă avansuri la lumina zilei, cu o maimuță și un rândaș drept însoțitori.

Dar, mai întâi, ea și doamnele ei trebuiau să-și aleagă candidatul.

– Hai să facem așa, domnule. Lasă-mă să-mi închei întâlnirea, apoi mergem. Poți să mă aștepți la parter.

El se încordă, dar, înainte să apuce să se împotrivească, Eliza răbufni cu un:

– Poate că ar trebui să rămână și Excelența Sa. Probabil îi cunoaște pe toți eventualii tăi candi...

– Taci, Eliza! Louisa îi aruncă indiscretei fete o privire mustrătoare. Ți-am spus că nu este subiect de dezbatere generală.

Eliza se încruntă.

– Oh, exact.

Louisa își întoarse privirea spre Simon.

– Mai ales când nu știm de ce parte se află ducele când vine vorba despre problema noastră.

– Și nici nu pot să-ți spun, când nu ești sinceră cu mine, ripostă Simon.

– Ce vrei să spui? i-o întoarse ea.

El înaintă în încăpere.

– Ai spus că vrei să-ți susții cauza în parlament, dar ai evitat să-mi spui cum. A trebuit să aflu din alte părți despre tacticile tale neortodoxe.

Aflase despre tacticile ei?

Toate se uitau lung la el când Simon adăugă:

– Și, cu siguranță, nu mi-ai spus niciodată că vrei să-ți propui propriul candidat în Camera Comunelor.

Capitolul 6

Dragă Charlotte,

Cu siguranță i-ar fi de ajutor domnișoarei North să renunțe la ostilitățile ei cu Foxmoor. Toată lumea este convinsă că îi va urma lui Liverpool în funcția de prim-ministru. Dar nu reușesc să o văd pe domnișoara North ca ducesă a lui. L-ar atrage într-un dans vesel, și am auzit că lui Foxmoor nu-i place să danseze.

Vărul tău cu idei,

Michael

Inima Louisei i se opri în piept. El nu ar fi trebuit să știe despre aspirațiile lor politice. Nimeni din parlament nu ar fi trebuit să știe până ce Societatea Doamnelor din Londra nu-și aranja sprijinul. Se putea gândi la un singur mod prin care să fi aflat.

Dar când se uită urât la sora lui, Regina se ridică.

– Nu te uita la mine, eu nu i-am spus.

– Nu, nu mi-a spus. Simon zâmbi. Nu degeaba am fost cândva consilierul regelui. Știu cum să fac rost de informații, mai ales dacă se referă la politică.

În timp ce își întinse pălăria de castor spre majordom, doamna Harris spuse:

– Atunci, sigur știi cât de nemulțumiți o să fie unii dintre prietenii tăi din parlament când o să audă că ne ajuți.

– Că vă ajut?

– Luând-o pe Louisa ca să-l cunoască pe Lord Trusbut.

– Ah. Cu greu aș putea să numesc „ajutor" organizarea unei întâlniri cu familia Trusbut. Dar, dacă vreți un ajutor adevărat, aș putea să vi-l ofer. După ce mă convingeți că ar trebui să o fac.

Să îl convingă? Ce obrăznicie!

– Nu suntem interesate de ajutorul tău, spuse Louisa tăios.

– Suntem interesate de ajutorul oricui, interveni doamna Harris. Mai ales de ajutorul unui bărbat cu poziția ta socială.

Ea îi aruncă lui Simon o privire scrutătoare.

– Întrebarea, Excelență, nu este dacă vrem ajutorul tău, ci de ce ni-l oferi.

– Nu vi-l ofer. Încă. În primul rând, ar trebui să știu mai multe despre cauza voastră, scopurile voastre, metodele voastre de acțiune...

– Vrei să ne spionezi, spuse Louisa.

El schiță spre ea un zâmbet glacial.

– Mi-am adunat cu ușurință celelalte informații despre grupul vostru. Așa că, dacă aș vrea să vă spionez, domnișoară North, nu mi-aș pierde vremea să vorbesc cu voi, care sunteți atât de bănuitoare. M-aș împrieteni cu vreun membru mai puțin prudent. El încuviință din cap spre Regina. Sau mi-aș asalta sora cu întrebări.

– Ceea ce, ca să fim cinstiți, spuse Regina, nu a făcut.

– Am venit să-mi îndeplinesc promisiunea față de tine, continuă Simon. Discutați despre politică, așa că am subliniat că pot să vă ajut. El zâmbi încordat. Dar, înainte să susțin orice organizație, mă aștept să-i cunosc scopurile și metodele de acțiune. Cu siguranță înțelegeți asta. Când ele păstraseră prudent tăcerea, el adăugă cu o ridicare din umeri: Desigur, dacă nu vreți ajutorul meu...

– Ce anume vrei să știi? întrebă doamna Harris.

– Fii atentă aici, zise Louisa. Eu nu-i spun nimic până nu știu sigur că putem să avem încredere în el.

– Bineînțeles că nu, o surprinse Simon spunând. Dar de ce nu mă lăsați să observ cum funcționează grupul vostru pentru câteva zile? Cum ar putea să fie asta o problemă? Își arcui o sprânceană. Dacă nu cumva ceea ce am auzit este adevărat, iar Societatea Doamnelor din Londra chiar are de gând să pună la cale o revoluție nebunească.

Celelalte doamne râseră ușor încordat, dar Louisa simți un gol în stomac. Cu siguranță știa foarte multe după doar o săptămână. Și, dacă știau și ceilalți oameni de stat ce știa el, nu era de bine. Dacă refuza să-i permită să observe, putea să trezească și mai multe suspiciuni la adresa aspirațiilor politice ale grupului ei. Și nici asta nu era de bun augur. Dar dacă îl lăsa să „observe", trebuia să-i îndure prezența. Sau trebuia? Îi veni brusc o idee.

– Ce zici, doamnă Harris? Ai vrea ca ducele să observe noul tău comitet?

– Aș fi onorată. Doamna Harris zâmbi. Dacă nu îl deranjează să vină aici de două ori pe săptămână pentru întâlnirile noastre.

– Sigur că nu, spuse Simon. Aș putea să-mi însoțesc sora și pe domnișoara North.

– Oh, dar eu nu sunt membră a comitetului ei, zise Louisa și zâmbi zeflemitor.

Fața lui se întunecă.

– Atunci, lasă-mă să observ comitetul tău.

Ea zâmbi dulce.

– Comitetul doamnei Harris o să-ți ofere o perspectivă mai bună asupra organizației noastre.

Ce minunat era să fie, în sfârșit, cu un pas înaintea lui Simon. Dacă el avea de gând să-i evalueze scopurile politice, lucrul acela avea să îl împiedice. Și, dacă era sincer interesat de grupul ei, îndatoririle actuale ale doamnei Harris aveau să îi ofere o imagine excelentă despre activitățile lor.

El o privea bănuitor.

– Ce anume, mai exact, face comitetul ăsta?

Louisa se îndreptă spre masă.

– Dacă mai ai la dispoziție câteva minute, Excelență, o lămurim totul.

– Desigur, spuse el și o urmări cu privirea.

El îi ținu scaunul cu un zâmbet de prădător, iar ea înțelese cum trebuia să se simtă o gazelă când era încolțită. Ea se scutură de senzația aceea. Nu era încolțită. Găsise o cale ca să scape de el pentru o vreme, nu-i așa?

Și slavă Cerului că găsise! Trebuia numai să te uiți la chipeșul afurisit... care le făcea deja pe fete să roșească și să se bâlbâie când doamna Harris i le prezentă. Chiar și Venetia se îmbujoră ușor, iar pe ea nici un bărbat nu o afectase vreodată.

Ce Dumnezeu avea Simon de transforma femei perfect rezonabile în niște smintite aiurite? Era, oare, abilitatea lui de a face o femeie să se simtă de parcă o asculta numai pe ea, că îi acorda atenție numai ei? Sau era pur și simplu aerul lui poruncitor? El trase un scaun pentru doamna Harris, cu o grație masculină minunat de privit, fiecare mișcare intenționată, nici un gest în plus. Și, de îndată ce se așezară cu toții și el ocupă scaunul din fața Louisei, ea nu reuși să nu observe cât de bine îl controla pe Raji. El lovi ușor în masă, iar maimuța urcă exact în acel loc, strângând canarul de jucărie la pieptul lui acoperit de blană albă. Eliza, care ocupase scaunul de lângă Simon, scoase un oftat feciorelnic.

– Maimuța ta este adorabilă, Excelență.

– N-ai văzut cum a scăpat creatura în coafura unei femei, spuse în glumă Louisa. Adorabilul ăsta face vărsare de sânge dacă nu ești atent.

– Numai atunci când i se prezintă ispita adecvată, spuse Simon. Credea că păunul lui Lady Trusbut era o jucărie.

– Ca sculptura asta mică, spuse Eliza. De unde ai luat-o?

– Probabil a cioplit-o chiar Simon, spuse Regina. Îi place să cioplească în lemn.

– Serios? întrebă doamna Harris, cercetându-l pe Simon într-o nouă lumină. Este foarte bine.

– Cioplitul îmi ține mâinile ocupate în timp ce mintea mea caută să rezolve o problemă, spuse el.

Louisa uitase de obiceiul acela ciudat al lui. Odată, sculptase și pentru ea un crin în miniatură splendid, doar pentru că îi spusese că îi plăceau crinii. Era singura amintire despre el pe care o păstrase.

– Ai învățat să cioplești în India? întrebă Eliza.

– Nu, zise Simon cu un chicot. Tatăl meu m-a învățat.

Louisa clipi. Rareori îl auzise vorbind despre părinții lui. Aflase mai multe despre ei de la Regina decât aflase vreodată de la el.

– Este adevărat că ai fost primul duce care a servit drept guvernator general în India? întrebă Eliza cu admirație.

– Domnișoară Crenshawe, încetează să-l mai bați la cap pe duce, spuse doamna Harris.

– Este în regulă. Simon aruncă spre Eliza o privire amabilă. Și nu, nu chiar. Wellington a servit cu mult înaintea mea, chiar dacă nu era duce la vremea aceea.

– Nici Simon nu a fost primul din familia noastră care să plece în India, spuse Regina. Și fratele mai mic al mamei a servit acolo. Unchiul Tobias a fost locotenent acolo pentru... Cât a stat, Simon? Doi ani? Înainte să moară de malarie.

Expresia lui Simon se întunecă.

– Trei ani. Se lăsă pe spate. Dar am vorbit destul despre India... Vreau să știu ce face comitetul doamnei Harris.

Zâmbetul lui încordat îi atrase atenția Louisei. Tot ce auzise de la Regina despre unchiul lor era că sărmanul plecase să-și caute norocul și că, în schimb, murise singur. O poveste foarte tristă. De asta îl supăra pe Simon să se gândească la ea?

Oh, dar de ce îi păsa ei? Se chinui să fie atentă la ce spunea doamna Harris.

– În prezent, evaluăm activitățile care ar putea să le aducă venituri durabile femeilor condamnate, în timp ce le învățăm abilități utile, explică doamna Harris. Avem nevoie de o activitate care să implice puțină pregătire, din moment ce nu avem suficienți voluntari pentru asta. Totuși, trebuie să ne aducă un venit bun.

– Cât de bun? întrebă Simon.

– Suficient cât să ne susțină proiectele... școala din închisoare, haine și așternuturi suplimentare și matroane în loc de gardieni bărbați.

– De ce ar trebui să le plătiți voi pe matroane, nu este responsabilitatea sistemului penitenciar? întrebă Simon în timp ce îl scărpină pe Raji pe spate.

– Așa ar trebui să fie. Furia dezlănțuită de o asemenea nedreptate se aprinse în pieptul Louisei. În schimb, gardienii sunt plătiți din taxele percepute de la prizonierele sărace. Așa că bineînțeles că sunt niște brute care își folosesc poziția ca să necăjească femeile, să le supună... Ea se opri, amintindu-și de fetele mai tinere. Hmm... avansurilor lor.

– Iar parlamentul nu consideră că asta este o problemă, spuse Regina. În ciuda rapoartelor întocmite de comisii, deputații refuză să instituie reformele adecvate.

– Ministrul de interne susține că „o să elimine frica de pedeapsă în rândul claselor criminale".

Simpla amintire a discursului învolbură sângele Louisei în vene.

– Asta sună foarte tipic pentru Sidmouth. Vocea lui Simon era ușor încordată. Pentru el, reforma este egală cu revoluția și radicalii.

– Iar pentru tine nu? întrebă doamna Harris.

O expresie enigmatică îi traversă chipul.

– Depinde de reformă. Dar înțeleg de ce vreți să vă prezentați cu un candidat propriu. Și, dacă mă iertați că spun asta, aș putea să vă fiu mult mai de folos dacă v-aș sfătui...

– Oh, da, interveni Louisa, sunt sigură că amicii tăi politicieni ți-au spus exact cum să ne sfătuiești.

El o îi aruncă o privire scrutătoare.

– Mă suspectezi că sunt agent provocator?

– Nu-mi închipui de ce ar trebui să fac asta. Vocea îi era presărată de sarcasm. Ce să fie suspect la un duce cu aspirații politice și care dorește să-și petreacă timpul alături de reformatoare, în loc să se însoțească cu tovarășii lui de la club?

Cu un zâmbet galeș, el coborî privirea spre gura ei.

– Chiar și un duce cu aspirații politice poate să aibă un motiv personal ca să-și dorească să sfătuiască... o prietenă.

Când cuvintele lui le făcură pe eleve să chicotească, ea își înălță capul.

– Bine. Domnule, atâta timp cât îți limitezi sfaturile la a ne ajuta să găsim o activitate care să ne aducă un venit pentru femeile condamnate, mă bucur să aud asta.

Eliza îi aruncă o privire plină de adorație.

– Poate că ducele ar putea să ne spună cum să le învățăm pe condamnate să cioplească în lemn. Nu ar fi o activitate care să ne aducă venit?

– Nu este o idee prea bună să le dai cuțite prizonierelor, Eliza, răspunse Louisa, enervată de atitudinea adoratoare a fetei.

Simon se sprijini la loc de scaunul lui.

– Poate că n-ar merge prea bine cu cioplitul, dar femeile tale ar putea să picteze sculpturile altcuiva.

– Și cine o să ne furnizeze sculpturile? Tu? îl luă Louisa peste picior.

El ridică dintr-o sprânceană.

– Bineînțeles că nu. Dar aș putea să vă furnizez vopseaua.

Regina bătu din palme.

– Aproape am uitat. Una dintre investițiile bunicului Monteith a fost o fabrică de vopsele din Leeds. I-a lăsat-o lui Simon.

– În fiecare an, producătorii de jucării din Londra sculptează mii de trăsuri de jucărie, soldăței, chiar și arca lui Noe cu animale.

Simon se aplecă înainte, entuziasmul colorându-i obrajii bronzați într-o nuanță roșiatică.

– Mai sunt câteva luni până la Crăciun. Dacă ar fi să faceți un parteneriat cu sculptorii în lemn alb...

– Lemn alb? ciripi Eliza.

– Pin, îi explică Louisa, surprinsă de faptul că Simon cunoștea termenul.

– Le-ați putea pune pe doamne să vopsească jucăriile, continuă Simon. Și, dacă le vindeți de Crăciun, o să faceți bani frumoși.

Fără prea mare tragere de inimă, Louisa admise că era o idee bună. Începu să gândească strategii pentru desfășurarea activității.

– O... să fie nevoie să găsim sculptorii și pe cineva care să transporte vopseaua și să instruiască femeile...

Un obiect aterizâ pe masă în fața ei. Speriată, ridică privirea și descoperi că Raji traversă masa și așeză canarul înaintea ei.

– Îmi pare rău, Raji, spuse ea, dar, dacă mergem pe proiectul ăsta, o să avem nevoie de sculpturi noi pe care să le pictăm.

Când își înălță capul de parcă el chiar o asculta, toată lumea de la masă râse. Apoi, maimuța sări în poala ei.

– Oh! exclamă ea când o apucă de corsaj. Când își strânse brațele în jurul drăgălașei creaturi, aceasta se ghemui cu un oftat mulțumit. Pentru numele lui Dumnezeu, despre ce este vorba aici?

– Se pare că te place, spuse Simon într-un murmur răgușit. Și Raji este foarte special. De când a murit proprietara lui anterioară, este foarte prudent cu femeile.

– Nu-i așa că este adorabil? spuse Eliza pe nerăsuflate. Crede că ești ea sau ceva de genul.

Louisei i se puse un nod în gât în timp ce îi mângâia blana maimuței.

– Nu spune prostii. Speră doar să facă rost de la mine de un pahar de punci. Dar, în secret, era înduioșată. Nu se deranjă prea tare să cerceteze de ce. Și evită și privirea lui Simon, speriată de ce putea să vadă acolo. Unde rămăsesem?

– Comitetul doamnei Harris o să desfășoare un proiect ca femeile să picteze jucării. Regina lovi ușor cu creionul în masă. Dar trebuie să avem grijă la copii, să nu mănânce vopseaua.

– Sunt copiii în Newgate?

O încruntare încreți fruntea înaltă a lui Simon.

– Din păcate, da, spuse doamna Harris, cu o expresie întunecată. Politica este de a-i închide pe cei mici cu mamele lor. Numai în Newgate sunt două sute optzeci și șapte de femei și o sută treisprezece copii care au sub șase ani, închiși alături de ucigași și tâlhari.

Louisa își amintea bine de indignarea resimțită când îi văzuse pentru prima oară pe sărmanii copilași subnutriți și dezbrăcați, obligați să vadă cum mamele lor își vindeau trupul ca să obțină mâncare și haine pentru bieții lor copii. Slavă cerului că Asociația și Societatea Doamnelor din Londra îmbunătățiseră situația. Dar nu de ajuns; nu încă. Raji se ghemui mai aproape.

– Chiar și-au născut copiii acolo. Îți poți închipui? Cu un singur doctor, trebuie să ne chinuim să le salvăm pe femei de la moartea provocată de febra nașterii sau de pierderile de sânge...

– Louisa, dragă, ți-ai demonstrat punctul de vedere, spuse doamna Harris, aruncând o privire spre eleve, care se uitau la Louisa cu ochi mari, căci nu păreau să se fi gândit vreodată la pericolele nașterii. Și Simon o privea, cu o întrebare tăcută în ochi. Iar ultima persoană căreia voia Louisa să-i dezvăluie cea mai întunecată frică era el.

– De aceea trebuie să avem fondurile necesare, spuse ea pe nerăsuflate. Dacă nu pentru femei, măcar pentru copii. Un zâmbet îi arcui buzele. Și ei merită jucării. Ea aruncă o privire spre doamna Harris. Să nu uiți că incluzi și asta în proiect.

– Nu-mi place să întrerup, domnișoară North, dar noi doi avem de făcut o vizită la familia Trusbut. Simon aruncă o privire la ceas. Și este deja trei și jumătate.

Doamna Harris schiță spre Louisa un gest prin care o invita să plece.

– Du-te, du-te. Lady Trusbut este prea importantă ca să fie ignorată. Putem să discutăm marți despre candidați.

Simon se ridicase deja și ocolise masa.

– Ce se întâmplă marți?

Louisa se ridică și ea.

– Atunci ne... Se opri când îi veni o idee. Atunci trebuie neapărat să vii să ne observi. Și, dacă vrei să ajuți, poți să-ți aduci trăsura și orice alt mijloc de transport de care poți să te dispensezi.

– Hai, Louisa, o avertiză Regina, mă îndoiesc că fratele meu ar vrea să...

– El a spus că vrea să observe, nu-i așa? Și cum să observe mai bine dacă nu din trăsura lui? În plus, ne-ar ajuta să avem mai multe trăsuri.

– Cu siguranță, răspunse doamna Harris cu dispreț în glas.

– La ce?

Simon părea îngrijorat. Louisa zâmbi.

– Este timpul să plecăm, nu crezi? Deși conacul Trusbut nu este departe, este deja târziu. Dacă suntem nevoiți să ne întoarcem înainte de lăsarea serii...

– Bine. Simon ridică de pe masă canarul de jucărie al lui Raji. Dar mă aștept să-mi explici pe drum de ce vrei trăsurile mele.

El făcu semn spre ușă și ea se grăbi să iasă, cu un zâmbet care devenea tot mai larg cu fiecare pas. Dacă lucrul acela nu îl descuraja de la orice fel de intrigi în care era implicat, nimic nu avea să o facă.

Capitolul 7

Dragul meu văr,

Dragostea lui Foxmoor pentru dans trebuie să se fi ameliorat, pentru că o curtează fără rușine pe Louisa. Chiar a fost de acord să ajute Societatea Doamnelor din Londra, lucru care mă îngrijorează. Pentru că, dacă există vreun om care ar putea să reprezinte un pericol pentru scopurile noastre politice, acela este ducele.

Prietena ta îngrijorată,

Charlotte

Simon clocotea câtă vreme el și Raji o așteptară pe Louisa la ușa biroului doamnei Harris. Afurisita refuzase să-l vadă toată săptămâna, doar ca să-l facă să accepte să observe comitetul greșit, de îndată ce o încolțise, într-un final.

Se gândea să-l facă să renunțe la curtatul lui, nu-i așa? Foarte bine, avea să o lase să-și facă de cap, dar numai pentru o vreme. Pentru că, pentru a se ocupa de acțiunile ei politice, trebuia să știe cât de departe mergea, ceea ce însemna să fie mai aproape de ea. În plus, curtatul unei femei era al naibii de complicat când femeia se făcea inaccesibilă.

Măcar o avea pentru acea vizită, dar și pentru marți. Se încruntă. Fără îndoială mai născocise vreun nou test cu toată povestea aceea despre nevoia de trăsuri.

– Ești gata? întrebă ea, în timp ce ieșea din biroul doamnei Harris, purtând o pălărie ciudată din piele de focă și o haină scurtă și albă.

Lui i se tăie răsuflarea. Cum reușea afurisita să arate atât de atrăgătoare în asemenea haine simple? În perioada petrecută în India, văzuse sute de dansatoare din temple hinduse, în sariuri ademenitoare, dar nici una dintre ele nu arătase atât de încântător ca Louisa într-o haină încheiată până la gât. Nici una dintre ele nu-i înflăcărase sângele în vene făcându-l să se întrebe despre formele mătăsoase și feminine care se ascundeau sub satin...

– Simon? întrebă ea, cu obrajii îmbujorându-i-se sub privirea lui plină de dorință.

– Da. Sunt gata. Bine.

La naiba cu imaginația lui bogată! Se ruga să nu îi mai reziste mult, altfel avea să-l facă să implore.

Se îndreptară spre faetonul care îi aștepta. Cum lui îi plăcea să conducă și Raji se bucura să stea pe acoperiș, îi întinse animalul pajului său. Câteva minute mai târziu, armăsarii lui se întorceau într-un trap lejer spre Londra.

Privind într-o parte, el observă că Louisa stătea rigidă și dreaptă, exact ca sora lui când aborda cea mai impunătoare atitudine. Numai că zâmbetul care încolțea pe buzele Louisei era mult prea neastâmpărat pentru Regina. Și, de departe, mult prea ispititor.

Își îndreptă atenția spre drum, înainte să apuce să-și recunoască față de sine nevoia de a răvăși gura aceea somptuoasă, chiar acolo, în văzul lumii.

– De ce vrei trăsuri marți? întrebă el tăios, ca să-și ia mintea de la buze ei.

– Trebuie să transportăm câteva femei condamnate pe o distanță scurtă, atâta tot.

Atunci, de ce zâmbea atât de arogant?

– Transportul nu este responsabilitatea închisorii?

– Da, dar, de obicei, le pun în căruțe deschise, și nu ne dorim asta pentru că... Zâmbetul ei dispăru. Ei bine, nu este înțelept.

– Lasă-mă să ghicesc... Condamnatele încătușate în căruțe deschise atrag atenția publică. Ceea ce înseamnă că femeile sunt supuse batjocurii și insultelor.

– Și sunt maltratate de bărbați lipsiți de sentimente. Vocea ei deveni înflăcărată. Și se aruncă în ele cu roșii stricate, cu ouă și... Ea se opri când își dădu seama cât de mult îi dezvăluise. Oricum, ne-am gândit că trăsurile private ar fi mai bune decât căruțele.

– Sunt convins că așa v-ați gândit, spuse el iritat. Mai ales trăsurile *mele*. De ce să vă supuneți propriile trăsuri la toanele unei mulțimi zgomotoase atunci când ar fi mult mai distractiv să le supuneți pe ale mele?

– Nu-ți cerem să faci nimic din ceea ce nu ne facem și noi. Îi aruncă o privire provocatoare. Ai spus că vrei să observi.

– Da, așa am spus. Iar împielițata nu ratase ocazia de a-l taxa. Dar, oricât mi-ar plăcea să mă strecor uneori prin legume stricate, aș prefera să ofer trăsuri mai potrivite scopurilor tale.

Ea încremeni.

– Dacă sugerezi birje, am încercat și asta. Nu ni le închiriază cu nici un preț. Nu pentru asta.

Totuși, afurisita își dorea să-l facă să-și expună la tot felul de abuzuri propriile trăsuri costisitoare.

– Proprietarii de birje o să-și asume riscul dacă li se oferă stimulentul potrivit. Cum ar fi niște asigurări din partea unui duce că pierderile le vor fi acoperite.

Ce bine că avea o avere de cheltuit. Altfel, să-și convingă viitoarea sceptică soție să aibă încredere în el avea să-l ducă, în cele din urmă, la faliment.

Când ea nu spuse nimic, el adăugă:

– Ar merge așa? Sau ești hotărâtă să-mi vezi trăsurile devastate de mulțime?

– Asta nu este o glumă, spuse ea. Grupul nostru este serios când vine vorba despre asigurarea unui tratament uman pentru femeile astea.

– Nu suficient de serios. Era încă enervat de cum îl manipulase mai devreme. Altfel, n-ai refuza să te folosești de talentele mele atunci când ți-ar conveni.

– Încetează să mă mai provoci să te implic în treburile noastre politice. Își îndoi mâinile în poală. Știu că nu să ne observi este scopul tău.

– Cu siguranță, nu este singurul meu scop, murmură el.

– Ce vrei să spui?

El șovăi, dar era mai bine să fie cinstit atunci când putea. Dintotdeauna ajunsese mai departe cu sinceritatea decât cu minciuna.

„Toată povestea cu curtatul este o minciună", îi răsună în minte glasul bunicului. „Și tu mă faci pe mine ipocrit?" Simon scrâșni din dinți. Nu era o minciună... chiar avea de gând să se însoare cu ea.

Își ascundea, pur și simplu, motivele pentru că era singurul mod de a câștiga ce era cel mai bine pentru toată lumea – inclusiv pe ea.

– Sigur că este evident ce vreau. Vreau să fiu cu tine, Louisa.

Ea se uită pieziș la el.

– De ce? Ți-a spus regele ceva? O ține întruna cu activitățile mele...

– N-are nimic de-a face cu regele, spuse el, apoi își regretă minciuna sfruntată. Dar, Doamne, uneori îl determina să mintă. Ești cea mai bănuitoare femeie pe care am întâlnit-o vreodată. Să ferească Dumnezeu să încerce un bărbat să te curteze...

– Să mă curteze! Râsul ei muzical îl călcă pe nervi. Îmi faci curte? Ca să vezi!

– Nu este cel mai măgulitor răspuns, murmură el.

– Nu, nu, iartă-mă, sunt măgulită, chiar sunt.

Umerii i se scuturau sub hohotele de râs, și își strânse mâinile înmănușate.

– Pot vedea cât ești de măgulită. Mai că leșini.

Ea îi aruncă o privire malițioasă.

– Vrei să mă vezi leșinând?

– Aș vrea să te văd că mă iei în serios. Pentru că, de data asta, am toate intențiile să te câștig.

Ochii ei se întunecară.

– Tu chiar vorbești serios, nu-i așa?

– N-aș spune asta dacă...

El se opri prea târziu.

– N-ai vorbi serios? încheie ea pentru el, cu un zâmbet pe buze. Parcă îmi amintesc că ai vorbit cât se poate de neserios cu mare ușurință prima dată.

El se înfurie.

– Lucrurile s-au schimbat de atunci. *Eu* m-am schimbat.

Mai mult decât își dădea ea seama, chiar dacă avea un motiv ascuns ca să o curteze.

– Nu ești singurul. Părea că încerca să se convingă pe sine la fel de mult ca pe el. De aia n-are nici un rost să-mi faci curte. Nu mai sunt nebuna naivă care tresărea le fiecare cuvânt pe care îl rosteai.

– N-ai fost niciodată vreo nebună.

El se încordă, dar nu vedea nici o cale de ieșire din discuția aceea. Era evident că nu puteau să meargă mai departe fără să discute.

La câtă gălăgie făcea Raji și cum faetonul avea plafonul ridicat, probabil că pajul lui Simon nu putea să-i audă. Dar, doar ca să se asigure, Simon coborî vocea.

– Eu eram nebunul, Louisa. Am crezut că pot să fac ce-mi ceruse regele fără să sufere cineva. Tonul lui deveni plin de amărăciune. Din păcate, am o tendință enervantă de a insista cu mult peste punctul în care alt bărbat ar bate în retragere.

– Serios? spuse ea rece. Ia spune mai multe.

– Chiar n-am vrut să spun ceea ce am zis, jur. Își strânse mâinile pe frâie și se uită lung la drum. În noaptea aia, când mi-ai spus că nu trebuie să ne mai vedem până când nu ajungi la vârsta majoratului, mi-am văzut toate planurile prăbușindu-se. Cuvintele mi-au scăpat pur și simplu...

El se opri și își dădu seama de cât de nepotrivit suna tot ce spunea. Totuși, era adevărat. Disperat să nu piardă influența regelui, rostise cuvintele fatale, care îi schimbaseră viața pentru totdeauna: „Fugi cu mine. Te iubesc. Mărită-te cu mine".

O secundă după aceea, le regretase. Chiar în agonia tinereții, își dăduse seama că mersese prea departe. Și totuși, nu și le retrăsese.

Iar când chipul ei se aprinsese și îi spusese da, să o sărute păruse ceva firesc. Mai ales când visase la sărutul acela săptămâni de-a rândul, se gândise la ea nopți întregi, disperat să o atingă...

– Ideea, domnule, este că, spuse Louisa, nu-mi mai pasă dacă te-ai schimbat. N-am de gând să mă mărit cu nimeni, niciodată. Nici cu tine, nici cu vreun alt bărbat.

El refuza să o creadă. Și sora lui susținuse același lucru până când cedase în fața avansurilor lui Draker. Așa că, dacă Louisa avea de gând să-l descurajeze, trebuia să se străduiască mai mult.

– Orice ai spune, nu ești genul de femeie care să...

– Să-și dedice viața unei cauze?

– Să renunțe la bărbați. Ești prea pasională ca să înduri o viață de fată bătrână.

– Doar pentru că m-am topit toată când m-ai sărutat acum șapte ani...

– Și acum patru nopți, mormăi el.

– Ți-am spus, a fost un experiment. Nu a însemnat nimic.

El o privi pieziș.

– Și de asta mă eviți. Sarcasmul lui deveni mai înverșunat. De asta erai gata azi să te duci să te ascunzi...

– Ba nu eram! Cu o privire furioasă peste umăr, ea își coborî glasul. Cauza mea este mai importantă ca mine ori ca tine sau ca tot ce s-a întâmplat vreodată între noi.

Dar o îmbujorare i se desenă în obraji și mâinile îi tremurau, ceea ce provocă înăuntrul lui un iureș de senzații triumfătoare.

– Dovedește-mi!

– Poftim?

– Dovedește-mi că este mai importantă cauza decât orice altceva. Lasă-mă să vă sfătuiesc comitetul. Știi foarte bine că pot să fiu de neprețuit pentru voi. Și nu veni cu aiureala aia cum că nu ai încredere în mine. Dacă voiam să-ți aflu secretele, o făceam. Dar dă-mi o șansă, și pot să-ți fiu de mare folos în evoluția ta prin lumea politicii. Vreau să-ți fiu de folos.

Cel puțin, până când se însura cu ea. Nu avea nimic împotriva grupului ei admirabil, dar se îndreptau spre un sfârșit urât dacă aveau să o asculte în continuare pe ea. Grupurile reformiste care se plasau de partea greșită a opiniei publice reușeau doar să-și dea cauza înapoi.

Din moment ce ea era singura care le împingea spre politică, le-ar fi fost mult mai bine fără ea. Apoi, puteau să se întoarcă la ajutorul pe care îl ofereau femeilor din închisori până când reformele lor puteau să fie adoptate într-un ritm rezonabil de oameni rezonabili ca el.

Și dacă scoaterea Louisei din grup le afecta și scopurile caritabile? „Numai în Newgate sunt două sute optzeci și șapte de femei și o sută treisprezece copii, închiși alături de ucigași și tâlhari. Copii, pentru numele lui Dumnezeu, cu vârsta sub șase ani." Nu conta, își spuse el, ignorând agitația propriei conștiințe. Uneori, chiar și cauzele admirabile trebuiau să fie sacrificate pentru atingerea unui bine suprem. El avea de gând să-și respecte pactul diavolului încheiat cu regele, indiferent de consecințe. Cu cât îi oprea mai repede imersiunea politică, cu atât mai bine pentru toată lumea. Plesni din frâie.

– Dacă, într-adevăr, cauza ta este mai importantă decât „mine sau tine", atunci de ce să nu mă lași să te sfătuiesc? Aruncându-i o privire cu subînțeles, el adăugă: Bineînțeles, dacă nu poți să reziști să fii în preajma mea pentru că te doare prea tare trecutul nostru sau te ispitesc să renunți la ideile tale nobile despre căsătorie...

– Nu te flata singur, răbufni ea.

– Atunci, folosește-mă. Cu șapte ani în urmă, eu te-am folosit pentru scopurile mele. Acum, ai șansa să te folosești de atracția mea nesăbuită în cauza ta politică.

Simți cum îl scrutează cu privirea.

– Cum să fiu sigură că nu este încă una dintre intrigile tale?

– Poți să mă lași să-mi dovedesc sinceritatea. Dacă susții că oricine se poate reforma, nu poți să-mi oferi același tratament pe care îl oferi condamnatelor tale? Ce o să te coste să te folosești de relațiile și cunoștințele mele în politică?

– Ar putea să ne coste totul dacă folosești împotriva noastră ceea ce ai aflat.

– Oricum, faptul că nu știi ce faci ar putea să vă coste totul. Tocmai de aceea voia să se însoare cu ea și să o convingă să iasă din politică. În plus, o să-mi risc propria carieră susținând public un grup care îi nemulțumește pe parlamentari.

– Atunci, de ce o faci? întrebă ea tăios.

– Pentru că te vreau, spuse el cu voce scăzută. De soție. Și, dacă să-ți sfătuiesc grupul este singura cale prin care pot să te câștig, atunci am să o fac.

Cuvintele o făcură să cadă pe gânduri. Păru că era pregătită să-i dea un răspuns, apoi clipi și arătă spre un bulevard larg, mărginit de-o parte și de alta cu ulmi, care se intersecta cu drumul principal chiar în fața lor.

– Trebuie să cotim aici ca să ajungem acasă la Lady Trusbut.

La naiba, așa era. El coti numaidecât, și ea se izbi de el. Când se apucă de piciorul lui ca să-și păstreze echilibrul, mușchii lui tresăriră la atingere. Ea dădu să-și retragă mâna, dar el o prinse și o lipi de coapsa lui. Îi întâlni privirea și, pentru o fracțiune de secundă, își zări propria dorință oglindită în ochii ei.

Acea strălucire de pasiune îi dădu curaj. În timp ce se apropiară de casă, își împleti degetele cu ale ei.

– O să mă lași să te sfătuiesc? Sau vrei să mă condamni să mă închin ție de la distanță, să tânjesc după tine singur în patul meu, îndrăgostit și...

– Câte aiureli spui. Dar un zâmbet șovăitor se iți pe buzele ei, și Louisa nu încercă să-și elibereze mâna. Îți dau cel mult o săptămână înainte să te plictisești să mă curtezi și să-ți îndrepți atenția spre o femeie mai potrivită.

– N-am obosit să te curtez ultima dată, nu-i așa? Îi aruncă o privire malițioasă. M-am oprit doar pentru că mi-ai cerut să-mi fac bagajele și să plec în India.

– Nu trebuia să pleci. Încremenind, ea își trase mâna din prinsoarea lui. Puteai să-l sfidezi pe rege, să renunți la șansa de a deveni

prim-ministru și să te fi însurat cu mine, în schimb. Dar nu ai făcut-o.

Blestemându-se că adusese în discuție trecutul lor tulburător, el opri faetonul în fața impresionantului conac în stil Palladin al familiei Trusbut, apoi se întoarse cu fața spre ea.

– Ai dreptate. Am ales exilul în fața căsătoriei. Pentru că, la fel ca tine, a fost o vreme când am crezut că existau ambiții mai importante decât tine sau decât mine.

Ea își arcui o sprânceană.

– Sigur nu o să pretinzi că nu mai crezi asta.

– Nu mai cred că ești întotdeauna obligat să alegi, răspunse el. Nu există nici un motiv pentru care să nu le putem avea pe amândouă – ambițiile noastre și... În timp ce pajul lui coborî, luându-l pe Raji cu el, Simon își coborî glasul și adăugă: Și pasiunile noastre.

La momentul potrivit.

– Într-o lume ideală, am putea să le avem pe amândouă, dar în lumea reală...

– Noi facem lumea reală, Louisa. Simon coborî din faeton. Dacă nu credeai asta, nu mai erai o reformatoare. Îl luă pe Raji de la paj și îl lăsă pe neastâmpărat să i se urce pe umăr. Așa că fă lumea să fie așa cum vrei. Așa cum vrem amândoi. Dă-mi o șansă. Îi întinse mâna ca să o ajute să coboare. Lasă-mă să fiu cu tine.

Ea se uită mult timp la mâna lui. Soarele se înălța la orizont în spatele capului ei, învăluind-o într-o lumină de culoarea chihlimbarului care îi și ascundea expresia de pe chip.

Dar, în cele din urmă, îi permise să o ajute. În timp ce ea șovăi lângă faeton, cu obrajii îmbujorați și cu privirea coborâtă, el își înăbuși nemilos dorința de a o săruta până când ea avea să cedeze cu totul. Dacă o făcea de rușine la ușa familiei Trusbut, nu avea să-l ierte în veci.

– O să mă gândesc la propunerea ta..., spuse ea, și o să-ți transmit răspunsul până la sfârșitul zilei, Excelență.

Cu o încruntare, el îi așeză mâna pe brațul lui, apoi o conduse spre trepte.

– Până atunci, o să te conving să-mi spui Simon, îți jur. Cum făceai pe vremuri.

– Asta se întâmpla pe vremea când erai altcineva. Ea se întoarse la aerul ei calm și detașat. Simon pe care-l cunoșteam eu era o plăsmuire a imaginației mele. Adevăratul ducele de Foxmoor era... este un străin pentru mine. Și, până nu ajung să-l cunosc mai bine,

am să mă port cu el la fel cum mă port cu orice alt străin pe care tocmai l-am cunoscut.

„Nu pentru multă vreme, frumusețea mea inteligentă", își spuse Simon, în timp ce urcară scările. „Nu dacă am și eu ceva de spus în povestea asta."

Raji trecu de pe un umăr pe altul, apoi sări. Când ateriză pe umărul Louisei, el râse.

– A făcut o pasiune pentru tine. Simon își îndreptă privirea spre buzele ei ademenitoare. Cam la fel ca proprietarul lui.

Chiar dacă ea se înroși, privirea îi rămase sceptică.

– Dacă n-aș ști eu mai bine, aș crede că ai pus la cale povestea asta cu Raji.

– L-am antrenat să facă anumite lucruri, dar să sară în brațele tale nu este unul dintre ele. Pasiunea pentru tine și pasiunea pentru păsări îi aparțin cu totul.

Ușa se deschise, și majordomul îi pofti înăuntru, ducând cărțile lor de vizită la stăpâna sa, câtă vreme ei așteptară.

– Ei bine, șopti Louisa, să ne rugăm că nu o să mai facă o pasiune pentru coafura lui Lady Trusbut.

– Atâta timp cât se abține de la purtat păuni pe cap, totul o să fie bine. Și apropo... Scoase din buzunarul de la haină canarul lui Raji și i-l întinse maimuței, care stătea atârnată de gâtul Louisei. Nu ar strica să-și aibă jucăria la îndemână.

– Bine, spuse ea când Raji își luă jucăria. Trebuie să o impresionăm pe Lady Trusbut.

Noi?

Simon își înăbuși un zâmbet.

– Și pe Excelența Sa, desigur, adăugă ea.

– Tocmai de aceea sunt aici, spuse Simon.

Avea să fie complicat. Amândoi aveau nevoie de sprijinul lui Lord Trusbut, dar, dacă Simon își amintea bine, curtenitorul domn credea că femeile trebuiau protejate cu orice preț de lumea rece și crudă. Ceea ce însemna să le țină la distanță de închisori. Ca să nu mai vorbim despre parlament. Majordomul se întoarse și îi invită să-l urmeze, apoi porni din loc într-un ritm susținut, care îi dădu lui Simon prea puțin timp pentru a examina conacul atât de bine pe cât îi plăcea să o facă atunci când își evalua adversarii. După ce traversară în grabă un coridor fără covoare, fără portrete și în care mirosea ușor a ulei de in, fură conduși într-un salon privat, plin cu colivii de păsări – doar câteva goale. Cu un zâmbet, Lady Trusbut făcu o reverență,

în timp ce soțul ei cel grizonant făcu o plecăciune vagă peste bastonul de fildeș în care se sprijinea. După expresia sumbră de pe chipul baronului, el nu părea la fel de încântat ca Lady Trusbut de vizita lor.

Baroneasa se repezi înainte, cu ochii căprui strălucitori.

– Excelență, suntem atât de încântați să te primim în vizită. Își întoarse capul spre Louisa. Și pe tine, domnișoară North, bineînțeles. Cumnata ta nu a venit cu voi?

– Am venit cu faetonul meu, așa că nu era loc și pentru ea, îi explică Simon. Lady Trusbut se apropie mai mult de locul în care Raji era așezat pe umărul Louisei și se uită atent la el. Vai, chiar are un canar de jucărie?

– Preferatul lui, spuse Simon. Chiar dacă, după cum știi, are și o anumită slăbiciune pentru păunii în miniatură.

Lady Trusbut scoase un râset cântat.

– Are, într-adevăr. Făcu un semn spre un divan presărat cu pene galbene. Vă rog, luați loc o clipă.

De îndată ce el și Louisa se așezară împreună vizavi de soții Trusbut, care se așezară fiecare pe câte un fotoliu, baroneasa ceru să li se aducă ceai. Raji, neastâmpărat cum era, se așeză imediat în curbura brațului Louisei și își îngropă fața la pieptul ei.

Louisa râse.

– Nu-mi spune că faci pe timidul acum, micuț împielițat ce ești. După toate necazurile pe care le-ai provocat noaptea trecută?

Când Raji se uită adorator la ea, ea îl mângâie. Dintr-odată, Simon simți o strângere de inimă. Era ușor să și-o închipuie pe Louisa mângâindu-l pe copilul lui, gângurind la fiul lui cu ochi căprui și păr castaniu sau dezmierdând cu blândețe o fiică adorabilă, cu păr cârlionțat. Când Simon simți un nod în gât, fu nevoit să întoarcă privirea. „Toate la timpul lor. O să ai și asta, dacă ai răbdare." Ce păcat că nu se simțea deloc răbdător în clipa aceea, când senzația mâinii ei pe coapsa lui încă îi era proaspătă în amintire.

– Măi, micuțule, spuse Lady Trusbut către Raji, în timp ce soțul ei continua să se uite fix la ei. Nu te speria de noi. Ești printre prieteni aici. Fluturându-și mâna, ea scoase o serie de sunete ciripitoare. Granat și Opal, Rubin și Safir, veniți aici! Avem oaspeți!

În timp ce un cârd de canari coborâră pe brațele și umerii ei, Simon spuse în glumă:

– Cum? Nu-l avem și pe Diamant?

– Diamant este bolnav. Lady Trusbut făcu un semn spre o colivie din celălalt colț al camerei. Se odihnește, sărmanul. De unde ai știut de el?

– O presupunere norocoasă, spuse el, schimbând o privire cu Lord Trusbut, care continuă să rămână morocănos de tăcut, cu mâinile pe genunchi.

Lady Trusbut luă o pasăre pe degetul ei.

– Hai, Smarald, salută-l pe Raji.

Smarald făcu mai mult de atât – cântă. Raji ridică deodată capul și, din doi timpi și trei mișcări, își aruncă jucăria deoparte și se avântă spre Lady Trusbut.

– Raji, nu! strigă Louisa și se repezi după el.

Dar Simon o prinse de braț.

– Este în regulă. Doar privește.

Maimuța se strecură în poala lui Lady Trusbut, apoi se așeză și ascultă, fascinat. Lady Trusbut zâmbi.

– Uită-te la tine! Un gentleman desăvârșit.

– Știe să facă diferența dintre păsările adevărate și cele de jucărie, explică Simon. Are mare grijă cu păsările adevărate. Numai pe jucării le jumulește.

Lady Trusbut își aduse pasărea mai aproape de Raji, care scoase un oftat de plăcere. Atunci când canarul se opri din ciripit, Simon îi dădu lui Raji o comandă în hindi.

Raji aplaudă și toată lumea râse, chiar și Lord Trusbut, înainte să se oprească brusc.

– Ce i-ai spus? întrebă Louisa.

– I-am spus să-și arate aprecierea pentru cântec. Ascultă de unele comenzi doar dacă i le dau în hindi.

– Vorbești hindi? întrebă Louisa, evident surprinsă.

– Puțin.

Necunoașterea limbii oamenilor pe care îi conduceai putea să ducă la dezastru, după cum aflase prea bine din tragediile de la Poona. Dacă ar fi putut numai să asculte bârfele de prin piețe atunci, așa cum învățase să le asculte mai târziu, poate...

Nu, asemenea gânduri duceau la nebunie. Încerca să se revanșeze pentru acea greșeală. Acea reevaluare nesfârșită a punctelor în care greșise nu făcea decât să-l împiedice să-și concentreze energia pe îndreptarea lucrurilor. Louisei i se tăie răsuflarea și își întoarse atenția spre locul în care Raji dădea acum să se întindă spre canar.

– Să fii blând, băiete, îl avertiză Simon, apoi își repetă comanda în hindi.

Dar Raji era atent ca de obicei și mângâia pasărea cu venerație.

– Nu-mi vine să cred, spuse Louisa pe nerăsuflate. Uită-te la micuțul împielițat. Este în extaz. Și este și atât de blând. Ea aruncă o privire piezișă spre Simon. Ca să nu mai vorbim că este bine dresat. Tu l-ai dresat?

– Nu, a fost al unui artist ambulant înainte să ajungă la soția lui Colin. Se pare că obișnuia să poarte o vestuță stupidă și o pălărie roșie. El zâmbi spre Raji. Dar nu ne mai ocupăm cu lucruri atât de umilitoare acum, nu-i așa, prietene?

Raji își turui răspunsul.

– Ce a spus? întrebă Lady Trusbut cu seriozitate.

Simon clipi.

– Să fiu al naibii dacă știu. Probabil ceva de genul: „Când o să-mi dai din nou de mâncare, bădăran mare și plin de păreri de rău?"

– Oh, nu, sigur nu a spus ceva atât de imprudent. Lady Trusbut își întoarse capul spre cele trei păsări care se urmăreau pe umărul ei. Ce spuneți, doamnelor? Da, știu. Ducele glumește. Nu și-ar lăsa niciodată animalul de companie să moară de foame, sunt convinsă.

– Se pare că păsările lui Lady Trusbut vorbesc cu ea, murmură Louisa.

– Ah, spuse Simon. Nu-i zice lui Raji, altfel o să se aștepte să-i traduc.

Lady Trusbut se îndreptă în fotoliu.

– Canarii mei sunt foarte deștepți, domnule. Sunt bijuteriile coroanei mele. Ea îi aruncă soțului ei o privire sfioasă. Edward îmi cumpără câte unul la fiecare Crăciun, nu-i așa, dragă?

Urechile bătrânului se făcură roșii.

– Sunt mai ieftini decât bijuteriile adevărate, nu-i așa, Foxmoor?

– Îmi închipui. Observând privirea înțelegătoare pe care baronul o aruncă spre soția lui, Simon adăugă: Chiar dacă am auzit că bucuria unei soții merită orice cheltuială.

Lordul Trusbut îi înțelese remarca, pentru că își băgă mâna în buzunarul de la haină.

– Soția mea pare să considere cauza domnișoarei North una de bună-cuviință. Cu o încruntare, scoase din buzunar o bucată de hârtie. I-am spus că sunt dispus să fac o mică donație.

Baronul îi întinse hotărât lui Simon cecul. Ignorând felul în care Louisa se înfoie, Simon dădu să-l ia, dar Lord Trusbut nu îi dădu drumul.

– Bănuiesc, Foxmoor, că suma asta o să fie de ajuns pentru a pune capăt încercărilor domnișoarei North de a-mi implica soția în povestea asta cu Societatea Doamnelor din Londra.

– Edward, te rog! exclamă Lady Trusbut.

– Vorbesc serios. Bătrânul baron scorțos întâlni plin de speranță privirea lui Simon. Nu o să accept ca soția mea să umble prin închisori. Și, dacă îți pasă de domnișoara North, o s-o ții și pe ea departe de închisori. Sunt convins că ești de acord, domnule, că doamnele nu au ce să caute la Newgate.

Conversația tocmai devenise complicată, dar, din fericire, nu imposibilă. Simon schiță un zâmbet larg spre Lord Trusbut.

– Sunt de acord, domnule. Newgate nu este un loc potrivit pentru o lady.

Capitolul 8

Dragă Charlotte,

Ai motive întemeiate să fii prudentă. După câte se pare, ambiția lui Foxmoor de a deveni prim-ministru nu s-a schimbat, așa că, dacă domnișoara North îl ia de soț, va ocupa locul doi după ambiția lui.

Al tău,

Michael

Louisei aproape i se opri inima în piept. Cum îndrăznea Simon să fie de acord cu bărbatul acela? Aplecându-se în față, se pregăti să-i împărtășească lui Lord Trusbut câteva dintre gândurile ei, dar Simon își puse mâna pe brațul ei și o strânse în semn de avertizare.

– Newgate nu este un loc pentru doamne, repetă el. Lord Trusbut dădu drumul cecului bancar. Simon se uită la el, se încruntă, apoi îl îndoi și îl lovi ușor de genunchi. Într-adevăr, nu este deloc un loc pentru femei. Totuși, sunt sute de femei acolo, care sunt tratate

puțin mai bine ca niște animale. Și cu siguranță nu ești de acord cu una ca asta, nu-i așa?

Louisa scoase un oftat, apoi îl fixă pe Lord Trusbut cu o privire întrebătoare. Lord Trusbut se uită urât la amândoi.

– Sunt niște criminale. Asta este altceva.

Eliberându-i brațul, Simon se lăsă pe spate și îi aruncă Louisei o privire răbdătoare.

Ea înțelese.

– Nu sunt toate criminale. Aproape o treime dintre ele își așteaptă procesul, ceea ce înseamnă că n-au fost condamnate. Și sunt și copii acolo, supuși mizeriei și umilințelor unei închisori doar pentru că mamele lor au fost trimise acolo. Sigur nu crezi că locul copiilor este dintr-o închisoare, domnule.

– Sigur nu, dar...

– În ciuda celor afirmate de Lord Sidmouth, noi nu susținem că femeile trebuie să scape de pedeapsă. Dar am constatat că, dacă li se impun reguli și o ocupație adecvată în închisoare, ele devin adesea cetățeni care respectă legea de îndată ce sunt eliberate. Ea își alese cu grijă cuvintele. Dar până când parlamentul nu acceptă să finanțeze supraveghetoare permanente și învățătoare, avem nevoie de multe femei din organizații de caritate care să le ofere aceste servicii. Am detesta să vedem cum prizonierele se întorc la vechiul lor stil de viață pentru că doamne ca mine și ca soția dumitale nu sunt acolo pentru a da o mână de ajutor.

– Și, dacă te îngrijorează siguranța doamnelor, spuse Simon, eu am de gând să le însoțesc de acum încolo.

– Serios? spuse Lord Trusbut. O să le însoțești la Newgate?

Louisa fu la fel de surprinsă ca baronul.

– Ori de câte ori pot. El îl fixă pe baron cu o privire aspră. Este o cauză demnă. Iar dacă doamnele au micile lor cauzele, de ce să nu le facem pe plac?

Louisei nu-i plăcea să îl audă vorbind despre reforma închisorilor ca despre un capriciu femeiesc, dar nu putea să nege efectul pe care cuvintele lui îl aveau asupra lui Lord Trusbut.

Omul se lăsă pe spate, frecându-și mânerul din fildeș al bastonului, de parcă era un glob de cristal al unui prezicător și credea că avea să găsească răspunsuri pe suprafața lui netedă.

Simon insistă cu punctul lui de vedere.

– Sunt personal interesat de organizația domnișoarei North. Foarte personal.

Cuvintele părură să-i dea de gândit lui Lord Trusbut, căci aruncă o privire spre soția lui.

– Ce crezi, Lillian? Asta este ceva ce ai vrea să faci?

Lady Trusbut privi lung spre locul în care Raji sporovăia cu canarul lui.

– Ei bine... vezi tu, Edward, multe dintre prietenele mele se alătură acțiunii. Și nu pot să nu mă gândesc cât de trist este că sărmanii copii trebuie să sufere pentru fărădelegile mamelor lor. Dacă aș putea să fiu de vreun folos pentru ei...

Dintr-odată, Louisa își dădu seama că familia Trusbut nu avea copii, în ciuda faptului că erau căsătoriți practic dintotdeauna. I se strânse inima în piept la vederea atenției cu care baroneasa se ocupa de păsările ei, la cât de blândă era cu Raji.

– Am fi încântate dacă ați aduce la închisoare câțiva canari la un moment dat, spuse Louisa încet. Copiilor le-a plăcea la nebunie să-i audă cântând.

Lady Trusbut se lumină la față.

– Chiar crezi asta? Opal cântă cel mai bine, chiar dacă și Smarald are voce bună. Îl ridică pe Smarald la nivelul ochilor. Ce crezi, dragă? Ți-ar plăcea să distrezi niște copii săraci?

Pasărea își coborî căpșorul, iar Lady Trusbut încuviință din cap, apoi schiță spre Louisa un zâmbet înflăcărat.

– Ar fi fericită să meargă.

Louisa aruncă o privire spre Lord Trusbut, care se uita lung la soția lui, cu o delicatețe copleșitoare, care o făcu pe Louisa să simtă un nod în gât. Oh, să fii iubit așa. Ar merita să-ți asumi riscul de a avea un copil. Și Simon trebuia să fi remarcat, pentru că vocea îi era groasă când vorbi din nou.

– Atunci, rămâne stabilit. Lady Trusbut o să se alăture micului grup al domnișoarei North.

Domnul Trusbut își întoarse privirea spre Simon, dintr-odată înversunat.

– Dar ea o să meargă la Newgate numai dacă ești și tu prezent.

– Bineînțeles, spuse Simon. Mă voi ocupa de siguranța ei în orice moment.

Restul vizitei trecu într-o amorțeală fericită pentru Louisa. În timp ce explică proiectul la care se gândeau, se minună de ușurința cu care fu prezentat acesta de Simon, de cât de ferm îl asigură pe Lord Trusbut că urma să aibă succes. Chiar se întâmpla asta? Chiar se putea ca Simon să fie cu adevărat entuziasmat de cauza lor?

Și se putea ca totul să fie cu adevărat pentru ea?

Nu îndrăznea să-și permită să creadă așa ceva. Totuși, el o apărase în fața lordului influent. Chiar fusese de acord să le însoțească la închisoare – și, pe deasupra, de față cu martori.

Sigur nu era ceva care să dureze. El avea lucruri mai importante de făcut decât să le însoțească pe doamne la Newgate. Dacă nu cumva era sincer în privința curtatului...

Gândul îi strecură în pântec un iureș de căldură. Necuratul știa, cu siguranță, cum să o ispitească. Știa ea mai bine decât să aibă încredere în el. Dar se putea ca Sidmouth să-l fi trimis pe Simon să provoace haos chiar în mijlocul lor. Dar, dacă era așa, Simon greșea, declarând public că era „interesat personal" de grupul lor. Ministrului de interne nu avea să-i placă deloc.

Când dădură să se ridice și să plece, Simon o uimi când îi returnă cecul lui Lord Trusbut.

– Desigur, acum poate vă lasă inima să fiți mai generos.

Uluită de îndrăzneala lui, ea spuse:

– Excelență...

– Nu, ducele are dreptate, răspunse Lord Trusbut. Dacă soția mea urmează să participe, sunt bucuros să mă supun.

El îl invită pe Simon să meargă cu el în birou, lăsându-le pe ea și pe Lady Trusbut singure. Aruncând o privire spre ușa deschisă, Lady Trusbut coborî vocea.

– Excelența Sa pare foarte îndrăgostit de tine.

„Nu există nici un motiv pentru care nu putem să le avem pe amândouă. Ambițiile noastre. Și pasiunile noastre." Louisa reuși să schițeze un râs tremurat.

– Doar mă ajută datorită legăturii noastre de familie.

– Prostii, draga mea. Nici un bărbat nu este atât de preocupat de ruda surorii lui fără vreun motiv. Eu recunosc un pretendent serios când văd unul.

Exact ce nu îi trebuia ei. Sau ce nu voia.

Cu excepția momentelor când el se uita la ea. Când își împletea degetele cu ale ei. Și când îi răvășea gura în întunericul ademenitor al nopții...

– Șșșttt, se întorc, o avertiză Lady Trusbut. În timp ce cei doi bărbați se apropiară dinspre coridor, ea adăugă: O să le povestesc și prietenelor mele, doamna Peel și doamna Canning, despre grupul tău. Amândouă fac acte de filantropie.

Louisa răsuflă întretăiat la generozitatea baronesei, dar și la alegerea abilă a prietenelor. Robert Peel și George Canning erau parlamentari care susțineau cauza Louisei. Dacă era ca soțiile lor să i se alăture...

Abia reușind să-și rețină entuziasmul, Louisa strânse mâna baronesei.

– Ar fi minunat... mulțumesc! Voi trei ar trebui să veniți în vizită săptămâna viitoare, ca să pot să vă explic mai pe larg obiectivele grupului nostru.

Apoi, ea și Simon își luară rămas-bun și plecară spre Londra, în vreme ce amurgul cobora ușor ca mătasea peste câmpurile verzi.

Louisa răsuflă prelung.

– Nu îmi vine să cred cât de bine a decurs întâlnirea! Încerc de câteva săptămâni să o fac pe Lady Trusbut să ni se alăture. Ea îl lovi în joacă pe Simon în braț. Dar tu l-ai pus pur și simplu pe Raji la lucru, iar ea mi-a propus să mă prezinte prietenelor ei importante. Nu este minunat? Când Simon nu răspunse, ea aruncă o privire spre locul de unde el mânuia faetonul cu o îndemânare iscusită, părând gânditor. Ce s-a întâmplat? Starea ei veselă se domoli. Te temi că Lord Trusbut o să se răzgândească și o să încerce să-ți afecteze cariera?

– Cu greu. Când el îi surprinse privirea întrebătoare ațintită spre el, Simon se chinui să schițeze un zâmbet. Trusbut este un om de caracter. Dacă spune că o să-ți susțină grupul, atunci așa o s facă.

– Atunci, de ce ești supărat?

– Nu sunt supărat. Eu... Își întoarse privirea spre drum, cu pumnii încleștați pe frâie. Ai văzut cum s-a uitat Trusbut la ea?

– La soția lui? Da. Mi s-a părut foarte dulce.

Pentru un moment, el nu spuse nimic. Când vorbi din nou, vocea lui trăda o nostalgie care îi frânse inima.

– Tatăl meu nu s-a uitat niciodată așa la mama mea, în toți anii cât au fost căsătoriți.

Fu surprinsă să îl audă vorbind despre ceva atât de personal.

– Regina spunea că părinții voștri erau mai degrabă formali când erau împreună.

– Formali? El scoase un râs aspru. Reci este mai aproape de adevăr. Tatăl își petrecea timpul la clubul lui, iar mama – împreună cu prietenele ei. Dragostea ei pentru jocul de faraon era un subiect sensibil pentru bunicul Monteith. El credea că tata îi corupsese fiica.

– Este motivul pentru care bunicul tău te-a făcut protejatul lui? Pentru că ginerele lui era un cartofor împrăștiat?

– Ai putea spune asta. Vocea lui păstra o încordare stranie. Probabil nu este o coincidență că bunicul Monteith m-a luat sub aripa lui după ce i-a murit al doilea fiu. Din moment ce mama era măritată, nu mai avea pe cine să terorizeze.

– Să terorizeze? Cuvintele lui pline de venin o surprinseră. Ce a făcut bunicul tău...

– Era doar foarte hotărât, spuse el la repezeală. Schiță spre ea un zâmbet îndurerat. Ca mine.

– Dar nu ca tatăl tău, să înțeleg.

– Nu. Tata nu avea nici o ambiție pentru nimic altceva decât vânătoarea de găște și jocul de vist. În primii ani de căsnicie, asta a deranjat-o pe mama. O resemnare obosită răsună în vocea lui Simon. În momentul în care ea a murit, nici unuia din ei nu-i mai păsa atât de mult de celălalt încât să se mai deranjeze.

– Dacă este vreo consolare, nici părinții mei nu se mai sinchiseau.

– Care din ei?

Ea oftă.

– Bună observație. Dar este valabil pentru oricare dintre posibilii mei tați. Atenția acordată mamei de către rege era limitată la dormitor. Iar bărbatului care mi-a dat numele lui nu putea să-i pese prea mult de mama, altfel nu i-ar fi permis Maiestății Sale să aibă o relație nerușinată în public și pe termen lung cu ea.

Compasiunea de pe chipul lui Simon nu reuși să-i atenueze cu nimic durerea.

– Îmi pare rău, Louisa.

– Pentru ce? Ea se chinui să păstreze o voce rezervată. Nu este vina ta că mama mea era o... femeie ușoară. Dar nu reuși să se adune să rostească cuvintele, chiar dacă își auzise foarte des fratele numind-o așa pe mama lor. Privind orbește spre drum, se străduia să-și revină. Era ciudat cum trecutul putea să apară de nicăieri și să te tulbure în cel mai nepotrivit dintre momente. Ai cunoscut-o pe mama, nu-i așa? A rămas la familia ta după ce Marcus a alungat-o de la Castlemaine.

El se încordă.

– Eu eram la școală.

– Dar sigur nu tot timpul. Când el nu spuse nimic, ea adăugă: Era chiar așa o... desfrânată cum spune Marcus?

El șovăi îndeajuns de mult încât ea să afle răspunsul.

– Nu.

– Mincinosule!

El își întoarse privirea spre ea.

– Contează?

– Reputația scandaloasă a familiei mele a fost unul dintre motivele pentru care m-ai considerat nepotrivită pentru căsătorie, după cum prea bine îți amintești.

– Ce te face să crezi că te-am considerat nepotrivită?

– A fost destul de evident când ai plecat fără să te însori cu mine. Și apoi, nu ai scris și nici nu mi-ai dat de înțeles în vreun fel că ți-am lipsit.

– Nu credeam că o să-mi accepți scrisorile după felul în care m-am purtat cu tine. Într-adevăr, chiar și după ce m-am întors, nu m-am gândit că o să accepți să-ți fac din nou curte. Nu până nu ne-am sărutat.

– Când m-am dovedit a fi la fel de desfrânată ca mama.

– Louisa...

– Nu, vreau să știu. Nu despre noi doi... Bănuiesc că înțeleg de ce te-ai purtat cum te-ai purtat. Vreau să știu despre mama. Ea trase adânc aer în piept. Întotdeauna m-am întrebat cum era. Când eram mică, ea nu a fost aproape niciodată prezentă. Pentru că fusese teribil de mulțumită să-și ignore copiii și soțul pentru privilegiile de a fi amanta regelui. Apoi, după ce tata a murit când eu aveam zece ani și Marcus a alungat-o, nu mi s-a permis să o revăd.

Louisa înghiți în sec. Marcus făcuse ce crezuse că era drept. Dar tot durea faptul că în cei patru ani cât mai trăise mama ei, după ce plecase de la Castlemaine, nu încercase în nici un fel să-și revadă fiica. De aceea Louisa se apropiase atât de mult de mama ei vitregă. Pentru că și Charlotte fusese abandonată, lăsată în grija indiferentă a regelui, în timp ce mama ei, regina Caroline, își găsise un iubit în străinătate. Nu era drept. Nici o femeie nu trebuia să pună pasiunea în fața copiilor ei. Mai bine nu aveai deloc copii decât să îi tratezi cu atât de puțin respect.

Sau să mori la nașterea lor, lăsându-i la voia afecțiunii nestatornice a tatălui lor. Continuară să meargă în tăcere, câmpurile de ovăz strălucind verzi în soarele care apunea. Când intrară pe o porțiune de drum de lângă parcul Richmond, mărginită de stejari bătrâni, chiar și tropăitul cailor începu să sune înfundat.

Ea oftă.

– Oricum, m-am gândit... că ai putea să-mi spui...

– Dincolo de asemănarea fizică pe care o ai cu mama ta, nu semeni deloc cu ea, dacă de asta îți faci griji, spuse Simon.

Să-și facă griji? O bântuia neîncetat suspiciunea că moștenise firea desfrânată a mamei ei. Simon nu avea habar cât de înflăcărată era noaptea, nu știa despre locurile intime pe care și le atingea în timp ce tânjea după ceva ce știa că era rău pentru ea.

Totuși, poate că știa.

– N-ai spus tu chiar în după-amiaza asta că sunt prea pasională ca să rămân fată bătrână? zise ea cu voce tare.

– O femeie poate fi pasională fără să fie desfrânată, la fel cum un bărbat se poate bucura de o masă bună fără să fie lacom. Desfrânatele – și craii – sunt lacomi după plăcerea trupească. Nu fac discriminări și sunt incapabili să asculte chemarea conștiinței sau a rațiunii, ceea ce îi face adesea să se poarte nesăbuit.

– Ca mama.

Tăcerea lui fu răspunsul pe care ea îl aștepta.

Dintr-odată, ea se gândi la ceva ce o făcu să simtă un fior prin tot corpul.

– Ea a fost vreodată... adică... tu și mama ați fost vreodată...

– Cu siguranță, nu. Mamei tale îi plăceau bărbații mult mai în vârstă. Când a stat la noi, eu aveam doar optsprezece ani. Eram prea tânăr. El se uită orbește la drum. Pentru ea, cel puțin.

– Ce vrei să spui?

Ce altă femeie fusese dornică să aibă un tânăr iubit? Și de ce gândul la un tânăr Simon în brațele unei femei mai în vârstă și mai experimentate făcea ca gelozia să se aprindă înăuntrul ei?

– Nimic. El coborî privirea spre drum, cu masca nepăsătoare a omului de stat imprimată hotărât pe chip. Deci ești mulțumită de rezultatele vizitei noastre, nu-i așa?

Ea voia să insiste pe lângă el, dar se temea să afle ce voise să spună.

– Sunt mai mult decât fericită. Se pare că ai avut dreptate... poți să fii foarte util pentru grupul meu.

El pocni din frâie.

– Asta înseamnă că o să-mi permiți să te sfătuiesc?

Era, cu siguranță, greu să-i respingă oferta. Dacă Simon introducea reformele în parlament, putea să câștige, presupunând că reușea să-și recâștige influența avută înainte de a pleca în India – și, judecând după reacțiile lui Lord Trusbut, nu avea să treacă prea mult timp înainte să o recâștige. Dar era ceea ce îi oferea? Sau căuta doar să-i distrugă eforturile politice?

– Încă nu mi-ai spus cum te plasezi în raport cu reforma închisorilor.

– Încă n-am văzut ce presupune.

Era exact ce o deranja... felul în care îi evita întrebările. Și faptul că dacă îi accepta ajutorul însemna să fie în preajma lui, să discute cu el... să trezească vechi sentimente. Sentimente asupra cărora nu îndrăznea să revină.

Bătăile inimii îi vuiră în urechi. Merita să-și asume riscurile?

Înainte să apuce să primească un răspuns, ceva mare și blănos i se rostogoli peste umăr și îi ateriză în poală. Ea râse, ușurată să-și mai amâne decizia o vreme.

– Raji, împieliţatule. Credeam că preferi să mergi pe acoperiș.

– Se pare că nu și atunci când ești tu prin preajmă. Simon aruncă o privire severă spre animalul lui de companie. Ar trebui să o lași în pace pe sărmana femeie. Nu este îngrijitoarea ta.

– Nu mă deranjează, spuse ea, legănând în brațe adorabila creatură.

Simon îi spuse ceva în hindi animalului lui. Se apropiau de un copac cu ramuri joase și, brusc, Raji se cățără pe acoperișul faetonului, apoi sări în stejar și dispăru.

– La naiba! Simon opri brusc faetonul. Afurisitul face numai ce vrea. Trebuie să-l recuperez înainte să ajungă prea departe. Sări din faeton, apoi se întoarse spre ea. Ar trebui să vii și tu. Cum te iubește, poate reușești să-l convingi să se întoarcă.

– Bineînțeles.

Îl lăsă pe Simon să o ajute să coboare, apoi se îndreptă spre pădurea în care dispăruse Raji. Simon îi dădu pajului niște ordine înainte să i se alăture.

Nu vedea nici urmă de Raji și începu să-și facă griji că nu aveau să-l mai găsească. Nici măcar comenzile urlate de Simon nu dădură rezultate. După mai multe clipe în care umblară și strigară, ajunseră la capătul pădurii. Încă nici urmă de Raji.

Simon se întoarse spre ea.

– Trebuie să așteptăm până termină de explorat. Ceea ce o să se întâmple în cele din urmă.

– Dar ar putea să se rănească!

– Este o maimuță. Poate nu-ți dai seama, scumpo, dar maimuțele chiar își petrec cea mai mare parte din timp prin copaci.

– Foarte amuzant, spuse ea, dar cuvântul „scumpo" răsună în pieptul ei în cel mai îngrijorător mod.

– Am putea la fel de bine să așteptăm să ne găsească el. Simon făcu un semn spre un stejar prăbușit la pământ. Hai să ne așezăm, vrei?

Ea îi aruncă o privire scrutătoare.

– Nu ne-ar găsi mai ușor dacă rămânem în faeton?

– Nu neapărat. El se îndreptă spre buștean și îl șterse cu mănușile de piele, pe care mai apoi și le scoase și le lovi ușor de coapse. În plus, aș prefera să stau aici decât pe marginea unui drum prăfuit, nu?

Scoțându-și haina, o puse peste buștean, apoi îi făcu semn să se așeze. Nu păru să se gândească la faptul că rămăsese scandalos îmbrăcat doar în cămașă și în vesta cu dungi. Sau se gândea? O suspiciune se trezi în mintea ei.

– Ce i-ai spus lui Raji în hindi – lucrul care a părut să-l facă să sară din faeton?

– I-am spus să te lase în pace. Simon își așeză pălăria pe buștean. Probabil a înțeles că trebuia să fugă.

– La naiba! Ea își puse mâinile în șold. Am văzut cât de bine te-ai descurcat cu el azi; ți-a ascultat toate comenzile. Așa că recunoaște... de fapt, nu i-ai spus să mă lase în pace, nu-i așa?

Un zâmbet reticent îi arcui buzele.

– Ești mult prea deșteaptă pentru binele tău.

– Foarte deșteaptă pentru mașinațiunile unui crai ca tine, spuse ea pe un ton dojenitor. Acum, zi-mi ce i-ai spus lui Raji.

Un licăr de neastâmpăr luci în ochii lui.

– I-am spus: „Du-te să găsești bananele".

– Știi foarte bine că aici nu există bananieri!

– Exact.

El se îndreptă spre ea. Un tremur ușor o cuprinse.

– Dar o să se piardă sau...

– Nu-ți face griji pentru el. Zâmbetul lui întunecat o făcu să simtă cum i se înmoaie genunchii. A fost instruit să caute o vreme, apoi să se întoarcă la stăpânul lui.

Ezitând între râs și indignare, ea se retrase din calea lui.

– Vrei să spui că l-ai trimis pe micuț să vâneze banane sălbatice? Asta este groaznic!

– Crede-mă, nu există nimic care să-i placă lui Raji mai mult decât o partidă zdravănă de sărit prin copaci. El o urmări cu grația delicată a unui prădător. În plus, un bărbat trebuie să găsească o modalitate prin care să fie singur cu femeia pe care o curtează, nu-i așa?

Cuvintele plutiră în aer, ademenind-o cu fructul interzis, îngrijorând-o cu realitatea. Încă o dată, făcuse o mare greșeală. Și, judecând după privirea de prădător de pe chipul lui Simon, ar fi făcut bine să bată iute în retragere.

Capitolul 9

Dragul meu văr,

De ce nu se poate ca domnișoara North și ducele să-și urmărească amândoi ambițiile? Ipoteze ca ale tale se referă la motivele pentru care femeile ca mine refuză să se mărite... pentru că, de îndată ce ne-am realizat visul vieții, nu ne dorim să îl aruncăm deoparte pentru plăcerile dubioase ale căsătoriei.

Verișoara ta înfuriată,

Charlotte

Simon nu fu surprins că Louisa se prinsese atât de repede de trucul lui... Abia dacă îi venea să creadă că îi permisese să meargă atât de departe.

Ea se grăbi să se întoarcă pe cărarea care ducea spre drumul principal.

– Se face târziu, domnule. Ar trebui să ne întoarcem în oraș.

Se gândea să fugă de el, nu-i așa? La naiba dacă avea să și reușească.

Căutând în buzunarul de la vestă, el strigă:

– Nu vrei să știi câți bani a donat Lord Trusbut pentru Societatea Doamnelor din Londra?

Afirmația o făcu să se oprească. Ea șovăi, probabil gândindu-se dacă era înțelept să își înfrunte dușmanul în locul acela ascuns privirilor, dar reformatoarea din ea ieși învingătoare în fața fetei bătrâne și prudente.

Când se întoarse cu fața spre el, Simon flutura cecul. Chipul ei se întunecă.

– Cecul îmi aparține mie – și tu știi asta. Ea își întinse o mână. Dă-l încoace.

– „Dă-l încoace?" El chicoti. Asta poate să funcționeze pentru sora mea când are de-a face cu acel pierde-vară de frate al tău, dar eu nu sunt atât de ușor de condus. Cu un râset, îndesă cecul la loc în buzunar. Dar, dacă îl vrei, trebuie să vii să-l iei.

Chiar dacă o îmbujorare îi coloră obrajii minunați, ochii ei licăriră în lumina care devenea tot mai difuză.

– Nu o să răspund la jocurile tale, îi spuse ea cu condescendența tipică a unei femei. Dă-mi cecul, Excelență.

Zâmbetul lui dispăru.

– Spune-mi Simon și ți-l dau.

– Excelență, Excelență, Excelență...

– O să te fac să-mi spui Simon chiar dacă este ultimul lucru pe care îl fac în viața mea, mârâi el, apoi se îndreptă spre ea.

Ea se răsuci pe călcâie și fugi de el.

– Acum, n-am s-o mai spun niciodată, domnule, zise ea, în timp ce se strecură printre mesteceni și ulmi, panglicile de le corsaj fluturând în urma ei ca o coadă de cometă. Din fericire, fustele o împiedicau să înainteze prea iute, așa că el o ajunse din urmă în câteva clipe. Apucând-o de talie, o trase spre el atât de tare, încât îi făcu pălăria să zboare.

– Spune-mi Simon, îi șuieră el în ureche, în timp ce posteriorul ei drăguț se lipi perfect de vintrea lui. Spune-mi Simon, altfel nu o să mai vezi niciodată cecul.

Ea încetă să se mai zbată, și, pentru o clipă, Simon crezu că ieșise învingător. Până când ea își înfipse tocul cizmulițelor în tibia lui. Tare.

– Au!

Ducele o eliberă numaidecât. Afurisita îl lovise!

Louisa se întoarse și-și strecură mâna în buzunarul lui, smulgând cecul cu un strigăt triumfător. Când îl citi, încremeni.

– Oh, Doamne!

Simon ridică privirea spre ea, în timp ce își freca tibia rănită.

– Sper că-ți încălzește inimioara mercenară.

– Două sute de lire! Știi ce putem să facem cu două sute de lire?

– Să închiriați birje? murmură el în vreme ce se îndreptă de spate.

– Se adaugă frumos la fondul pentru candidatul nostru.

El încremeni. Nu și dacă el avea ceva de spus în acea chestiune. Ea se uită lung la cec, cu o îmbujorare vinovată în obraji.

– Hmm... ce sumă oferise Lord Trusbut înainte să-l convingi să o modifice?

– Douăzeci de lire. Când privirea ei uimită se ațintì spre el, Simon adăugă: L-am încurajat cu tărie să mai adauge un zero.

După ce îi promisese în privat că avea să împiedice grupul să-și urmeze aspirațiile politice. Poate că Trusbut era dispus să satisfacă noul interes pentru reformă al soției, dar era la fel de prudent ca toți ceilalți lorzi când venea vorba să lase un grup caritabil să tropăie prin țară cu un candidat politic discutabil care susținea discursuri incendiare.

– Mulțumesc. Apreciez foarte mult.

Mulțumirile ei îi tulburară conștiința, însă își spuse că avea să se revanșeze față de ea de îndată ce se căsătoreau.

Cu remușcarea licărind în ochii ei, Louisa împături cecul, apoi îl strecură în buzunarul rochiei.

– Îmi pare rău că te-am lovit. A fost urât din partea mea. Asta este cu mult mai mult decât mă așteptam, Excelență.

Dacă îi mai spunea „Excelență", avea să o ia pe sus.

– Sigur merit mai mult decât o simplă mulțumire, spuse el.

Ea încremeni.

– Ia ascultă la mine! Nu sunt genul de femeie care să ofere...

– Spune-mi Simon, la naiba.

Ea făcu ochii mari.

– Oh.

Culoarea aprinsă care i se desenă în obraji îl luă prin surprindere.

– Credeai că o să-ți cer ceva altceva, nu-i așa?

Ea coborî privirea.

– Nu, eu nu... m-am gândit doar că...

– Că voiam să-ți cer un sărut. Sau ceva la fel de scandalos. El veni mai aproape. Poate chiar sperai să fac asta.

– Sigur că nu! Dar nu reuși să-i întâlnească privirea. Ți-am spus deja că nu îmi doresc să...

Luând-o prin surprindere, o cuprinse în brațe, apoi o sărută. Dintr-odată, hotărât... scurt. Când ea ridică uimită privirea spre el, el spuse:

– Poftim, ți-ai primit sărutul. Acum, spune-mi Simon.

Izbucni într-un râs pe care îl înăbuși repede. Buzele i se strânseră din nou într-o linie severă, dar tresărirea lor ușoară o dădu de gol.

– Ți-am spus că nu o să fiu atât de familiară cu tine. Se împinse în pieptul lui. Și cu siguranță n-am vrut să...

Simon o sărută din nou, dar, înainte ca ea să-l dea la o parte, el se retrase.

– Sunt bucuros să-ți dau cât de multe săruturi vrei, atâta timp cât îmi spui Simon.

Ea părea prinsă între mânie și amuzament.

– Știi foarte bine că nu voiam să-ți cer să...

El se aplecă pentru a o săruta din nou, dar ea își apăsă în grabă mâna pe buze.

– Încetează cu asta, domnule!

– Simon, o îndemnă el peste degetele înmănușate. Spune-mi Simon și mă opresc.

Louisa izbucni în râs.

– Ești surd? Ți-am spus, nu o să-ți zic Simon până nu ajung să te cunosc cu adevărat.

Îi opri mâna cu buzele, apoi începu să-i sărute degetele înmănușate, unul câte unul.

– Deci preferi să te sărut în continuare...

– Știi că nu m-am referit la asta, spuse ea cu o voce șoptită și răgușită.

Totuși, ea nu îl dădu la o parte și nici nu încercă să-l oprească, în timp ce el îi descheie nasturii de la mănușă și o deschise ca să apese un sărut pe pielea care mirosea a liliac. Când pulsul ei începu să bată nebunește, pulsul lui zvâcni ca reacție. Nu era atât de imună la el pe cât pretindea, slavă Cerului!

– Ai mâini atât de frumoase. Îi scoase mănușa și sărută fiecare centimetru pe care îl descoperi. Degete atât de delicate.

Răsuflarea ei se revărsă într-un ritm înflăcărat, iute pe fruntea lui.

– Nu fi ridicol! Am degete scurte și boante. De aceea cânt atât de rău la harpă. Toată lumea spune asta.

– Toată lumea se înșală. Îi îndesă mănușa în buzunarul de la pantaloni, apoi își trecu buzele peste arătătorul ei ca să-i sărute palma goală. Când degetele îi cuprinseră obrazul, aproape într-o mângâiere, el tresări. Îmi amintesc cum suna harpa ta. Era minunată.

Ea râse zgomotos.

– Atunci, ori ești nebun, ori ești surd, ori îți amintești cum suna harpa unei alte femei. Poate a Reginei.

– La Calcutta, nu visam mâinile surorii mele. Nu visam ca degetele ei să-mi mângâie obrazul. Vocea lui deveni mai profundă. Așa cum o fac acum.

Încremenind, ea încercă să-și retragă mâna, dar el nu o lăsă și îi sărută palma până ce ea se înmuie.

– Nu cred că te-ai gândit la degetele mele nici măcar un minut, spuse ea, dar dorința din ochii ei lăsa de înțeles că își dorea ca el să spună adevărul.

Destul de ciudat, el chiar zicea adevărul.

– Nu? El se opri din dezmierdatul palmei ei și trecu la cealaltă mână, apoi îi frecă inelarul prin mănușă. Ai o cicatrice pe a doua articulație, chiar aici, cu care te-ai ales când te-a mușcat un terier. Mi-ai povestit despre asta la cina aceea de la familia Iversley.

Când îi permisese pentru o fracțiune de secundă să o țină de mâna goală, pe sub masă.

– Îți... îți amintești asta?

Ochii ei se făcură mari și de un negru intens, care îl ispiti să se piardă cu totul în ei. Îi scoase și cealaltă mănușă și o băgă în buzunar. Punând mâinile ei pe umerii lui, o trase mai aproape și o lipi de corpul lui, de la coapsă, până la piept.

– Eu îmi amintesc totul, spuse el cu răsuflarea întretăiată. Apoi, îi captură buzele cu ale lui, cu sângele înflăcărat de nevoia de a-i răvăși gura dulce. La naiba cu luatul ușurel, având grijă să nu o sperie. Singurul mod prin care putea să-i zdruncine scutul de Ioana d'Arc era să-i aducă aminte că era o femeie atrăgătoare, prea pasională ca să se irosească pentru totdeauna ca fată bătrână. Prea pasională și mult prea seducătoare ca să fie descrisă în cuvinte. Avea gust de ceai și prăjituri cu lămâie – înnebunitor de englezesc, și totuși, la fel de exotic pentru el ca orice amestec de lapte de migdale și nucă de cocos. Iar când își deschise buzele moi ca de mătase, alăturându-i-se, întâlnindu-i limba, la fiecare dezmierdare, fu nevoit să se stăpânească pentru a nu o culca în pădurea de mesteceni și de brazi și să-și satisfacă nevoile copleșitoare. Pentru o femeie care părea să fi dus în ultimul timp o viață de călugăriță, cu siguranță excela la sărutări. Numai gândul la toți bărbații care îndrăzniseră să o sărute cât el fusese plecat în India îl făcu să o sărute mai apăsat, mai posesiv...

Ea își despărți gura de a lui, chinuindu-se să respire, cu mâinile afundate acum în părul lui.

– Ce altceva... îți mai amintești din timpul nostru petrecut împreună?

Măcar nu îl alungă din nou.

– În mod evident, mai multe decât tine. Își rosti cuvintele mai aspru decât avusese de gând și îi dezmierdă ușor gâtul. Presupun că erai prea ocupat cu toți idioții de la curte ca să te gândești la mine.

– Idioții de la curte?

– Cei care te-au învățat să săruți așa bine.

Își dori să-și fi ținut gura afurisită când ea se retrase ca să se uite la el, cu o expresie rănită.

– Deci crezi că sunt o desfrânată, ca mama mea.

La naiba, știa cât de sensibilă era la acel capitol.

– Dacă te credeam o desfrânată, nu te mai curtam. Când ea încercă să se elibereze din îmbrățișarea lui, el nu o lăsă. Dar este evident că ai învățat să săruți de la cineva.

Ea se uită lung la el.

– Și dacă aș fi făcut asta? Tu câte zeci de femei ai sărutat cât ai fost plecat?

– Nu m-ai crede dacă ți-aș spune.

– Ba sunt sigură că te-aș crede. Ea își împinse bărbia înainte. Probabil ai avut un șir de amante indiene în stare să rivalizeze cu al unui rajah.

– Nu, spuse el încordat. Nici o amantă.

Ochii ei licăriră luminoși în lumina ce se estompa.

– Atunci, femei ușoare.

– Nici. Am fost celibatar ca un călugăr timp de șapte ani.

Ea îl privi sceptică.

– Nu mai sunt o fată naivă, deci nu trebuie să-mi protejezi sensibilitățile delicate. Am văzut și am auzit destule la Newgate ca să știu că, de obicei, bărbații nu-și neagă... anumite lucruri. Îmi poți spune adevărul.

– De ce te-aș minți în privința asta?

– Ca să cred că te-ai păstrat pentru mine sau vreo prostie de genul ăsta.

El schiță spre ea un zâmbet îndurerat.

– Motivele mele au fost mai practice. N-am vrut să risc să mă expun la boală – sau la trădare. Am avut o mulțime de ocazii ca să observ ce pericol era să-mi iau o amantă indiană – mai ales pentru un bărbat aflat în poziția mea.

Având în vedere alternativele, să se satisfacă singur păruse cea mai prudentă.

Totuși, Louisa nu părea convinsă.

– Atunci, ar trebui să te duci numaidecât într-o casă de toleranță, domnule.

– Poftim?

Sigur nu îi sugerase să...

– Am văzut cât de morocănos devine Marcus atunci când Regina este plecată mai multe zile, așa că nu pot decât să-mi închipui cât de supărători sunt șapte ani de celibat. Ceea ce explică de ce curtezi o femeie care nu vrea să se mărite cu tine. Ai nevoie de o soluție mai puțin permanentă – de o femeie ușoară sau de o amantă...

– Nu vreau o femeie ușoară.

Văzuse destule femei ușoare în timpul „pregătirii" bunicului cât să-i ajungă pentru o viață întreagă. Acela era motivul cel mai important pentru care se abținuse în India, chiar dacă nu putea să-i spună ei așa ceva.

– Și cu siguranță nu vreau o amantă. Nu după întâlnirea cu amanta lipsită de inima a bunicului lui, Betsy. Îi cuprinse obrazul în palmă. Vreau o soție. Te vreau pe tine.

Când își trecu degetul peste buza ei de jos, ea se înfioră.

– Dar eu nu te vreau, se împotrivi ea, cu o urmă de disperare în voce.

– Atunci, de ce ești geloasă pe presupusele mele partenere din India?

O prinsese la cotitură, și ea știu, căci se făcu roșie.

– Am fost meniți să fim împreună, Louisa. El o lipi de copac și o prinse în cursa lui. Și amândoi o știm. Deci nu are rost să ne tot împotrivim.

Și, cuprins de un sentiment de victorie, își coborî din nou gura peste a ei.

Capitolul 10

Dragă Charlotte,

Știi că îți admir realizările. Dar cu siguranță ești singură. Da, căsnicia ta a fost dezastruoasă, dar, dacă ai putea să reiei viața

de la capăt, nu există cineva cu care ai fi fost mai fericită? Și nu ți-ai fi lăsat deoparte ambițiile pentru acest bărbat?

Mii de scuze de la vărul tău,

Michael

Louisa gemu când Simon o sărută din nou. Nu era ceea ce își dorea, acest dulce... amețitor... Doamne sfinte, iar avea aceeași reacție asupra ei – el și corpul lui tare, înflăcărat, care o ținea lipită de copac. Cum de reușea să-i anihileze atât de ușor rezistența?

Așa ceva nu i se întâmplase niciodată cu alți bărbați, numai cu Simon. Numai el părea capabil să o ispitească să-și uite scopul, fricile...

– Simon, te rog, șopti ea, în timp ce el presără săruturi de-a lungul maxilarului ei. Poate dacă implora...

El scăpă printre buze un râset triumfător.

– Ți-am spus că o să te fac să-mi spui Simon înainte de lăsarea serii.

Acum, nu avea să îl mai poată convinge niciodată că nu îl dorea. Și avea să profite din plin de faptul că știa – ca întotdeauna.

– Îmi cunoști atât de bine firea desfrânată, spuse ea cu amărăciune.

– Nu desfrânată, pasională, zise el, cu răsuflarea întretăiată. Nimic nu este în neregulă cu asta.

Doar atât timp cât îl săruta, se gândi ea ironic.

– Dacă te credeam o desfrânată, Louisa, nu te mai curtam.

Ea încremeni. Se putea ca modul prin care să-l descurajeze să o curteze să fie atât de simplu?

Nici un bărbat care își petrecuse șapte ani de celibat ca să evite complicațiile sau boala nu și-ar fi dorit o soție promiscuă. Și trebuia să facă ceva înainte să se mărite cu un bărbat putea să o îndepărteze de cauza ei pentru ca ea să-i poarte copiii...

Nu, așa ceva nu trebuia să se întâmple.

– „Desfrânată" este exact lucrul la care mă refer, murmură ea pe obrazul lui aspru. Aveai dreptate despre „idioții de la curte". M-au învățat să sărut. Și altele.

El se opri, cu gura pe gâtul ei.

– Și altele?

Cu inima bătându-i nebunește, ea înfrumuseță minciuna.

– Da. Am încercat să mă împotrivesc, am încercat să o ascund, dar m-ai descoperit.

El se retrase ca să se uite lung la ea, cu ochii ca două flăcări albastre.

– Despre ce vorbești?

Ea șovăi. Risca mult dacă rostea acea afirmație. La cât se chinuise să lase în urmă reputația familiei ei, îndrăznea să-și distrugă brusc toate eforturile?

Îndrăznea să nu? Faptul că o ajutase cu Lord Trusbut nu însemna că putea să aibă încredere în el. Interesul lui insistent vizavi de candidații lor era îngrijorător. Și dacă ea ceda în fața avansurilor lui, doar ca să afle că făceau parte dintr-o altă intrigă...

Nu, nu putea să suporte acel gând. În plus, el era singurul bărbat care nu putea sau nu avea să facă vreun rău reputației ei. Nu putea să riște să provoace vreun scandal familiei surorii lui. Dacă avea să încerce, ea avea să spună pur și simplu tuturor că el mințea ca să se răzbune pentru că îl trimisese în India.

Îi aruncă o privire necuviincioasă, în genul celor pe care își închipuia că le-ar fi aruncat mama ei.

– După ce tu ai plecat în India și eu m-am dus la curte, am fost foarte supărată. Așa că am făcut câteva lucruri pe care am ajuns să le regret. Am permis câtorva bărbați să guste din afecțiunile mele.

El mijii ochii.

– Să guste cum?

– Știi tu... să mă sărute, să mă atingă intim și... ei bine, lucrurile pe care o lady n-ar trebui să le facă.

– Cum ar fi să-i permită unui bărbat să facă dragoste cu ea? spuse el cu răceală.

Ea se chinui să nu se îmbujoreze.

– Sunt fiica mamei mele, știi asta.

– Se pare că ești, spuse el pe un ton la fel de indescifrabil ca expresia de pe chipul lui în lumina tot mai difuză. Deși este ciudat că nu s-a menționat asemenea lucru despre tine. Dimpotrivă, oamenii spun că ai fost un model de bună-cuviință.

– Am avut grijă și am fost discretă.

– Înțeleg.

Dar nu îi dădu drumul – și ea nu-și dădea seama dacă o credea.

– S-a întâmplat la curte, așa că regele a fost obligat să o ascundă, înțelegi.

Cuvintele acelea stârniră o reacție din partea lui.

– Regele știa despre aceste... flirturi?

Minciuna i se opri pe buze, dar, dacă Regina avea dreptate, regele și Simon erau în conflict, așa că Simon nu avea să încerce niciodată să confirme afirmațiile ei.

– Bineînțeles. El trebuia să fie cel care să mușamalizeze totul și să-i oblige pe gentlemeni să-și țină gura. Ea își împinse bărbia în față. Dacă nu mă crezi, întreabă-l.

– N-aș vrea să-ți creez și mai multe probleme, spuse Simon, cu o încordare ciudată în voce. Chiar dacă mă întreb de ce mi-ai destăinui micul tău secret.

Ea reuși să ridice din umeri.

– Vrei să-mi faci curte, așa că m-am gândit că este corect să știi că nu mai sunt castă. Înainte ca toate lucrurile să meargă mai departe, înțelegi tu.

– Ah... chiar înțeleg. Și sunt ușurat să aflu de trecutul tău.

– Da, ești?

Nu se așteptase la o asemenea reacție.

Nici la felul în care o ținea acum, aplecându-se spre ea, cu mâna care îi mângâia talia cu o atingere diafană care îi făcea sângele să i se învolbureze în vene. Gura lui îi atinse în treacăt urechea.

– Oh, da, șopti el. Te-am dorit dintotdeauna. Cu siguranță, știi asta.

Faptul că-i spuse așa ceva, deși ea pretinsese că era o desfrânată, îi trimise un iureș de încântare prin tot corpul. Apoi, el îl distruse.

– Și acum, nu mai trebuie să mă însor cu tine. De asta mi-ai spus, nu-i așa? Ca să-mi dai de înțeles că o să-mi permiți anumite libertăți?

– În nici un caz!

Ticălosul, împielițatul...

– Vrei să fii amanta mea, Louisa? Cu gura lui înflăcărată care i se plimba pe lângă ureche, el îi descheie sacoul, apoi își strecură mâna pe dinăuntru și îi cuprinse un sân prin rochie. Nu este ca și cum ai avea ceva de pierdut. Iar eu pot să fiu la fel de discret ca oricare dintre ceilalți iubiți ai tăi.

Naiba să-l ia! Lucrurile nu mergeau conform planului. Încercă în zadar să-i îndepărteze mâna.

– Nu încercam să sugerez...

– Desigur, aș putea să mă înșel, și se poate ca tu să fi inventat povestea despre trecutul tău sordid doar ca să mă descurajezi.

Ea încremeni, apoi se retrase și găsi o expresie de amuzament strălucind pe chipul lui.

Ticălosul arogant râdea de ea! Oh, ar fi trebuit să știe că nu avea să o creadă. Era mereu atât de înnebunitor de sigur de el, întotdeauna atât de sigur de ea. Avea să-i șteargă zâmbetul acela de pe buze chiar dacă asta îi aducea pieirea.

Îi forță mâna să se apese mai hotărât pe sânul ei.

– Să mint? Nu, serios. Doar te avertizez, așa cum se cuvine.

Înfășurându-și brațele pe după gâtul lui, se lipi de el, așa cum văzuse că făceau unele dintre femeile nelegiuite de la Newgate cu prizonierii bărbați.

Spre satisfacția ei, zâmbetul lui dispăru. Numai atunci se întinse să-l sărute, implicându-și buzele, limba și dinții într-un sărut cât de îndrăzneț fu ea în stare să ofere.

Dar senzația de victorie fu de scurtă durată. Mâna lui se mișcă pe sânul ei, mângâind, frământând, tachinând. O simți chiar prin rochia de muselină și cămășuța de in, chiar prin bumbacul subțire al corsetului. Atingerea hotărâtă trimise înăuntrul ei un iureș de senzații, până în degetele de la picioare, întărind sfârcul într-un nod dureros, scoțând de la ea un geamăt gutural.

Apoi, el preluă comanda asupra sărutului, și ea se pierdu, înecându-se în gustul și în parfumul lui. Atacurile gemene ale limbii și ale mâinii lui o făcură să se înflăcăreze, mai ales când erau cuplate cu apăsarea tare a coapsei lui pe moliciunea dintre picioare ei, făcând-o să tânjească după ceva necunoscut. Se prăbușea în raiul acela năvalnic în care sălășluiau doar ei doi.

Pe jumătate uluită, îl simți cum îi scoate eșarfa, apoi își strecură mâna neobrăzată pe sub rochie, cămășuță și corset, ca să-i dezmierde sânul gol. Cât de scandalos!

Cât de delicios! Își despărți șocată buzele de ale lui, dar el nici măcar nu se opri din mângâieri. Cu privirea ațintită ca o ploaie caldă de vară asupra ei, îi luă sfârcul între degete, furând un oftat de pe buzele ei, făcând-o să-și dorească mai mult.

– Încă nu înțelegi? Foamea copleșitoare de pe chipul lui era o completare nebunească a foamei pe care o trezea în sânul ei. Nu-mi pasă dacă te-ai sărutat cu toată blestemata de armată, dacă ai dus un singur bărbat sau zece în patul tău. Te vreau. Te-am vrut dintotdeauna. Ai fost ca un microb în sângele meu ani de zile. Așa că am de gând să te am. Minte-te și minte-mă cât vrei, dar, în cele din urmă, o să fii a mea.

Ea se simți copleșită de o emoție puternică – pe cât de puternică, pe atât de îngrijorătoare.

– Amanta ta, vrei să spui? întrebă ea, cu mâinile îngropate în părul lui.

– Soția mea. Îi desfăcu ușor corsajul și panglicile cămășuței. Deși nu mă deranjează să am noaptea nunții înainte de nuntă, crede-mă.

Când ei i se tăie răsuflarea, el continuă să-și presare săruturile pe maxilarul ei, pe gât, până spre sânii ei, apoi trase în jos straturile de haine ca să expună un singur sân. Ea făcu ochii mari.

– Simon...

– Vreau doar să te gust. Să îmi ajungă până când o să împărțim un pat.

– Nu o să împărțim niciodată...

El își închise gura fierbinte peste sânul ei.

Doamne sfinte! Ce nebunie mai era și asta? Era mult mai interesantă decât fanteziile secrete care îi tulburau neîncetat nopțile, mult mai ademenitoare chiar decât mângâierile furișe din timpul nopții. Limba lui făcea sfârcului ei lucruri care îi smulseră un strigăt gutural. Apoi, cu mâna îi frecă mai jos prin rochia de zi, într-o manieră foarte scandaloasă. Uneori, și ea se atingea acolo, dar nu se simțea niciodată așa... de parcă era în flăcări, scânteind și arzând atât de aprig...

– Ai gust de nectar, spuse el pe nerăsuflate pe sânul ei. Atât de al naibii de dulce.

Ea își coborî capul ca să apese un sărut în părul lui auriu.

– Te simt ca... oh... Doamne...

Acum, cealaltă mână îi mângâia celălalt sân prin straturile de haine, iar flăcările se aprinseră mai strălucitoare în pântecul ei, copleșind-o ca focul nebunesc, consumând-o. Dacă nu se oprea...

– Simon... Simon... să nu...

– Să nu tânjesc după tine? El desenă săruturi aspre de pe sânul până pe gâtul ei. Să nu am nevoie de tine? Ai măcar habar ce-mi faci?

El își arcui șoldurile spre locul pe care tocmai îl frecase, iar ea simți ceva foarte tare care se împinse în ea.

– Asta, scumpo, este ceea ce trezești în mine de fiecare dată când te văd. Buzele lui îi dezmierdară urechea. Vreau să fiu înăuntrul tău. Vreau să-ți dovedesc că pasiunea dintre noi nu este niciodată o greșeală. Și pot să fac asta dacă îmi dai șansa.

El își aplecă gura spre celălalt sân și o linse cu atâta iscusință, o tachină atât de abil cu dinții, încât ea se arcui spre el, ademenită

de promisiunea ca el să se cufunde înăuntrul ei și să-i satisfacă dorințele înfierbântate, dureroase...

O minge blănoasă aterizează în capul lui Simon, sporovăind, trăgându-l de păr și smulgându-i pe amândoi uluiți din pâcla lor senzuală.

Simon sări înapoi, cu ochii aprinși de frustrare, în timp ce își luă animalul de companie.

– La naiba, Raji, apari în cele mai nepotrivite momente!

– Sau în cele mai potrivite, în funcție de perspectivă, șopti ea.

Tocmai se apropiase suficient de mult de iad încât să simtă cum căldura flăcărilor se strecura până la ea. Slavă cerului că Raji o trăsese înapoi. În timp ce Simon se lupta cu maimuța lui furioasă, ea încercă înnebunită să-și aranjeze hainele. Cum putuse să-i permită lui Simon să... Ce fel de ușuratică era ea, consumată de dorințe, flăcări și de un dulce și amețitor...

Raji sări pe umărul ei, apoi se întoarse să mârâie la Simon. Judecând după expresia surprinsă de pe chipul lui Simon, animalul lui de companie nu mai făcuse niciodată așa.

– Ce Dumnezeu... Maimuța sporovăi cu Simon atât de înfuriată, încât Simon se încruntă. Oh, pentru numele lui Dumnezeu, nu poți să crezi că îi făceam vreun rău.

Când Raji își înfășură brațele pe după gâtul Louisei, ea îl strânse tare.

– Cred că Raji își revendică drepturile asupra mea, spuse ea cu glas tremurător, temându-se că nu avea să mai fie în stare să-și revină după momentul acela.

– Pe naiba își revendică! Simon se întinse după Raji, doar ca să vadă cum animalul îi dă peste mână. Simon se uită urât la Raji. Ai grijă, împieliatule...

– Să nu-l pedepsești! spuse ea în timp ce liniștea maimuța agitată. Măcar are suficientă minte ca să știe că noi n-ar trebui să facem... lucrurile astea.

Privirea lui Simon se întoarse spre ea, cu ochii lui albaștri întunecați ca miezul nopții în inima amurgului.

– Ai dreptate, bineînțeles. Scăpă o respirație tremurătoare. Îmi pare rău, m-am lăsat dus de val. Dar pot să mă controlez, îți jur. Trebuie să-mi dai șansa să...

– Să mă seduci? Să mă compromiți?

– Nu! Își trecu o mână prin păr. Bineînțeles că nu. Să te curtez.

– Dar nu vreau să mă curtezi!

Privirea lui de cuceritor o fixa cu înflăcărare.

– Totuși, te topești în brațele mele ori de câte ori ne sărutăm. Nu încerca să negi că mă dorești, când pot să simt...

– Da, te doresc, spuse ea în grabă, înainte ca vorbele lui să o ispitească. Ea încă nu își revenise de pe urma afirmației sale surprinzătoare....

„Ai fost ca un microb în sângele meu ani de zile."

Doar pentru că el o dorea nu însemna că putea să îi încredințeze... inima sau visurile ei. El nu fusese de partea reformei nici înainte... Se putea ca șederea lui în India să-l fi schimbat atât de mult? Se îndoia. Și nu îndrăznea să riște să afle că nu era așa. Ultima dată când o trădase, aproape că o distrusese.

– Recunosc că mă ispitești. Și ai dreptate... încă simt... o legătură cu tine.

Mângâie blana lui Raji și coborî vocea.

– Dar asta nu schimbă nimic. Sunt hotărâtă să nu mă mărit. Motiv pentru care mi-am... mi-am luat decizia.

El încremeni.

– Despre?

– Dacă vrei cu adevărat să ne ajuți, atunci poți să fii observator în comitetul doamnei Harris. Dar asta este tot. Pentru că noi doi nu o să lucrăm niciodată împreună.

– La naiba, Louisa..., începu el să spună și se apropie, dar Raji se puse pe făcut scandal. Încleștându-și pumnii, Simon se uită încruntat la ea. Ia-ți puțin timp ca să te gândești la asta. Acum, ești pur și simplu îngrijorată de lucrurile pe care tocmai le-am făcut.

– N-am nevoie de timp. Știu ce vreau.

„Știu ce trebuie să fac ca să rămân în siguranță. Ca să mă țin de planul meu.

Furia de pe chipul lui o îngheță până în măduva oaselor.

– Pentru numele lui Dumnezeu...

– Asta este decizia mea finală, Simon.

Apucându-și pălăria și eșarfa, o luă la fugă prin pădure, cu Raji agățat de corsajul ei. Trebuia să se întoarcă la drumul principal, unde era pajul, unde Simon avea să fie obligat să se poarte ca un gentleman și ea putea să se retragă din nou în consolarea atitudinii ei rezervate de doamnă.

Evitând privirile curioase ale rândașului, ea îl așeză pe Raji pe banchetă, apoi aranjă la loc eșarfa, își încheie sacoul și-și puse pălăria. Când urcă în birjă, ascunsese toate dovezile purtării ei necuviincioase cu Simon. Putea numai să se roage ca rândașul lui să fie discret.

Auzi un sunet tunător de copite venind dinspre Londra și, dacă era cineva cunoscut, avea să coboare capul ca să-și ascundă fața.

Lucru care se dovedi inutil atunci când trăsura se opri la câțiva metri. Prea târziu, ea recunoscu blazonul și uniforma argintie a personalului fratelui ei.

Marcus sări din trăsură, urmat îndeaproape de Regina.

– De ce stai aici pe marginea drumului?

– Îmi pare rău, Louisa, spuse Regina în grabă, dar știi cum este fratele tău. Când a auzit că te-am lăsat să pleci singur cu Simon la Lady Trusbut, s-a înfuriat.

Slavă cerului că Louisa revenise la faeton înainte să apară Marcus, altfel l-ar fi bătut pe Simon de să-l asculte cu urechea chiar în clipa aceea.

– La naiba! exclamă Simon din pădure. De ce n-ai...

Louisa se încordă. Numai el putea să aleagă momentul nepotrivit în care să-și facă apariția. Inima îi ajunse în gât. Îl privi în treacăt și scoase un oftat de ușurare când îl zări complet îmbrăcat. Fratele ei se întoarse spre duce cu o încruntare feroce.

– Ce naiba se întâmplă aici, Foxmoor?

– Animalul de companie al Excelenței Sale a fugit în pădure, spuse Louisa înainte ca Simon să apuce să răspundă, iar ducele s-a dus să-l caute.

Afirmația întoarse furia fratelui ei spre ea.

– Oh? Atunci de ce maimuța stă în poala ta?

Ea își împinse bărbia înainte, mult prea obișnuită să îi facă față fratelui ei morocănos.

– Pentru că și-a găsit drumul înapoi, câtă vreme l-a căutat ducele. Ea îi aruncă lui Simon o privire în timp ce îl luă pe Raji în brațe. Vezi, Excelență? Raji este în siguranță.

„Te rog, nu-mi face probleme", îl imploră ea în tăcere.

Simon trase aer în piept și, pentru o clipă, ea se temu că avea să o facă mincinoasă. Nu avea să rateze momentul... probabil să o compromită era cel mai bun mod prin care să o ducă la altar. Dar urma să aibă o surpriză dacă încerca, pentru că nu avea să-l lase pe Marcus să o forțeze să se mărite cu cineva. Simon scoase un oftat, apoi se apropie de ei cu o expresie la fel de negrăitoare pe chip pe cât spera să fie a ei.

– Comportamentul tipic al lui Raji, mă tem. Împielițatul și-a făcut un obicei din a sări prin copaci, și m-am temut că nu-l mai găsesc.

El zâmbi distant spre fratele ei. Dar a făcut o pasiune pentru sora ta. Trebuia să-mi dau seama că o să se întoarcă la ea.

– Da, și acum este bine, spuse ea.

Chiar dacă fratele ei păru suspicios, atitudinea lui se îmbună.

– Ei bine, nici unul din voi n-ar trebui să fie aici după lăsarea întunericului. Drumurile pot fi periculoase.

– Da. Simon își îndreptă privirea spre Louisa, o multitudine de emoții licărind în adâncimea de oțel a ochilor lui. Chiar vorbeam mai devreme despre primejdiile unui drum singuratic, nu-i așa, domnișoară North?

Ticălos insolent... el și „primejdiile unui drum singuratic". Ce știa el despre asta? El nu fusese niciodată nevoit să aducă pe lume un copil în sânge și groază, nu fusese niciodată nevoit să riște să aibă încredere în cineva care se putea transforma cu ușurință într-un tiran după ce se mărita cu ea. Bărbații aveau toată puterea în Anglia. Și, dacă nu erai sigură că poți să ai încredere într-un bărbat...

Ea zâmbi mieros.

– Apropo de drumuri primejdioase, aș putea să mă întorc cu Marcus pentru restul drumului. O să ajungi acasă mai repede dacă nu trebuie să mă mai duci și pe mine, Excelență.

– Nu mă deranjează, spuse tăios Simon, strângând din dinți de furie.

– Știu. Ea îl așeză pe Raji pe banchetă, apoi sări din faeton înainte ca el să apuce să oprească. Dar așa o să fie mai ușor. Într-adevăr, acum, că nu se mai temea că avea să fie prinsă într-o îmbrățișare pasională cu Simon, își dori să-l pupe pe fratele ei prea protector pentru că venise după ea. În timp ce se îndreptă spre trăsura lui Marcus, îi spuse lui Simon: Chiar sper să-ți placă să fii observator în comitetul doamnei Harris, domnule. Și mulțumesc că m-ai ajutat cu familia Trusbut. A fost foarte frumos din partea ta.

– Ne vedem mărți, nu-i așa, Simon? ciripi Regina din spatele ei. Louisa își înăbuși un geamăt. Uitase că îl rugase să li se alăture. Cu greu putea să mai bată în retragere acum. Ticălosul afurisit o știa prea bine, pentru că un zâmbet brusc îi lumină fața.

– Oh, o să fiu acolo. De abia aștept.

Întorcându-și privirea de la expresia lui triumfătoare, Louisa urcă în trăsura fratelui ei, dar, înainte ca Marcus să o ajute, Simon adăugă:

– Nu uiți ceva, domnișoară North?

Ea se întoarse spre el, inima aproape oprindu-i-se în piept când văzu ce ridică spre ea. Mănușile ei. Cele pe care și le băgase în buzunare.

Ignorând încruntarea fratelui ei, se duse să le ia de la Simon. Ce-și mai dorea să le fi putut folosi ca să-i șteargă zâmbetul zeflemitor de pe chip!

– Mulțumesc. În grabă, și le trase pe mâini. Am uitat că mi le-am scos ca să-l hrănesc pe Raji la Lady Trusbut. Mă bucur atât de mult că ți-ai amintit că ți le-am dat ție.

Era o poveste stranie, în cel mai bun caz, motiv pentru care râsul lui scăzut o făcu să-și dorească să-l plesnească. Dar măcar nu încercă să-i saboteze spusele.

– Cu plăcere, domnișoară North. Sunt întotdeauna fericit să-ți fiu de folos.

Ochii lui coborâră spre eșarfa ei strâmbă, și ea mulțumi Cerurilor că Marcus nu-i putu vedea privirea insinuantă.

Glasul lui Simon răsună ca un mormăit răgușit care îi tăie răsuflarea.

– Data viitoare când o să fim singuri, o să mă asigur că-mi las maimuțica enervantă acasă.

Nu avea cum să înțeleagă greșit ce voia să-i transmită sau hotărârea concentrată care îi întunecă fața frumoasă.

– Nu o să mai existe o dată viitoare, murmură ea. Îți promit asta.

În timp ce se îndreptă spre trăsura lui Marcus, simți cum privirea înflăcărată a lui Simon o urmărea. Dacă o mai prindea vreodată singură, fierbințeala din sângele lui era în stare să o înflăcăreze și pe ea, și aveau să se aprindă împreună, arzând totul în calea lor – tot ce plănuise, toate lucrurile pentru care se luptase. În timp ce ea, Marcus și Regina o porniră la drum, ea nu se uită pe fereastră ca să vadă dacă Simon rămase să-i urmărească plecând. De față cu Regina și Marcus, nu îndrăzni. Când îl surprinse pe fratele ei încruntându-se, ea îi întâlni privirea cu un calm rece.

– Ai ceva de spus, Marcus?

– Să ai grijă, îngerul meu. Foxmoor este un om periculos.

– Marcus! strigă Regina. Fratele meu nu este căpcăunul despre care vorbești tu.

– Nu? Ai uitat cum te-a manipulat chiar și pe tine...

– Asta a fost acum câțiva ani, spuse Regina. Nu mai este omul care era atunci.

– Nu sunt atât de sigur de asta, spuse Marcus. Încă se joacă cu inima surorii mele.

– Aiurea! Louisa se chinui să vorbească pe un ton relaxat. Inima mea este baricadată împotriva ducelui de ani de zile. Nu trebuie să-ți faci griji în această privință.

Marcus ridică dintr-o sprânceană.

– Atunci, de ce mănușile tale erau la el? Nu sunt prost, Louisa. Știu cum acționează un bărbat ca el.

– Probabil așa cum ai acționat și tu în nenumăratele ocazii când tu și Regina ați intrat în belele înainte să te însori cu ea.

Râsul înăbușit al Reginei îi provocă lui Marcus o încruntare adâncă.

– Acolo, a fost altă poveste. Eu și Regina eram îndrăgostiți.

Louisa oftă. Cu siguranță, nu putea să susțină un asemenea lucru pentru ea și Simon. Doar pentru că se părea că reușeau să-și țină mâinile unul departe de celălalt nu însemna că erau îndrăgostiți. Nesăbuiți, poate. Nebuni, cu siguranță. Dar nu îndrăgostiți.

– Eu și Simon nu ne mai încurcăm unul cu altul de data asta. El a acceptat să ajute Societatea Doamnelor din Londra, dar asta este tot.

Ea schiță spre fratele ei un zâmbet vesel. Marcus pufni.

– Am văzut cum se uita la tine, de parcă erai o potârniche rotofeie în care abia aștepta să-și înfigă colții. Te-ai gândit că interesul lui neașteptat ar putea face parte dintr-o intrigă, ca să se răzbune pe tine pentru ceea ce i-ai făcut?

Fiorul care o străbătu îi alungă zâmbetul. Acest lucru nu i-ar fi trecut niciodată prin minte; era prea ocupată să caute un motiv politic pentru comportamentul lui. Niciodată nu crezuse că motivația lui ar putea fi la fel de simplă ca răzbunarea.

Pentru că spusese că lăsase trecutul în urmă. Pentru că recunoscuse că ceea ce îi făcuse fusese greșit.

Pentru că o sărutase ca un bărbat care chiar avea intenții serioase.

Dar săruturile lui puteau să mintă – o mințiseră și înainte. Oh, era așa o proastă să nu ia în calcul motivul cel mai evident pentru care să nu aibă încredere în el.

– Nu-l băga în seamă pe Marcus, spuse Regina. Simon n-ar putea să fie niciodată atât de diabolic...

– Asta ai susținut și acum șapte ani, spuse Marcus tăios.

– Era un tânăr idiot și nesăbuit pe atunci. A făcut multe lucruri bune pentru țara lui de atunci. A învățat din greșeli. Sunt sigură de asta. Ea se uită urât la soțul ei. Chiar tu ai recunoscut la un moment dat că mandatul lui de guvernator general a fost ireproșabil.

Un mușchi se încordă în maxilarul lui Marcus.

– Asta a fost înainte să se apuce să o curteze din nou pe sora mea. Și înainte să aud...

Când el se opri, Louisa simți un gol în stomac.

– Ce?

– Este doar un zvon și nici nu pot să fiu sigur că este adevărat, dar... Marcus oftă. Se presupune că Sidmouth și prietenii lui se gândeau să încerce să-ți compromită iremediabil reputația... punând vreun idiot să te compromită.

Golul din stomac se făcu tot mai mare.

– Și tu crezi că Simon...

– Nu știu, îngerul meu. Spun doar că este posibil.

– N-ar face niciodată ceva atât de îngrozitor! protestă Regina.

– Ar putea.

Louisa se cutremură când își aminti cum o întrebase dacă voia să fie amanta lui. Nu vorbise serios. Sau vorbise serios?

– Nu contează care sunt motivele lui, spuse ea încordată. N-am de gând să mai rămân vreodată singură cu el, așa că n-ar putea să-mi compromită reputația.

– Hai, Louisa..., începu Regina.

– Vorbesc serios, Regina. Știu că speri ca eu și Simon să ne căsătorim într-o bună zi, dar asta nu o să se întâmple. Așa este cel mai bine pentru toată lumea, te asigur.

Acum, dacă reușea să-și convingă și inima stupidă!

Capitolul 11

Dragul meu văr,

Nu este nevoie să-ți ceri scuze. În ceea ce îi privește pe Foxmoor și Louisa, dacă ducele are impresia că însurându-se cu ea o să reușească să o țină sub papuc, va avea o mare surpriză. Nu am mai

întâlnit niciodată o femeie atât de hotărâtă să-și urmeze calea cum este Louisa.

Prietena ta pentru totdeauna,

Charlotte

Luni seara, după ce o sărutase ultima dată pe Louisa, Simon intră neliniștit într-unul dintre saloanele de la Travellers. Dintre toate cluburile lui, Travellers era singurul cu suficientă diversitate de ziare ca să se potrivească scopurilor lui. Dar, după ce parcurse problemele din presa radicală timp de două ore, își pierdu răbdarea.

Parțial pentru că ceea ce citise îl supără mai mult decât se așteptase. Dar mai ales pentru că aceeași femeie afurisită care îi bântuia nopțile îi tulbura acum și zilele. Putea să simtă încă gustul pielii cu parfum de liliac, să îi mai audă încă delicioasele gemete de plăcere, să o simtă cum se abandona sub atingerea lui.

La naiba! Se plimbă printre coloanele cu caneluri, recunoscător că cei prezenți în club se aflau în camera de jocuri sau în sala de mese, lăsându-i lui salonul. Dacă l-ar fi văzut atât de agitat, l-ar fi chinuit fără milă cu întrebări.

Fusese chinuit suficient. Și ce naiba trebuia să mai facă după ce o alungase?

„Așa se întâmplă atunci când îți lași mădularul să-ți stăpânească rațiunea."

– Taci din gură, bătrâne, murmură el spre vocea bunicului. Amintirea remarcilor cinice ale bunicului nu îl chinuiseră așa în India. Cu excepția perioadei scurte de după eroarea de judecată de la Poona, vocile se stinseseră de îndată ce Simon primise vestea despre moartea bunicului, la scurt timp după ce sosise în India. Dar acum reveniseră, iar Louisa îl făcea să-și piardă capul...

Gemu. Criticile bunicului erau binemeritate de data asta; chiar că mădularului lui ajunsese să-i stăpânească rațiunea. El o speriase. Și nu reușea să-și dea nicicum seama cum să recâștige teritoriul pierdut.

După ce își luase cu răceală rămas-bun, se așteptase ca ea să evite vizita lui din dimineața aceea. În schimb, ea o acceptase ca orice altă lady din înalta societate... cu o curtoazie rigidă și o siguranță impenetrabilă. Numai prezența Reginei îl împiedicase să o apuce pe Louisa de brațele ei frumoase și să o scuture până îi băga mințile în cap. De ce era nevoie ca să o convingă să aibă încredere în el?

Săruturile și mângâierile nu funcționau, și ea îi întorsese oferta de ajutor într-o scuză prin care să-l evite.

„Femeie încăpățânată. Afurisita de ea."

– Foxmoor, spuse o voce slabă din spatele lui, și Simon se întoarse, pregătit să ia capul celui care îndrăznea să-l deranjeze.

Dar își înghiți cuvintele furioase de îndată ce văzu cine era; însuși ministrul de interne. Și bunul lui prieten, Castlereagh, ministrul de externe.

– Sidmouth, spuse el.

Sidmouth se apropie de Simon, cu prudența unui ogar care adulmeca un arici. Și bine făcea. În clipa aceea, Simon ar fi fost tare încântat să rănească nasul arogantului cu câțiva dintre țepii lui. Privirea lui Sidmouth se ațintì spre ziarul pe care Simon îl lăsase deschis pe o masă, ceva care se numea *London Monitor*, publicat de un țâfnos pe nume Godwin. Ministrul de interne se încruntă, apoi își îndreptă privirea spre Simon.

– Am auzit că ți-ai petrecut ceva timp cu ceata de găini care se perindă pe lângă domnișoara North.

– Sora mea face parte din ceata asta, așa că ai grijă ce spui.

– Regele mi-a zis că ai de gând să le zădărnicești activitățile. Totuși, am auzit că ai stors două sute de lire de la Trusbut pentru cauza lor. Obrajii uscățivi ai lui Sidmouth se înroșiră. Știi că o să folosească banii ca să-și susțină candidatul.

– Dacă au șansa, da. Dar n-am de gând să le las.

Buzele subțiri ale lui Sidmouth se arcuiră într-un zâmbet batjocoritor.

– Cum ai de gând să le oprești? Însurându-te cu domnișoara North? Când ea respinge orice pretendent?

– Pe mine nu o să mă respingă, spuse Simon. Cu timp...

– Timp! Nu avem timp. În fiecare zi, grupul său atrage tot mai multe femei de partea cauzei ei. Înainte să te dezmeticești, o să susțină mai mulți candidați la alegeri, Camera Comunelor o să fie plină de radicali și o să mai avem încă o Societate a Uniunii Patriotice din Manchester...

– Și atunci, o să vă asigurați că o să fie arestate sau ucise la St. Peter's Field, așa cum ați făcut cu membrii Societății din Manchester, răbufni Simon.

Sidmouth păli și lui Castlereagh i se tăie răsuflarea. Dar, înainte ca oricare din ei să apuce să spună ceva, Simon adăugă:

– Nu, nu puteți să faceți asta, nu-i așa? Pentru că una este să arestezi fermierii care cer reprezentare în guvern și cu totul alta e să arestezi doamne din înalta societate care încearcă să îmbrace copiii de prin închisori și să prevină ca femeile sărace să fie violate de gărzile lor.

Sidmouth se îndreptă de spate cu condescendența arogantă pentru care era cunoscut.

– Tu de ce parte ești, Foxmoor?

Numai cu un efort reuși Simon să-și recapete sângele-rece. Ce nebunie îl determinase să vorbească atât de sincer? Probabil tot ce citise despre „Masacrul Peterloo", așa cum îl numeau radicalii. În India citise doar versiunea *Times*, care, chiar dacă înțelegătoare cu mulțimea, nu fusese nici pe departe atât de înfiorătoare precum cea a presei radicale.

El se încurajă ca să-și rostească minciuna.

– A voastră, bineînțeles.

– Încep să-mi pun întrebări, spuse Sidmouth tăios. Mă gândeam că vrei să calci pe urmele bunicului tău. Dar el mi-ar fi elogiat răspunsul la afacerea de la St. Peter's Field. Monteith știa că oamenii aveau nevoie de o mână hotărâtă.

– Dar eu nu sunt Monteith, spuse el încordat. Totuși, noi doi împărtășim anumite griji comune. Sunt de acord că domnișoara North și prietenele ei sunt implicate până peste cap. Și, dacă vrem să împiedicăm încă o „afacere" St. Peter's Field, am face mai bine să le pescuim din iaz înainte să ne înece pe toți. Sidmouth îl fixă cu o privire rece. Dar trebuie să-mi dați timp ca să mă ocup.

Pentru ca, atunci când totul se termina, să se asigure că lorzi ca Sidmouth nu aveau să mai guverneze Anglia cu un pumn de fier. Cu siguranță, Simon nu avea să tolereze niciodată un asemenea om în cabinetul lui. Sidmouth schiță spre el o încuviințare reticentă.

– Foarte bine. Dar numai puțin timp, altfel o să luăm situația în mâinile noastre.

Pe naiba aveau să ia! Stăpânindu-și mânia, el încuviință din cap.

– Acum, dacă mă scuzați, domnilor, am întârziat la o întâlnire.

Dacă mai rămânea încă o secundă în prezența lui Sidmouth, risca să spună ceva ce avea să regrete. Dar, la naiba, omul ăsta îl scotea din minți. Nu își dădeau seama că, dacă nu se ocupau de cei care voiau să fie reprezentați, aveau să continue să fie la mila mulțimilor înfuriate? Nu, Sidmouth era dintr-o altă epocă, trăind în continuare cu frica unei versiuni englezești a Domniei Terorii. Simon ieși în grabă din

club, oprindu-se doar ca să-și recupereze pălăria și haina de la portar, și ceru să i se aducă faetonul. Citise cât suportase în seara aceea. Descoperise mai mult decât își dorise. Sperase să-și dea seama care dintre prietenii Societății Doamnelor din Londra erau susceptibili să devină candidați pentru Camera Comunelor. În schimb, citise nenumărate articole care lăudau activitatea lor, elogiau binele pe care îl făceau, în ciuda nebunilor ca Sidmouth. Dar acelea fuseseră ziarele radicale. În presa mai tradițională, apăreau veșnicele nemulțumiri legate de faptul că femeile se ocupau de chestiuni care depășeau sfera lor de competență. Era îngrijorat gândindu-se cât de pe muchie se aflau, mai ales acum, că aveau de gând să intre în politică. În timp ce se îndreptă spre casă, își lăsă deoparte neliniștea. În ziua ce urma, avea să mai aibă o șansă ca să schimbe decizia Louisei cu privire la căsătorie. Până atunci, nu putea face nimic. În plus, avea și altceva de făcut. Cu toate zilele petrecute în parlament sau făcându-i curte Louisei și nopțile pline de întâlniri sociale pe care nu putea să le ignore dacă avea de gând să reintre în politică, avusese puțin timp la dispoziție ca să cerceteze situația lui Colin. Dar nu putea să mai amâne. La urma urmei, avea o promisiune pe care trebuia să o respecte. De îndată ce ajunse acasă, își chemă majordomul în birou.

– Mai adu-mi una dintre cutiile cu scrisori ale bunicului Monteith. Simon își scoase haina. Și spune-i unuia dintre lachei să-mi aducă o cină rece. N-am mâncat la club.

– Foarte bine, domnule.

După ce majordomul lui plecă, Simon îl căută pe Raji, pe care îl zări moțăind în locul lui preferat de lângă foc. Biroul era cușca temporară a maimuței când nu era plecată cu Simon. Slujitorii erau atenți să nu-i dea drumul dacă ușa era închisă.

Simon aprinse mai multe lumânări și se pregăti pentru o seară lungă petrecută căutând prin scrisorile bunicului Monteith, dar avea puține speranțe să găsească ceva. Omul acela fusese prea viclean ca să lase în urmă documente incriminatoare. Probabil arsese scrisorile periculoase de îndată ce le primise.

Totuși, poate ratase vreuna. Sau poate găsea vreo scrisoare, altfel inofensivă, care putea să se refere la cineva care să confirme afirmația lui Colin. Simon trebuia să încerce.

După ce majordomul se întoarse cu cutia, Simon se așeză la birou. Dar, după numai o oră, începu să vadă în ceață. La naiba cu bunicul lui, pentru că păstrase fiecare scrisoare de la fiecare lacheu. Chiar dacă Simon putea să ignore câteva doar după semnătură, fusese

nevoit să parcurgă multe altele. Nu se știa niciodată când vreun bilețel de la administrator putea să conțină vreo referință importantă. Simon tocmai se apucase să-și mănânce sendvișul, când majordomul lui intră în cameră.

– Lord Draker este aici ca să vă vadă, domnule. Sunteți acasă pentru el?

Simon se cam aștepta la vizita aceea încă de sâmbătă noaptea, dar acum nu prea avea chef de prelegerile cumnatului său.

Totuși, nu și-l dorea pe Draker drept dușman.

– Da, trimite-l aici.

Abia dacă mai avu timp să verifice că Raji încă dormea înainte ca ruda lui cât un munte să-și facă intrarea.

– Seară bună, Foxmoor, spuse tăios vicontele.

– Seară bună, Draker. Simon surprinse privirea majordomului și spuse: Lasă-ne singuri.

Apoi, se ridică și se duse până la masa laterală ca să-și toarne un pahar de coniac.

După ce Draker închise ușa în urma majordomului, Simon ridică decantorul spre el, cu o sprânceană arcuită. Când vicontele încuviință din cap, Simon îi turnă și lui un pahar, apoi se apropie de el și i-l întinse.

– Nu este cam târziu pentru vizite de complezență?

– Știi prea bine că nu este o vizită de complezență.

Dacă cumnatul lui putea să fie scurt și la obiect, atunci și Simon putea.

– Ai fost vizibil nemulțumit când ai văzut-o pe Louisa cu mine sâmbătă seara.

Simon se întoarse și se așeză în spatele biroului.

– Nemulțumit nu este cuvântul potrivit. Draker se prăbuși într-un fotoliu din fața biroului. Dar i-am promis Reginei că nu mă bag. Cu o încruntare, bău niște coniac. Desigur, asta a fost înainte să aflu că ai venit azi în vizită la sora mea. Cu flori. După ce ea m-a asigurat că n-ai nici un interes romantic față de ea.

– Ți-a spus ea asta? Simon își trânti atât de tare paharul de coniac, încât vărsă puțin pe birou. Cu o încruntare, șterse băutura cu șervețelul de pe tava pe care îi fusese adusă cina. Afurisită și încăpățânată femeie...

– Ai grijă, Foxmoor! Cea despre care vorbești este sora mea.

Simon îl privi cu răceală.

– Nu-mi spune că n-ai gândit niciodată asta.

Draker se uită lung la el, apoi schiță cea mai scurtă încuviințare din cap.

– Uneori, poate să fie puțin dificilă.

– Dificilă? Așa numești tu o femeie atunci când pretinde că nu este deloc interesată de tine, când știi prea bine că... Fără să uite cu cine vorbea, Simon își temperă tonul. Îi fac curte surorii tale. Și dacă o să recunoască și dacă nu de față cu tine, este un fapt pe care i l-am prezentat foarte clar.

Cu ochi mijiți, Draker se lăsă pe spate în fotoliu.

– Poate că îi este greu să te creadă.

– La naiba cu toate! Mai întâi mi-o spune ea, și acum tu. Simon se întinse după pumnalul lui și bucata de lemn de deasupra biroului, apoi începu să cioplească lemnul, cu lovituri iuți și furioase. Voi doi sunteți o pereche pe cinste... suspicioși ca naiba, mereu siguri că lumea stă să vă trădeze.

– Nu lumea, spuse Draker sec. Doar tu.

Simon se opri și îl fixă pe Draker cu o privire încruntată.

– Vreau să mă însor cu ea, și de data asta n-am nevoie de consimțământul tău. Louisa este perfect capabilă să ia propriile decizii. Așa că poți, pur și simplu, să te împaci cu ideea.

– Nu mă împac cu nimic până nu sunt sigur de motivele tale.

– Sunt aceleași ca ale oricărui alt bărbat care vrea să se însoare cu o femeie, îl asigură el. Cred că o să fie o soție bună și-mi place compania ei...

– Și ești îndrăgostit de ea?

Evitând privirea lui Draker, Simon se întoarse la cioplitul lui. Trebuia să mintă, dar să o mintă pe ea și familia ei îl băgase în probleme ultima dată – și voia să facă lucrurile mai bine lucrurile de astă dată.

– La un moment dat, regele a susținut că sunt incapabil de iubire, și mă tem că se poate să fi avut dreptate. Dar chiar simt o mare afecțiune pentru ea.

– Asta nu prea mă liniștește, spuse Draker.

– Știu. Dar încerc să fiu sincer. Privirea lui se ațintì spre Draker. Îmi dau seama că meritați asta.

Draker îl privi arogant, cu răceală, scrutător.

– Poate că asta o să te mai liniștească.

Lăsând deoparte piesa pe care o cioplea, Simon scoase dintr-un sertar ceva și îl puse pe birou.

În timp ce Draker studie teancul gros de hârtii, o expresie neîncrezătoare îi traversă chipul plin de cicatrici.

– Ăsta este o un contract de căsătorie.

– Da. L-am făcut săptămâna trecută. Din câte îți dai seama, o să aibă o alocație generoasă, o parte de moștenire pentru copiii noștri...

– Mă îndoiesc că o să-i pese prea mult de asta. Ei bine, cu excepția copiilor... Spre surprinderea lui Simon, Draker zâmbi. Chiar dacă existența unui contract de căsătorie reușește să liniștească una dintre bănuielile mele.

– Oh?

– Nu contează. El citi contractul, apoi se lăsă pe spate, cu o expresie arogantă pe chip. Cam sigur de șansele tale, nu-i așa?

– Eram, până în dimineața asta, mormăi el, simțindu-se mai bine, acum că Draker primise decent toată povestea. Sora ta poate să fie rece ca o iarnă arctică atunci când vrea.

– Dă vina pe Regina pentru asta. Louisa a adoptat la perfecție vechiul stil al surorii tale. Draker își privi lung coniacul. Ar trebui să te avertizez: Louisa pretinde că nu este interesată să se mărite cu nimeni.

– Regina a spus același lucru până în noaptea în care a acceptat să se mărite cu tine.

– După ce am compromis-o. Privirea lui Draker se îndreptă iute spre el. Sper că nu plănuiești nimic asemănător.

– Să plănuiesc? Nu. Simon se gândi o clipă, înainte să adauge, mânat de onestitate: Dar nu pot să promit că nu o să se întâmple. Când vine vorba despre Louisa, se pare că am probleme... El se opri, în timp ce chipul lui Draker începu să se întunece. Tot ce pot să promit este că o să fac tot posibilul ca să evit un asemenea lucru.

Chiar dacă expresia lui Draker era încă întunecată, el nu spuse nimic. Rămase pur și simplu cu spatele lipit de fotoliu și își bău coniacul.

După o clipă, Simon se aventură să spună:

– Nu pari atât de supărat pe cât m-aș fi așteptat de ideea că vreau să mă însor cu Louisa.

Draker își învârti coniacul în pahar.

– Nu pot să fiu supărat pe ceva ce ar putea să nu se întâmple. Iar adevărul este că... Oftă. Îmi fac griji pentru obsesia ei cu Societatea Doamnelor din Londra. Cauza lor este bună, recunosc. Dar nu pot să nu mă gândesc că...

– Că ea merită mai mult.

Draker își îndreptă privirea spre el.

– Exact. A fost o vreme când am crezut că nu aveam nici o șansă să mă însor vreodată. A fost o perioadă lungă și singuratică din viața mea, pe care nu o doresc nimănui, cu atât mai puțin surorii mele.

– Nici eu nu i-aș dori-o. Simon lovi ușor bucata de lemn, apoi oftă. Uite, Draker, știu că am avut neînțelegerile noastre și nu te condamn dacă mă disprețuiești după tot ce i-am făcut Louisei acum șapte ani. Dar nu sunt același bărbat care eram atunci. Întâlni privirea cumnatului său. Cred că pot să fiu un soț bun pentru ea. Și o s-o tratez cu bunătatea și respectul pe care le merită.

Ridicându-se din fotoliu, Draker își puse jos paharul gol.

– Să ai grijă să faci asta. Se aplecă peste birou, cu umerii lui masivi încordați. Pentru că, dacă o rănești pe sora mea, jur că te ucid, chit că-mi ești cumnat.

Simon îi întâlni privirea fără să clipească.

– Înțeleg.

Cu un efort, se abținu să nu sublinieze că Draker ar fi reușit să îl omoare numai dacă se luptau cu mâinile goale, pentru că Simon putea să-l înfrângă într-un duel cu săbii sau pistoale, cu o mână legată la spate.

Draker se îndreptă spre ușă, apoi se opri.

– Voiam să te mai întreb ceva. Încă de când Regina a auzit că numele aghiotantului tău este Colin Hunt, a fost curioasă să știe dacă este doar o coincidență faptul că numele lui este același cu al răposatului unchi care a slujit în India. Regina chiar spunea că te-a întrebat și într-o scrisoare, dar nu i-ai răspuns.

Degetele lui Simon se strânseră pe bucata de lemn de pe birou.

– Este un nume foarte comun.

– Nu asta am întrebat eu. El se îndreptă de spate. Și cred că Regina are dreptul să știe dacă are vreun văr pe undeva, chiar și unul nelegitim.

– Sunt de acord. Un oftat scăpă printre buzele lui Simon. Dar nu sunt sigur de răspuns.

Draker ridică dintr-o sprânceană.

– Nu ești sigur? Sau nu vrei să spui?

– Nu sunt sigur... El arătă spre scrisori. De fapt, mă ocup de asta chiar acum.

– El pretinde că este fiul nelegitim al unchiului tău? întrebă Draker.

– Nu.

Era purul adevăr, chiar dacă lucrurile omise erau atât de importante încât riscau să fie zguduitoare.

– Totuși, verifici asta.

– Da. Îți promit că tu și Regina o să fiți primii care o să afle când găsesc un răspuns.

Nu avea de gând să spună mai multe fără să fie absolut sigur că putea să-și dovedească afirmațiile. După ce plecă Draker, el se întoarse la birou și mai luă scrisoare. În ciuda epuizării și a faptului că trebuia să se trezească dimineața devreme ca să fie la Newgate și să o ajute pe Louisa, avea nevoie să știe adevărul. Doar astfel putea să îndrepte teribila greșeală făcută la Poona.

Capitolul 12

Dragă Charlotte,

Am aflat recent că Foxmoor a vorbit luni între patru ochi cu Lord Sidmouth. Se poate să nu fi fost nimic, dar, dată fiind ura ministrului de interne față de Societatea Doamnelor din Londra, sunt tentat să vă avertizez, pe tine și pe prietenele tale, să fiți în gardă.

Vărul tău îngrijorat,

Michael

Soarele abia dacă se ivise la orizont marți dimineață, când Louisa dădu piept cu Brutus Tiranul înăuntrul porților închisorii Newgate.

Louisa îl poreclise așa în secret pe domnul Treacle pentru că gardianul nu fusese decât o mare pacoste de când Societatea Doamnelor din Londra angajase o supraveghetoare care să-l înlocuiască, ceea ce dusese la redistribuirea lui în secția de bărbați. Lui Brutus nu-i plăcea acel lucru, oh, nu. Prizonierii bărbați nu erau la fel de folositori pentru gusturile lui lascive. Dacă ar fi putut să facă așa cum își dorea ea, l-ar fi dat afară din închisoare de mult timp, dar vărul lui era domnul Brown, guvernatorul închisorii, așa că lucrurile rămâneseră așa.

Azi, îi punea serios la încercare răbdarea.

– Mi-ai spus săptămâna trecută că opt birje sunt de ajuns, spuse ea.

– Ca să transportați femeile, domnișoară North. Brutus își băgă degetele în buzunarele vestei lui soioase. Dar și gardienii trebuie să meargă cu ceva.

– Gardienii ne însoțesc mereu călare.

– Da. Când femeile sunt în căruțe. Dar azi nu o să meargă în căruțe, nu-i așa? Și nu putem să riscăm să le lăsăm să scape.

– Sunt cu cătușe! Cât de departe să ajungă până când să le prindă un paznic?

Brutus își încrucișă brațele groase peste piept.

– O trăsură ar putea să scape și să dispară înainte ca vreun gardian să o mai prindă.

Oh, pentru numele lui Dumnezeu, mai avea puțin și îl lovea pe ticălos; era greu să reziste atunci când avea de-a face cu rânjetul lui slinos.

„Stai cuminte, Louisa. Nu rezolvi niciodată nimic dacă-ți ieși din fire." În schimb, se hotărî să îi arunce o privire glacială.

– De câte trăsuri avem nevoie?

– Nu cunosc. Spun doar că, dacă avem doi gardieni la o trăsură – unul în față și unul înăuntru –, nu o să reușim niciodată să-i băgăm pe ei și pe cele șaizeci de femei în opt birje.

– I-am spus lui Simon să închirieze mai multe, interveni Regina, dar tot nu o să fie de ajuns.

– La urma urmei, cred că trebuie să ducem restul deținutelor tot în căruțe.

Brutus nici măcar nu se deranjă să-și ascundă bucuria.

– Nu folosim căruțe, răbufni Louisa.

– Ce s-a întâmplat? întrebă doamna Fry, atrasă de agitația de la porți. Ea și ceilalți membri quaker împărțiseră pachete cu andrele, fire și resturi de țesături pentru ca deținutele să coasă pături, care să fie vândute în Australia, iar Louisa detesta să o distragă de la sarcina ei. Totuși, fiica de bancher, frumos îmbrăcată, o femeie de patruzeci de ani, ale cărei trăsături prietenoase îi ascundeau voința de fier, avea adesea succes când venea vorba să-l determine pe Brutus să se poarte cuviincios.

După ce Louisa îi explică situația, doamna Fry îl fixă cu cea mai severă dintre priviri.

– O să discut asta cu guvernatorul, domnule.

Brutus ridică din umeri.

– Pe mine nu mă afectează cu nimic dacă o faci. Și situația nu se schimbă cu nimic – tot puține birje sunt.

– Putem să folosim și trăsura mea, interveni doamna Harris. Cum numai eu și Venetia am venit azi, putem să mai primim trei femei.

Discuția despre cine mai era dispus să-și ofere trăsura era încă în desfășurare când sosi Simon.

– De ce sunt trăsurile aliniate în față? întrebă el când li se alătură.

Louisa îi aruncă lui Brutus o privire de pur dispreț.

– Pentru că domnul Treacle, aici de față, abia așteaptă să facă un spectacol public din femeile astea.

– Nu e vina mea că nu v-ați gândit la gardieni, spuse el tăios.

– Nu mi-ai spus că trebuie să mă gândesc. Louisa își împinse bărbia atât de în față, încât gulerul din dantelă al mantalei îmblănite îi zgârie gâtul. Așa că ajută-mă, dacă...

Simon păși între ea și gardian.

– Care este problema?

Într-un gheroc și pantaloni de un cenușiu-închis, Simon era prea puțin evident îmbrăcat ca un lord, așa că Brutus abia dacă îi aruncă o privire.

– Prea multe femei pentru birje.

– Atunci, o să închiriem mai multe, spuse Simon. Sau facem două drumuri.

– Nu se poate. Nu este timp. Cormoranul pleacă peste două ore. Așa că trebuie să folosești căruțele, șefu'. N-ai de ales.

Erau cuvinte neinspirate pe care să i le spui lui Simon. Îndreptându-se de spate, el spuse cu voce rece:

– Aș vrea să vorbesc cu guvernatorul închisorii.

– Guvernatorul n-are timp de nici un quaker, spuse Brutus.

– Eu nu sunt quaker. Sunt Foxmoor. Și vreau să vorbesc cu guvernatorul. Acum, spuse el, imaginea perfectă a unui aristocrat arogant.

Fu nevoie de o secundă pentru ca pronunțarea numelui să își facă efectul, dar, când se întâmplă, rânjetul de pe fața lui Brutus se șterse într-o clipită.

– F... Foxmoor? Ducele?

– În persoană. Fără să-și ia privirea de la Brutus, Simon îi făcu semn Reginei. Femeia aceasta este sora mea. Domnișoara North

este cumnata ei și o foarte bună prietenă de-a mea. S-ar putea să vrei să menționezi asta când îl aduci pe guvernator.

– Da, Excelență, mormăi bărbatul, apoi plecă în grabă.

De îndată ce plecă, Simon se întoarse spre doamne.

– Spuneți-mi cum de s-a întâmplat asta.

Până când se întoarse Brutus, Louisa îl pusese deja la curent pe Simon cu tactica pe care o avea acel bărbat și cu disprețul lui față de reformatoare.

Domnul Brown veni iute în urma lui Brutus, cu răsuflarea întretăiată, ca un spaniel care se chinuia să-i facă pe plac stăpânului.

– Excelență, se pare că a apărut o neînțelegere...

– Da, așa se pare, spuse Simon îl stilul lui imperios, pe care ea nu reușea nicicum să și-l desăvârșească. El aruncă o privire spre Brutus de parcă s-ar fi uitat la un gândac. Omul dumneavoastră ne-a spus să aducem opt birje. Acum, spune că nu sunt suficiente.

Brutus se uită la Simon cu ochi ucigători, dar domnul Brown scutură furios din cap.

– O greșeală nevinovată. Rezolvăm imediat situația.

– O idee excelentă, din moment ce eu și aceste doamne trebuie să ne folosim acum propriile trăsuri. Doar dacă nu aveți vreo altă sugestie? Când domnul Brown dădu să deschidă gura, Simon adăugă: Una care să nu implice folosirea căruțelor deschise?

Domnul Brown închise gura.

– Înțeleg. Și dumneavoastră aveți o trăsură proprie, domnule? întrebă Simon.

– Da, strigă unul dintre gardieni, înainte ca guvernatorul să apuce să răspundă. Louisa îl recunoscu pe bărbatul care era mereu amabil cu femeile. Își ține trăsura în spate, cum să nu?!

– Bine. Simon zâmbi distant către guvernator. Sunt sigur că o să fiți bucuros să vă adăugați trăsura la transport, nu-i așa, domnule?

Numai cu mare dificultate Louisa reuși să-și înăbușe zâmbetul.

Domnul Brown păli.

– Aaa... da... Excelență, bineînțeles.

– Pentru că altfel ar trebui să-i menționez „greșeală nevinovată" bunului meu prieten, Lord Mayor, iar el nu ar fi deloc mulțumit.

– Eu... o să fiu bucuros să-mi ofer trăsura, Excelență.

Cu o încuviințare din cap, Simon se întoarse spre femeile care se strângeau grăbite.

– De câte birje mai avem nevoie, doamnelor?

– De două, spuse doamna Harris, dacă ținem copiii în poală.

– Pe următoarea stradă stau staționate câteva birje, spuse gardianul care îi ajutase. Dacă garantați pentru plata lor, Excelență, o să văd cât de multe pot să aduc.

Simon îi întinse mai multe coroane.

– Plătește-le și păstrează restul.

Louisa știa că era mai mult decât făcea gardianul într-o lună. Chipul i se îmbujoră și îi mulțumi recunoscător lui Simon înainte să plece valvârtej.

Cu o privire arogantă, Simon se întoarse spre Brutus.

– Se pare, domnule, că problema noastră s-a rezolvat. Vocea îi era plină de sarcasm. Așadar, poate că ar trebui să trecem la treabă, din moment ce navele ne așteaptă cu atâta nerăbdare.

Louisa avu timp doar să schițeze spre Simon un zâmbet recunoscător, înainte ca gardienii să înceapă procesul obositor de încărcare a femeilor și a copiilor în birje.

Oh, cum avea să îi reziste când făcea lucruri minunate, cum ar fi să-l înfrunte pe Brutus? Sau să-l informeze pe Marcus că voia cu adevărat să se mărite cu ea? Încă nu îi venea să creadă ceea ce îi spusese fratelui ei cu o noapte înainte – că Simon îi arătase lui Marcus contractul de căsătorie. Presupunerea lui ar fi trebuit să o înfurie. În schimb, îi făcuse inima să-i crească în piept – și totul numai pentru că atenția lui se dovedise a nu fi un complot.

Trebuia să fie nebună. Ea aruncă o privire spre el chiar când termină de vorbit cu vizitiul unei birje. Îi surprinse privirea, și privirea trecătoare pe care i-o trimise o cuprinse într-un iureș de nerăbdare, mai ales când o însoți cu un zâmbet atât de strălucitor, încât practic îi luase ochii. Simțind că i se taie răsuflarea, ea își întoarse iute privirea. Aceea era problema cu Simon – el lua ochii tuturor, așa cum trebuia să fi făcut Lucifer când se prăbușise din rai ca un înger de lumină.

Chiar și Marcus se transformase în trădător ca urmare a strălucirii lui Simon. După discuția cu Simon, Marcus nu insistase să-i mai atragă atenția. Chiar recunoscuse că probabil se înșelase când spusese că Simon îi făcea curte ca să o compromită.

Din nefericire, doamna Harris îi dăduse ceva vești tulburătoare în dimineața aceea: Simon fusese văzut vorbind în privat cu Lord Sidmouth chiar înainte ca Marcus să-l fi vizitat. Simțea un gol în stomac de fiecare dată când se gândea. Dar asta putea să însemne orice. Oricât de mult o enerva, Simon era membru al partidului lui Sidmouth.

Nu însemna neapărat că era de acord cu ideile lui; erau o mulțime de membri în partidul lui Sidmouth care nu erau de acord.

Dar Simon era unul dintre ei? Sau totul – chiar și contractul de căsătorie – era doar o minciună elaborată pe care o pusese la cale ca să-i distrugă reputația?

Sigur nu. Sigur știa că Marcus nu avea să permită niciodată așa ceva. Desigur, faptul că Marcus nu încuviințase nu îl oprise cu șapte ani în urmă...

La naiba cu Simon! După toți anii aceia, încă reușea să provoace haos în viața ei. Și, aparent, nu era mai bine pregătită decât înainte ca să-și dea seama care îi erau motivele. Unii bărbați trebuiau să vină și cu instrucțiuni de folosire, pentru numele lui Dumnezeu.

Totuși, el îl înfruntase pe Brutus pentru ea.

– Domnișoară North? spuse un gardian, smulgând-o din gândurile ei obsesive. V-am pus într-o trăsură cu femeile pe care ni le-ați menționat, dacă este în regulă.

– Este minunat, mulțumesc.

Îl urmă pe gardian până la o birjă. Aruncă o privire rapidă prin curtea închisorii. Fiecare trăsură era plină, mai puțin faetonul lui Simon. Din fericire, mai rămăsese doar o femeie, trăgând după ea un copil care nu avea mai mult de trei ani.

Când Louisa se întrebă dacă să renunțe în favoarea femeii la locul ei din trăsură, Simon se apropie de prizonieră cu un zâmbet amabil pe buze.

– Se pare, doamnă, că veți merge cu mine.

Louisa se uită uimită la Simon. Putea să accepte o condamnată în trăsura lui preferată? Serios? Ochii femeii se făcură mari atunci când privi faetonul, cu panourile lui aurite, cu tapițerie din damasc și cu cei doi armăsari mândri. Femeia încă nu își dăduse seama cine era Simon, dar nu avea cum să nu observe că trăsura și proprietarul acesteia erau de calitate. Ea scutură din cap.

– Nu, domnule, e... e prea frumoasă pentru cineva ca mine.

Simon se aplecă spre ea.

– Adevărul este că este prea frumoasă chiar și pentru mine, dar m-am supus pentru că o preferă caii. Îi face să se simtă importanți, vă dați seama. Și trebuie să-mi păstrez caii fericiți, altfel mă fac să-mi irosesc timpul.

Brutus interveni:

– Nu puteți să o luați acolo, Excelență. Trebuie să meargă un gardian cu ea.

Privirea plină de o furie disprețuitoare a lui Simon era, într-adevăr, demnă de admirație. Dar spuse cu fermitate, pe un ton glacial:

– Gardianul poate să se înghesuie în față cu pajul meu. Simțiți-vă liber să vă alăturați dacă sunteți cu adevărat îngrijorat că o femeie cu un copil poate încerca să scape.

Brutus se făcu roșu ca racul când își dădu seama că ducele tocmai îi spusese că era un mincinos. Dar, înainte să răspundă, deținuta spuse:

– Vă rog, domnule, e în regulă. Flăcăul meu a fost bolnav, și e foarte posibil să-și... verse micul dejun în trăsura dumneavoastră minunată. Mergem într-o căruță. Nu e așa rău. Înghițind în sec, își puse mâna pe capul băiatului. Oamenii adunați nu o să arunce nimic într-o mamă și fiul lui, mă gândesc.

– Cu siguranță nu o să arunce. Ochii lui Simon licăriră într-o nuanță sclipitoare de albastru. Pentru că o să fie nevoie să mă lovească pe mine mai întâi. Și o ridică, cu cătușe și toate cele, în faeton. Apoi, Simon îngenunche lângă băiat. Dacă începe să te doară burtica, mă anunți și ne oprim, bine?

Băiatul se uită cu ochi mari la el, cu degetul mare în gură, apoi încuviință din cap.

Simon ridică băiatul cu o asemenea grijă, încât Louisa simți cum i se strânge inima în piept. Și de ce băiatul trebuia să fie un îngeraș adorabil, ale cărui bucle blonde se legănau dulce când se ghemui în poala mamei lui? Era prea ușor să ți-l închipui ca fiu al lui Simon, plecând la o plimbare cu tatăl lui. Să se închipuie mamă a copilului, lipindu-i capul la piept, îndreptându-i căciulița și murmurând în urechile lui prostioare care să îl liniștească.

Nu reuși să-și întoarcă privirea de la Simon, în timp ce se urcă în faeton și un gardian li se alătură pe bancheta din față. Nu se gândise niciodată la el în postura de tată. Condus de ambițiile lui, da. Maestru al seducției, cu siguranță. Dar în stare să aibă grijă de un fiu sau de o fiică? Nu. Până acum.

Oh, la ce se gândea ea? Nu își dorea nici o parte din durerea și chinurile nașterii, cu doctori cruzi care aveau lipitori și bisturie.

Își întări hotărârea. Nici o căsătorie pentru ea, oricât de mult o ispitea Simon. Louisa se așeză la locul ei cu un oftat de ușurare. Iată ceva cu care putea să se descurce: femeile condamnate. Le învățase să citească cât timp își așteptaseră procesele. În ciuda diferențelor de poziții sociale, se simțea bine cu ele, pentru că nu le păsa cu ce era

îmbrăcată sau dacă spunea ceea ce gândea. Într-adevăr, o implicară în bârfa lor când trăsurile o porniră din loc.

Amy, asistenta unui postăvar, condamnată pentru furt, se apleacă în față.

– Bărbatul care i-a pus pe Lizbeth și pe băiatul ei în trăsura lui chiar este duce, domnișoară North?

Martha, femeia de lângă ea, pufni.

– Gâsculițo, ce să caute un duce aici?

Când celelalte începură să o tachineze pe Amy, Louisa le spuse în grabă:

– Da, este duce.

– V-am spus eu că este! Amy aruncă o privire plină de bucurie spre Martha. Nu că este ceva? Pun pariu că Lizbeth nu se aștepta în veci să stea lângă un duce.

– Nu știu de ce să nu, spuse Martha. Probabil că a stat destul de des în poala unui duce pe la tavernă. Ea o înghionti pe Amy. Și nu doar în poala lui, mă aștept.

Celelalte femei se strâmbară și Louisa se încruntă.

– Doamnelor, ce spuneam despre evitarea discuțiilor neplăcute?

Ele deveniră imediat serioase.

– Da, domnișoară, răspunseră la unison.

Dar nu putea să le condamne că reveneau la vechile obiceiuri; aveau emoții în privința viitorului lor. Iar cu perdelele birjei trase, prin care se strecura ciudat lumina zorilor, spațiul devenise un mesager sumbru al călătoriei care le aștepta, când aveau să fie înghesuite sub punte în celule mici.

Amy îi aruncă o privire gânditoare.

– Vrem să fim bune, chiar vrem. Dar am auzit lucruri despre ceea ce se întâmplă cu femeile care pleacă pe nave...

– Știu. Și Louisa auzise poveștile. Cu trei ani în urmă, o navă de condamnați fusese capturată de pirați. Dar, dacă aveți grijă de voi, bărbații buni o să vă trateze cu respect.

– Și ceilalți? răbufni Martha. Ei sunt cei care ne îngrijorează.

– Trebuie măcar să încercați să rămâneți hotărâte în principiile voastre. Pentru că asta este șansa voastră la o viață nouă, numai să aveți puterea să profitați de ea.

– Totuși, spuse Martha, mă bucur că prietena mea a reușit să-mi cumpere niște bureței.

Louisa se uită la ea întrebătoare.

– Bureței?

– Nu vorbiți despre asta de față cu domnișoara North, neghioabelor, le mustră Amy.

– De ce nu? întrebă Martha. Poate să fie util și pentru ea. Iar Dumnezeu știe că nimeni dintre domnii sau doamnele din lumea bună nu o să-i spună despre așa ceva. Martha se uită cu răceală la Louisa. Bureții se folosesc ca să nu ai copii. Îi înmoi în oțet și îi bagi în...

– Martha! spuse Amy tăios. Nu fi așa necuviincioasă.

– Este în regulă, răspunse Louisa, tulburată. De ce nu aflase de asta până acum? Cu siguranță, auzise destule despre actul în sine, de la deținute. Chiar auzise despre prezervative pentru bărbați, dar ce putea să folosească o femeie dacă voia să-și păstreze scopul secret? Nu prea putea să strecoare o asemenea măsură de contracepție pe... chestia soțului ei. Bureții ăștia. Chiar funcționează?

– În mare parte, spuse Amy. Să eviți o sarcină nu este niciodată un lucru sigur. Oricum, nu trebuie să-i folosiți... nu cu bărbatul minunat și bogat cu care trebuie să vă măritați. El o să aibă destui bani ca să se descurce.

– Poate domnișoara North nu se gândește la nici un soț, spuse Martha cu viclenie. Poate vrea să-și ia un iubit...

– Sigur că nu. O îmbujorare coloră obrajii Louisei. Sunt doar curioasă, pentru că tinerele mă întreabă despre asemenea lucruri.

Celelalte doamne părură să-i accepte minciuna flagrantă, dar Martha ridică dintr-o sprânceană, în timp ce se lăsă în spate și își încrucișă brațele la piept.

Louisa inspiră profund ca să se liniștească.

– Bărbatul nu poate... ei bine... să simtă burețelul?

Amy râse de stânjeneala ei.

– Oh, domnișoară, ar trebui să lăsați femeile măritate să le instruiască pe tinere despre asemenea lucruri. Nu mă deranjează să le explic eu asta. Martha îi aruncă Louisei o privire scrutătoare. Un bărbat nu observă mai nimic când își face treaba. Atâta vreme cât femeia stă acolo și îl lasă să facă ce vrea, el nu o să simtă niciodată diferența.

– Este și mai rapid, spuse o altă femeie, și toate râseră.

Louisa clipi. Suna extraordinar de... pragmatic, mai degrabă ca împerecherile la care participase din greșeală prin închisori înainte ca ea și reformatoarele ei să facă ordine. Sigur nu suna deloc asemănător cu furtuna sălbatică de senzații pe care săruturile lui Simon o trezeau înlăuntrul ei. Susținu privirea Marthei cu o privire ce se voia perfect nevinovată.

– Și de unde poate... o tânără să ia bureții ăștia?

Martha ridică din umeri.

– Doamna Baker de pe Petticoat Lane îi are.

– Chiar vinde și o soluție specială în care să-i înmoi, nu-i așa, Amy? spuse altă femeie. Dar Amy părea să își fi pierdut interesul, pentru că trăsese perdeluța la o parte și se uita lung pe stradă.

– Uită-te la ei, vulturii, abia așteaptă să-și zărească prada.

Louisa dădu perdeluța de lângă ea deoparte și făcu o grimasă când văzu străzile pline cu gură-cască, unii dintre ei având coșuri pline cu gunoaie.

– De ce nu azvârl cu nimic? întrebă Amy. Sigur știu cine suntem. Plecările navei apar mereu prin ziare, și pot intui ce se întâmplă după gardieni.

– Faptul că sunteți transportate în trăsuri nu mai reprezintă nici o distracție, speculă Louisa.

Totuși, vederea unei mulțimi care murmura și arunca priviri întunecate la întreaga procesiune o cutremură.

– Ducele ăla din față îi împiedică, spuse Martha. Oamenii nu știu cum să reacționeze cu trăsurile elegante.

Louisa încuviință din cap. Totuși, nu reuși să se scuture de senzația de rău augur care o cuprinse, mai ales când își dădu seama cât drum mai aveau de parcurs. Putea doar să se roage ca prezența marcantă a lui Simon să țină la depărtare mulțimile, pentru ca trăsurile să ajungă la docuri.

Capitolul 13

Dragul meu văr,

Mulțumesc pentru sfat, dar eu sunt întotdeauna în gardă în jurul celibatarilor. Ei au această tendință deplorabilă de a surprinde pe cineva, iar o femeie matură ca mine este foarte greu de surprins. Prietena și verișoara ta,

Charlotte

Simon privi încruntat în timp ce își conducea faetonul pe străzile blocate de măturători care cărau gunoaie, zarzavagii, ajutoare

de brutari... oricine avea timp și înclinație să-și verse frustrarea pe decizia guvernului prin urmărirea condamnatelor. Avea sentimentul că, dacă se uita direct la ei, vraja ciudată de a-i ține în ordine s-ar fi distrus, și s-ar fi instalat haosul.

La cum stăteau lucrurile, murmurul vocilor escaladase. Cât de mult putea să stea sub control o mulțime furioasă? Nu își dorea să afle.

Simon își încleștă maxilarul. Acela nu era un loc pentru Louisa, Regina sau celelalte doamne. Să-i lase pe membrii quaker să continue reforma închisorilor – ei știau cum să facă față oamenilor simpli. Însă doar gândindu-se că Louisa se confruntase mai devreme cu gardianul, și își simți inima străpunsă de teamă.

Ea putea, al naibii de bine, să nu mai facă așa ceva vreodată. Dacă nu îl lăsa pe Simon să o îndrume, atunci el avea să se asigure ca Draker să primească o relatare detaliată a evenimentelor din acea zi, ca s-o îndrume el. În orice caz, Simon avea de gând să pună capăt activităților ei.

– Asta este corabia? gângăvi băiețelul de lângă el, arătând spre cele câteva catarge care se ridicau deasupra râului.

– Este una dintre ele, spuse Simon.

– O să-l văd pe tata acolo? întrebă el cu speranța dată de vârsta fragedă.

– Taci, Jimmy, murmură mama lui înainte ca Simon să poată răspunde. Surprinzând privirea lui Simon, ea îi zise: I-am spus că tatăl lui este marinar.

Dacă acela era adevărul, putea oricine să creadă ce voia, dar, judecând după expresia ei bântuită, tatăl îi abandonase probabil cu mult timp înainte de nașterea lui Jimmy.

Un asemenea lucru era obișnuit, dar tristețea faptului în sine îl afectă pe Simon. În regulă, poate el înțelegea de ce Louisa simțea că nu putea să stea deoparte și să lase asemenea mici tragedii să-și urmeze cursul obișnuit. Dar trebuia să meargă atât de departe? Să predea cursuri la închisoare era un lucru; să se pună la dispoziția acestor femei era altceva. Sau la mila gardianului aceluia nenorocit care mergea călare înaintea faetonului. Treacle îi amintea dureros de tare lui Simon de bătăușii Maratha care jefuiseră și incendiaseră Poona, până când englezii ajunseseră să-i oprească. Sau să culeagă bucățile rămase, în funcție de cum priveai situația. Mirosul înțepător de fum și sânge încă bântuia nopțile lui Simon.

Acum, procesiunea sumbră se apropia de o intersecție aglomerată de lângă docuri, și Treacle făcu un semn să se oprească până trecea lumea. În timp ce așteptau, neliniștea lui Simon spori, în special când îl văzu pe Treacle vorbind cu un gură-cască.

Ticălosul se uită în spate la Simon, și tânărul cu care vorbea o luă la fugă să împrăștie niște vești prin mulțime. În câteva clipe, strigăte înăbușite izbucniră de peste tot din mulțime, asemenea scânteilor unui fulger peste Marele Deșert Indian.

Simon gemu când auzi câteva frânturi: „ducele și amanta lui", „bastardul lui Foxmoor" și „privilegiile nobilimii". Nu dură mult până să descifreze restul poveștii ce se răspândea prin mulțime. Anume, că el își transporta personal amanta – probabil femeia de lângă el – la docuri. Că lui îi fusese permis să ocolească metodele obișnuite în virtutea faptului că era duce. Că urma să-și ia fiul bastard cu el, după ce amanta îi era expediată.

Era un mod de a măsura cât de încordați erau oamenii, faptul că acceptau minciuna lui Treacle în loc să ia în considerație absurditatea ei. Dacă un duce voia să împiedice ca amanta lui condamnată să sufere pentru infracțiunile ei, și-ar fi folosit influența cu mult înainte ca ea să ajungă la proces. Dar mulțimile erau rareori logice. Nu fu de prea mare ajutor nici faptul că fiul pasagerei lui avea aceeași culoare de ten cu a lui Simon. Intersecția se eliberă, și Simon dădu bice cailor înainte ca Treacle să dea ordinul, dar răul fusese făcut. Mormăielile mulțimii crescură până ce ajunseră un vuiet continuu, apoi un vacarm în toată regula. În câteva minute, începură să zboare obiecte prin aer.

El auzi cum gunoiul lovea trăsurile din spatele lor, izbindu-se în panouri, speriind caii. În timp ce gărzile călare se străduiau să restabilească ordinea, Simon își îndemnă armăsarii să meargă mai repede, și birjele îl urmară la scurt timp. Ei goniră pe ultimul kilometru spre docuri printre legume putrezite și lături. Din moment ce puțini oameni din mulțime îndrăzniră să arunce ceva în Simon, pasagera și fiul ei erau în mare parte salvați – totuși, el își aruncă haina peste ei. Din fericire, de îndată ce ajunseră la docuri, îi așteptară mai multe gărzi. Ei și oamenii călare reușiră să țină piept mulțimii pentru ca pasagerii să poată coborî fără să fie răniți.

Dar femeile nu reușiră să scape de batjocuri și, în timp ce prima dintre trăsuri fu golită, o femeie din grupul Louisei reacționă, urlând blesteme spre mulțime.

Simon tocmai îi ajuta pe pasageră și pe fiul ei să coboare atunci când aruncă o privire spre Louisa, care o mustra pe femeia supărată. El văzu un bărbat din mulțime înaintând printre gardieni și ridicând mâna, și, înainte ca oricine să poată reacționa, bărbatul își aruncă proiectilul.

Dar nu erau roșii putrezite, ci o piatră mare.

Simon se repezi spre Louisa, dar totul se întâmplă prea repede – tot ce reuși să facă era să privească îngrozit cum piatra lovi din plin. Louisa se clătină, apoi se prăbuși la pământ.

– Louisa!

Simon, cuprins de panică, reuși să traverseze în grabă distanța rămasă.

În clipa în care bărbatul care aruncase piatra își dădu seama că lovise femeia nepotrivită, o luă la fugă, dar Simon era prea disperat să-i mai pese.

Când Simon ajunse la Louisa, pe femeia care îl batjocorise pe bărbat o apucară isteriile.

– Liniște! porunci el, cu inima bătându-i nebunește în piept.

El îngenunche lângă Louisa, ca să-i ia pulsul. Măcar pulsul bătea regulat și puternic, chiar dacă ochii ei rămâneau închiși și brațul îi era moale în strânsoarea lui.

– Oh, Dumnezeule, este moartă, nu-i așa? Femeia condamnată își frângea mâinile, refuzând să plece de lângă Louisa. Au omorât-o, și este numai vina mea! Mi-a spus să-i ignor, dar a trebuit să le spun ce gândesc...

– Nu este moartă, gemu el. Acum, du-te de aici și lasă-ne să ne ocupăm de ea.

Un gardian o împinse pe femeie deoparte pentru că Regina își croi drum până la ei.

– Cum se simte?

– Nu știu. Simon abia dacă mai putea să respire din cauza apăsării din piept. Fie a leșinat, fie este inconștientă. Ai la tine sărurile?

– Nu mergem cu gentuțele la închisoare.

El putea să-și imagineze foarte bine de ce.

– Atunci, trebuie să o scot din toată nebunia asta.

– Ia birja. Regina arătă spre ușa rămasă încă deschisă a unei trăsuri din apropiere. O să mă ocup eu ca faetonul să-ți fie returnat.

– Ar trebui să veniți cu mine, tu și prietenele tale. Aici nu este un loc sigur.

– Prostii, spuse Regina, gardienii au deja mulțimea sub control. Și noi trebuie să înmânăm pachetele femeilor care au venit din alte închisori. Pleacă. O să revin acasă cât pot de repede.

Fața palidă a Louisei îl neliniștea mai mult în clipa aceea. După ce-i transportă trupul moale în trăsură, Simon așeză capul Louisei în poala lui. Din fericire, dezmeticită de vederea unei reformatoare lovite, mulțimea se dădu la o parte ca să permită trecerea trăsurii, și ei se grăbiră spre reședința Draker din Mayfair. Cutremurat de teamă, Simon îi scoase boneta. Cât de ușor putu, își trecu mâinile prin părul ei, ca să îi verifice rănile. Umflătura de la cap îi înteți panica. Era mult prea mare.

Louisa răsufla constant, dar el nu se simți mai liniștit. Cum să fie când ochii ei rămâneau închiși, iar capul îi cădea la fiecare zdruncinătură a trăsurii? Înjurând, el îndepărtă agrafele din păr în zona umflăturii și desfăcu nasturii de sus ai mantiei îmblănite. Cum ea tot nu se trezi, el îi scoase mănușile și începu să-i frece mâinile umede și reci, neștiind ce altceva să facă. Dacă scăpa teafără din asta, el intenționa să se asigure că nu urma să mai aibă în veci o asemenea experiență. Avea să o ia de soție și să o închidă pe una dintre proprietățile lui. Avea să le mituiască pe membrele Societății Doamnelor din Londra să stea departe de ea. Avea să recurgă la orice ca să o țină în siguranță.

Fu cea mai lungă călătorie din viața lui Simon.

Ajuns la reședința din oraș a lui Draker, Simon coborî din trăsură cu ea în brațe și se grăbi spre scări. Cum intră, majordomul lui Draker se apropie.

– Excelență! Ce s-a întâmplat?

– Domnișoara North a suferit un accident, răbufni Simon. Cheamă-l imediat pe fratele ei.

– E... el nu este aici, domnule, spuse majordomul. Este plecat la familia Tattersall pentru o zi.

– Atunci, trimite-i de veste, pentru numele lui Dumnezeu. Și cheamă un doctor. El se îndreptă spre ampla scară centrală. Care este dormitorul domnișoarei North?

– Ultimul de pe coridor, pe partea dreaptă.

– Trimite un lacheu cu săruri.

Simon urcă scările cu prețioasa lui povară. Dormitorul ei era spartan, cu un covor simplu de Bruxelles și mobilier modest. Perfect pentru Ioana d'Arc. El putea numai să se roage ca ea să nu sfârșească precum faimoasa sfântă: ucisă de mâinile judecătorilor ei.

Ea nu mișcă nici atunci când el o întinse pe pat, ceea ce spori strângerea ca de menghină a groazei pe care Simon o simțea în piept. Aghiotantul lui simțise, probabil, același lucru când se întorseseră de la Poona și o găsiseră pe soția lui Colin pe moarte, din cauza unei lovituri de sabie primite în abdomen.

Vechea vină bine se culcuși înlăuntrul lui Simon, dar el nu-i dădu importanță. Louisa nu avea să moară! Nu! El nu avea să îngăduie așa ceva.

Se grăbi spre biroul ei ca să ia un scaun și încremeni când zări ce se afla lângă călimară: crinul pe care i-l sculptase el cu ani în urmă. Ea îl păstrase, în ciuda minciunilor și înșelăciunilor lui. Luă scaunul, îl puse lângă marginea patului, apoi se așeză și îi scoase ghetuțele. Picioarele ei păreau atât de mici și de fragile în șosetele albe. Simon își întoarse privirea spre fața ei vlăguită. Louisa trebuia să trăiască. Trebuia. Viața fără ea...

Nu, nici nu voia să se gândească la așa ceva. Îi apucă mâinile în ale lui și se rugă. Nu fusese niciodată o persoană religioasă, dar se rugă pentru tot ce prețuia.

Se mai ruga încă atunci când Louisa gemu și întredeschise pleoapele. Ea privi în jur, confuză.

– De ce sunt acasă? Și de ce ești aici, Simon?

Menghinea din pieptul lui se relaxă. Ea știa unde era! Așadar, nu putea să fie lovită atât de rău, slavă Domnului. El își înghiți emoția din gât și îi strânse mâinile.

– Șșttt, iubito. Nu încerca să vorbești acum.

– De ce nu? Ea se încruntă. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc e că ieșeam din trăsură...

– Cineva a aruncat o piatră, care te-a lovit, și ai căzut.

Confuzia îi încreți fruntea frumoasă.

– Așa se explică de ce mă doare capul. Ea își frecă scalpul, apoi făcu o grimasă. Dar de ce ar azvârli cineva cu piatra în mine?

– Era destinată unei femei condamnate.

– Condamnată... Oh, nu, trebuie să mă întorc la docuri!

Se ridică brusc, apoi scoase un suspin plin de năduf. Cu o înjurătură, Simon o apăsă înapoi pe pat.

– Trebuie să te odihnești. Cel puțin, până o să fiu sigur că ești în regulă.

– Dar trebuie să ajut să dăm pachetele, spuse ea cu amărăciune, chiar dacă închise ochii.

– Nu te duci nicăieri acum. Regina și celelalte doamne au lucrurile sub control. Pe lângă asta, nu ești în stare să le ajuți. Ai un cucui urât, și nu o să știm cât de rău este până nu vine un doctor să-l vadă.

– Un doctor!

Ochii ei se deschiseră, și panica îngrozită din ei îl cutremură.

– În nici un caz. Serios, sunt bine.

Ea se împinse și, înainte ca el să o poată opri, își duse picioarele la marginea patului și se ridică. El însuși în picioare, o prinse exact în momentul în care ea se aplecă în față.

– La naiba! Se așează înapoi pe scaun, cu ea în brațe. Oprește-te, fir-ar să fie, înainte să cazi și să-ți mai faci un cucui.

Slavă Domnului că ea nu se împotrivi, ci doar se așeză în poala lui.

– Eu... eu chiar sunt bine, să știi. Am nevoie numai de o clipă să... să-mi treacă amețeala.

Simon îi puse capul pe pieptul lui, înjurând.

– Ești cea mai încăpățânată femeie din lume, știi asta?

– Cu siguranță, nu. Deschise ochii și îi zâmbi ușor. Trebuie să fie cineva mai încăpățânat pe undeva.

– Nici nu vreau să mă gândesc, spuse el răgușit.

Ea se cuibări în brațele lui și își frecă obrazul de haina lui aspră. Dintr-odată, ea se îndepărtă și se uită lung la pieptul lui.

– Unde este haina ta?

– Numai Dumnezeu știe. Am pus-o peste însoțitorii mei atunci când mulțimea a început să arunce cu gunoaie. Zace probabil călcată în picioare pe docuri.

O expresie plină de remușcare traversă chipul ei.

– Oamenii aceia îngrozitori ți-au stricat frumosul faeton?

Lui Simon nu-i venea să creadă că ea își făcea probleme pentru asemenea lucru.

– Nu-mi pasă dacă l-au stricat.

Iritarea din glasul lui o făcu să tresară.

– Dacă nu-ți pasă de faetonul tău, atunci de ce ești atât de supărat?

– Dumnezeule mare, femeie, tu de ce crezi? Am pierdut aproape zece ani din viața mea când ai căzut la pământ. Își frecă nasul de părul ei, adăugând cu voce scăzută: Nu-mi pasă de faetonul meu sau de haina mea, nici chiar de faptul că oamenii cred acum că eu am o amantă și un bastard care au plecat în Australia. Îmi pasă doar de tine.

Chipul ei se îmblânzi și începu să zâmbească. Până când asimilă ultima parte a vorbelor lui.

– Amantă? Despre ce tot vorbești?

El îi spuse ce credea că provocase agitația mulțimii. Ea se încruntă.

– Pare să fie exact ce ar face Brutus.

– Brutus?

– Domnul Treacle. Eu îi spun Brutus Tiranul, după felul în care se comportă cu femeile.

Ducele își strânse tare brațele în jurul ei.

– Și este genul de persoană vulgară cu care ai de-a face...

– Mai bine mă confrunt eu cu el decât femeile acelea. Cel puțin, el știe că nu poate amenința o femeie de rangul meu.

– Oh? spuse Simon cu înflăcărare. Numai să incite o revoltă împotriva ta...

Ea se retrase încruntată.

– Ai spus că piatra nu era pentru mine.

– Contează prea puțin. Tu ești cea pe care a lovit-o.

O bătaie la ușă anunță intrarea lacheului, care se opri când o zări pe Louisa în brațele lui Simon.

– Î... îmi pare rău, Excelență. Am adus sărurile.

Louisa sări roșind de pe genunchii lui Simon. De astă dată, se ținu bine pe picioare.

– Mulțumesc, îi spuse ea lacheului, îndepărtând mâna lui Simon când el se ridică și încercă să o așeze iar pe pat. Dar după cum vezi, nu mai e nevoie. Sunt bine acum.

Lacheul se uită de la Louisa la Simon.

– Excelență, doctorul nu era acasă. Există alt doctor pe care doriți să-l chem?

– Nu, spuse ea în același timp în care Simon zise:

– Bineînțeles.

– Simon! strigă ea. Ți-am spus, nu o să accept nici un doctor.

Ignorând protestul ei, Simon se îndreptă spre birou și notă numele și adresa propriului doctor. Apoi, se întoarse și îi dădu bilețelul lacheului.

– Dacă nu este la adresa asta, atunci sigur o să fie la Sfântul Bartolomeu.

Când lacheul încuviință din cap și plecă în grabă, Louisa se repezi spre ușă.

– Întoarce-te în clipa asta! N-am spus că poți...

Simon o prinse de mijloc, apoi închise ușa, o încuie și puse cheia în buzunar.

– Gata cu toate astea, Ioana d'Arc. O trase spre pat. Nu o să mai pleci nicăieri până când doctorul nu spune că poți să faci asta.

Ea se retrase cu o putere neașteptată și se eliberă din strânsoare.

– Fără doctori!

– Pentru numele lui Dumnezeu. Ai putea avea o fractură sau...

– N-am nici o fractură. Sunt convinsă că aș ști dacă aș avea.

– O să-l lăsăm pe doctor să stabilească asta.

– Nu-mi plac doctorii! Frica îi invadă chipul. Ei fac femeile să sângereze cu cel mai mic pretext. Pe lângă asta, mă simt mai bine în clipa asta. Se răsuci încet fără să se împiedice. Vezi? O să fiu bine. Nu este nevoie de nici un doctor.

– Să vedem ce spune fratele tău.

Furia o făcu să se îmbujoreze.

– Nu poți să-i spui lui Marcus despre asta.

– Pe naiba nu pot. Trebuie să știe în ce pericole intrați tu și Regina când el se întoarce cu spatele.

– Știe deja.

– Am serioase îndoieli – altfel n-ar lăsa-o pe soția lui să participe. Cu ochii mijiți, veni spre ea. Și tu nu o să mă implori să nu-i spun. Așa că înapoi în pat. Acum.

Ea renunță să-l contrazică.

– Simon, nu trebuie să-i spui nimic lui Marcus. Te știu... O să faci să sune și mai rău.

– Mai rău, țipă el. Cum ar putea suna mai rău? Aproape că ai fost omorâtă.

Ea își împinse bărbia în față.

– Și tu aproape ai fost omorât la bătălia de la Kirkee, când nu erai nici măcar soldat. Nu s-a gândit nimeni de două ori că-ți riști viața, dar eu trebuie să stau acasă și să nu fac nimic, ca o fată cuminte, nu-i așa?

– La naiba, Louisa...

– Nu poți să-i spui. Te rog.

Bolborosind o înjurătură, el își trecu degetele prin părul deja ciufulit.

– O să afle oricum mâine din ziare.

– N-a apărut nimic în ziare nici înainte, spuse ea ridicând din umeri. Nu știu de ce ar apărea ceva despre asta acum.

– Înainte! Simon făcu un pas spre ea. Vrei să spui că ai mai fost rănită...

– Nu! Când se îndepărtă suficient de el, se grăbi să-i explice. Am mai văzut mulțimea aruncând cu diverse, atâta tot. Nu ni s-a permis niciodată să însoțim căruțele, dar am întâlnit la docuri femei condamnate, așa că am putut să le dăm pachetele. Și apoi, am văzut că ele îndurau... Ea se încruntă. Este de neconceput. Și ziarele n-au publicat nimic, te asigur. Ei tolerează comportamentul ăsta. Așa ne-am decis că n-ar trebui să se mai întâmple vreodată așa ceva. Aruncându-i o privire rugătoare, ea adăugă: Și, dacă tu îi spui lui Marcus, el o să refuze să ne mai lase pe mine și pe Regina să ne ducem acolo, și apoi și alți soți o să urmeze exemplul ăsta, iar Societatea Doamnelor din Londra o să piardă jumătate din susținere – și totul din cauza unei pietre stupide.

„Foarte bine", se gândi el.

– Data viitoare, ar putea azvârli în tine cu o cărămidă.

– Data viitoare, o să port o pălărie de oțel.

El se încruntă.

– Chiar dacă nu-i spun eu lui Draker, o să-i spună Regina.

– Prostii! Ea este la fel de implicată ca mine și știe cum ar reacționa el. De îndată ce o să vadă că sunt bine, n-o să scoată o vorbă.

Probabil că nu. Regina era la fel de încăpățânată ca Louisa.

– Haide, Simon, nu prea cred că ai vrea să fii la cuțite cu noi două, nu-i așa? Zâmbetul brusc al Louisei făcu să i se oprească inima în piept. Și sigur nu vrei să fii la cuțite cu mine.

Avea de gând să-l seducă pentru a uita de îngrijorarea lui? Pe naiba dacă reușea.

– Noi suntem deja la cuțite, îți amintești? După ziua de azi, vrei să mă alungi din preajma ta. Așa că, oricât de mult te-ar enerva, o să am grijă de tine.

– Poate am fost puțin cam grăbită cu tine ieri. Ea ridică bărbia. Dacă aș spune că o să te las până la urmă să observi comitetul meu?

El o privi îndelung, apoi spuse ușor:

– Nu-i suficient.

– Atunci, dacă aș spune că ai putea să-mi faci curte? Ea îl urmări pe sub genele coborâte seducător. Asta este ceea ce vrei, nu-i așa?

Oh, Doamne, da. Asta și mai mult. Și, dacă o curta, putea să se asigure că ea nu-și mai risca din nou viața.

El se încruntă. Slabe șanse. Louisa putea să se implice în multe probleme, în timp ce el îi făcea curte, în special dacă îl lăsa

să se chinuiască săptămâni întregi. Cel puțin cu Draker, Simon avea ceva șanse să pună capăt activităților ei – presupunând că acesta nu le-ar lăsa pe afurisitele de femei să-l convingă de contrariu.

– Nu o să risc să te văd moartă. Făcu un pas spre ea. Acum, înapoi în pat, scumpo, ca să mă duc să văd dacă fratele tău s-a înto...

Ea îi opri cuvintele cu un sărut. Un sărut foarte dulce, foarte tandru, iar inima lui bătu mai repede. Când se desprinse, ochii ei străluceau la fel de negri și de înflăcărați precum ai dansatoarelor profesioniste indiene care îi ispiteau pe soldați.

Spre disperarea lui, trupul i se trezi la viață precum corpul acelor soldați nesăbuiți.

– Ce crezi că faci? se enervă el, strângând pumnii ca să n-o ia pe sus și să o care în pat.

– Îți arăt ce bine poate să fie între noi.

Ea își încolăci brațele în jurul gâtului lui, apoi se ridică iar pe vârfuri ca să-l sărute, de astă dată trecându-și limba peste buzele lui. Atât de inocent... atât de seducător. Și el era doar un bărbat. Aproape o pierduse, iar acum...

Cu un geamăt, el o trase aproape și o sărută adânc, pasional, plimbându-și limba între buzele ei calde, primitoare, iar și iar.

Când, în sfârșit, el se retrase, respirația ei era întretăiată, iar ochii ademenitori străluceau spre el.

– Vezi cum ar putea să fie? șopti ea. Iar dacă o să păstrezi secret ce s-a întâmplat azi, eu o să... o să... Ea se chinui să zâmbească. O să te las să ai câte sărutări vrei.

El dădu să o elibereze, șocat de faptul că ea negocia cu el folosindu-și sărutările, dar și îngrijorat pentru rana ei. Însă nu părea rănită. Dimpotrivă, arăta... bine. Foarte bine. Suficient de bine cât să fie devorată dintr-o singură înghițitură, cu părul ei negru ca noaptea care se revărsa în dezordine peste umeri și buzele roșii de la sărutul lui apăsat.

Sângele îi vuia în urechi.

– Acum? Aici? spuse el cu glas răgușit.

Ea se jucă cu o șuviță din părul lui.

– Dacă de asta este nevoie ca să păstrezi tăcerea...

– Fratele tău poate să apară în orice moment, iar când o să ne găsească împreună...

– Nu o să se întoarcă decât peste câteva ore. A plecat la Tattersall azi-dimineață și nu se întoarce niciodată până după-amiaza târziu.

Dar Draker fusese chemat...

Oh, bine, ea nu auzise asta. Ceea ce însemna că ea nu știa că puteau fi surprinși. Mintea lui începu să lucreze frenetic. Putea fi exact ocazia de care avea nevoie pentru a o proteja. Să pună capăt suferinței lui. Să se însoare cu ea.

O cuprinse de mijloc de parcă totul era aranjat. Într-adevăr, îi promisese lui Draker să nu o compromită, dar asta fusese înainte de a o vedea cum aproape își dăduse duhul.

– Și Regina o să fie la Newgate pentru câteva ore bune, continuă ea, dorind să spună orice ca să-l supună pe Simon voinței ei. În plus, i-am auzi intrând în casă și am avea timp suficient ca să ne oprim din sărutat.

El se cam îndoia. Nici nu era la fel de sigur ca ea că Draker ar opri activitățile ei reformatoare dacă Simon îi spunea ce se întâmplase. Dar, atâta timp cât Louisa credea asta, Simon putea obține ceea ce voia – șansa de a o compromite.

El trebuia să o convingă să meargă suficient de departe încât să-l facă pe Draker să îi oblige să se căsătorească, iar el putea să se supună. Dumnezeule, dacă asta însemna să o cucerească, el putea să îndure și bătaia pe care fratele ei avea să i-o dea, cu siguranță.

– Așadar? întrebă ea cu voioșie. Ne-am înțeles?

– Nu încă. Vreau mai mult pentru tăcerea mea decât câteva sărutări.

Intenționat, el se uită lung la locul în care gulerul descheiat al mantiei îmblănite lăsă să se vadă o bucățică ademenitoare din trupul ei. Chiar un pic mai mult.

O roșeață îi coloră obrajii într-un stacojiu-închis, dar ea nu dădu înapoi.

– Ce vrei să spui?

El puse mâna peste pieptul ei și își apropie gura de urechea ei.

– Mângâieri interzise. Mângâieri intime interzise. Vreau să te ating. Vreau să te gust și să dezmierd trupul tău gol...

– Nu se poate așa ceva.

Ea se îndepărtă de el, deși ochii ei păstrau o căldură sclipitoare care se potrivea cu focul din interiorul lui.

– Atunci, eu și fratele tău o să purtăm o lungă și foarte detaliată discuție despre activitățile tale.

Se detesta din tot sufletul că o presa cu atâta răutate, dar era posibil să nu mai aibă vreodată o asemenea șansă. Cum altfel putea să o facă să se mărite cu el dacă nu stârnindu-i dorințele? Dacă o făcea să înțeleagă ce dulce putea să fie căsnicia...

– Nu o să îți iau virtutea, spuse el ca să o liniștească. Doar să ne simțim amândoi bine. Destul cât să o compromită. După ce terminăm, poți fi din nou cât de înțepată vrei.

Însă el s-ar asigura că ea nu avea să mai vrea. Niciodată. Și, bineînțeles, el putea să se controleze suficient cât să îi ofere plăcere fără să o posede. Așteptase șapte ani; mai putea aștepta o vreme până în noaptea nunții lor.

Ea îl privi absentă, pe chipul ei furia războindu-se cu dorința. Dar nu era proastă. Știa ce voia el să spună. Probabil era cu adevărat îngrijorată că Draker putea să-i limiteze activitățile – și în egală măsură hotărâtă să nu-l lase – altfel, nici măcar nu ar fi luat în calcul un asemenea târg nerușinat.

În cele din urmă, privirea ei o întâlni pe a lui.

– Trebuie să juri pe onoarea ta că nu o să mă compromiți.

– Jur.

Trebuia pur și simplu să o facă să se simtă atât de înflăcărată și de tulburată, încât să piardă noțiunea timpului.

– Și trebuie să juri că acum o să fie singura dată când mă faci să-ți cumpăr tăcerea cu... mângâieri scandaloase. Pentru că, dacă te întorci mâine și amenințI că îi spui lui Marcus...

– Pe onoarea mea, o să fie doar o singură dată. De o dată era nevoie. Doar dacă nu... Dar trebuie să-mi promiți că mă lași să fac așa cum vreau. Fără împotriviri la mângâierile pe care le crezi prea intime. Am fost de acord să nu te compromit. El coborî ușor privirea. Și ăsta e singurul lucru cu care am fost de acord.

Chipul ei fu străbătut de panică.

– Dar nu poți să stai aici o jumătate de zi...

– O să mă opresc când vine doctorul, în regulă?

El se rugă ca Draker să ajungă înainte.

– Bine. De îndată ce îl gonești pe doctor după ce apare. Când Simon se încruntă, ea adăugă: Nici un doctor și nici o vorbă către Marcus. Asta ne este înțelegerea.

Ea se credea atât de isteață.

– Nu ești în situația să negociezi, scumpo, îi reaminti el.

– Dacă nu vrei oferta..., spuse ea înțepată și dădu să se întoarcă.

– O s-o accept.

Nu-i mai dădu nici o șansă să se răzgândească și o luă în brațe.

Capitolul 14

Dragă Charlotte,

Cu greu aș putea numi o femeie de treizeci și doi de ani „bătrână". Nici nu-mi imaginez că toate surprizele nu sunt bine-venite pentru tine. Tu nu ești atât de neaventuroasă pe cât pretinzi.

Verișorul tău „bătrân",

Michael

Nebunie, curată nebunie. Louisa se clătină sub atacul violent al sărutărilor lui Simon. Ce o apucase de propusese așa ceva? În mod cert, piatra îi ștersese rațiunea. Însă nu putea să-l lase pe Simon să-i povestească lui Marcus despre acea zi. Dacă fratele ei afla că ea fusese rănită... Nu, nu avea curajul să riște. Dacă și ea, și Regina erau nevoite să își înceteze activitatea, grupul nu avea să supraviețuiască. „Prostii", spuse conștiința ei. „Vrei doar să vezi ce înțelege Simon prin «mângâieri intime»"...

Precum cele de acum; mâna lui îi frământă un sân, în timp ce gura lui o invadă pe a ei cu o dorință care o oglindea perfect pe a ei. Dumnezeule, cele mai ciudate părți ale trupului îi erau încordate, tânjeau după gura lui, degetele lui...

Apoi, el îi desfăcu mantia și o îndepărtă.

– Simon! strigă ea în timp ce rochia ei de lână i se făcu ghem la picioare.

– Piele goală, îți amintești?

El veni în spatele ei pentru a-i desface corsetul.

– Dar dacă intră cineva...

– Nu te îngrijora, scumpo. Cu sărutări fierbinți, el îi tachină urechea delicată, obrazul în flăcări, zona de pe gâtul ei unde pulsul zvâcnea furios. Ușa este încuiată.

Ea se împotrivi, chinuindu-se să-și recapete rațiunea.

– Cum rămâne cu servitorii? Ei au chei.

– Da, dar nu le-ar folosi fără permisiune. Lacheul îl aduce pe doctorul meu. Când bate să ne anunțe de sosirea acestuia, o să merg pe coridor, și acolo o să mă găsească familia ta.

– D... doctorul n-o să spună... ceva... cuiva?

– Îl plătesc bine ca să fie discret. El îi desfăcu corsetul, apoi îl aruncă. O să plătesc și servitorii ca să tacă, dacă trebuie.

Suna extrem de înțelept... mult prea înțelept pentru cum o făcea să se simtă. Mâna lui îi cuprinse un sân ca să-l tachineze, să-l dezmierde și să o scoată din minți. Și cealaltă mână... Oh, Doamne sfinte, ce făcea?

O freca între picioare așa cum făcuse în pădure, de astă dată mult mai intim, mult mai... erotic. Din moment ce nu purta pantalonași, doar cămășuța fină de olandă se interpunea între degetele lui și cea mai ascunsă parte a trupului ei.

– Ești atât de umedă și de fierbinte, scumpo, spuse el cu voce guturală. Știi ce înseamnă asta pentru mine?

El știa despre umezeală, căldură? Bineînțeles. Indiferent de ce susținuse despre celibatul său, avusese probabil multe femei la viața lui. Altfel n-ar ști cum să facă așa... foarte... oh, Doamne sfinte. Ce atingea de o făcea să simtă...

Un suspin scăpă printre buzele ei. Ea se arcui nebunește în mâinile lui, dorind mai mult. El o sărută cu foc pe gât în jos, iar ea își întoarse capul ca să-i întâlnească buzele.

Când se privi o clipă în oglindă, având mâinile lui poruncitoare peste ea și gura lui posedându-i gâtul, imaginea lor împreună o excită și mai mult – până când își dădu seama cum ar fi reacționat cineva care i-ar fi văzut.

– Simon, dacă servitorii... descuie... ușa...

– O să te găsească întinsă, îmbrăcată sumar, în pat, așteptând doctorul. Luând-o prin surprindere, o ridică în brațe. Pentru că exact acolo o să fii.

Cu un suspin, ea își puse brațele în jurul gâtului lui. Era o greșeală în logica lui, dar nu putea să o descifreze când privirea lui îi cercetă trupul cu o intenție ispititoare. Cu cămășuța pe ea, cu greu putea fi numită dezbrăcată, dar era mai puțin decât purtase vreodată în prezența unui bărbat. Și Simon părea să vadă prin ea când o întinse pe pat și se lăsă deasupra ei, cu ochii întunecându-se în acel albastru asemenea cerului care îi trimitea întotdeauna un fior năvalnic de-a lungul coloanei. Când îi dezlegă cămășuța cu o mișcare rapidă, apoi o coborî expunându-i sânii, chipul ei se aprinse, dar sfârcurile ei neobrăzate, scandalos de rebele, se transformară în pietricele sub privirea lui.

– Știi de câte ori mi te-am imaginat așa? spuse el în timp ce se strecura în pat lângă ea. Câte nopți sufocante la Calcutta am îndurat

invocând imagini cu tine goală sub mine? Mă întrebam dacă sânii tăi sunt la fel de plini pe cât păreau. El îi mângâie, îi dezmierdă. Mă întrebam dacă sfârcurile tale sunt precum cireșele, mici și cărnoase, sau ca prunele negre care se încrețeau de dulceață când le atingeam. El se aplecă peste sânii ei. Sau le gustam așa...

Limba lui îi linse sfârcurile, și ea își înăbuși un geamăt. Cuvintele lui o seduceau la fel ca mângâierile lui diavolești. Se cutremură doar la simpla vedere a capului lui blond pe sânul ei. Târgul ăsta fusese o greșeală. Mai mult de atât, și ea avea să îl implore să o ia, măcar pentru a ușura dorința din sânii și din vintrea ei. Fără a mai menționa locul dintre picioare pe care el îl dezvăluia, trăgând în sus cămășuța, centimetru cu centimetru. El chiar o mângâie acolo, degetul lui tachinând locul care tânjea după...

Dumnezeule mare, nu putea să-l lase să facă așa ceva, căci avea să fie pierdută. Nu era sigură că Simon nu ar fi compromis-o dacă era destul de nebună încât, în culmea extazului dorinței ei neobrăzate, să spună că îl dorea. Dar acceptase deja să-l lase să o atingă și să o guste, iar, dacă ea nu se stăpânea, el avea să distrugă tot ceea ce construise până în clipa aceea.

„Atâta vreme cât femeia stă pe spate și lasă bărbatul să facă ce vrea, el nu o să știe niciodată diferența." Da! Așa trebuia să facă... să stea pe spate și să-l lase să facă orice dorea. Să nu permită sentimentelor ei nerușinate să o ispitească să răspundă, cum făcea în acea clipă, când îi mângâia părul și își arcuia șoldurile spre ale lui...

Ea se chinui să revină pe pat. Doar să-l lase „să-și facă treaba". „Apoi, totul o să se termine și virtutea ta o să fie intactă."

El se mută ca să-i sugă celălalt sân și ea fu nevoită să se străduiască din răsputeri să nu-i țină capul strâns la piept. În schimb, apucă în pumni așternuturile și le strânse tare. „Gândește-te la altceva decât la gura lui blestemată. Gândește-te la Newgate." Ea își pironi privirea deasupra ei, spre baldachinul alb din muselină al patului. Alb. „Da, gândește-te la proiectul cu cioplitul de statuete. Ce o să faci cu banii? Simon și doamna Harris s-au întâlnit din nou? Trebuie să-l întreb mai târziu. Poate..."

– Ce faci? răbufni Simon.

Ea își mută privirea de la baldachin spre locul în care el plana deasupra ei, încruntat. Un sentiment de vinovăție îi înfierbântă obrajii.

– N... nu știu ce vrei să spui.

– Ba da, știi. Acum câteva clipe erai excitată, iar acum... Privirea lui se mută cu subînțeles spre locul în care ea strângea așternutul patului ca să rămână în viață. Te împotrivești.

– Poate nu sunt atât de pasională cum ai crezut. Zâmbi forțat. Sau poate nu găsesc asta la fel de captivant ca tine.

Furia ardea pe chipul lui.

– Sau poate încerci să pui rapid capăt înțelegerii noastre cum știi tu mai bine.

La naiba cu omul acesta și abilitatea lui rară de a-i citi gândurile.

– Ăsta-i mai degrabă un mod arogant de a privi lucrurile. Presupui că eu...

– Nu presupun nimic. Te cunosc... Preferi să mori decât să-mi permiți să câștig. Deci te sustragi de la înțelegerea noastră.

Cu o obrăznicie voită, Simon se aplecă și își plimbă limba în jurul sfârcului ei, și un tremur delicios o traversă din cap până în picioare.

Disperată, ea ripostă.

– Ai spus că vrei să mă atingi și să mă guști; n-ai zis nimic despre reacția mea. Sau să-ți fac și eu aceleași lucruri.

– Ah, dar sunt destul de arogant să vreau totul. Așa că dă-i drumul, opune-mi rezistență. Întinde-te înapoi, gândește-te la Anglia și ține mâinile aproape de tine. El îi luă un sfârc între dinți, făcându-l să se întărească pe dată cu atingerea senzuală a limbii lui. Apoi, îi dădu drumul și afișă un zâmbet malițios. Dar asta o să mă facă mai determinat să te am zvârcolindu-te sub mine, atingându-mă, gustându-mă și implorându-mă să-ți ofer plăcere.

Oh, câtă îngâmfare! Cum își permitea?

– Păstrează-ți discursurile pentru parlament, Excelență. Aici este o luptă pe care n-o poți câștiga folosindu-le.

Ea își regretă imediat vorbele batjocoritoare. Așa el nu avea să-și găsească liniștea până când nu o cucerea complet.

– Atunci, este un lucru bun că nu intenționez să-mi folosesc discursurile, spuse el răgușit. Și bătălia continuă.

Ea abia își trase răsuflarea când el prinse marginea cămășuței și ridică, apoi o strânse deasupra sânilor ei. Așa rămase complet expusă în fața ochilor lui, de la piept până la jartierele de sub genunchi.

Simon îi cercetă trupul gol cu o privire devoratoare. Apoi, precum Wellington la Waterloo, el se năpusti asupra ei cu o viclenie necruțătoare, pârjolindu-i sânii goi și sfârcurile cu sărutări, scăldându-le cu urmele fierbinți ale limbii lui, chiar când mâna lui se cufundă

fără teamă între picioarele ei. Numai că, de astă dată, el nu se opri la o dezmierdare – oh, nu. El își strecură degetul afurisit înăuntrul feminității ei alunecoase într-o mișcare tot atât de curajoasă pe cât de șocantă. Ea suspină la îndrăzneala invaziei lui, când el începu să o mângâie, înăuntru și în afară, mai întâi cu un deget, apoi cu două. Oh, Dumnezeu să o păzească de mâna lui abilă, care părea să știe cum să o excite. Ea își înăbuși strigătul ce i se urca în gât și strânse iar așternuturile încercând să nu se agite. Închise ochii, dar așa fu și mai atentă la gura lui, care își croi un drum din sărutări cu gura deschisă spre abdomenul ei, limba lui repezindu-se la buricul ei pentru o dezmierdare de-o clipă, înainte să continue în jos spre...

Ochii ei se deschiseră.

– Simon, ce faci...

– Pot să te gust oriunde vreau, îți amintești?

Degetele lui se retraseră din interiorul ei, dar numai ca să despartă cârlionții încâlciți și să dezvăluie părțile fragede privirii lui lacome. Când ea își ținu răsuflarea, pe jumătate neliniștită, pe jumătate întrebătoare, el îi acoperi feminitatea cu gura.

Dumnezeule! Ce Dumnezeu... ce voia... oh, nu era corect.

Acum, gura lui pătrunse în interiorul ei, ispitind-o, dar nu-i dădu suficient. Dacă Simon guvernase India la fel de competent cum guverna trupul ei, nu era de mirare că toată lumea îi lăuda acțiunile. Limba lui îi apăsa petalele ce zvâcneau, și ea se auzi gemând ca într-un vis. Simți cum coapsele i se arcuiesc pentru a-i întâlni gura. Dar nu se mai putea opri, cum nu putea să oprească imaginile care îi inundau mintea... cu Simon care o purta în brațe, care își făcea griji pentru ea, care o cucerea când limba lui se afunda mai adânc și mai adânc.

Ea nici nu își mai dădu seama că îi cuprinse capul și că își strânse mâinile în părul lui – până când el întrebă răgușit:

– Mă dorești?

Sunetul vocii lui o sperie, și-și coborî privirea spre chipul lui. Chiar dacă ea se aștepta să vadă răutate acolo, ochii lui străluceau totuși de o dorință brută atât de incandescentă, încât se simți traversată de un fior. Atât de puternic, încât nu se mai simți în stare să-l ignore. Ea încuviință din cap.

– Spune-o, Louisa, îi porunci el. Spune „Simon, te vreau".

– Te vreau... Simon, zise ea chiar în timp ce își arcui șoldurile, încercând în zadar să-i întâlnească gura. Cu ochii strălucind

de o satisfacție întunecată, el reveni la mângâierile lui păcătoase. Curând, o făcu să tremure și să se zvârcolească, implorând până când vocea ei fu răgușită de strigăte, până ce crezu că avea să moară dacă nu atingea apogeul pe care îl oferea gura lui...

Când atinse punctul culminant, o străbătu un flux de energie din cap până în picioare, și un strigăt i se opri în gât; se prinse de el și îl ținu fără rușine, fără să-i pese că pierduse bătălia. Pentru că ea părea câștigătoare. Și Simon simți că ea câștigase. O ademenise ca să-l lase să o satisfacă, dar ea încă nu îl atinsese, și tânjea să simtă mâinile ei pe el.

Cu o ultimă privire aruncată spre delicatesa prețioasă din care tocmai se adăpase, se ridică peste trupul ei.

– Atinge-mă, scumpo, te rog..., gemu el, abia conștient de cuvinte. Atinge-mă și tu... te implor...

– Unde? Cum?

Dintr-odată dornică să-i facă pe plac, începu să-i sărute umerii. Sărutările ei delicate îl înnebuniră.

El își smulse cămașa din pantaloni, rupse nasturii de la pantaloni și izmene, apoi îi apucă o mână și i-o introduse nerăbdător înăuntru. Mădularul lui tare era atât de dornic de ea, încât zvâcni la prima atingere a degetelor ei. Suspinând, ea îi dădu drumul, iar el gemu.

– Este în regulă. Îi strânse mâna pe el. Slavă Domnului că ea îl lăsă, pentru că altfel ar fi putut muri. Trebuia să se miște. El îi arătă cum trebuie să-l mângâie. Freacă. Tare. Când ea o făcu, un geamăt gutural îi scăpă printre buze. Da, așa. Dumnezeule, n-ai idee... cât de bine mă simt.

– Am o vagă idee, îl tachină ea, cu un zâmbet înflăcărat, apoi apăsă tare, făcându-l să scoată un geamăt de plăcere.

– Știam că ești cu adevărat... Cleopatra... nu Ioana d'Arc. Se împinse în pumnul ei mic. Seducând bărbații ca să se predea.

– Seducând? Îl sărută de-a lungul gâtului. M-ai implorat, îți amintești?

El abia își mai aducea aminte cum îl chema, dar își aminti că o implorase. Și ea îl implorase pe el.

– Recunoaște, scumpo, că te-ai predat prima.

– Ți-ai închipuit doar, spuse ea, zâmbind viclean, mișcările ei devenind mai ferme și mai repezi.

Dumnezeule, era născută pentru pasiune.

– La naiba, așa am făcut. Se aplecă și o sărută fugar. Și o s-o fac iar.

Apoi, în timp ce el se îndrepta inevitabil spre eliberare, o sărută, îi mângâie sânii de mătase, până când ea se cutremură și se zvârcoli din nou sub el.

Undeva în mintea lui, auzi o bătaie la ușă, dar fu conștient de ea abia când urmă un alt zgomot, de cheie răsucită în broască.

El nu avu timp să se depărteze înainte ca vocea lui Draker să răsune în mintea lui înfierbântată:

– La naiba cu tine, Foxmoor, dă-te jos de pe sora mea!

Simon gemu. Nu dorise să se întâmple așa, nu voise ca ea să fie văzută astfel. Luptându-se cu nevoia arzătoare de a se elibera, se rostogoli de pe ea și se ridică, trăgând așternuturile peste ea. Cu spatele la Draker, el își ridică pantalonii. Privind chipul ei îmbujorat și șocat, el murmură:

– Îmi pare rău, scumpo. Iartă-mă.

Înainte de a se întoarce, el auzi alte voci în spatele lui, cea a surorii ei spunând:

– Marcus, cum se simte?

Apoi, urmă o pauză dureroasă.

– Oh, Dumnezeule mare!

Fu de ajuns ca erecția lui să dispară pe dată. Înjurând, se întoarse cu fața spre ei, observând privirea îngrozită nu numai a Reginei, ci și a cel puțin trei membre din Societatea Doamnelor din Londra, toate înghesuite la intrarea în cameră. Apoi, privirea lui se opri la Draker, iar Simon trase adânc aer în piept. Estimase greșit reacția cumnatului lui. La urma urmei, nu avea să primească doar o mamă de bătaie de la Draker.

Draker avea, pur și simplu, să-l ucidă.

Capitolul 15

Dragul meu văr,

O să fii surprins să afli că ducele și prietena mea Louisa se vor căsători în curând? Am fost de față când și-au anunțat logodna. Dar nu crede tot ce auzi despre asta... Foxmoor nu a fost găsit

dezbrăcat în dormitorul ei. Deși ar putea la fel de bine să fi fost, pentru că ea aproape era.

Prietena ta neobrăzat de bârfitoare,

Charlotte

– Găsește-ți martorii, Foxmoor, spuse Marcus cu o voce periculoasă care o înfioră pe Louisa.

– Nu! țipă ea în același timp cu Regina. Trăgând așternutul în jurul ei, Louisa sări din pat. Fără duel, Marcus. Este vina mea, nu a lui.

Marcus se uită urât la ea.

– A profitat de tine în timp ce erai rănită, pentru numele lui Dumnezeu!

Ei i se tăie răsuflarea.

– Cum ai aflat despre... Și de ce nu ești la Tattersall? Niciodată nu te întorci atât de devreme.

– Un lacheu m-a adus, replică Marcus.

– Din ordinul cui? Nu am trimis după...

– Eu am făcut-o, spuse Simon scurt. În timp ce erai inconștientă.

Ea încă încerca să pună lucrurile cap la cap atunci când Marcus răcni:

– Inconștientă! Marcus îl urmări pe Simon. Vai, derbedeu mizerabil, o să-ți rup picioarele unul câte unul!

– Oprește-te! Louisa se așează între fratele ei și Simon. Și nu m-a atins. Și, de îndată ce m-am trezit, a trimis după doctor.

După ce el îl chemase deja pe Marcus. Semnificația acelui lucru o lovi în plex. Doamne sfinte, el aranjase acel îngrozitor...

– Știai că Marcus o să vină. Ea abia putea respira de durere, și îi aruncă lui Simon o privire scurtă ce-l acuza de trădare. Când ai acceptat înțelegerea mea, știai că el o să ne găsească împreună cu mult înainte de sosirea doctorului.

– Ce înțelegere? răbufni Marcus.

– Taci din gură, Marcus! Îl fixă cu privirea pe Simon. Știai, nu-i așa?

El șovăi, apoi încuviință din cap.

– Dar de ce? Ea fu străbătută de un fior. Nu, nu răspunde. Știu de ce.

Să ducă la bun sfârșit ce voise Sidmouth. Își mută privirea spre femeile care trăgeau cu ochiul în cameră, apoi gemu. Oh, și făcuse

totul atât de eficient. Ea putea să se bazeze pe Regina și pe doamna Harris să păstreze tăcerea, dar celelalte două...

O cuprinse disperarea. Una era o bârfitoare recunoscută, și cealaltă era o membră nouă. Nu avea să treacă mult până când povestea să se răspândească prin grup și femeile să înceapă să plece din Societatea Doamnelor din Londra.

– Presupun că știai foarte bine că vin și ele, zise ea cu răsuflarea întretăiată.

– Sigur că nu, răbufni el. Regina mi-a spus că rămâne la docuri să împartă pachetele.

– Aveam de gând să mergem toate, spuse Regina repede, dar doamna Fry a spus că membrele quaker se puteau descurca și m-au trimis acasă. Doamna Harris și celelalte au venit fiindcă erau îngrijorate de rana ta.

– Cu siguranță, nu pentru asta ar fi trebuit să fie îngrijorate, mârâi Marcus. Și o să am capul lui pe o tipsie...

– Taci, Marcus! spuseră la unison Louisa și Regina. Louisa se întoarse spre Simon. Deci a fost doar o fericită coincidență pentru tine că au venit și ele.

– Dacă vrei să vezi lucrurile așa, spuse el cu precauție.

Și acum, ea era compromisă. Dacă Simon nu se căsătorea cu ea, era sfârșitul. Și de ce ar face-o? Își atinsese scopul – să o discrediteze în fața colegelor ei reformiste. Îl lăsase să o facă, intrase în capcană exact ca un iepure care țopăise în vizuina tigrului.

Suferința explodă în mânie.

– Împielițatule!

Remușcarea traversă chipul lui înainte să se transforme în hotărâre pură.

– Ți-am spus că vreau să mă căsătoresc cu tine. Așadar, am văzut ocazia și nu am ratat-o.

Louisa clipi, luată pe moment prin surprindere.

– Tu... tu n-ai făcut asta la solicitarea lui Sidmouth?

– Nu! Șocul i se citi pe chip. Cum ți-a trecut prin cap așa ceva? Nu ți-aș face niciodată asta.

Simon nu lucra pentru Sidmouth. El chiar voia să se însoare cu ea – atât de mult, încât o compromisese intenționat. Sfâșiată între eliberare și mânie, ea nu rezistă când el o cuprinse de mijloc și o trase lângă el.

– Asta este ocazia potrivită să anunțăm că o să ne căsătorim, nu crezi, scumpo?

Își întoarse privirea spre ea, provocând-o să o contrazică. Regina scoase un oftat, asemenea celorlalte doamne, dar Marcus se încruntă doar și dădu să se îndrepte spre Simon.

– Aș prefera să te strâng de gât.

Regina îl apucă de braț pe Marcus.

– Nu o să-l strângi de gât. Asta ar compromite-o pe Louisa. Ea trebuie să se mărite cu el, iar tu știi asta.

Louisa se uită de la Simon la Regina, cu sufletul la gura. Regina avea dreptate. Dar, Dumnezeule mare, ce alegere! Dacă nu se mărita cu Simon, pierdea tot ce realizase. Și dacă se mărita cu el...

– Louisa? o îndemnă Simon. Cum ea rămase nemișcată, el le aruncă celorlalți o privire întunecată. Mi-aș dori câteva clipe singur cu logodnica mea, așa că dacă puteți să ne acordați puțină intimitate...

– Intimitate? întrebă tăios Marcus. Ai avut deja prea multă intimitate.

– Marcus, pentru numele lui Dumnezeu! spuse Regina cu asprime.

Cu maxilarul încordat, Marcus o privi lung pe Louisa.

– Tu ce zici, îngerașule? Vrei să stai singură cu derbedeul ăsta?

Ea zâmbi forțat.

– Da, te rog.

Avea nevoie de intimitate ca să-i sucească gâtul.

– Zece minute, spuse tăios Marcus. După zece minute, dacă nu sunteți amândoi jos și îmbrăcați, o să urc și o să-i smulg inima lui Foxmoor cu mâinile mele. Își întoarse brusc privirea spre Simon. Ai înțeles?

– Am înțeles, murmură Simon, chiar dacă degetele lui se încordară pe talia ei.

Ceilalți erau la jumătatea drumului spre ușă, când Marcus se opri.

– Ești... în stare să cobori? o întrebă el pe Louisa. Lacheul nu mi-a spus cât de grav ai fost rănită sau măcar cum s-a întâmplat...

– M-am împiedicat, spuse ea înainte ca Simon să poată răspunde. Ieșind din trăsură, la docuri. M-am împiedicat și m-am lovit la cap. Am leșinat pentru o vreme, dar acum mă simt cu adevărat bine.

Ea o privi lung pe Regina, implorând-o din ochi să nu o dea de gol. Regina încuviință vag din cap. Din fericire, celelalte doamne erau deja pe coridor și nu auziseră. Louisa se baza pe Regina să le facă și pe ele să tacă.

Mai ales că Marcus privea sceptic. El îl privi pe Simon.

– Așa s-a întâmplat, Foxmoor? S-a împiedicat?

Louisa își ținu răsuflarea. Doamne, dacă el o trăda acum...

– Da.

Degetele lui Simon se afundară dureros în talia ei.

Marcus șovăi. Apoi, un zâmbet slab, aproape disprețuitor, îi înflori pe buze.

– Bănuiesc că nu prea mai contează. De acum înainte, sora mea și activitățile ei o să fie în grija ta, nu a mea. Iar eu o să mă distrez de minune privind cum îți dă bătăi de cap.

De îndată ce fratele ei plecă, Louisa se duse să facă întocmai. Se apropie de Simon, cu vocea tremurând de mânie.

– Cum ai îndrăznit? Ai plănuit să fii singur cu mine, iar apoi...

– Tu ai fost cea care a propus înțelegerea. N-am plănuit să fim singuri, pentru numele lui Dumnezeu.

Să-l ia naiba că avea dreptate. Clocotind, ea azvârli cuverturile și își aranjă cămășuța, apoi se îndreptă spre dulap ca să ia o rochie de seară. Nu avea să reușească să-și îmbrace corsetul și rochia în timpul scurt pe care li-l dăduse fratele ei blestemat.

– Foarte bine, dar ai plănuit să fim găsiți împreună. Ea își trase rochia de seară. Ar fi trebuit să-mi spui că Marcus era în drum spre casă. N-ar fi trebuit să mă lași să fac înțelegerea aia.

– Am susținut că nu era un lucru înțelept. Ai ales să mă ignori.

Era adevărat... fusese neglijentă, iar el contase pe asta. Pentru că Simon, mai mult decât oricine, știa că firea ei impulsivă era pitită dincolo de aparențe, așteptând să răbufnească într-o asemenea situație.

– Haide, Louisa, o să fie căsătoria cu mine atât de groaznică?

Nota de mândrie rănită din vocea lui o neliniști și mai mult.

– Nu am cum să spun, nu-i așa? Din moment ce abia te cunosc.

Asta era problema. Să se mărite cu acel Simon care urcase copiii bolnavi în faetonul lui ar fi fost mult mai groaznic.

Dar și Simon care o manipulase intenționat pentru a o compromite... acel Simon o făcea să se îngrijoreze, chiar dacă el avea remușcări pentru stratagemele lui.

– Îmi pare rău, scumpo. Iartă-mă. Apropiindu-se din spate de ea, diavolul împielițat îi cuprinse mijlocul cu brațul. Mă cunoșteai destul de bine cât să-ți dorești să te căsătorești cu mine înainte... Ce s-a schimbat?

– Totul, șopti ea. Tu, eu, planurile mele.

Ea nu voia ca Simon să se implice în afacerile ei. Iar dacă el fusese încăpățânat de protector înainte, nu voia să-și imagineze cum urma să fie de îndată ce se căsătoreau.

– Singura schimbare importantă este că acum suntem chiar mai potriviți. O trase înapoi și o lipi de trupul lui. Aparținem unul altuia. Știi asta.

Vocea lui dureros de tandră o luă prin surprindere. Însă îndrăznea ea să creadă așa ceva?

– Mă iubești, Simon?

El încremeni, apoi ripostă cu:

– Tu mă iubești?

Ea făcu o grimasă.

– Bineînțeles că nu.

Era adevărat. Trebuia să fie adevărat. Pentru că, dacă ea îndrăznea vreodată să-l iubească, el avea să folosească fără scrupule acel detaliu împotriva ei.

– Atunci, nu văd nici o problemă, spuse el glacial.

– Deci o să fie o căsătorie de conveniență, nu-i așa? întrebă ea cu răsuflarea întretăiată.

– Categoric nu. Trase greoi aer în piept. Vreau o căsătorie adevărată, Louisa. Cu siguranță este destulă afecțiune între noi pentru asta. Îmi placi. Iar dacă ai putea să-ți înăbuși mândria suficient de mult, ai recunoaște că și tu mă placi.

– Te doresc, murmură ea. Nu este același lucru.

– Este aproape suficient pentru mine. O mângâie pe obraz. Dacă nu ești tentată de perspectiva unei căsătorii amiabile cu un bărbat care te dorește și care o să se poarte frumos cu tine, atunci ia în considerație acest lucru. Împreună, am putea face multe lucruri bune pentru lume.

– Vrei să spui că tu ai putea face multe lucruri bune pentru lume. Eliberându-se, ea se întoarse cu fața spre el. Iar eu aș putea să fiu soția perfectă de ochii lumii, care nu face niciodată probleme, care nu se implică în cauze controversate, deci poți deveni prim-ministru.

El se încruntă.

– Nu te-am mințit niciodată privind ambițiile mele. Dar ele nu trebuie să te rețină de la a te implica în diferite organizații caritabile. Când nu te ocupi de copiii noștri.

– C... copii?

La naiba cu el! Ea uitase de copii. El s-ar fi așteptat la copiii din partea ei – copiii lui. Cu sânge și doctori...

– Da, copiii. O privi atent. Am nevoie de un moștenitor. Sigur știi asta.

Dându-și seama de cât de aproape fusese să-și dezvăluie fricile, spuse repede:

– Bineînțeles. Apoi, se încruntă. Și o să te aștepți să las totul deoparte ca să îi cresc, bănuiesc.

– Nu totul. El părea îngrijorat. Regina are copii și face opere de caritate. Într-adevăr, este de așteptat ca o soție de prim-ministru să facă asemenea lucruri.

– Atâta timp cât ea alege cauzele la modă, corect? Societatea Doamnelor din Londra ar fi una dintre aceste organizații caritabile pe care mi s-ar permite să o susțin, la fel cum face sora ta?

Când el murmură o înjurătură și întoarse privirea, ea încuviință din cap.

– Mă gândeam eu.

Pentru o clipă, ea se gândi că însăși căsătoria putea să fie o parte din planul adversarilor ei. Că Simon o compromisese tocmai ca să se însoare cu ea și să-i controleze activitățile. Dar nu avea nici un sens; cu siguranță, Sidmouth nu l-ar fi rugat pe Simon să facă ceva ieșit din comun. Și, chiar dacă ar fi făcut-o, sigur Simon n-ar fi fost de acord. Nu atunci când se putea însura cu o femeie mai puțin problematică și mai utilă pentru cariera lui.

Din nefericire, acel lucru nu o făcea să se simtă mai bine. El încă o ținea prizonieră. Sau? Ea își puse mâinile în șold.

– Ei bine, atunci, astea sunt condițiile mele pentru căsătoria noastră. Trebuie să mi se permită să continui cu Societatea Doamnelor din Londra și toate activitățile caritabile – sau politice – pe care le presupune această activitate.

El își îndreptă brusc privirea spre ea.

– La naiba, nu ești în poziția să negociezi!

– Și mă plac în poziția asta, nu-i așa? Prinsă între ciocan și nicovală. Numai că, de astă dată, ai cam sărit calul. Pentru că, dacă trebuie să renunț oricum la Societatea Doamnelor din Londra, prefer să îmi asum riscul de a fi ruinată, nu căsătorită. Când încruntarea lui deveni fioroasă, ea șovăi, dar nu vedea o altă cale prin care să salveze situația. Dacă nu ești de acord să continui cu grupul meu, atunci îți mulțumesc pentru ofertă, dar nu mă pot mărita cu tine.

– Pe naiba nu poți. Furia săpă linii adânci în fruntea lui. Dacă îi spun lui Draker ce s-a întâmplat azi, el o să-ți interzică oricum să mai faci parte din grupul ăla.

– Și eu o să știu că ești un mincinos și un pungaș. Pentru că ai jurat pe onoarea ta că, dacă te las să faci ce vrei cu trupul meu, o să-ți ții gura.

Cu o înjurătură, el își trecu degetele prin păr, și o mică parte din ea jubilă. Îl prinsese acum în capcană. O fi fost Simon un intrigant, dar, când își dădea cuvântul, nu și-l încălca.

– Fratele tău o să te facă să te măriți cu mine. Dacă nu o face el, o va face sora mea.

– Nimeni nu mă obligă să fac nimic, niciodată. Nici tu, nici sora ta, nici fratele meu. Cu siguranță ți-ai dat seama de asta.

– Deci ar trebui să te las să faci cum vrei, să cochetezi cu Newgate riscându-ți viața, riscând viața oricărui copil pe care îl porți...

– Nu aș face niciodată asta, spuse ea. Nu le permitem noilor noastre membre să meargă la închisoare dacă sunt însărcinate și cu siguranță nu aș ignora regula.

Asta îl surprinse.

– Te-ai abține de la activitățile tale dacă ai fi însărcinată?

– Bineînțeles.

Din fericire, ea nu intenționa să aibă copiii prea curând. Acum, că știa cum să prevină acest lucru, urma să se asigure că-i năștea moștenitorul când decidea ea, nu el. Desigur, după câțiva ani de căsătorie, după ce Societatea Doamnelor din Londra reușea să-și impună cererile pentru reforma închisorilor, ea avea să se simtă în siguranță cât să aibă copiii. Trebuia să-i dea lui Simon un moștenitor; nu ar fi corect față de el să facă altfel.

Dar numai după ce obținea totul. Și după ce își învingea frica. Ea aruncă o privire fugară spre ceasul de bronz de pe poliță.

– Timpul aproape s-a scurs. Ce-o să fie? Căsătoria cu mine în condițiile mele? Sau compromiterea mea?

– Știi al naibii de bine că nu o să las să fii compromisă, spuse el tăios.

Ea schiță spre el un zâmbet glacial.

– Atunci, ne-am înțeles.

El șovăi, dar știa că fusese înfrânt. Aruncându-i o ocheadă, replică:

– Da, ne-am înțeles.

Legându-și panglica de la mantie, ea păși spre ușă, dar el o prinse de braț și o trase aproape, să o avertizeze:

– Să nu crezi că o să mă convingi atât de ușor, Ioana d'Arc. Coborî vocea la un murmur seducător. Acum, știu exact cum să te ispitesc,

cum să te fac să implori. Iar dacă singura cale de-a te ține în frâu în căsnicie este să te stăpânesc în dormitor, o să fiu fericit să accept această sarcină.

Cu toate că simți un fior de încântare la gândul de a fi stăpânită de el, ea îi întâlni privirea cu hotărâre.

– Uiți, domnule, că și eu știu să te fac să implori. Își trecu repede mâna în jos, peste pantalonii lui, încântată că simpla atingere a degetelor ei îl făcu să se întărească. Cu un zâmbet, îl mângâie peste țesătura aspră. Așadar, o să vedem cine se predă primul. Pariez că nu eu.

Lăsându-l să înjure și încercând să-și controleze excitația, ea ieși iute din cameră. Direcțiile de luptă erau stabilite. Și, în ciuda fricilor ei pentru viitor și a neliniștii legate de cum avea să decurgă căsnicia lor, Louisa aștepta cu nerăbdare lupta.

Capitolul 16

Dragă Charlotte,

Nu dau crezare zvonurilor despre nuditatea lui Foxmoor, fiindcă el nu mi se pare un tip neglijent. Domnișoara North este altă poveste. După atâția ani de fapte bune, care femeie ar putea rezista la promisiunea de pasiune din partea unui bărbat atât de desăvârșit ca ducele?

Vărul tău,

Michael

Patru zile mai târziu, Simon privea cum noua lui soție socializa cu invitații la masa de la nunta lor. Nu-i venea să creadă... Louisa era în sfârșit a lui. Călătorise până în iad și înapoi ca să o aibă, dar reușise, pentru numele lui Dumnezeu, și cu siguranță totul avea să fie o treabă ușoară de acum înainte.

De parcă ar fi simțit privirea lui insistentă, ea se uită în direcția lui și zâmbi, iar acel zâmbet vibră prin el asemenea unei coarde de sitar abia ciupite. Ea strălucea în rochia de seară din satin, purtând diamantele familiei Foxmoor la gât și flori de portocal răspândite

în părul ei negru. Abia aștepta să o vadă întinsă în dormitorul lui purtând doar acele diamante și zâmbetul ei de Cleopatra.

Ceea ce simțea se citea probabil în privirea lui, pentru că zâmbetul ei deveni înflăcărat, și ea ridică dintr-o sprânceană. Când el înălță paharul de șampanie pentru un toast mut, ea se întoarse spre doamna Harris râzând melodios. Fiecare centimetru din el jubilă.

Meritaseră toate... amendamentele draconice ale lui Draker la contractul de căsătorie și graba de a lua o licență specială. Chiar și condițiile pe care i le pusese Louisa în ziua în care o compromisese. Zâmbi gândindu-se la episodul acela. Orice altă femeie ar fi sărit să se mărite cu un duce bogat după ce el o compromisese așa cum o făcuse el. Dar nu și Louisa. Oh, nu. Ea obținuse partea ei de plăceri trupești cu indignarea vădită a unei femei tratate nedrept.

O lăsase să se bucure de condițiile ei, pentru că avea prea puține șanse să-și savureze triumful. Fiind de acord să renunțe la Societatea Doamnelor din Londra când rămânea însărcinată, își pecetluise soarta. El urma să-i pună un copil în pântec în timp record.

Și avea să se și bucure teribil în timp ce o făcea.

Sora lui se apropie tacticos de el.

– Pari destul de mulțumit.

– La fel ca tine. Bău mult din șampania lui. Dumnezeu știe că tu ai încercat de ani de zile să mă faci să mă însor cu ea.

– O să te porți frumos cu ea, nu-i așa?

– Soțul tău s-a asigurat de asta – ea are acum destui bani cât să-și construiască propria țară. Iar partea de moștenire dacă rămâne văduvă...

– Nu vorbesc despre bani, după cum prea bine știi.

El se uită fix spre Louisa, care își umplea farfuria cu friptură de vită și murături.

– Nu te neliniști, Regina. Mai degrabă, mi-aș tăia un braț decât să o rănesc de bunăvoie.

El făcu o grimasă când își dădu seama de ceea ce spusese. Era adevărat, dar ultimul lucru de care avea nevoie era ca sora lui – sau noua lui soție – să știe asta. Profitaseră suficient de pe urma obsesiei lui. Se chinui să zâmbească.

– Trebuie să-ți mulțumesc pentru eforturile depuse. Grădinile mele n-au arătat niciodată atât de încântător.

Sora lui planificase o ceremonie simplă la biserică și un prânz modest deosebit de gustos. Cei câțiva invitați ai lor se ospătau cu supă de țestoasă și ghiveci de homar sub un baldachin ridicat în grabă,

format din pânze dungate. Un violonist și un harpist cântau ceva potrivit pentru o nuntă.

Doar o singură ciudățenie la aranjamentele de nuntă îi atrase atenția.

– Care e treaba cu figurinele indiene de pe masă? întrebă el. Au fost ideea ta?

– Nu, ideea Louisei. S-a gândit că ți-ar plăcea.

– Înțeleg.

Se întrebă dacă soția lui știa că sculpturile din lemn reprezentau dansatoare indiene din temple, denumite devadasi, care aveau un caracter senzual evident. Trebuia să îi spună mai târziu, chiar și numai ca să o vadă roșind. Îi plăcea să o facă să roșească.

– Louisa a mers până la Petticout Lane ca să le găsească, adăugă Regina.

El se încruntă.

– Sper că nu s-a dus singură.

Partea aceea de oraș era periculoasă.

– A mers cu un lacheu. Regina îi aruncă o privire. Dar chiar sper că ești conștient de faptul că Louisa este obișnuită să umble prin Londra după bunul ei plac.

– Știu prea bine asta, spuse el scurt.

– Trebuie să înțelegi... a trecut printr-o perioadă foarte grea în acești ultimi șapte ani. Și așa este destul de rău că a trebuit să îndure zvonurile despre Marcus și mama ei de îndată ce și-a făcut debutul în societate, dar atunci tu și ea... ei bine, bârfele au chinuit-o după ce tu ai plecat în India. Am crezut pentru o vreme că prietenia ei cu prințesa Charlotte ar fi de ajutor, apoi Charlotte a murit la naștere, și asta a devastat-o.

– Ea a fost acolo?

– Sigur că nu. Ei nu permit doamnelor singure să aibă grijă de prințesă. Ea oftă. Totuși, asta a afectat-o pe Louisa foarte mult. Cred că din acest motiv se implică în activitățile Societății Doamnelor din Londra. Îi oferă un scop în viață.

El își strânse degetele pe pahar.

– Ei bine, nu mai are nevoie să facă asta. Mă are pe mine. Viața noastră împreună. Și, în curând, sper, copiii noștri.

– Da, dar nu o grăbi. Este o șansă uriașă pentru ea, așa că te rog să înțelegi. Toate s-au întâmplat prea repede.

– Desigur.

Măcar atât putea să facă pentru ea după felul în care o manipulase ca să o facă să se mărite cu el. Chiar dacă nu regreta absolut deloc.

– Dar chiar mi-aș fi dorit să fi așteptat puțin mai mult ca să vă căsătoriți.

– Știi că nu puteam risca să apară bârfe. Iar Louisa nu a vrut să-și rupă din timpul acordat activităților ei ca să organizeze o nuntă mai elaborată.

Dar nici el nu își dorise să-i ofere șansa de a se răzgândi. Cu cât devenea mai curând soția lui, cu atât era mai bine.

– Dar de ce nu plecați în luna de miere? Ar fi mai bine pentru amândoi.

– O să plecăm când parlamentul nu va mai fi în sesiune. El zâmbi ușor. Asta dacă pot să o smulg pe Louisa de la Societatea Doamnelor din Londra. N-ar fi trebuit să-i propun acel proiect de Crăciun. O să fiu norocos să o iau două zile, deci nici gând de două săptămâni.

– Ar trebui să o duci la Brighton. Știi, ea iubește marea.

– Chiar?

El nu știuse. Într-adevăr, erau multe lucruri pe care nu le știa despre soția lui.

– Îi plăcea să meargă acolo cu regele și prințesa Charlotte. Regina se încruntă. Și, că tot a venit vorba despre Maiestatea Sa, sunt chiar uimită de el. Nu pot să cred că nu a participat la nuntă sau măcar la masa de după. Louisa este foarte afectată de absența lui, iar eu nu o pot condamna.

Nici Simon nu putea. Dar el avea o mică bănuială în privința motivelor pentru care nu venise regele. Una care punea o umbră asupra acestei zile.

Ea oftă.

– Cred că din cauză că neînțelegerilor dintre voi, dar sincer nu înțeleg asta. Dacă eu, Louisa și Draker suntem mulțumiți cu nunta, nu văd de ce el continuă să nu îți dea binecuvântarea.

– Maiestatea Sa este capricios, după cum bine știi, răspunse el ambiguu, șovăind dacă să o mintă pe sora lui.

Louisa nu fusese singura persoană față de care greșise cu șapte ani în urmă. Sora lui îl iertase, dar iertarea aproape făcuse lucrurile să fie și mai crunte, pentru că subliniase faptul că se purtase ca un măgar cu ea.

– Totuși... Ea își întoarse privirea spre Simon. Nu ai nimic de-a face cu faptul că el nu este prezent aici, nu-i așa?

– Sigur că nu.

Dacă ar fi fost după el, regele ar fi așteptat chiar acum în biroul lui, ca să-i înmâneze demisia lui Liverpool. Simon încercase să-l vadă pe George de când Louisa acceptase căsătoria, dar lacheii Maiestății Sale găsiseră mereu scuze cum că acesta nu era disponibil.

Era singura pată neagră din toată afacerea. Simon se încruntă. Nu ar fi fost surprins dacă regele încerca să renege înțelegerea lor.

Și dacă o făcea?

Atunci, Simon avea să meargă pe căi ocolite. În ciuda amenințării lui de a apela la presă, Simon nu avea niciodată să o facă așa de rușine pe Louisa. Dar cu siguranță existau alte căi de a-l determina pe rege să-și respecte promisiunea, iar Simon avea să le folosească dacă era nevoit.

Mai târziu.

– Spune-mi ceva, surioară. Cât trebuie să mai suport această masă înainte să-i pot evacua forțat pe oaspeții noștri fără să par grosolan?

Ea râse.

– Răbdare, frățioare. N-am servit încă prăjitura.

– Atunci, servește-o, pentru numele lui Dumnezeu!

– După ce ai așteptat atâția ani pentru noaptea nunții, îl tachină ea, cred că încă o oră n-o să te omoare.

– Încă o oră? mormăi el și o trimise la plimbare, râzând.

Ea habar n-avea.

Din nefericire, trecură mai mult de două ore înainte ca ei să-și ia rămas-bun de la ultimul invitat și chiar mai mult până ce reușiră să îi convingă pe Draker și pe Regina să plece. În momentul plecării lor, soarele care apunea strălucea deja peste pășunile înverzite de la Green Park, vizavi de reședința Foxmoor. După ce închise ușa în spatele lor, Simon se întoarse spre Louisa, privind încruntat.

– Chiar cred că fratele tău avea de gând să petreacă noaptea aici.

Ea râse.

– A vrut doar să te tachineze.

– Bine că s-a potolit, spuse Simon, în timp ce o trase în brațele lui. Pentru că, dacă ar fi trebuit să aștept încă o clipă ca să te am doar pentru mine, scumpo, l-aș fi azvârlit personal afară.

Ducele o sărută – un sărut lung hotărât care să îi stârnească doar pofta. Nu avuseseră nici o șansă să fie singuri în ultimele patru zile, și numai gustul ei îl înnebuni.

– A venit timpul să ne retragem, soția mea, murmură el pe buzele ei.

Cu un zâmbet viclean, ea se îndepărtă de el.

– Încă nu, Excelență. Trebuie să-mi dai șansa să mă pregătesc.

– Arăți perfect pregătită pentru mine...

– Vreau să mă schimb în cămașa de noapte pe care am cumpărat-o. Ochii ei străluciră, în timp ce se retrase spre scări. O să-ți placă. Este dintr-un material diafan...

– Dacă nu este transparent, nu mă interesează.

El o urmări fără milă.

– Zece minute. Doar de atât am nevoie. Zâmbetul ei provocator șovăi. Te rog?

„Nu o grăbi", spusese Regina.

El oftă.

– Bine. O să merg să mă asigur că nimeni nu i-a dat drumul lui Raji din biroul meu.

– Mulțumesc, spuse ea, iar zâmbetul ei străluci încă o dată.

Lui îi sări inima în piept, în timp ce ea urcă scările, unduindu-și șoldurile. „Prostule îndrăgostit", interveni vocea bunicului lui pentru prima dată după zile întregi. Bătrânul avea dreptate. Tot ce trebuia să facă ea era să surâdă și să-și legene șoldurile, iar el sărea să-i dea ei orice își dorea. Ei bine, își putea permite să fie indulgent, nu-i așa? El o convinsese să se mărite cu el. Acum, ea era ducesa lui și nimic nu putea să schimbe acest lucru.

Ducesa lui. Îi plăcea cum suna.

Zâmbind, el se îndreptă spre biroul lui și găsi ușa întredeschisă. Se uită înăuntru, dar animalul lui de companie nu era acolo, bineînțeles. Scrâșnind din dinți, chemă un lacheu.

– Găsește-l pe Raji și închide-l în biroul meu, da?

În timp ce lacheul fugi să-i îndeplinească dorința, Simon își scoase din gând animalul de companie și se îndreptă spre aripa de est. Câteva clipe mai târziu, intră în dormitorul soției sale, după ce ea răspunse la ciocănitul lui cu un gutural:

– Intră.

Priveliștea care i se dezvălui îi tăie răsuflarea. Cu părul ei negru, mătăsos coborând peste umeri, Louisa stătea lângă patul masiv cu baldachin, înveșmântată în cele mai fine țesături. Ca un văl splendid peste pielea ei de porțelan, țesăturile dezvăluiau la fel de multe pe cât ascundeau, subliniind mugurii purpurii ai sfârcurilor și strălucind peste pata întunecată a feminității ei.

Când mădularul lui se trezi numaidecât, el închise ușa în urma lui. Un zâmbet tremură pe buzele ei pline.

– Îți place?

– Ai putea spune și asta, scumpo. Scoțându-și haina, el se îndreptă hotărât spre ea. Am de gând să le sfâșii cu dinți de pe tine.

Ea zâmbi larg.

– Am cumpărat trei la fel.

– Bine. În timp ce se apropia, își descheie vesta, își scoase lavaliera, apoi le lăsă să aterizeze pe podea. O să le rup și pe acelea.

– Au costat foarte mult, îl tachină ea. Și le-am trecut în contul tău.

El o prinse de mijloc și o lipi de el.

– Un motiv în plus ca să fac ce vreau cu ele.

Când ea chicoti, el prinse între dinți panglicile ca să le dezlege. Dar, înainte să continue, o masă de blană urlătoare aterizâ pe spatele lui.

El înjură când Raji îl trase de păr de parcă era posedat de un demon.

– Drăcia dracului, nu iar! mârâi el în timp ce dădea să-și apuce animalul de companie, apoi îl îndepărtă de el.

Cu Raji protestând, Simon îl ținu la un braț depărtare.

– Scuze, neastâmpăratule, dar asta este o bătălie pe care o s-o pierzi. Ea s-a măritat cu mine, nu cu tine, și trebuie să accepți asta. Râsul Louisei îi învălui pe amândoi, iar el se uită încruntat la ea. Nu este deloc amuzant.

– Bineînțeles că este, rosti ea printre hohote de râs. Îmi apără virtutea, micuțul de el.

De parcă ar fi încuviințat, Raji scoase niște sunete și se zvârcoli în prinsoarea lui Simon.

– N-are decât să o apere cât vrea... în altă parte a casei.

El se întoarse și se îndreptă spre ușă.

– Unde mergi? strigă ea după el.

– Să-l las în birou, îi răspunse el. L-aș arunca în vestiar, dar vaietele lui ne-ar înnebuni.

Când el deschise ușa, ea strigă:

– Așteaptă!

Apoi, se repezi să-l sărute pe Raji pe creștet. Micul împielițat se opri din protestele lui atât cât să ridice privirea spre ea, cu ochi plini de venerație.

– Este în regulă, scumpule, șopti ea.

Simon își dădu ochii peste cap.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu-l încuraja.

Sunetul râsului ei îl urmări pe coridor. El coborî iute scara cu animalul lui de companie chiraind. Trecu pe lângă un lacheu, care strigă:

– Excelență, trebuie să vă spun...

– Mai târziu, mârâi el. Mâine. Săptămâna viitoare.

Intrând grăbit în birou, îi dădu drumul lui Raji, apoi încremeni. Însuși regele stătea aplecat peste biroul lui, deschizând sertarele și uitându-se înăuntrul lor.

– Ce naiba...

– Foxmoor! Regele avu bunul-simț de a părea vinovat. Eu... am întârziat la nuntă, așa că m-am gândit să trec pe aici și să...

– Și să-mi scotocești prin birou? Apoi, observă plicul care era acolo. Este demisia lui Liverpool?

George păli.

– Nu... chiar.

Capitolul 17

Dragul meu văr,

Toate bune și frumoase cu pasiunea, dar este mai bine ca un bărbat să-i ofere unei femei dragoste. Am avut pasiune – nu durează. Spre binele Louisei, sper că pasiunea ducelui să vină din ceva mai profund decât nevoile trupului său.

Verișoara ta,

Charlotte

Louisa încă chicotea în dormitorul ei când zări canarul de lemn al lui Raji sub masa de scris. Aparent, el se ascunsese acolo ca să-i spioneze. Sărmanul Raji. Ea ar fi trebui să-i găsească o maimuțică, pentru că afecțiunea evidentă a lui Simon pentru neastâmpărat nu era de ajuns.

Cu un oftat, recuperă jucăria, apoi se întrebă ce să facă cu ea. Nu voia ca Raji să stea de unul singur. Era destul de rău că fusese alungat în birou peste noapte. După ce își puse un halat, ea se grăbi să iasă pe ușa dormitorului. Simon trebuia să fi coborât scările în fugă, căci nu era de văzut pe nicăieri. Dar ea fusese la reședința Foxmoor

de multe ori cu Regina, în timp ce Simon fusese plecat, așa că știa exact unde se afla biroul. Fredonă o melodie, în timp ce coborî scările. Ce gâsculiță prostuță era! În ciuda îndoielilor inițiale despre căsătoria cu Simon, nu fusese în stare să nu zâmbească în ultimele patru zile. Reacția lui la vederea ei în cămașa de noapte cu siguranță fusese de ajutor. Poate nu era chiar o greșeală. Simon îi acceptase condițiile, așa că ea nu trebuia să se teamă pentru Societatea Doamnelor din Londra. Și își avea bureții ei – purta unul chiar în acel moment. Proprietarul magazinului din Spitalfields spusese că nu dădeau întotdeauna rezultate, dar era mai bine decât nimic, nu-i așa?

Iar adevărul era că ea chiar voia să împartă patul cu Simon. Cum putea să nu, când el nici măcar nu se obosea să ascundă cât de mult o dorea? Felul în care o privise cu câteva minute în urmă... Dumnezeule, era de-ajuns să transforme o puritană într-o depravată, iar ea nu era vreo puritană. Nici măcar cu el. Grăbi pașii, nerăbdătoare să-l aibă pe soțul ei înapoi în dormitor. Dar, în timp ce se apropia de biroul lui Simon, auzi voci. Simon și un servitor? Simon nu avea cum să primească musafiri tocmai în noaptea aceea, dintre toate nopțile.

Apoi, recunoscu cealaltă voce. Regele. Tatăl ei.

– Jur, o să vorbesc cu el la momentul potrivit, spunea regele. Promit că o să respect partea mea de înțelegere.

„Înțelegere? Ce înțelegere?"

– Și de asta te furișezi în biroul meu în noaptea nunții mele? răbufni Simon. Sigur că nu. Știai că o să fiu ocupat în altă parte, așa că te-ai strecurat aici ca să furi înțelegerea noastră. Atunci, n-aș putea să o folosesc împotriva ta când te-ai gândi mâine să anunți că ai anulat târgul nostru.

Sângele vui în urechile Louisei. Ce târg? Și ce înțelegere?

– Nu l-am anulat, protestă regele. Doar că această căsătorie s-a întâmplat atât de repede, încât eu nu am avut timp să aranjez...

– Ai spus deja asta, remarcă Simon. Ascultă aici, nu vreau să discut despre asta acum. Soția mea mă așteaptă. Dar, ca să terminăm cu aiureala asta, ar trebui să precizez că nu sunt atât de prost încât să țin hârtiile alea blestemate aici. Ele se află în siguranță la avocatul meu. Așa că mica ta căutare este zadarnică.

– Nu o să le folosești, nu-i așa?

Regele părea panicat.

– Ar trebui.

– Dar trebuie să-mi acorzi mai mult timp ca să obțin demisia lui Liverpool, spuse regele alarmat. Dacă mergi la ziar...

– Nu merg la ziar, spuse Simon plictisit. Nu sunt pregătit să comit un suicid politic. Și ultimul lucru pe care îl vreau este ca soția mea să știe că tatăl ei mi-a oferit anumite stimulente ca să mă căsătoresc cu ea.

Brusc, cerul se prăbuși peste ea.

„Anumite stimulente."

Oh, desigur.

Simțind un gol în stomac, Louisa se rugă să poată ajunge înapoi în dormitor fără să vomite. Cum ar fi putut lua în considerație orice posibil scenariu care să explice interesul lui Simon față de ea, excepțându-l pe cel mai evident – tatăl ei și mașinațiunile lui? Ea ar fi putut să se lase impresionată de „cearta" dintre Simon și tatăl ei, dar era atât de evident o altă schemă de-a lor.

I se făcu rău, și făcu o pauză ca să se sprijine cu mâna de o măsuță lipită de perete. Oh, nu, ce avea să facă acum? Era prinsă într-o căsătorie cu el. Pentru totdeauna.

Ce proastă fusese! Cum fusese posibil să creadă că Simon se schimbase, că el ar ține cu adevărat la ea? Acesta era Simon cel real. Așa lucra el întotdeauna.

Se împletici înainte ca Raji să iasă din birou și să-și strângă brațele în jurul piciorului ei. Probabil îi simțise mirosul.

Ea încercă disperată să scape de el, nevrând ca Simon să știe că ea era acolo, dar el nu voia să-i dea drumul.

– Încetează, șopti ea. Du-te înapoi!

– Raji! Simon intră pe coridor după animalul lui de companie, apoi se opri brusc. Oh, Dumnezeule, nu!

Ușor Louisa se întoarse spre el, abia conștientă de lacrimile care îi înțepau ochii. Simțindu-se ca o actriță într-o farsă îngrozitoare, ea înălță canarul de jucărie a lui Raji.

– M-am gândit că poate Raji vrea...

Ea urmări cum îi căzu jucăria dintre degete și se rostogoli pe podea. În timp ce Raji se repezi după ea, Simon dădu să se apropie.

– Nu este ceea ce crezi. Părea tulburat, chiar plin de remușcări. Eu și tatăl tău...

– Nu face asta, șopti ea. Nu inventa o grămadă de prostii pe care știm amândoi că nu o să le cred acum.

– Ce este, Foxmoor? Regele ieși greoi în coridor, apoi păli când o văzu pe fiica lui. Ah... bună seara, draga mea.

Cu ochii în ochii lui Simon, ea vorbi cu răsuflarea întretăiată:

– Ți-am simțit lipsa la nuntă, Maiestate. Durerea îi ascuți vocea. N-ai vrut să te asiguri că ai obținut ce-ai plătit? Ea flutură inelul în aer, fâșia de aur părând ca o cătușă. Ei bine, ai reușit. Sunt măritată cu prietenul tău, și ai scăpat de mine în sfârșit. Ești bucuros acum?

Obrajii durdulii ai regelui se înroșiră în timp ce el păru să devină conștient de ceea ce auzise ea.

– Louisa, am făcut doar ce am crezut că era cel mai bine pentru tine...

– Cel mai bine pentru mine! Lacrimi fierbinți i se prelinseră pe obraji. Mi-ai cumpărat un soț despre care știai că m-a disprețuit... dintotdeauna.

Lacrimile curgeau nestăpânite acum, și ea și le șterse, disperată să-și păstreze demnitatea.

– Nu te-am disprețuit niciodată, spuse Simon mânios.

– Hai, scumpo, vezi? Nu este așa. Tatăl ei veni spre ea. Știam că Foxmoor voia să se însoare cu tine. El avea nevoie de puțină încurajare...

– Taci puțin, vrei? îi spuse Simon printre dinți tatălui ei. Ai făcut destul rău pentru o singură noapte.

– Dar vreau să explic, la naiba, răspunse Maiestatea Sa.

– Nu în seara asta, spuse Simon tăios.

– Oh, nu, spuse Louisa aprig, cuvântul „încurajare" răsunând în mintea ei. Vreau să aud explicația Maiestății Sale. Vreau să aud ce lucru îngrozitor am făcut și care să-l determine să mă mărite chiar cu bărbatul care m-a trădat odinioară.

Tatăl ei miji ochii.

– Fii atentă aici, nerecunoscătoare mică! Te-am avertizat să nu te amesteci cu acei quakeri. Te-am implorat să te gândești la ce faci. Dar ai fost atât de încăpățânată, mai rău chiar decât fratele tău. Și apoi, parlamentarii au început să vină la mine, plângându-se de politica ta...

– Și ți-ai închipuit că Simon, dintre toți oamenii, o să știe să se ocupe de mine?

Durerea amenință să distrugă orice rămășite ale mândriei.

– La naiba, fetițo, spuse regele tăios, vorbeai despre susținerea unor candidații pentru cabinete. Și, pe deasupra, radicali.

Ea clipi, luată brusc prin surprindere.

– Știai despre Godwin?

– Godwin! interveni Simon. Charles Godwin? Proprietarul de la *London Monitor*? El este candidatul tău?

Ea îi adresă lui Simon aceeași privire rece.

– Și ce dacă este el?

– Vezi? Regele îi aruncă lui Simon o privire triumfătoare. Ți-am spus că este o cauză pierdută. Nesăbuită și necugetată, așa este ea. Se lasă manipulată de radicali...

– Destul! Simon mârâi, în timp ce Louisa rămase amuțită de groază la auzul cuvintelor tatălui ei. Pleacă, naiba să te ia!

Regele se îndreptă cu regală indignare.

– Nu poți să-mi vorbești așa, Foxmoor, chiar dacă te-ai însurat cu fiica mea.

Simon făcu un pas spre el.

– Dacă nu pleci imediat...

– Bine, o să plec. Regele pufni. Dar amintește-ți că ai promis...

– Ieși! zbieră Simon, cu atât de furios, încât o sperie și pe Louisa. Înainte să te dau eu afară.

– Bine, bine. Tatăl ei trecu în grabă pe lângă ea. O să-ți fac o vizită peste o zi sau două.

– Minunat, murmură Simon în timp ce regele se depărta. Acum, că mi-ai distrus noaptea nunții, întoarce-te și vezi dacă poți să-mi strici și căsnicia.

Ea coborî în grabă scările, având nevoie să fie singură, ca să-și aline durerea. Dar ar fi trebuit să știe că Simon n-ar fi îngăduit așa ceva.

El se grăbi să o ajungă din urmă.

– Deci asta este? spuse el apăsat, în timp ce se ținea la un pas în urma ei. Nu o să mă lași nici să-ți explic? O să te duci sus și să te încui în camera ta, ca să faci o listă cu nenumăratele mele ofense împotriva ta.

– Cam așa ceva.

O apucă de mână și o întoarse spre el.

– Pe naiba!

– A fost măcar ceva adevărat? Îngrijorarea aparentă de pe chipul lui o răni cu atât mai mult. Presupusul interes față de grupul meu, afirmațiile tale cum că simți afecțiune pentru mine... prostia aia despre cum am fost un microb în sângele tău...

– Fiecare cuvânt a fost adevărat, spuse el răgușit. Am încercat din răsputeri să nu te mint.

– Cu excepția promisiunii că o să mă lași să-mi continui activitățile după ce ne căsătorim.

– Și asta. Am jurat pe onoarea mea, și o să mă țin de cuvânt.

– Până când rămân însărcinată. Ea avu o revelație care o îngrozi. Din cauza asta ai fost de acord cu condițiile mele, nu-i așa? Pentru că te-ai gândit că o să rămân însărcinată la scurt timp și apoi o să mă opresc oricum.

Valul de vină care îi traversă chipul fu răspunsul pe care îl aștepta.

– Oh, ar fi trebuit să știu..., șopti ea.

– Nu totul a fost atât de calculat, o întrerupse el. Nu vorbi de parcă tot ce este între noi a fost doar...

– Parte a înțelegerii tale cu tatăl meu. Ei bine, a fost, nu-i așa? Evident, i-ai promis că o să te însori cu mine și o să pui capăt muncii mele dacă el te face prim-ministru. Atunci își dădu seama. Pentru asta ai luptat... o scrisoare de demisie pe care nu ți-a adus-o de la Lord Liverpool.

– Bine, bine, da. Tatăl tău a fost de acord să mă facă prim-ministru dacă mă însor cu tine, dar...

– Așadar, tot ce ai spus a fost o minciună... fiecare cuvânt sau sărut dulce.

– La naiba, nu! O prinse de brațe și o trase mai aproape. Nu poți să crezi asta. Știi că te doresc. Din clipa în care te-am văzut din nou în acea noapte la sora mea, am știut că trebuia să te am. Așa că, atunci când tatăl tău a venit la mine, preocupat de activitățile tale, dispus să-mi ofere câteva avantaje ca să mă însor cu tine, recunosc, nu mi s-a părut nimic greșit cu...

– A câștiga tot ce-ți doreai – pe mine în patul tău și poziția de prim-ministru.

– A fost mai mult decât atât, la naiba, spuse el cu ochi scăpărători. De îndată ce tatăl tău mi-a spus ce făceai, am fost la fel de îngrijorat ca el. Și pe bună dreptate, având în vedere ce s-a întâmplat la docuri.

– Nu pretinde că ai făcut asta pentru că-ți pasă de mine, șopti ea. Te-ai folosit de incidentul de la docuri ca să mă compromiți, să mă obligi să mă mărit cu tine.

– Nu asta aveam de gând să fac, și tu știi asta. Am chemat un doctor, pentru numele lui Dumnezeu.

„Nu o să risc să te văd murind."

Goni din minte amintirea. Simon se pricepea de minune să pretindă că-i pasă.

– Ai întors totul în avantajul tău, așa cum faci de fiecare dată. Ai vrut să-i dai tatălui meu ceea ce cerea... să mă scoți din politică.

Fu cuprinsă de disperare. Ceea ce făceam era atât de groaznic încât să complotezi pe la spatele meu...

– Bărbații vorbeau despre compromiterea reputației tale, ca să te împiedice să te mai amesteci, Louisa, spuse el tăios, așa că sigur cineva considera că erai nesăbuită.

– Și tu? Ea se uită lung la el. Ai văzut închisoarea, femeile, copiii. Activitățile mele ți s-au părut nesăbuite?

– Când vorbești despre susținerea candidaților radicali, da. Când ea dădu să răspundă, el adăugă repede: Nu o să discutăm despre politică acum, când ești prea supărată ca să gândești rațional.

Bunăvoința lui o înfurie.

– Sunt perfect rațională, domnule. Destul încât să știu când am fost învinsă de un maestru. Se ridică demnă. Ți-ai propus să obții prea multe. Și ai fi reușit dacă nu aș fi... Un suspin i se ridică în gât, iar ea îl suprimă fără milă. Din nefericire, în cazul ăsta, se întâmplă chiar să am o opinie despre problema asta. Își eliberă brațul și se dădu înapoi. Nu pot să fac nimic să mă smulg din mâna ta. Chiar dacă ar fi fost posibil, un divorț nu intră în discuție. Un scandal ar distruge eforturile mele de reformă la fel de sigur cum o să facă și căsătoria cu tine. Își trase halatul mai aproape de trup. Dar blestemată să fiu dacă o să îți dau satisfacție.

Se întoarse și o porni spre scări.

– Ce naiba înseamnă asta? întrebă el în timp ce se grăbea să țină pasul cu ea.

– O să fiu soția ta în public, pentru că nu am de ales. Dar să nu îți treacă prin cap că o să împart patul cu tine vreodată.

El scoase o înjurătură.

– Spui asta doar să te răzbuni pe mine. Când te calmezi, o să-ți dai seama...

– Că am făcut o greșeală. Nu o să mai fac alta. Nu mă poți opri din activitățile mele dacă nu sunt însărcinată – așa că o să mă asigur că nu voi fi.

– Poftim? El păși în fața ei pe scări, să-i blocheze trecerea. Nu poți să faci asta, naiba să te ia! Sunt soțul tău!

– Da, pentru că am fost destul de proastă încât să cred că te-ai schimbat. Dar ești același Simon, și eu n-am fost de acord să mă mărit cu acel Simon.

Furia și lumina lumânării îi imprimară pe chip o expresie stranie.

– Din nefericire, un singur Simon a semnat certificatul de căsătorie și a făcut jurămintele, așa că ești căsătorită cu acel Simon fie

că îți place, fie că nu. O urmă cu pași hotărâți. Iar dacă refuzi să onorezi căsătoria în orice fel, atunci legătura ta cu Societatea Doamnelor din Londra o să se termine exact acum.

Fu străbătută de un fior rece.

– Dar ai promis...

– Tu a jurat în biserică să fii soția mea, să mă onorezi, să mă slujești și să mi te supui. Dacă-ți încalci promisiunea, sunt sigur că diavolul se poate întoarce în mine.

Cum îndrăznea? Avea dreptul să fie supărată după ce făcuse el. Totuși, să o pedepsească pentru ceva ce făcuse el?

Nu avea să-l lase să creadă că putea să o îmbrobodească.

– Nu poți să mă oprești să fac ce vreau.

– Nu crezi, nu-i așa? El trecu inevitabil mai departe, obligând-o să coboare scările. Dacă nu erau ambițiile mele, noi doi eram deja în luna de miere. Totuși, oricât de mult mi-aș dori să stau în Londra chiar acum, dacă aud că ai încercat să participi la reuniunile Societății Doamnelor din Londra, în închisoare sau la cineva acasă, jur că o să te duc în brațe în Italia sau în Spania sau în orice alt loc pe continent. Și o să stăm acolo un an, dacă doar așa poți să-ți revii în fire.

Ea își împinse bărbia înainte.

– N-ai face asta... Plecarea din Anglia ar strica planurile tale de a deveni prim-ministru.

– Nu ar strica mai mult decât faptul că am o soție care susține radicalii. Așadar, cum rămâne, Louisa? O căsătorie adevărată, așa cum ne-am înțeles?

Ea îl privi cu furie.

– Du-te dracului!

El primi comentariul de parcă l-ar fi plesnit. Apoi, mijii ochii.

– Fără tine, nu.

Și, înainte ca ea să îl poată împiedica, el o trase în brațele lui și o sărută apăsat. Cu temperamentul ei incandescent, ea deja ridicase mâinile să-l îndepărteze, dar el o trase înapoi, țintuind-o cu privirea.

– Aș putea să te fac să împarți patul cu mine dacă vreau. Este dreptul meu.

– Dă-mi drumul, răspunse ea. Dar, după aceea, ai face mai bine să dormi cu un pumnal lângă tine, pentru că jur că o să te omor pentru asta.

Eliberându-se din prinsoarea lui, ea trecu pe lângă el și urcă scările. Din fericire, el nu veni după ea, pentru că îi era oarecum teamă că ea l-ar fi împins în jos pe scări.

Cum îndrăznea să o amenințe?! El greșise. El era cel care îi promisese tatălui ei, în secret, că avea să-i limiteze activitățile.

El mai spusese și că avea să se țină de promisiunea de a-i permite să continue cu Societatea Doamnelor din Londra, până când își obținea susținerea de care avea nevoie.

Oh, era doar scuza lui. În cele din urmă, ar fi inventat alte motive ca să o limiteze. Nu servea scopurilor lui să o lase să facă parte din Societatea Doamnelor din Londra, și Simon făcea întotdeauna ce servea scopurilor lui.

Cum ochii o usturau din nou din cauza lacrimilor, intră în dormitor și trânti ușa. Nu avea de gând să mai irosească lacrimi pe acel mizerabil. Nu!

Ștergându-și lacrimile, ea începu să măsoare podeaua cu pași hotărâți. Nici nu avea să îl lase să facă așa cum voia el. Nu degeaba își petrecuse ultimii câțiva ani învățând femeile cum să-și îmbrobodească soții. Să-i impună activitățile ei? Fără satisfacție pentru nimeni, ah? Ei bine, avea să se ocupe ea de asta. În clipa în care avea să termine cu ducele de Foxmoor, el avea să blesteme ziua în care complotase să se însoare cu ea.

Capitolul 18

Dragă Charlotte,

Cu siguranță, Foxmoor nu s-ar fi însurat fără să simtă ceva mai profund pentru ea; nu când există nenumărate femei eligibile la îndemână. Totuși, trebuie să recunoști că pasiunea își are locul ei. Nu-i de ajuns pentru tot, poate, dar cu siguranță este o chestiune grozavă.

Vărul tău,

Michael

La două seri după zădărnicita noapte a nunții, Simon intră în sufragerie, apoi înjură când văzu scaunul gol de la capătul mesei. Încă îmbufnată, nu-i așa?

– Unde este soția mea? îl întrebă el pe lacheu.

– A cerut să i se ducă o tavă în camera ei. Am dus-o deja.

Așadar, el nu putea nici măcar să ducă personal tava, în încercarea de a o vedea.

Dumnezeule mare, gândea iar ca un idiot zăpăcit. La asta îl redusese propria soție, naiba să o ia!

Și naiba să-l ia și pe rege cu toată familia lui afurisită. Probabil era nebun de se amestecase iar cu ei. Louisa era instabilă, tatăl ei era un prost și fratele ei era cel mult o pacoste. Trebuia să se spele pe mâini de tot.

Dar nu putea. Era însurat cu ea acum, să-l ajute Dumnezeu.

Cu un geamăt, se așeză pe locul lui obișnuit de la masă. Ultima lui strategie nu funcționase. După ce îi trecuseră toanele, se gândise că avea să-i dea soției lui timp să se liniștească, iar apoi poate reușeau să poarte o conversație rezonabilă.

Femeie afurisită și încăpățânată! Cuvântul „rezonabil" nu era în vocabularul ei.

Bineînțeles, ultimatumul lui nu fusese de ajutor. Dar să fie al naibii dacă anula ordinul. Ea nu avea să-l învârtă pe degete. Era capul familiei, pentru numele lui Dumnezeu, iar ea avea să învețe să accepte asta chiar dacă îi lua o veșnicie.

Scoase un oftat. Bine. De parcă el avea să poată rezista o veșnicie în acel purgatoriu. Nu putea să mănânce, nu putea să doarmă. În timpul zilei, era doar pe jumătate atent la ce se spunea în Camera Lorzilor, și noaptea, când căuta prin scrisorile bunicului, trebuia să le citească pe majoritatea de două ori.

Și, oricum, ce naiba făcea Louisa toată ziua? Nu se ducea să se plimbe... El angajase un lacheu care să o însoțească dacă ar fi vrut. De fiecare dată când era acasă, auzea prin camera alăturată și vedea tăvile lăsate la ușă. Aparent, ea mânca în sala de mese când el participa la sesiunile parlamentare. Lacheul puse în fața lui un bol cu ceva alb, iar el se încordă la această dovadă mai tangibilă a prezenței ei.

– Ce-i asta? mârâi el.

– Supă de pește afumat, domnule.

Făcută cu lapte, fără îndoială. Supele pe bază de lapte și sosurile îi întorceau stomacul pe dos, dintotdeauna. Bucătăreasa lui nu știa asta, pentru că fusese angajată după întoarcerea lui Simon, odată cu ceilalți slujitori. Astfel că toți acceptau orice le spunea Louisa despre ce-i plăcea sau îi displăcea lui. Și de unde aflase ea toate aceste lucruri?

Ducele avea o idee.

– Sora mea a venit în vizită azi, nu?

– Da, Excelență. Cum de știți?

– Am ghicit.

Se îndoia că Louisa îi spusese surorii lui despre cearta lor, altfel Draker ar fi bătut la ușa lui ca să-l strângă de gât pentru că îi rănise sentimentele. Afurisita lui soție ceruse, fără îndoială, informații despre preferințele lui, susținând că voia să fie o soție bună. Ar fi trebuit să-și închipuie ce punea la cale când coniacul lui începuse să aibă un gust atenuat, iar focul din camera lui era adesea lăsat să se stingă. Dar noaptea trecută, când slujitorul îi spusese că fusese ideea soției lui să i se arunce trabucurile pentru ca ea să cumpere unele mai bune, Simon își dădu, în sfârșit, seama de ceea ce se petrecea.

Ea își folosea tacticile de „război domestic" împotriva lui. Și ele chiar funcționau. Nu se simțise niciodată mai incomod în propria casă. Afurisită femeie clevetitoare! „Femeile sunt precum caii", răsună în mintea lui vocea bunicului. „Lasă-le să gândească și o să te calce în picioare. Trebuie să fie ținute de căpăstru dacă vrei să-ți ofere o călătorie ca la carte."

– Da și ce bine te-ai priceput la asta bătrâne, spuse tăios Simon. Din cauza asta bunica strângea din dinții de fiecare dată când intrai în încăpere.

– Excelență? spuse lacheul.

– A... nimic. Mă gândeam la un discurs. Doamne, acum vorbea singur. Iată ce-i făcuse Louisa. Simon dădu supa deoparte. Ia asta de aici!

Lacheul se supuse fără comentarii, dar, când aduse următorul fel – o friptură de vită stricată de o cantitate zdravănă de sos cu smântână –, Simon își pierdu cumpătul.

Destul cu prostia asta! Nu avea să o lase să scape de astă dată. Avusese destul timp să-i treacă supărarea provocată de complotul lui cu tatăl ei. Totul avea să se termine chiar în clipa aceea. Ridicându-se, plecă din sala de mese și urcă scările. Era la jumătatea drumului, când o văzu pe camerista Louisei strecurându-se din camera ei cu hainele de care se schimbase. Bine. Louisa tocmai se schimbase ca să se culce, așa că el urma să o surprindă singură, cu ușa descuiată. Mai era un lucru căruia trebuia să îi pună punct: să o facă să înceteze a-i încuia ușa în nas.

El deschise ușa, cu câteva mustrări de soț pe buze, dar toate i se șterseră din minte când o zări.

Ea stătea lângă vatră, dar nu îl văzu, căci capul îi era plecat, și își peria părul cu mișcări lungi și line. Lui i se tăie răsuflarea la vederea ei, cu șuvițele ca noaptea care pluteau spre podea și lumina flăcărilor care străluceau prin cămașa ei de noapte străvezie și care îi sublinia fiecare formă seducătoare. Parcă în transă, el intră în cameră și se îndreptă spre ea, dorindu-și doar să o cuprindă în brațe și să o sărute până nu mai rămânea nici urmă de încăpățânare înăuntrul ei.

Apoi, un sunet îl opri brusc. Plângea. Plângea în timp ce se pieptăna, suspinele cutremurându-i silueta subțiratică. El se simți deodată ca și cum îi împlântase cineva lama unui pumnal în inimă. Încremeni, supărat pe el pentru că permitea ca lacrimile ei să-l afecteze și pentru că își dorea cu disperare să o aline. Exact ce își dorea ea, nu-i așa? Să-l îngenuncheze. Să îl sensibilizeze până când o lăsa să facă tot ce voia... să susțină radicalii, să îi distrugă șansa de a deveni prim-ministru. La naiba, nu avea să-i permită așa ceva.

Rămase pe loc încă o clipă, nesigur. Dar, în cele din urmă, mândria ieși triumfătoare, și el se întoarse în birou, disperat să-și scoată din minte suspinele ei amărâte. Dar, ajungând în birou, nu făcu decât să-și aducă aminte cum arătase când își dăduse seama că el conspirase cu tatăl ei. O rănise groaznic. Nu doar o dată, ci de două ori. Chiar putea să o condamne pentru că voia să se răzbune pe el?

După o oră de asemenea gânduri tulburătoare, se duse să se culce, doar ca să fie chinuit în continuare. Dar somnul era mai rău, pentru că o vedea în vise, purtându-și cămășuța străvezie din noaptea nunții lor, cu un zâmbet plin de speranță tremurând pe buzele ei. Când se trezi în zorii zilei, tare ca piatra și neliniștit, ea încă dormea. Și, la fel ca în ultimele două dimineți, chiar dacă pierdea vremea, el sfârșea prin a fi nevoit să plece la palatul Westminster fără să audă vreun zgomot din camera alăturată.

„Încă vreo câteva zile", își spuse el. „Dă-i timp."

Dar la câte zile de acest fel mai putea să facă față, orele scurgându-se una după alta, o tortură lungă și monotonă?

Nici să fie la Westminster nu-i era de ajutor. Fără vreo chestiune importantă pe agendă, lorzii erau foarte puțin interesați de treburile parlamentare, și discursurile erau plictisitoare. Pe la jumătatea dimineții, se gândea să plece acasă, când o voce sâsâi spre el de undeva din apropiere:

– Ce naiba faci aici?

Se întoarse și-l văzu pe Lord Trusbut uitându-se alarmat la el.

– De ce n-aș fi aici?

– Ai spus că te duci cu doamnele la Newgate. Am contat pe asta când am trimis-o pe soția mea cu a ta.

Simon se uită lung la el. Cu siguranță, Trusbut se înșela. Louisa nu l-ar fi sfidat atât de fățiș. Nici după ce o amenințase.

– Ele... au... au plecat în dimineața asta?

– Da, exact cum și-au planificat, șopti Trusbut. Soția ta ne-a spus în ziua de dinaintea nunții că vizita de azi la Newgate nu o să fie afectată de căsătoria voastră, așa că am dus-o pe Lillian la tine acasă acum o oră.

Doi bărbați din apropiere se încruntară spre ei, așa că Simon îl îndemnă pe Trusbut să meargă împreună cu el în hol. Ajunși acolo, el răbufni:

– Ești sigur că au plecat la închisoare?

Simon îi poruncise vizitiului ca ea să nu plece nicăieri fără permisiunea lui. Trusbut îl privi de parcă își pierduse mințile.

– Bineînțeles. Soția mea m-a întrebat dacă voiam să vin cu ele, dar i-am spus că merg la club. Când am zis că vreau să te văd pe tine, ea mi-a spus că tu urma să îi te alături la Newgate, mergând direct de aici. De asta a cerut să le duc pe ea și pe Lillian acasă la Lady Draker – ca tu să nu lași două trăsuri lângă închisoare. Am fost bucuros să mă supun – era în drumul meu spre club. Și, în loc de asta, te găsesc aici.

– Da, spuse Simon ursuz. Aici, la parlament. În timp ce soția lui plecase valvârtej să facă exact cum o tăia capul. Războiul domestic era una, dar sfidarea pe față era inacceptabilă. Nu era atât de nesăbuit încât să recunoască de față cu Trusbut că nu putea să-și controleze soția. Îmi pare rău, bătrâne, spuse el încordat, am uitat complet de Newgate. Și, cum am plecat înainte ca ducesa să se trezească, n-a avut ocazia să-mi reamintească. El se îndreptă spre ușă. Plec acum într-acolo.

„Și îmi iau soția în primire, la naiba."

– Vin cu tine, spuse Trusbut. Văd că oricum Peel nu este aici.

Câteva momente mai târziu, se aflau în trăsura lui Simon și se îndreptau tăcuți spre Newgate. Slavă cerului că Trusbut nu era genul vorbăreț, pentru că Simon se îndoia că putea acum să poarte o conversație civilizată. Când ajunseră la închisoare, un gardian îi conduse prin mai multe coridoare umede, mohorâte. Înaintară foarte încet, pentru a-i permite lui Lord Trusbut să țină pasul, așa că,

în momentul în care ajunseră la pavilionul femeilor, furia lui Simon atinsese cote maxime.

Dar se domoli la priveliștea care îi întâmpină când gardianul îi conduse înăuntru. Mai mult de două sute de femei stăteau pe podeaua de piatră în grupuri mici și ordonate și pictau sârguincioase sculpturi din lemn. Doamna Fry, doamna Harris și Regina se mișcau printre ele, să le ajute. Cu toate că femeile purtau haine modeste, acestea erau curate și îngrijite, în cea mai mare parte adecvate.

Un hohot de râs din colț le făcu pe femeile care munceau să ridice privirea, apoi zâmbiră cu îngăduință spre colțul în care mai mulți copii aplaudând la un spectacol pe care el și Trusbut nu îl puteau vedea. Spectacol care era, bineînțeles, oferit de soția lui Simon, împreună cu doamna Trusbut. Simon îi făcu un semn lui Trusbut, și înaintară încet în jurul mulțimii. În timp ce se apropiau de soțiile lor, Simon putu să audă trilul unei păsări care acoperea discuția femeilor. Apoi, zări canarul doamnei Trusbut cocoțat pe un scaun și, lângă el, pe Raji dansând cu veselia lui obișnuită. Lui Simon i se tăie răsuflarea. Ar fi trebuit să fie supărat că Louisa adusese animalul lui de companie acolo fără ca el să știe, dar cum putea fi supărat când copiii priveau fermecați, chipurile lor mici fiind animate de încântare? Lady Trusbut fu prima care îl observă. Când îl văzu pe soțul ei, zâmbi atât de larg, încât anii se șterseră de pe fața ei îmbătrânită. Simon nu trebui să se uite la Trusbut ca să știe că și el zâmbea – un zâmbet normal pentru un soț grijuliu.

El făcu o grimasă.

Louisa nu-i văzuse încă, dar și ea zâmbea, în timp ce privea cum se bucurau copiii de poznele lui Raji și de canarul lui Lady Trusbut. Într-adevăr, pe chipul ei era întipărită o expresie de plăcere pură, care îl făcu să simtă un nod în gât.

Și, dintr-odată, sfidarea ei nu mai conta atât de mult. Singurul lucru care conta era să descopere cum să păstreze acea expresie pe chipul ei.

Așadar, când ea aruncă o privire spre ei și zâmbetul i se stinse, se blestemă pentru complotul cu tatăl ei. Dacă ar fi curtat-o pur și simplu ca un gentleman adevărat înainte de a se însura cu ea, ar mai fi fost acum înstrăinați? Era prea târziu să îndrepte lucrurile?

Spera că nu. Pentru că, în clipa aceea, ar fi mers pe cioburi de sticlă dacă astfel ar fi făcut-o să zâmbească din nou.

Capitolul 19

Dragul meu văr,

După ce l-am văzut pe Foxmoor cum o privea pe Louisa azi la închisoare, am speranța că mariajul lor s-ar putea dovedi într-o bună zi o dragoste potrivită – dacă se pot abține de la discuțiile politice. Louisa îmi spune că soțul ei nu este deloc mulțumit de faptul că Charles Godwin este alegerea noastră drept candidat.

Verișoara ta încăpățânată,

Charlotte

Louisa își întoarse privirea, panicată. Dumnezeule mare, Simon era acolo. Cum de aflase? Lord Trusbut, desigur. Ar fi trebuit să știe că avea să fie prinsă. Ce crezuse? Soțul ei nu avea să o ierte niciodată pentru asta. Avea să o ducă pe sus până în Italia, și acela avea să fie sfârșitul speranțelor ei pentru Societatea Doamnelor din Londra.

Dar ce altceva să fi făcut atunci când Lady Trusbut apăruse cu canarul, nerăbdătoare să meargă la Newgate? Să-i fi spus că Simon îi interzisese? Nu putea distruge interesul crescând al acelei femei pentru Societatea Doamnelor din Londra înainte chiar de a-i da șansa să se dezvolte.

Louisa oftă. Ce avea să facă el acum? Să o scoată afară? Să-i facă morală în fața prietenelor ei? Să-i ordone lui Raji să danseze pe capul ei?

– Raji, spuse Simon, apoi adăugă o comandă în hindi.

Maimuța făcu o plecăciune drăguță în fața copiilor, apoi începu să mărșăluiască precum un soldat, salutând cu laba. Când copiii izbucniră în hohote de râs, ea își întoarse privirea spre Simon. El o urmărea, dar nu părea supărat. Părea ca un copilaș care se uita la o vitrină cu jucării, la ceva ce nu putea avea. Fu una dintre cele mai tulburătoare priviri, care o bântui, distrugându-i furia – care oricum se destrămase în câteva zile, de fiecare dată când îl auzise umblând prin dormitorul lui sau îl văzuse cercetând hârtiile în biroul lui, cu lavaliera strâmbă și chipul obosit.

Nici că vreuna dintre acelea se compara cu ce-i făcuse el, desigur. Și totuși...

Trebuia să admită că trădarea de acum a lui Simon era foarte diferită de cea din urmă cu șapte ani. El chiar o luase de soție. Având în vedere că deja o compromisese și îi distrusese reputația, nu fusese nevoit să meargă așa departe doar pentru a o îndepărta de politică. Iar el spusese că se însurase cu ea pentru că o dorea. Trebuia să fie adevărat, altfel nu și-ar fi ieșit din minți când ea refuzase să-l primească în patul ei. El s-ar fi dus valvârtej să-și găsească o amantă. Ea înghiți în sec. De unde știa că nu căutase?

Oh, n-ar fi trebuit să spună asta. În ciuda a ceea ce făcuse, gândul că Simon împărțea patul cu o altă femeie o tulbura profund.

Și era doar începutul a ceea ce ar fi putut să facă el dacă ar fi vrut. Un alt soț ar fi încuiat-o sau ar fi bătut-o – asemenea lucruri se întâmplau, chiar și în casele cele mai distinse. Chiar ar fi putut să-și ceară drepturile conjugale prin forță. Avertizarea ei prăpădită că avea să-l omoare nu l-ar fi îngrijorat pe un adevărat tiran. Simon nu era un tiran. Undeva în sufletul lui viclean și intrigant, era un bărbat rezonabil – ea era sigură de asta.

Un bărbat de care putea să aibă grijă. Problema era: cum să ajungă la acel bărbat? Să renunțe pur și simplu? Să-l ierte pentru comportamentul lui impardonabil?

Trebuia să facă ceva. El era soțul ei, fie că-i plăcea, fie că nu. Își dorea cu adevărat un mariaj distant, cum avuseseră părinții ei?

Ea mai aruncă o privire spre el, iar inima îi bătu puternic văzând dorința de pe chipul lui, în timp ce se uita lung la ea. Când privirile lor se întâlniră, Simon spuse răgușit:

– Raji, încetează.

După ce maimuța se opri, el adăugă ceva în hindi, și Raji se întoarse la ea. Ea coborî privirea și văzu micuța creatură întinzând lăbuța spre ea. Neștiind ce să facă, ea o luă, apoi i se tăie răsuflarea când Raji îi sărută mâna. În timp ce copiii țipau de încântare, ea își întoarse privirea spre Simon. Ochii lui erau plini de o dorință clocotitoare, iar inima ei începu să bată nebunește.

– Excelență! răsună o voce din spatele lui Simon, și Lord Trusbut și Simon se întoarseră în direcția ei.

Un gardian cu un ochi bandajat se apropie de ei, iar Simon zâmbi larg.

– Căpitane Quinn!

Căpitanul Quinn strânse cu puterea mâna întinsă spre el.

– Am auzit că sunteți aici, domnule. M-am gândit să vin să vă mulțumesc. Domnul Brown mi-a spus că ați fost cel care m-a recomandat pentru acest post, în ciuda ochiului meu bolnav.

Simon zâmbi.

– De ce să nu? Ochiul tău bun este, poate, de două ori mai ager decât al unui bărbat cu doi ochi.

– Presupun că este mai ager decât al acelui om pe care l-am înlocuit, spuse căpitanul Quinn morocănos. Se pare că ticălosul făcuse un obicei din a-și feri privirea, în timp ce prizonierii agresau femeile. Lua bani de la bărbații condamnați pentru asta, desigur. Probabil din acest motiv a fost dat afară.

– Te asigur că n-a fost singurul motiv pentru care domnul Treacle a fost concediat, spuse Simon scurt.

Louisei i se tăie răsuflarea. Brutus Tiranul fusese dat afară? Probabil fusese inițiativa lui Simon... Altfel, cum ar fi aflat de înlocuire?

Căpitanul Quinn avea, cu siguranță, conștiință. Așadar, în timp ce ea se pregătise pentru nunta lor, Simon îmbunătățise situația din acea închisoare.

Ea simți cum îi crește inima în piept. Probabil o făcuse pentru ea. Dumnezeu știa că nu avea vreun alt motiv.

– De unde îl cunoști pe duce, căpitane Quinn? întrebă Lord Trusbut.

– Eu și Excelența Sa am fost împreună în bătălia de la Kirkee, domnule. N-am văzut un bărbat care să lupte cu așa îndârjire, fără pic de pregătire militară. Excelența Sa poate să mânuiască o sabie cu o precizie letală. Dar nu sabia lui a câștigat în ziua aceea, ci discursul lui înălțător.

Simon părea mai stânjenit decât îl văzuse ea vreodată.

– Prostii, spuse el. Voi, băieții, ați fost cei care au schimbat totul luptându-vă din greu.

– Indienii ar fi fugit dacă nu i-ați fi ținut – și apoi v-ați alăturat lor în luptă. Singurul guvernator general care a luptat lângă ei a fost Wellington, iar el era soldat de profesie. Căpitanul Quinn îi cuprinse pe toți cu privirea. Ducele a fost un erou, parând nebunește loviturile...

– Scuză-mă, nu mi-ai cunoscut încă prietenii, nu-i așa, domnule? îl întrerupse Simon, cu voce hotărâtă, încordată.

În timp ce el îi prezentă pe soții Trusbut, Louisa îl privi gânditoare. De ce discuția despre India îi făcea să se simtă incomod? Documentele lăudau faptele lui de la Kirkee. Era doar prea modest să o recunoască?

Simon se întoarse spre Louisa.

– Iar aceasta, căpitane Quinn, este soția mea.

– Excelență, murmură căpitanul Quinn, în timp ce își făcu plecăciunea.

Ea fu nevoită să reziste tentației de a râde. Fusese atât de mult timp domnișoara North, încât avea să-i ia ceva timp până se obișnuia că era ducesa de Foxmoor.

– Sunt fericită să cunosc prieteni de-ai soțului meu, domnule, spuse ea, în timp ce îi întinse mâna.

Chipul căpitanului Quinn se lumină în fața acelei manifestări de simpatie.

– Plăcerea este de partea mea, milady. Prinzându-i mâna, el o scutură mai puternic decât făcuse cu Simon. Am spus întotdeauna că Excelența Sa trebuia să aibă o femeie extraordinară care îl aștepta în Anglia, având în vedere cum s-a păstrat în India.

În timp ce obrajii ei se colorară, Simon spuse cu voce răgușită:

– Într-adevăr, căpitane. Ce om ar putea privi altă femeie cu o doamnă ca soția mea în minte?

Cu o zi în urmă, complimentul nu ar fi însemnat nimic. Dar azi...

Azi, ea speră cu disperare că el vorbea serios.

Când căpitanul Quinn se întoarse la îndatoririle lui, Louisa aproape se aștepta ca soțul ei să se scuze pentru că o îndepărtase. Louisa îi spuse că putea să-i distreze pe copiii mai mici, din moment ce Lady Trusbut era nerăbdătoare să-i arate soțului ei pavilionul și ce încercau doamnele să realizeze. Louisa le chemă pe cele mai în vârstă pentru o lecție de lectură, în timp ce Simon le ciopli celor mici maimuțe și păsări, cu Raji așezat pe umărul lui. Din când în când, ea se uita ca să-l vadă cum asculta cu interes sporovăiala vreunui puști de trei ani.

Era o apariție atât de ciudată acolo în închisoare, îmbrăcat în haina fină, verde-închis, și pantaloni de culoarea pielii, cu lavaliera legată impecabil și colțurile gulerului scrobit lăsându-se din cauza umezelii. Soțul ei, ducele, să ajute la Newgate. Era greu de înțeles.

Plecară două ore mai târziu. Regina fu de acord să-i lase pe soții Trusbut la Westminster, ca să-și recupereze trăsura. Astfel, Louisa și Simon fură nevoiți să urce singuri în trăsura lui, din moment ce Raji se instală lângă vizitiu.

O tăcere stânjenitoare se lăsă de îndată ce plecară. Era șansa lui să îi țină o predică, dar stătea acolo, în fața ei, privind în noapte, adâncit în gânduri. Ar fi trebuit să îl întrebe ce avea de gând să-i facă?

Nu dacă nu voia să-i aducă aminte că ea făcuse ceea ce el îi interzisese. Așa că, în schimb, încercă să discute banalități:

– Căpitanul Quinn pare de treabă. O îmbunătățire categorică față de domnul Treacle.

– Da.

Ea își împreună mâinile în poală.

– Presupun că tu ai fost cel care a făcut ca Brutus să fie concediat.

– L-am încurajat pe domnul Brown în sensul ăsta.

– Mulțumesc, spuse ea.

El o privi solemn, intens.

– Cu plăcere.

– Căpitanul Quinn o să fie o îmbunătățire semnificativă.

El schiță un zâmbet.

– Ai spus asta deja.

Ea își linse buzele nervos.

– Pare să te admire mult. O să-mi spui ce s-a întâmplat la Kirkee... Pare o poveste palpitantă.

Chipul lui se întunecă, și el își întoarse capul pentru a privi afară pe fereastră, o încruntare brăzdându-i fruntea. Ea spusese ceva nepotrivit. Nu voia să-l supere. Nu voia să mai fie în conflict cu el. Acel Simon care îi distrase pe copii la închisoare era un bărbat cu care ea putea să trăiască – atâta timp cât el înceta să mai fie un tiran când venea vorba despre activitățile ei.

– Simon, știu că probabil ești foarte supărat pe mine pentru că...

– Mă sfidezi? Își întoarse privirea spre ea. Să te duci la închisoare fără știrea mea? Să-l iei pe Raji într-un loc unde el n-a mai fost niciodată fără mine?

Inima i se opri în piept la auzul încordării din vocea lui.

– Raji era bine, și tu știi asta. În plus, tu ai început asta când ai conspirat cu regele. Cu siguranță, îți dai seama că a fost un lucru deplorabil. Când el își încleștă maxilarul, ea gemu. Dar nu asta voiam să spun.

– Nu, sunt sigur că nu asta, zise el cu amărăciune. Cred că voiai să subliniezi încă o dată cât de îngrozitor am fost căsătorindu-mă cu tine și împărțind cu tine numele meu, averea mea, legăturile mele...

– Vreau satisfacție, răbufni ea. Când el clipi, ea adăugă cu voce dulce: Asta am vrut să spun. Vreau satisfacție. Pentru amândoi.

Capitolul 20

Dragă Charlotte,

Un bărbat se poate uita afectuos la soția lui, dar asta nu înseamnă că, atunci când se va confrunta cu decizii importante, el îi va permite să-l influențeze. Nu mi-aș pune prea multă speranță într-o privire tandră, draga mea.

Vărul tău cel direct,

Michael

Pentru o secundă, Louisa nu fu absolut sigură că Simon înțelesese la ce se referea. Apoi, o privire marcată de o dorință aprigă și sălbatică îi traversă trăsăturile, iar ea rămase fără suflare. Înainte să apuce chiar să se gândească, el se întinse în trăsură și o trase în poala lui.

– Ce faci? izbucni ea, aruncând o privire spre fereastră.

– Îmi asigur satisfacția, murmură el.

Apoi, își apăsă gura peste a ei.

Ea uită de străzile aglomerate din afara trăsurii. Uită de furia ei și de mașinațiunile lui și ale tatălui ei. Nu mai exista decât Simon, răvășindu-i gura ca un prădător, cu mâinile trecând posesive peste corpul ei, cu răsuflarea fierbinte și grea pe chipul ei. El se opri ca să tragă perdelele, dar, când își aplecă din nou gura peste a ei, Louisa își apăsă un deget pe buzele lui. Când o încruntare îi încreți fruntea, ea spuse în grabă:

– Vreau să mă asigur că suntem de acord. Amândoi vom fi satisfăcuți. Ceea ce înseamnă că o să mă lași să particip la activitățile Societății Doamnelor din Londra.

Ochii lui licăriră de un albastru înflăcărat.

– O să împarți patul cu mine? Și nu o să le mai spui slujitorilor să îmi pregătească de mâncare chestii pe care le detest? Și o să-mi dai înapoi trabucurile mele?

Ea scoase un răset ezitant.

– Nu credeam că ai observat.

– Bineînțeles ca am observat. La fel cum am observat tăvile din afara camerei tale, absența ta de la cină și locul rece și gol din patul meu...

Cuvintele spuse pe nerăsuflate o seduseră la fel de eficient precum săruturile pe care i le împrăștia acum pe obraji, nas și frunte.

– Societatea Doamnelor din Londra, spuse ea printre picături, cât mai avea puterea de a vorbi. O să mă lași să...

– O să mă mai sfidezi? ripostă el.

– S-ar putea. Ea se uită încruntată la el. Dacă faci declarații neloiale.

– Răspuns greșit, mormăi el.

Ea deschise deja gura ca să îi dea replica în clipa când simți cum mâinile lui îi descheiau nasturii de la spate.

– Nu putem face asta aici, pentru numele lui Dumnezeu!

– Pe naiba nu putem! Era tulburător de priceput la a o dezbrăca. De data asta, nu mai risc cu tine, scumpo. Vreau să te fac a mea înainte să apuci să te răzgândești. Nu pot să mai rezist încă o noapte singur în patul meu, gândindu-mă că tu ești singură în al tău.

Chiar dacă vorbele lui o încântară, nu erau cele pe care voia să le audă.

– Dar n-ai fost încă de acord să...

– Dacă vrei să negociezi condițiile, dă-mi un imbold.

După ce îi scoase mănușile, îi trase în jos rochia și corsetul dintr-o singură mișcare, ca să-i dezvăluie sânii, apoi o scrută cu ochii lui lacomi, făcându-i sângele să i se învolbureze în vene.

În timp ce ea se înflăcăra sub admirația lui evidentă, el își coborî capul și îi cuprinse sânul în gură, sugând atât de senzual, încât o făcu să i se zvârcolească în poală.

Îl devoră pe primul, apoi pe celălalt, în timp ce ea își îngropă mâinile în părul lui des ca să-l tragă mai aproape.

– Asta da, iubito, spuse el, oprindu-se pentru o secundă ca să-și treacă limba peste sfârcul ei, numesc eu satisfacție.

Satisfacție, da. Ticălosul seducător o făcuse să uite de satisfacție.

– Societatea Doamnelor din Londra, Simon, șopti ea, deși îi fu mai greu să vorbească atunci când el își strecură mâinile pe sub fustele ei. O să mă lași să particip?

– Promiți să nu mă mai sfidezi niciodată? i-o întoarse el.

– Depinde...

– Răspuns greșit din nou.

Îi găsi locul îndurerat dintre coapse și îl dezmierdă până când ei i se tăie răsuflarea.

– Tu ești soția mea. Nu o să accept să faci lucruri pe la spatele meu. Este clar?

– Da, dar...

– Niciodată nu vreau să mai aud vreun lord că mă acuză că nu m-am ținut de cuvânt pentru că soția mea l-a mințit.

Ea tresări. Probabil nu trebuia să-i fi spus lui Lord Trusbut că soțul ei venea la închisoare. Dar de unde să știe că el avea să se întâlnească mai apoi cu Simon?

– Ne-am înțeles, Louisa?

Își trecu ușor gura peste urechea ei, în timp ce arătătorul lui se afundă brusc înăuntrul ei.

Ea se zbătu să se elibereze, dar mișcările doar înrăutățiră situația atunci când degetul alunecă peste sexul ei într-o mângâie mătăsoasă, atât de erotică, încât ea rămase fără suflare. Apoi, se frecă de el în încercarea de a simți mai mult. Răsuflarea lui Simon se înteți, în timp ce o îndepărtă din poală, ca să poată ajunge mai bine la sânii ei.

– Ne-am înțeles, Louisa? repetă el, trăgând ușor cu dinții de sfârcul ei. Nu mai faci nimic pe la spatele meu.

Când el își sublinie cererea cu o mângâiere înnebunitoare peste feminitatea ei, Louisa șopti:

– Da... oh, Doamne sfinte, da...

Apoi, devenind conștientă de ceea ce o făcuse să spună, încremeni. Încerca să o seducă să fie de acord cu el. Și funcționa.

Foarte bine, seducția era un joc de cuplu, nu-i așa? În timp ce îi tachină sfârcul cu limba lui diabolică, ea îi scoase lavaliera și o aruncă deoparte, apoi îi descheie vesta și cămașa. El se retrase ca să se dezbrace de ambele.

Ea clipi. Doamne, ce piept, cu mușchi sculpturali, așa cum trebuia să fie pieptul unui bărbat. Se delectă cu priveliștea aceea, din moment ce era prima dată când se uita la trupul gol al soțului ei. Păr blond-închis se întindea de la gât până în locul în care se extindea, ca să i se deseneze pe tot pieptul, învârtindu-se în jurul sfârcurilor, apoi subțiindu-se într-o linie subțire peste un abdomen plat și încordat, înainte să dispară sub pantaloni. Care se umflau vizibil.

Și se umflau tot mai mult sub privirea ei.

– Nu sta doar să te uiți, scumpo, spuse el răgușit. Atinge-mă!

Cu o îmbujorare, ea își întoarse privirea spre chipul lui.

– Po... poftim?

– Pune-ți mâinile minunate pe mine. Își rupse nasturii de la pantaloni și izmene. Oriunde. Peste tot. Aici.

El îi apucă mâna și încercă să o bage în izmenele lui, dar, amintindu-și de scopul ei, Louisa se opuse.

– Și unde este satisfacția mea, soțule?

Cu ochii scăpărători, își mai strecură mâna sub fustele ei, dar ea îl opri cu mâna ei.

– Nu genul ăsta de satisfacție, te rog. Cum eu am acceptat să nu plec nicăieri fără să te anunț, ar trebui să accepți să nu-mi limitezi activitățile pe care le am cu Societatea Doamnelor din Londra.

Când o încruntare îi încreți fruntea, ea își strecură mâna pe sub izmenele lui ca să-i mângâie coapsa. Coapsa goală și musculoasă. El trase adânc aer în piept.

Încântată să aibă un asemenea efect asupra lui, își apropie mai tare mâna de testiculele lui, ocolindu-le, atingându-le în treacăt... tachinându-le.

– Chiar mi-ai promis asta atunci când am decis să ne căsătorim.

Cu un geamăt, el închise ochii.

– Da, dar... asta a fost înainte să aflu că încercai să-ți atragi simpatia... radicalilor.

– După cele spuse de tatăl meu, zise ea în vreme ce îl mângâia peste tot, mai puțin pe mădularul tare, știai că încerc. Ai spus că de asta te însori cu mine. Ca să mă oprești.

El se zvârcoli sub mâna ei. Ea își trecu un deget peste excitația lui, dar, când el îi împinse palma, ea o retrase.

El deschise ochii și o privi scrutător.

– Ce vrei de la mine?

– Înțelegerea noastră inițială... că nu o să-mi limitezi activitățile pe care le am cu Societatea Doamnelor din Londra.

Ea îi mângâie mădularul, și el gemu.

– Bine, la naiba cu tine! Trecând-o de pe el pe banchetă, el îngenunche pe podea între picioarele ei, apoi o trase mai aproape. Poți să ai înțelegerea noastră inițială.

Ea zâmbi încântată spre el.

– Mulțumesc. Asta este tot ce voiam.

– Dar cu o singură condiție.

Cu ochii scăpărători, îi ridică fustele ca să o dezgolească de la talie în jos. Ea îl apucă de umeri.

– Oh?

– De vreme ce, dacă îți permit să te însoțești cu radicalii, se poate să-mi fie afectat viitorul în politică, trebuie să mă lași să vă sfătuiesc grupul în alegerea candidatului. Îmi ești datoare măcar cu asta.

– Să sfătuiești. Nu să intimidezi.

– Să sfătuiesc, repetă el, apoi își coborî capul ca să-i prindă un sân în gură. Hai, nevastă, eu sunt înțelegător, și tu știi asta.

– Bine, chiar dacă, fără îndoială, o să regret asta.

– O să mă asigur să nu.

Atunci, un zâmbet malițios îi traversă chipul, și el își coborî izmenele și pantalonii.

– Oh, Doamne, spuse ea, în timp ce i se dezvălui un mădular de dimensiuni uimitoare.

Deci... ea dezmierdase acea fiară? Nu se simțise atât de mare. Cum Dumnezeu putea o femeie cu mintea la cap „să stea și să lase bărbatul să-și facă de cap" când o asalta cu așa ceva?

– Hmm... ar mai fi un lucru...

– Negocierile s-au încheiat, spuse el tăios, în timp ce-și poziționă mădularul gros între picioarele ei. Singurele cuvinte pe care vreau să le aud de la tine în următoarea oră sunt: „Da, Simon... mai mult, Simon... te rog, Simon..."

– Te rog, Simon, șopti ea, în timp ce vârful bărbăției lui îi atinse ușor feminitatea. Încearcă să nu mă ucizi cu fiara aia a ta.

– Fiara? Simon se opri ca să se uite lung la ea, apoi izbucni în râs. Doamne, ești virgină.

– Bineînțeles! Ea se ridică. Sigur n-ai crezut toate balivernele mele din pădure despre cum am fost eu cu alți bărbați.

– Bineînțeles că nu, se grăbi el să spună. Doar că, atunci când sunt cu tine, uit că... Adică, ești atât de înnebunitor de...

– Desfrânată?

– De minunată. Îi mângâie ușor cu nasul obrazul. M-am lăsat dus de val și am uitat.

Își poziționă membrul între coapsele ei, o amintire fierbinte și grea a ceea ce erau pe cale să facă. Când o mângâie între picioare cu el, trecându-l în sus și în jos peste buclele ei umede, ei i se tăie răsuflarea, sfâșiată între plăcerea pe care i-o oferea și durerea pe care o promitea.

– În ultimii șapte ani, continuă el, noi doi am făcut de atât ori dragoste în visele mele... Trebuie să-mi amintesc că, de fapt, tu nu ai făcut-o cu adevărat.

– Chiar m-ai visat? Acum, o deschidea cu degetele lui calde, împrăștiind propria ei licoare. Nu spui asta doar ca să las garda jos?

– Doamne, nici n-ai idee, spuse el răgușit când alunecă înăuntrul ei.

Ca să-și ia mintea de la intruziunea ciudată și destul de incomodă, ea întrebă:

– Ce anume... făceam în visele tale?

– Mă ispiteai cu părul, sânii și pântecul tău. Îți frecai sfârcurile de pieptul meu...

– Așa? șopti ea și făcu exact cum îi spusese.

El scoase un râset aspru.

– Da, Cleopatra, exact așa. Ochii lui străluciră. Și îți puneai mâinile pe... fesele mele. Încearcă și asta.

Chiar dacă ea se îmbujoră, se supuse, dar, când merse un pas mai departe și strânse ușor carnea fermă, el o pătrunse. Din instinct, ea se încordă când îl simți atât de gros.

– Este în regulă, te descurci de minune, spuse el răgușit. Mâna lui alunecă între ei și găsi locul acela care părea să tânjească după atingerea lui. Când o mângâie, ea se relaxă, permițându-i să alunece și mai adânc. Un geamăt scăpă printre buzele lui. Așa, scumpo, lasă-mă să intru. Este chiar mai bine decât în visele mele.

– Nu este deloc cum am visat, spuse ea sec.

– Cum ai visat?

El continuă să o dezmierde acolo unde se împreunau, ceea ce o făcu să-l accepte mai ușor înăuntrul ei.

– Eu... nu știu. Își aminti ceea ce îi descrisese Regina cândva. Îngeri... harpe... ca atunci când... îmi făceai toate lucrurile alea cu gura ta în dormitorul meu. Numai că mai bine.

– Dă-mi o șansă, și o să simți asta din nou. Dar, mai întâi... Se retrase ca să se uite îndurerat la ea. Mi s-a spus că, pentru fecioare, purgatoriul vine înaintea raiului.

Ea îl privi sceptică.

– Purgatoriul? Auzise diferite povești despre durerea unei fecioare. Aceleași diferite povești pe care le auzise despre naștere. Și Dumnezeu știa cât de serioase erau unele dintre ele. Sau iadul?

– Tu să-mi spui. Fără să-i mai dea timp să se încordeze, el se apăsă adânc înăuntrul ei. Durerea fu bruscă, intensă... și de scurtă durată. Trecu în doar câteva momente. Apoi, ea se arcui în jurul lui, ușurată că nu fusese mai rău.

El îi depuse un sărut pe frunte.

– Deci?

Ea se zvârcoli ușor, dar nu mai simțea decât o durere surdă.

– Sigur purgatoriu, spuse ea.

– Slavă Domnului! El o lipi tare de corpul lui. Pentru că, după șapte ani, să mă fi oprit acum ar fi fost un iad pentru mine.

El începu să se miște, și ei i se tăie răsuflarea. Era... intrigant. Destul de... înviorător. Apoi, el o penetră mai adânc, iar pulsul ei se înteți. Doamne sfinte! Nu semăna cu nimic din ce mai simțise, nici măcar cu ce experimentase noaptea în dormitor. Era ceva atât de... uimitor să fie împreunată cu el așa.

Acum, el o sărută, limba îi era caldă și puternică, năvălind în gura ei, așa cum năvălea în corpului ei, și ea fu traversată de nenumărate senzații. Penetrările lui erau în contrapunct cu legănarea trăsurii, cu sunetul copitelor... cu bătăile inimii ei. Cât de curând, ritmul sălbatic se înteți, crescu, o luă la fugă odată cu ea...

– Mă vrei, Louisa?

Își despărți el buzele de ale ei ca să geamă, amintindu-i de ziua aceea din dormitorul ei când o făcuse să implore.

– Da... Te vreau, Simon.

Cu un geamăt, el înteți ritmul. Ea îl prinse de fese ca să se țină și să îi unească într-un mod chiar mai intim. El continuă să o penetreze până când capul începu să i se învârtă, corpul i se înălță și nu mai reuși să rămână ancorată pe pământ...

– Da, scumpo, da, strigă el când o pătrunse până la capăt. Da!

Și, în clipa aceea, cerurile se deschiseră, iar îngerii și harpele îi învăluiră cu muzica lor, amestecându-se cu strigătele ei.

Cu un strigăt gutural, Simon o inundă cu esența lui și o strânse atât de tare, încât Louisa nu mai știu unde începea el și unde se termina ea.

Pentru o clipă, se simți suspendată în aer, unită cu Simon inextricabil pentru veșnicie, în timp ce sămânța lui continua să se reverse înăuntrul ei și inima îi bătea nebunește. Apoi, inima ei începu să se liniștească și răsuflarea să se stabilizeze. Scârțâitul trăsurii îi străpunse gândurile, odată cu conștientizarea faptului că erau la câțiva metri distanță de un oraș care forfotea de oameni care nu aveau habar ce făceau ei doi.

Un pic stânjenită, ea își relaxă îmbrățișarea.

Dar el nu terminase.

– Ești soția mea, îi șopti el înfiorător, continuând să o țină în brațe. Ești a mea, Louisa. Soția mea. Spune-o!

– Soția ta, răspunse ea, cuvintele părând mai importante decât orice jurământ rostit la nuntă. Sunt a ta.

Expresia lui se îmbună, și el își îngropă fața în gâtul ei, cu brațele atât de strânse în jurul ei, încât Louisa abia dacă mai putea respira.

– Să nu-mi mai refuzi niciodată accesul în patul tău. Nu cred că aș mai putea îndura așa ceva.

Ea îi mângâie părul, și durerea aspră din vocea lui îi topi inima. Împreunarea lor era mai mult decât un simplu act senzual pentru el, fapt ce o făcu să regrete că fusese atât de dură până atunci.

– Nu o să fie nevoie, șopti ea.

În plus, ziua aceea o făcuse să înțeleagă ce risc își asumase. Dacă unui bărbat i se refuza o modalitate de a-și satisface nevoile, era obligat să își găsească eliberarea în altă parte. Mai ales un bărbat ca ducele de Foxmoor, care putea să aibă orice femeie își dorea. Gândul ca el să facă așa ceva cu altă femeie o înnebuni pur și simplu.

– O să fii cu adevărat soția mea de acum încolo, spuse el.

– Da. Ea șovăi, dar trebuia să fie sigură. Atâta timp cât tu ești cu adevărat soțul meu.

El se retrase și o privi precaut.

– Ce vrei să spui?

– Nu o să tolerez o amantă, Simon. Nu sunt sigură nici că aș putea să tolerez să te duci într-o casă de toleranță.

Pe chipul lui se citi ușurare, urmată de amuzament.

– Nu mi-ai sugerat acum câteva zile să fac exact asta?

Ea se uită urât la el.

– Ia vezi...

– Te tachinam doar, spuse el și apăsă un sărut ușor pe nasul ei. Crede-mă, ultimul loc în care o să mă găsești vreodată este o casă de toleranță.

El o spuse cu o asemenea convingere, că ea îl crezu.

– Și amantă? Nu o să-ți iei o amantă?

Amuzamentul lui se transformă în seriozitate.

– Nici măcar dacă m-ai alunga din patul tău pentru totdeauna.

Ea înghiți în sec, nefiind convinsă că îl credea.

– De ce nu?

Ochii lui începură să se înflăcăreze, în timp ce își ridică mâna ca să-i cuprindă sânul.

– Pentru că se întâmplă să-mi placă doar un singur fel de satisfacție, scumpo. Îi sărută gâtul. Oferită de tine.

În timp ce îi cuprinse un sfârc între degete, căldura spori din nou înăuntrul ei. Oh, chiar că era fiica mamei ei. Iar acum, se bucura din plin de asta.

– Vezi cât de ușor de satisfăcut sunt? spuse el. Îmi dai satisfacție, și poți să faci ce vrei tu. Cel puțin, până rămâi însărcinată.

Ea încremeni. Bureții ei! Doamne sfinte, uitase cu totul de ei. Era prea târziu să mai facă ceva acum, dar nu trebuia să mai uite.

El îi dezmierdă obrazul cu nasul.

– Bănuiesc că nu o să dureze mult până să rămâi însărcinată. Pentru că, atunci când un bărbat are atât e multe ocazii de satisfacție pe cât intenționez eu de gând să am, copiii apar inevitabil.

Fiorii care o traversară fură temperați de gândul că ea își dorea în continuare să folosească bureții. Doar pentru o vreme. Sigur putea să fie iertată pentru asta.

„Ar trebui să-i spui despre bureței." Simon ar înțelege.

Oare? Nici un alt bărbat nu ar fi înțeles. Și Simon era mai hotărât decât majoritatea să facă după cum îl tăia capul. Nu, încă nu putea să-i spună. Dar avea să fie în regulă; erau căsătoriți de mai puțin de o săptămână. Ce mai însemnau câteva zile înainte să înceapă să se gândească la copii? Cu siguranță, reușea să-și depășească frica, în cele din urmă.

Și dacă nu reușea?

Avea să treacă acel obstacol la momentul potrivit. Ceea ce spera să nu se întâmple prea curând.

Câteva ore mai târziu, Simon stătea întins în dormitor, lângă soția lui adormită, întrebându-se dacă avea să-și poată satisface vreodată pofta de ea. Se bucurase de satisfacție de două ori în după-amiaza aceea și deja tânjea să o guste din nou. Coborî privirea spre părul vâlvoi al Louisei și spre umărul de deasupra așternuturilor, care devenise auriu sub razele apusului de soare. Imediat, mădularul lui zvâcni. Doamne, era un împielițat insistent. Dar șapte ani de celibat ar fi transformat orice bărbat într-un împielițat insistent.

Chiar și acum, își dorea să-i lingă fiecare centimetru de piele fină, ca de porțelan, să-și cufunde limba în buricul ei, să-i bea nectarul dintre picioare înainte să se ridice ca să-și îngroape mădularul atât de adânc înăuntrul ei, încât...

El înjură în barbă. Mădularul îi era acum dureros de tare. Și chiar ar fi fost un împielițat dacă o lua din nou. De două ori era mai mult decât trebui să suporte orice fecioară în prima ei noapte. Lăsându-se înapoi pe pernă, își puse un braț peste ochi. Trebuia să doarmă. Sigur avusese parte de foarte puțin somn în ultimele zile.

Totuși, cum să doarmă când o avea pe Louisa lângă el, după atâția ani? Gemu. Acea obsesie făcută pentru soția lui trebuia să înceteze. Era și așa destul de rău că tânjea după ea în fiecare clipă în care era treaz. Dar ea își folosise corpul ademenitor ca să obțină concesii pe care nu el ar fi trebuit să le accepte vreodată. Nu putea permite să se întâmple din nou. Trebuia să o scoată din politică, fără să o sfătuiască în privința candidaților. Dacă nu era atent, avea să-l convingă să susțină vreun radical idiot care urma să-i distrugă viitorul ca premier. Dar ce putea să facă un bărbat atunci când soția lui ispititoare își punea mâinile acolo unde el și le dorise ani de zile? Mai ales când își dorea să le pună în continuare pe el?

„Pentru asta sunt amantele." Vocea bunicului îi răsună în minte. „Să te satisfacă în pat, ca să-ți păstrezi judecata când ești cu soția ta. O amantă nu are putere. Dar o soție are puterea să te distrugă dacă o lași."

Poate că bunicul avusese dreptate, dar nu avea să o trădeze vreodată pe Louisa. El avea să o controleze rămânând hotărât în privința lucrurilor care aveau importanță și dându-i libertatea în chestiunile care nu contau la fel de mult. Pentru că a trăi ca bunicul lui nu era o opțiune. Devastarea pe care nemernicul bătrân o provocase tuturor celor din jur făcea lucrurile mai mult decât clare.

Ceea ce îi reaminti... Aruncă o privire lângă el, dar soția lui dormea profund. Putea fie să rămână acolo și să tânjească după ea, fie să facă ceva. În mod evident, nu avea să adoarmă. Se ridică din pat, se îmbrăcă și coborî în biroul lui. În clipa în care intră, Raji se grăbi să i se alăture.

– Bună ziua, împielițatule. Simon coborî brațul, pentru ca Raji să se urce. Îmi pare rău că te-am părăsit, dar trebuie să te obișnuiești cu asta. Mă tem că s-a terminat cu dormitul în patul meu. El chicoti. Nu vreau să mă lupt cu tine în fiecare noapte ca să ajung la soția mea.

Raji murmură fericit, în timp ce Simon aprinse lumânările din biroul cufundat în întuneric și scoase ultima cutie de scrisori. Dacă nu găsea nimic nici acolo, nu mai știa sigur ce altceva să facă. Avea să-l ajute pe Colin cât de mult putea, desigur, dar era foarte posibil să fie incapabil să-i ofere ce își dorea și ce merita cu adevărat. Chiar dacă Simon găsea dovada, tot mai trebuia să-l convingă pe rege să îl susțină pe Colin. Până în clipa de față, omul acela nu respectase nici o altă parte din înțelegerea lor. Maiestatea Sa nu obținuse demisia lui Liverpool. Se tot tânguia că era mai bine să aștepte până

se terminau sesiunile parlamentare. Ignorându-l pe Raji, care îi tot mirosea părul, probabil simțind parfumul de liliac al Louisei, Simon scoase primul teanc de scrisori și începu să citească. Ajunsese deja la a zecea, când un sunet ce răsună dinspre ușă îl făcu să ridice privirea.

Louisa era acolo, purtând doar halatul, cu chipul luminat de un zâmbet.

Pulsul lui se înteți numaidecât. „Ușurel, omule. Nu o să fie pregătită pentru tine atât de repede."

– N-am vrut să te trezesc, explică el când ea continuă să rămână în pragul ușii, ridicând dintr-o sprânceană.

– Presupun că trebuie să mă obișnuiesc cu un soț care dă fuga în birou de fiecare dată când are ocazia.

– Aveam de ales între asta și a face din nou dragoste cu tine, și m-am gândit că un soț respectuos nu ar trebui să îi facă așa ceva soției lui proaspăt deflorate.

Ea traversă agale încăperea, zâmbetul devenindu-i atâtător.

– Îți este atât de greu să-mi reziști?

El o studie cu atenție.

– Greu? Categoric.

Închise ușa în urma ei și se întinse spre cordonul de la halat.

– Ei bine, atunci, poate ai nevoie să fii alinat, scumpul meu.

„Scumpul meu." Soția lui îi spusese „scumpul meu". Nu o mai făcuse niciodată, și simplul sunet pe buzele ei îl încântă. Mai ales când se îndreptă spre el cu seducție în ochi. Totuși, nu ajunse prea departe înainte ca Raji să se urce pe birou și să se arunce spre ea. Simon scoase un râset mâhnit, în timp ce maimuța lui se ghemui dornică în brațele soției lui.

– În mod evident, Raji nu o să ne permită să facem asta. Se lăsă pe spate în scaun. Și, în orice caz, ar trebui să-ți acorzi timp ca să-ți revii. Sau așa am auzit.

Acceptând afirmația cu o ridicare din umeri, ea ocoli biroul și se opri lângă el, apoi coborî privirea spre scrisori.

– La ce lucrezi atât de sârguincios în fiecare noapte?

El șovăi, dar nu avea nici un motiv să nu-i spună. Dacă se întâmpla ceva, și ea avea să fie afectată.

– Frunzăresc vechea corespondență a bunicului Monteith, ca să văd dacă găsesc vreo referire la Colin Hunt.

– Colin Hunt. Nu ți-a fost...

– Aghiotant. Da. Și, poate, și vărul meu.

Ea se uită lung la el.

– Vărul tău.

– Fiul unchiul meu Tobias. Știi tu, cel care a murit în India.

– Dar credeam că a murit singur.

– Se pare că nu. Simon scoase un oftat. Nu prea e loc de îndoială că este fiul lui. Unchiul Tobias și-a trecut numele în certificatul de naștere ca tată al lui Colin. Am autentificat deja semnătura din scrisori, așa că măcar știu că asta este adevărat.

– Și mama? Cine este?

– O indiancă. A murit când Colin era foarte tânăr. El a fost crescut de sora mamei lui, care susține că mama lui a fost soția legitimă a unchiului meu.

– Soție! Dar asta ar însemna că...

– Colin este moștenitorul titlului bunicului din partea mamei. Da, dacă pot să dovedesc asta.

Ea se opri ca să asimileze vestea.

– Nu există nici o înregistrare oficială a căsătoriei?

– Din păcate, nu. Deși se presupune că mama lui s-a căsătorit cu tatăl lui într-o biserică, locul a fost distrus de o inundație la puțin timp după ce a murit unchiul Tobias.

– Convenabil, sublinie Louisa.

– Da. Dar biserica chiar a fost distrusă. Partea asta este o certitudine.

– Și certificatul de căsătorie?

– Aici, se complică lucrurile. Mătușa lui Colin susține că, atunci când unchiul Tobias și-a dat seama că era pe moarte, i-a scris bunicului meu ca să-i spună despre căsătorie. A anexat certificatul drept dovadă. A fost ultima dată când a văzut cineva certificatul. La scurt timp după aceea, unchiul meu a murit, lăsându-și soția și fiul îngropați în probleme financiare serioase. El flutură scrisoarea din fața lui. Poate că nu știi asta, dar, pe atunci, văduvelor indiene ale ofițerilor li se tăiau alocațiile de urmaș. Deci, potrivit mătușii lui Colin, când bunicul Monteith i-a oferit o sumă frumoasă văduvei cu condiția să nu vorbească niciodată despre chestiunea moștenirii fiului ei, ea a fost de acord.

Simon era îngrozit când se gândea că bunicul lui putuse profita în asemenea hal de o biată femeie săracă, deși nu era deloc surprins. Bunicul Monteith nu ar fi fost încântat să aibă un nepot pe jumătate indian. Își construise prea atent persoana publică pentru a permite o asemenea „pată" în linia de descendență a familiei.

– La vremea aceea, continuă Simon, Colin era al doilea fiu al unui al doilea fiu, așa că moștenirea lui oricum nu conta prea mult.

Ea își puse mâna pe umărul lui Simon.

– Dar, de îndată ce celălalt unchi al tău a murit fără a avea copii...

– Colin a devenit moștenitor. Nu numai al titlului Monteith, ci și al moșiilor Monteith. Care s-au dezvoltat substanțial de când le-am preluat eu.

Mâna Louisei se încordă.

– Asta ar fi, cu siguranță, un motiv pentru care cineva ar putea minți despre dreptul lui la moștenire.

El râse.

– Colin? Cu greu. A trebuit să-i rup brațul ca să-l conving să-mi devină aghiotant, după ce mătușa lui a venit la mine ca să-mi spună povestea lui. Avea de gând să continue să slujească în armata peshwa, dar mi-am dat seama că moștenise mintea ascuțită a bunicului. Talentele lui s-ar fi irosit ca pedestraș. Cu toate astea, n-a fost niciodată prea interesat să fie conte. Când am încercat să-l conving să se întoarcă alături de mine acasă, a refuzat, spunând că ar trebui să las lucrurile așa cum sunt.

– Atunci, de ce continui cu povestea asta?

– Colin este un om fără țară. Alți indieni nu-l acceptă, dar nici englezii nu-l acceptă. Nu este corect. El și mama lui meritau un tratament mai bun din partea bunicului meu, așa că îi sunt dator să îndrept lucrurile. Și nu doar pentru el, ci și... El se opri, întrebându-se dacă trebuia să dezvăluie atât de multe, dar, când ea îi strânse încurajator umărul, Simon continuă: Și pentru soția lui.

– Oh, am uitat că are o soție. Ea este fosta stăpână a lui Raji, nu-i așa?

– Da. Și ea era pe jumătate indiancă. Când era pe moarte, am jurat că o să îl ajut pe Colin să obțină ce i se cuvine de drept. Presupunând că pot să fac dovada afirmațiilor lui.

– Dar de ce ai face un asemenea jurământ? Doar pentru că ți-a fost aghiotant și, poate, îți e văr?

– Nu este suficient? o întrebă el. Cum putea să-i spună adevărul? Îl considera deja un diabolic mincinos, dar măcar părea să-l considere competent ca om de stat. Dacă afla totul...

– Cred că este ceva ce nu-mi spui. Își retrase mâna. Știu că femeile indiene sunt foarte frumoase...

La naiba, nu se gândise cum suna toată povestea lui.

– Ți-am spus, scumpo, am fost celibatar în India. N-am avut niciodată o aventură cu soția lui Colin, dacă asta crezi.

– Atunci, de ce i-ai face o asemenea promisiune? șopti ea. Poți să-mi spui, dragule, chiar poți, și dacă ți-a păsat în secret de ea sau...

– Nu este nimic de genul ăsta.

Acum, trebuia să-i spună totul, ca să nu o lase să își imagineze ceva greșit. În plus, secretul îi împovărase prea multă vreme sufletul. Dacă putea cineva să-l ajute să se liniștească, acel cineva era soția lui cinstită și pragmatică. Presupunând că ea nu avea să-l disprețuiască.

– Dar ai dreptate; nu doar pentru Colin am făcut jurământul ăsta. Îi scăpă un oftat gutural. A fost din cauza a ceea ce am făcut eu. Vezi tu, eu sunt cel care i-a provocat moartea.

Capitolul 21

Dragul meu văr,

Desigur, accepți că o privire tandră este uneori tot ce are nevoie sau vrea un trup. Din când în când, o privire tandră este chiar mai importantă decât să ceri opinia unei soții.

Verișoara ta romantică,

Charlotte

Louisa nu știu ce să creadă sau să spună la auzul mărturiei lui uluitoare.

– Are legătură cu bătălia în care ai luptat alături de căpitanul Quinn?

Simon îi aruncă o privire pe furiș.

– De unde știi?

– Azi a fost evident că n-ai vrut să vorbești despre asta. Louisa se așeză pe marginea biroului și Raji se urcă în poala ei. Soția lui Colin a murit în acea bătălie, nu-i așa?

– De fapt, a murit chiar înaintea de ea, din cauza unor oameni Maratha. Aceștia erau războinici care slujeau ca mercenari pentru peshwa.

– Ce este peshwa?

– Un fel de prim-ministru al unei regiuni din India. Baji Rao era peshwa și le-a poruncit unor Marathas să atace Poona. Au ars din temelii casa rezidenților britanici, apoi au prădat orașul, au jefuit și au măcelărit. Soția lui Colin ieșea în evidență pentru că era pe jumătate englezoaică și măritată cu aghiotantul meu.

– De asta te învinovățiți pentru moartea ei? întrebă Louisa, punându-și mâna pe brațul lui. Scuturându-se, el se ridică brusc și începu să umble prin birou. Aș vrea să fie așa. Dar nu, partea mea a fost mai... rușinoasă.

Refuzul de a-i accepta consolarea duru, dar ea încercă să nu o arate, în timp ce rămase să mângâie blana mătăsoasă a lui Raji și aștepta.

Când el vorbi din nou, vocea îi era rece și distantă.

– Cu săptămâni înainte de raidul Maratha, Colin mi-a spus că soția lui plecase la Poona ca să-și viziteze mama și auzise prin piață zvonuri despre o revoltă. Peshwa era supărat pe tratatul pe care îl convinseseră britanicii să-l semneze. Simon se îndreptă spre o masă cu piedestal și-și turnă niște coniac dintr-o carafă. Așa că i-am luat la întrebări pe doi ofițeri nativi din zonă. M-au asigurat că totul era în regulă la Poona. Peshwa nu era nebun să se răzvrătească, au spus ei. Cunoștea puterea măreață a armatei britanice, au susținut. Un râs aspru îi scăpă printre buze. M-am gândit în treacăt că poate și ei făceau parte dintr-o eventuală rebeliune, dar erau ofițeri foarte apreciați. Iar Colin avea toate motivele să-i disprețuiască pe britanici. Am presupus că exagerează starea de fapt a lucrurilor. Mai înghiți niște coniac. Eu însumi negociasem tratatul cu peshwa. Ceilalți doi peshwa păreau perfect mulțumiți cu tratatele lor. Așa că de ce să se răzvrătească Baji Rao? Tonul lui devenise sarcastic. La urma urmei, eu eram puternicul guvernator general. Știam exact ce se întâmpla în fieful meu.

– Oh, Simon, șopti ea, dar el nu îi dădu atenție.

– În plus, Colin primise informația de la soția lui, care avea și mai multe motive ca el să nu se încreadă în britanici. Ticălosul ei de tată britanic nu se căsătorise cu mama ei. Așa că vedea răscoale unde nu exista nici una. Se uită absent în paharul de coniac. M-am gândit că voia să mă duc ca un prost la Poona cu o armată și să mă fac de rușine.

De parcă simți tensiunea din stăpânul lui, Raji alunecă din poala ei și se apropie de Simon, dar acesta nu-l băgă în seamă.

– Nu o cunoșteam foarte bine, iar ce știam nu-mi plăcea. Mă considera doar un alt englez arogant și eu o consideram o pacoste.

Mâinile lui Simon tremurau, și paharul de coniac odată cu ele. Cu inima în gât, Louisa se îndepărtă de birou ca să ia paharul de la el și îl așeză pe masă.

– Așa că nu aveam de gând să acționez în baza cuvântului ei, spuse Simon răgușit. M-am certat cu Colin după ce ofițerii au plecat. I-am spus că nu trebuia să o asculte pe soția lui, că femeile erau niște creaturi capricioase copleșite de emoții și că nu erau de încredere.

Louisa înghiți în sec.

– Bănuiesc că te-ai gândit la modul în care te-am trimis eu în India.

Privirea lui Simon se îndreptă iute spre ea.

– Cu siguranță, nu. Am meritat ce mi-ai făcut – chiar și atunci îmi dădeam seama de asta. Își trecu o mână prin păr. Când l-am avertizat pe Colin, nu m-am gândit la o femeie anume. Pur și simplu, scuipam niște prostii pe care bunicul mi le-a tot băgat în cap în copilărie.

Bunicul lui? Nimeni nu vorbea niciodată urât despre contele Monteith, a cărui prestație ca prim-ministru fusese considerată strălucită atât de liberali, cât și de conservatori. Dar asta nu însemna că nu fusese un ticălos în viața privată.

Simon se cufundase într-un fotoliu din apropiere.

– În cele din urmă, Colin s-a luat după mine. Nu avea de ales – cu greu putea să adune o armată de unul singur ca să se ducă la peshwa. El își îngropă fața în mâini. Așa că, atunci când acei oameni Maratha au dat foc reședinței de la Poona, eram la cincizeci de kilometri depărtare, ne îndreptam spre Bombay. Vestea a ajuns repede la urechile noastre, și am fugit acolo cu mica armată pe care o aveam la dispoziție, dar am ajuns ca să o găsim pe soția lui Colin pe moarte.

– Și atunci, i-ai făcut promisiunea, șopti ea.

El își înălță fața spre ea, cu suferința imprimând linii adânci în trăsăturile lui frumoase.

– Întotdeauna și-a dorit să-l vadă primind ce i se cuvenea. A fost singurul lucru pe care puteam să i-l ofer pentru a-mi lua revanșa pentru... Doamne, pentru tot.

De această dată, când își puse mâna pe brațul lui, el nu se împotrivi.

– De aia te-ai luptat atât de aprig în bătălia de la Kirkee, murmură Louisa. Ca să o răzbuni.

– Ca să-i răzbun pe toți, spuse Simon pe nerăsuflate. Și ca să plătesc pentru greșeala mea. Știi câți nevinovați au fost uciși înainte ca bătălia să înceapă? Câte distrugeri a suferit orașul pentru că eu...

– Ai luat o decizie bazată pe cunoștințe limitate, îi spuse ea. Ai făcut exact ce face orice conducător. Ai cântărit alegerile și ai ales ce părea cel mai bine.

– Nu înțelegi, spuse el scuturând din cap. Trebuia să mă duc să evaluez eu însumi situația. Nu trebuia să mă bazez pe ofițeri. Trebuia să ascult...

– De o femeie în care nu aveai încredere?

– A avut dreptate, la naiba!

– Da. Dar, dacă acționai în baza informațiilor ei și se dovedea că erau greșite, te-ai fi învinuit mai puțin pentru ce ar fi urmat?

Se uită gânditor la ea, apoi o trase în poală și o strânse atât de tare la piept, încât ea abia dacă mai putea să respire.

– Ești prea bună cu mine, scumpo.

Ea îi mângâie părul.

– Și tu ești prea dur cu tine.

– Nu suficient de dur. Nu ai văzut-o pe soția lui Colin, cu sângele curgându-i din rană, cu ochii măriți de groază, în timp ce moartea o lua. Și Colin plângea peste trupul ei. Imaginile... încă mă bântuie noaptea.

– Și așa și trebuie. Atunci când privirea lui suferindă se întoarse spre ea, Louisa îi mângâie obrazul. Dacă nu te-ar fi bântuit, ai fi doar o epavă fără viață, incapabilă să simți, în locul unui bărbat cu inima caldă, hotărât să facă ceea ce este bine.

– Nu sunt sigur că știu ce este bine. Dacă am putut să fac o asemenea greșeală monumentală o dată...

– Ai putea să o faci din nou, da. Asta ne arată doar că ești supus greșelii. Ca noi toți. Îi mângâie cu delicatețe obrazul. Și, cu siguranță, ai învățat din greșeala ta.

– Doamne, așa sper.

Furtuna remușcării lui păru să se liniștească ușor, căci strânsoarea i se relaxă. Vreme îndelungată, rămaseră acolo și se strânseseră în brațe unul pe altul, în timp ce ceasul ticăia deasupra lor. După un timp, ea îi spuse:

– Mă bucur că mi-ai povestit.

– Și eu, zise el într-un murmur gutural. Am trăit singur cu asta atâta vreme, chinuindu-mă de fiecare dată când oamenii vorbeau despre faptele mele eroice din luptă...

– Au fost eroice, protestă ea. Să nu crezi altceva. Puteai să-ți îngropi capul în nisip sau să-ți negi vina. În schimb, ai condus soldații spre victorie. Nu lăsa ca vina pentru cum a început totul să anuleze lucrurile de care ar trebui să fii mândru. Ea arătă spre scrisori. Și încă încerci să îndrepți lucrurile.

– Încerc, dar mă tem că nu reușesc, spuse el cu un oftat.

– Pot să te ajut, dacă vrei. Așa, am avea șanse mai mari să găsim ceea ce cauți.

– Posibilitate asta devine tot mai îndepărtată cu fiecare zi care trece. Oricum, niciodată n-am fost sigur că pot găsi ceva. Bunicul era prea viclean – și prea preocupat de imaginea lui publică – pentru a păstra ceva care să provoace un scandal.

Ea se retrase ca să uite lung la el.

– Nu pari să ai pentru bunicul tău respectul pe care i-l arată restul lumii.

– Restul nu l-au cunoscut, spuse el. Restul nu au fost nevoiți să îndure „pregătirea" lui.

Ea îl privi cu ochii mijiți.

– Ce anume a făcut bunicul tău ca să te pregătească pentru înlocuirea lui ca prim-ministru?

Chipul lui Simon se întunecă.

– A fost un supraveghetor sever.

– Trebuie să fi fost mai...

– Nu vreau să vorbesc despre asta acum. El își strecură mâna prin halatul ei, ca să-i mângâie pântecul gol. Parcă ziceai mai devreme ceva despre a mă alina?

Când ea dădu să vorbească din nou, el o sărută apăsat, cu o înflăcărare evident din ceva mai mult decât simpla dorința. Chiar nu voia să discute despre bunicul lui.

Ea se gândea să insiste, dar el îi dezvăluise acum mai multe despre sine decât în toți anii de când îl cunoștea. Nu voia să-l descurajeze să-i facă astfel de confidențe și în viitor.

Așa că îl sărută și îl lăsă să creadă că reușise să-i distragă atenția. Întotdeauna îl considerase diabolic, dar poate „secretos" era un termen mai bun. Păstra secrete pentru că nu suporta să le înfrunte la lumina zilei. Și, chiar dacă bănuia că ținea în continuare la păstrare cele mai întunecate secrete, putea să fie răbdătoare până când el avea să-și ia inima în dinți să i le dezvăluie. La urma urmei, înțelegea cum era să păstrezi secrete. Numai că secretul ei putea să le afecteze

foarte mult căsnicia. Și nu era pregătită să o facă, nu când abia începeau să se cunoască.

De aceea, când el o conduse în dormitorul lor, fu recunoscătoare că își pusese deja un burețel nou înainte să vină să-l caute.

În următoarele câteva zile totuși, bureții deveniră mai greu de gestionat. Noaptea nu era nici o problemă, pentru că insista ca slujitoarea ei să o dezbrace înainte ca Simon să vină în patul ei. Și, chiar dacă el îi sugerase că puteau să doarmă amândoi în patul principal, ea susținea că dormea mai bine singură. Cum altfel ar putea să se retragă la ea în cameră, ca să-și scoată burețelul și să se curețe cu apă caldă, așa cum o instruise vânzătoarea din Spitalfields?

Din fericire, Simon îi acceptă solicitarea. Atât părinții ei, cât și ai lui dormiseră întotdeauna separat; cei care își permiteau dormitoare separate o făceau de obicei. Totuși, o durea faptul că trebuia să îi ceară să se retragă în camera lui după ce făceau dragoste.

Dar restul dăților ridicau cu adevărat probleme: când o săruta în salon, în sala de mese sau în sala de muzică. De îndată ce sângele începea să i se înfierbânte în vene și mâinile lui se plimbau pe corpul ei, Louisa avea nevoie de toată stăpânirea de sine ca să insiste să se retragă în dormitorul ei, în loc să își lase soțul să o întindă pe vreo canapea. Ceea ce chiar părea interesant.

Așa că începuse să-și petreacă timpul liber în biroul lui, unde Raji nu permitea nici un fel de seducție. Dar, chiar în dimineața aceea, la micul dejun, Simon glumise despre cum se ascundea ea în spatele lui Raji. Dacă nu era atentă, glumele puteau să devină curând bănuieli. Având în vedere statutul lor de proaspăt căsătoriți, Simon avea toate motivele să se aștepte să se bucure unul de altul des. Și ea voia asta. Dar voia și să nu aibă deocamdată copii.

Totuși, în după-amiaza aceea, nu trebuia să-și facă griji că avea să fie tentată. Societatea Doamnelor din Londra se întrunea ca să discute despre candidatul propus.

Ca parte a înțelegerii lor, Simon avea de gând să participe la întâlnire. Ea chiar o programase pentru după-amiază, ca el să nu rateze sesiunile parlamentare.

El intră în salon, unde se aflau deja ea, doamna Harris, Regina și doamna Fry, și se așeză în fața ei la masa de cărți. În clipa în care doamna Harris îl menționă pe Charles Godwin, fu evident că avea de gând să facă exact așa cum proceda de obicei.

– Știți că Godwin este un radical, spuse Simon.

– Și care este problema cu asta? întrebă Louisa. Parlamentul ar avea nevoie de câțiva radicali.

– Da, ar avea, o surprinse el spunând. Și, după starea de spirit în care se află țara acum, chiar ați reușit să faceți să fie ales. Ziarul lui îi oferă un avantaj de care nu se pot bucura alți candidați radicali.

– Exact asta cred și eu, spuse Louisa.

– Dar asta nu înseamnă că v-ar ajuta cauza. Simon se lăsă pe spate în scaun. Ați fost atente, doamnelor, la ce s-a întâmplat după afacerea St. Peter's Field?

Louisa se încruntă.

– Desigur. Parlamentul s-a comportat înfiorător, demonstrând încă o dată că a rămas în urma vremurilor lor. Când nici măcar nu sprijină reforma procesului electoral...

– Nu o să facă niciodată asta dacă veți continua să le aruncați în față radicali, spuse Simon.

– Și bănuiesc că tu susții reforma parlamentară.

– Absolut. Dacă Anglia vrea să fie în continuare o putere, trebuie să nu limiteze votul la doar câțiva nobili. Poporul trebuie să aibă o voce.

Înflăcărarea din tonul lui o surprinse. Reforma parlamentară nu era susținută de Sidmouth și de cohortele lui. Iar aceștia, la fel ca regele, voiau ca Simon să o reducă la tăcere. Nu trebuia să uite niciodată acest lucru. În definitiv, acesta era motivul pentru care Simon lua parte la acea întâlnire. Totuși, părea sincer.

– Începi să vorbești ca un radical, domnule.

– Cu greu. Spre deosebire de Godwin, eu vreau să lucrez în cadrul sistemului actual. El vrea doar să-l răstoarne.

Acum, vorbea mai mult ca Sidmouth.

– Să-l înlocuiască, atunci, cu ceva mai bun.

– Poate. Deși mă îndoiesc sincer că faptul că Godwin bate țara în lung și în lat ca să incite la insurecție o să aducă o schimbare reală. Nu o să facă decât să atragă mai multe masacre precum cel de la Peterloo, și știu că nu vreți asta.

– Are un punct de vedere pertinent, spuse Regina.

Da, avea, și lucrul acesta o enerva pe Louisa. Simon nu trebuia să fie vocea rațiunii acolo.

– Dar el este unul dintre oamenii lui Sidmouth, și să bage teama de revoluție în inimile alegătorilor este tactica lor preferată.

Simon o fixă cu o privire întunecată.

– Sigur poți să ai încredere în mine când îmi spun părerea în această privință, scumpo.

– Am încredere în tine în orice altceva, dar nu în politică. Încă ești prea mult om de stat ca să fii de încredere în sfera asta.

În ochii lui se vedea enervarea.

– Nu aveți și alți candidați în vedere?

– Încă doi, spuse Regina. William Duncombe și Thomas Fielden.

Chipul lui Simon se lumină.

– Fielden este o alegere excelentă. Sprijiniți-l pe el, și nimeni nu o să aibă nimic împotrivă.

– Nimeni nu l-ar asculta, spuse Louisa. Ar fi ca și cum l-am avea pe cumnatul doamnei Fry în Camera Comunelor. Ea aruncă spre doamna Fry o privire plină de regret. Fără supărare.

– Nu este o problemă, draga mea, spuse doamna Fry. Totuși, domnul Buxton ne-a netezit drumul ca să prezentăm situația în Camera Comunelor.

– Dar la ce folos dacă nu *fac* ceva în legătură cu asta? Cât mai poate grupul nostru să-și permită să susțină supraveghetoare și profesoare? Și, chiar dacă la Newgate situația este mult mai bună există și alte închisori pentru care nu putem lupta noi.

– Aceste lucruri necesită răbdare, spuse doamna Fry.

– Ceea ce nu este punctul forte al Louisei, remarcă Regina.

Louisa se uită urât la ea.

– Am avut răbdare timp de trei ani. Avem nevoie de ajutor guvernamental – și avem nevoie de el acum, nu peste trei ani.

– Newgate a fost închisoare vreme de sute de ani, iubito, spuse Simon sec. Nu-mi închipui că situația o să se înrăutățească prea curând.

Comentariul lui neserios o făcu să se înfoaie, dar se îndreptă de spate, cu o privire arogantă.

– Exact genul ăsta de lucruri spune Sidmouth ca să justifice faptul că ignoră situația celor săraci.

El mijii ochii mici

– Nu, Sidmouth spune că ei nu merită ajutor. Eu nu susțin asta. Pur și simplu, subliniez că totul se mișcă încet în politică.

Gata.

– Spune-mi ceva, Simon. Dacă ai avea de ales între a deveni prim-ministru și a susține reforma închisorilor, ce ai alege?

În cameră se așternu tăcerea, iar el se uită la celelalte femei și le văzu privindu-l nerăbdătoare. Mișcându-se incomod pe scaun, își întoarse privirea spre Louisa.

– Să devin prim-ministru, desigur. Când ea se înfoie, el spuse hotărât: Pentru că pot să fac mai multe ca prim-ministru decât ca un duce care stă la marginea politicii, insistând în favoarea reformei închisorilor. Și, uneori, binele mai mare este mai important.

– Asta este scuza pe care fiecare tiran din istorie a folosit-o ca să-și justifice acțiunile. Liverpool a folosit-o când a suspendat *habeas corpus*, acum câțiva ani.

– Și a existat o asemenea revoltă a oamenilor, încât nu a fost suspendat pentru mult timp. Așa ții tirania sub control în Anglia. Nu prin alegerea radicalilor.

Ea aruncă o privire spre celelalte femei.

– Presupun că toate sunteți de acord cu el.

– Eu nu, spuse doamna Harris cu înverșunare. Cred că domnul Godwin este perfect capabil de o campanie care să nu degenereze în violență sau anarhie.

– Ah, dar domnul Godwin este prietenul tău, spuse doamna Fry. Bineînțeles că o să crezi asta.

– Ai o prejudecată evidentă, doamnă Fry. Louisa îi aruncă lui Simon o privire rece. De care soțul meu profită. Știe că orice posibilitate de violență, oricât de mică, îi va face pe membrii quaker să se opună susținerii unui candidat.

– Subliniez doar, spuse Simon, că ar trebui să vă gândiți serios la toți cei trei candidați înainte de a-l susține pe Godwin. Întrebați-i ce ar face în anumite situații. Aflați cât de nesăbuit este Godwin. Aș fi fericit să vă ajut cu discuțiile, dacă vreți.

– Sunt convinsă, murmură Louisa.

– Hai, Louisa, ai fi de față, ca să mă ții sub control. O licărire bruscă se aprinse în ochii lui Simon. Poți să-l aduci și pe Raji. L-ai putea pune să mă muște de fiecare dată când spun ceva ce nu-ți e pe plac. Dumnezeu știe că împielițatul ăla mic ar face tot ce îi poruncești.

Glumița asta le făcu pe celelalte doamne să râdă, și nici Louisa nu reuși să nu-și înăbușe un zâmbet.

– Mă îndoiesc serios că Raji te-ar mușca – și nu contează cine i-ar porunci să facă asta. Nu este nebun. Știe cine îl hrănește.

– Este amuzant cum uită asta ori de câte ori încerc să te sărut, spuse Simon cu voce guturală. Apoi, se transformă în cavalerul care o protejează pe stăpâna lui de seducătorul cel rău.

Louisa roși, iar celelalte doamne schimbară între ele priviri cu subînțeles.

Regina se uită la ceas.

– S-a făcut târziu, nu-i așa, doamnelor? Poate ar trebui să-i lăsăm pe prietenii noștri căsătoriți în intimitatea lor.

– Oh, nu stricați întâlnirea din cauza mea, spuse Simon. Am la dispoziție o noapte întreagă... în care să... să-l enervez pe Raji.

Prinsă între dorința de a-i sări în brațe și aceea de a-l strânge de gât pentru că le îndepărtase de subiect, Louisa dădu să deschidă gura ca să vorbească, dar încremeni când ceva îi atinse piciorul. Simon își scosese pantoful și îi mângâia piciorul pe sub masă. Un fior delicios o traversă pe dată, dar îl ignoră fără milă. Aruncându-i o privire de avertizare, îi împinse piciorul.

– Nu încheiem această întâlnire până nu decidem ce facem cu candidații noștri.

– Bineînțeles. Ochii lui Simon îi întâlniră pe ai ei, în timp ce își strecură piciorul pe sub fustele ei, ca să-i mângâie gamba. Sunt dispus să rămân aici atâta timp cât este necesar.

– Nu este nevoie de asta, spuse doamna Harris. Deși eu consider că domnul Godwin este cea mai bună alegere, nu strică să îi comparăm cu mare atenție. Excelența Sa are dreptate... De ce să nu îi invităm la o discuție pe cei trei? Putem să...

Louisa abia dacă mai auzi vreun cuvânt, din moment ce piciorul lui Simon alunecă deasupra genunchiului ei, iar ea era îngrozită că vreo altă femeie putea să observe.

În același timp, partea desfrânată din ea se întrebă cât de departe putea el să meargă.

– Louisa? spuse doamna Harris. Ești de acord?

Ea tresări.

– Eu... hmm... adică... Acum, degetul lui Simon desena alene cercuri în interiorul coapsei ei. Care era întrebarea?

Când doamnele râseră, Simon schiță unul dintre zâmbetele lui de cuceritor.

– Doar spune da, scumpo. Ca să suspendăm ședința.

Doamnei Harris i se făcu milă de ea și repetă întrebarea: dacă putea organiza discuția pentru peste patru zile, la reședința Foxmoor. Louisa încuviință din cap, blestemându-i pe Simon și trucurile lui. În mod evident, grupul avea să acționeze cu prudență, mulțumită lui. Ea clocoti tot timpul cât își luară rămas-bun de la doamne. De îndată ce toată lumea plecă, ea se uită urât la Simon.

– Ai făcut asta intenționat, nu-i așa?

El îi aruncă o privire de pură inocență.

– Ce anume?

Louisa se îndreptă spre scări.

– Le-ai distras de la subiectul legat de politică prin referirea la Raji. Apoi... ai încercat să mă seduci cu piciorul.

– Aș fi încercat să te seduc cu altceva, dar cred că doamnele s-ar fi opus dacă te luam în poala mea.

– La naiba, Simon...

El o opri cu un sărut și o strânse în brațe înainte ca ea să apuce să reacționeze. Pentru o clipă, ea cedă sub dulceața gurii lui.

Apoi, se surprinse și îl împinse la o parte.

– Mă săruți doar ca să mă împiedici să vorbesc despre politică. Ea se grăbi să urce treptele. Așa cum ai vorbit despre Raji ca să pui capăt întâlnirii.

El ținu cu ușurință pasul cu ea.

– Mă crezi în stare de mai multă viclenie decât aș fi capabil. Adevărul este că mi-am petrecut toată ziua gândindu-mă la momentul în care o să mă întorc acasă pentru a face dragoste cu soția mea.

Comentariul lui senzual o topi. Să-l ia naiba pe soțul ei insistent!

Ea ajunse la etaj și dădu să se îndrepte spre biroul lui, dar el se puse în fața ei.

– Dar am participat la întâlnirea voastră, spuse el. Am ascultat opiniile doamnelor și le-am studiat cu atenție. Având în vedere diferențele de perspectivă dintre noi – și faptul că mintea îmi stătea la altceva –, aș spune că am fost cel mai conciliant.

Ea își încrucișă brațele la piept.

– Până când ai văzut că discuția nu mergea în direcția pe care o voiai tu. Apoi, ai folosit unul dintre trucuri ca să le distragi pe doamne ca să le influențezi în direcția dorită de tine.

El mormăi o înjurătură în barbă.

– Urăsc să-ți spun asta, dar ești singura care vrea să ia calea radicalismului. Chiar și doamna Harris este deschisă la minte. Și singurul motiv pentru care tu opui rezistență este faptul că te enervează să fii de acord cu mine.

– Nu este adevărat! protestă ea, în ciuda sâmburelui de adevăr din cuvintele lui. Și în plus...

El o sărută din nou, de astă dată cuprinzându-i chipul între mâini. Când se retrase, ea ridică spre el privirea, năucită.

– Nu joci corect, mormăi ea. Nu încerca niciodată tactica asta împotriva vreunuia dintre adversarii tăi politici.

El chicoti.

– Îți poți închipui reacția lui Sidmouth dacă aș face-o?

Ei i se tăie răsuflarea.

– Sidmouth nu este adversarul tău.

Simon încremeni când își dădu seama de ceea ce spusese.

– Eu... nu am vrut să sune cum a sunat.

Pe naiba că nu.

– Deci ești de acord cu politicile lui Sidmouth? Vrei să-l vezi în continuare în postul de prim-ministru?

– Sidmouth este un rău necesar. Trebuie să-i fac jocul – și jocul regelui – dacă vreau să devin prim-ministru.

– Și după aceea? Ea își aminti că el se situase în tabăra greșită în chestiunea reformei parlamentare. Poate că nu doar acolo. Sidmouth ar urma să facă parte din cabinetul tău dacă ai deveni prim-ministru?

El șovăi un moment.

– Nu. Când ea îl privi mirată, el adăugă: Dar nu vreau ca lucrul ăsta să se răspândească, nici măcar printre prietenele tale. Înțelegi?

– Perfect! exclamă ea, prea încântată ca să se stăpânească.

– Vorbesc serios, Louisa. Nici un cuvânt.

– Buzele îmi sunt pecetluite, spuse ea cu veselie.

– Nu pot să scap de Sidmouth imediat. O să fie nevoie de timp și de manevre...

– De răbdare și planificare atentă, spuse ea. Da, știu, soțul meu precaut. Dar cum vrei să faci asta? Pe cine vrei să pui în locul lui? Te gândești serios să scapi de el?

El o sărută apăsat, apoi se retrase, cu ochii scăpărători.

– Putem să discutăm despre asta mâine? O trase mai aproape și își lipi mădularul erect de corpul ei. În clipa asta, politica este ultimul lucru la care îmi stă mintea.

Iar dragul de el merita o răsplată după minunata lui dezvăluire.

– Bineînțeles, soțule. Ea schiță un zâmbet. Lasă-mă zece minute, ca să mă pregătesc, înainte să vii în camera mea.

Se întoarse, apoi se îndreptă spre scări.

– Pot să te dezbrac și eu foarte bine, să știi, spuse el și porni după ea.

– O să-mi distrugi hainele, spuse ea pe nerăsuflate. Și, pe deasupra, o să-mi sperii camerista.

Slavă cerului pentru menajera ei, a cărei prezență îl ținea mereu pe Simon la distanță, în timp ce ea își punea burețelul. El murmură ceva în spatele ei, și ea grăbi pașii. Cu siguranță, nu era noaptea în care să-i pună răbdarea la încercare. În plus, ceea ce-i spusese îi dădea aripi. Simon voia să îl dea jos pe Sidmouth!

După ce el admisese că susținea reforma parlamentară, ea începuse să creadă că nu era chiar vechiul conservator apatic pe care îl crezuse. Chiar dacă împărtășea convingerea conservatorilor despre radicali, era convinsă că putea să-i schimbe părerea de îndată ce îl făcea să asculte ce avea de spus Godwin. A doua zi. Pentru că, în seara aceea, avea de gând să se bucure de îmbrățișările soțului ei.

Capitolul 22

Dragă Charlotte,

Sper că ai dreptate. Dacă Foxmoor nu-și poate influența soția cu priviri tandre, el se va orienta, fără îndoială, spre măsuri mai restrictive – cum ar fi să-i facă bagajele și să o trimită la țară. Asta aș face eu dacă soția mea mi-ar face probleme.

Vărul tău,

Michael

Chiar fără ajutorul valetului, căruia Simon îi ceruse să plece în secunda în care intrase în dormitor, Simon se dezbrăcă și își puse halatul de casă în mai puțin de două minute. Nu o mințise pe Louisa – bestia de el se gândise la momentul acela toată ziua. Se ruga doar ca dorința pentru ea să se diminueze odată cu trecerea timpului, pentru că, pentru moment, îi dădea mari bătăi de cap. Din ce alt motiv și-ar fi demascat planurile legate de Sidmouth? Să o ajute Dumnezeu dacă răspândea informațiile printre prietenii ei radicali. Dacă vestea ajungea la presă, acela avea să fie sfârșitul aspirațiilor lui politice. Încă nu avea suficientă susținere în Camera Comunelor ca să se descotorosească de Sidmouth și, până când o obținea, nu trebuia să pară că i se opunea acestuia. Putea doar să spere că soția lui avea să fie discretă.

Cel puțin la fel de discretă ca în alte aspecte. Precum relațiile lor maritale, unde era aproape prea discretă. Se îndreptă pe lângă ușa camerei adiacente, spre dormitorul ei. Lăsase limpede de înțeles că prefera intimitatea atunci când se pregătea să vină în patul lui. Până acum, el se abținuse, gândindu-se că fusese virgină și că avea nevoie de timp pentru a se obișnui cu intimitățile maritale. Dar, la naiba, voia să o privească dezbrăcându-se. Voia să o dezbrace chiar el. Voia să facă dragoste cu ea altundeva decât în patul ei. Voia să adoarmă cu ea noaptea, să se trezească dimineața cu ea în brațe. Și, oricât își repeta că trebuia să fie răbdător, tânjea după acele lucruri într-un mod absolut nebunesc. Cum se presupunea că avea să-și poată stăpâni obsesia când ea îi refuza încă toate acele intimități?

Duse mâna spre mânerul ușii. Sigur îi lăsase destul timp pentru a se obișnui cu ideea că era soția lui. Și, oricum, ce pregătiri misterioase trebuia să facă, de el, soțul ei, nu putea să le vadă? Deschizând ușa adiacentă, se opri brusc când o văzu pe camerista ei stând acolo singură și nici urmă de soția lui. În spatele ei, ușa de la garderobă era închisă. Era ca și cum camerista ar fi stat de pază. Curiozitatea îi fu și mai atâtată.

Camerista îl zări și dădu să vorbească, dar el își lipi un deget de buze și îi făcu semn să tacă. El observă că neliniștea deveni vizibilă pe chipul femeii, dar știa că nu avea să îndrăznească să nu se supună. Însă faptul că arăta de parcă voia să o ia la fugă îi dădu de gândit.

Cu o presimțire sumbră, el se îndreptă spre ușa exterioară, o deschise având grijă să nu facă nici un zgomot și o îndemnă să iasă. După ce o închise la fel de atent, traversă camera ca să întredeschidă ușa de la garderobă și o văzu pe soția lui.

Lumânarea de pe măsuța de toaletă o dezvăluia pe Louisa stând în picioare, în cămașa de noapte descheiată, cu spatele la el. Dar, chiar dacă stătea cu fața spre o oglindă care dezvăluia foarte multe lucruri, ea era prea preocupată de ceea ce făcea ca să observe.

La început, el avu impresia că ea se spăla în zona intimă, pentru că avea lenjeria dată deoparte și un picior sprijinit pe scăunel; apoi, ridică un burețel ud spre scoica ei dulce. Mădularul lui, pe jumătate întărit, se trezi numaidecât și se lovi de țesătura halatului din mătase. Apoi, o privi introducând burețelul înăuntrul ei. Simțind un gol în stomac, își ținu răsuflarea ca să vadă dacă ea avea să-l scoată, dar mâna se retrase goală.

Simon umblase prin case de toleranță destul cât să priceapă ce făcea. Și putea să ghicească cu ușurință și de ce. Ea îi refuzase o intimitate mai mare din cauza asta, la naiba cu ea!

– Cum îndrăznești? spuse el.

Ea tresări, și îmbujorarea vinovată care îi invadă obrajii când îi întâlni privirea în oglindă fu de ajuns ca să-i confirme bănuielile.

Simon fu secerat de un sentiment de trădare.

– Nu este ceea ce crezi, Simon, șopti ea.

– Nu? El înaintă și trânti ușa în urma lui. Deci nu încerci să mă împiedici să fac un moștenitor?

Ea își coborî iute piciorul.

– Nu... Vreau să spun că... nu are nimic de-a face cu...

– Mi-am petrecut jumătate din tinerețe într-un bordel, Louisa. Recunosc un burețel menit să împiedice conceperea unui copil. Apropiindu-se lent de ea, își vârî degetul în castronelul cu lichid aflat pe masa de toaletă, apoi îl duse la nas și mirosi. Mirosul înțepător de oțet îi luă cu asalt nările. Furios peste măsură, flutură din deget spre ea. De aia vii în patul meu cu zonele intime așa parfumate. Pentru... pentru bătaia asta de joc nu mă lași să te dezbrac sau să fac dragoste cu tine altundeva decât în patul tău...

– Trebuie să mă lași să-ți explic, spuse ea.

– Ce? Că încă mă urăști? Că, în ciuda tuturor lucrurilor pe care le fac pentru tine, ești hotărâtă să complotezi împotriva mea? Durerea care i se învolbura în gât amenința să-l sufoce. Nu este de mirare că ai fost așa repede de acord să renunți la doamnele tale când o să rămâi însărcinată – ai plănuit să faci în așa fel încât asta să nu se întâmple niciodată.

– Nu este adevărat. Era doar pentru o vreme, până când...

– Îți sunt aleși radicalii tăi? spuse el dezgustat, aproape nevenindu-i să creadă că era atât de crudă încât să-l priveze de copii fără ca măcar să-i spună. Distrugând astfel orice speranță pe care o am de a deveni prim-ministru? Așa ai vrut să-mi subminezi autoritatea? Aruncă oțetul în oala de noapte, apoi izbi castronelul în ușă. Asta n-am să tolerez!

În timp ce ea continua să se uite lung la el, uluită de accesul lui de furie, el îi ridică iute cămașa de noapte, pregătindu-se să scoată chiar el burețelul.

Apoi, ea începu să plângă.

– T... te rog, Simon, bâigui ea. Nu am... nu eram...

Abia putea să vorbească printre suspinele jalnice, și ecoul lor îl distruse, făcându-l să se blesteme că o supărase. Apoi, să se blesteme că le băga în seamă.

Doamne, era umilitor de îndrăgostit de ea. Îi lăsă în jos cămașa de noapte.

– Vreau să-l scoți, spuse el cu voce joasă. Acum!

Ea încuviință din cap, apoi își ridică din nou piciorul pe scaun.

– T... trebuie să înțelegi. Eu... eu nu eram pregătită pentru copii, atâta tot. A... aveam nevoie de puțin timp... ca să mă pregătesc... pentru sânge... și pentru doctori...

Felul în care rosti cuvântul „doctori", de parcă îi era extrem de frică, îl luă prin surprindere. Folosise același ton în dormitorul din reședința lui Draker când spusese că doctorii le făceau să sângereze și le ciopârțeau pe femei.

– Eu... eu nu încercam să s... subminez... Ea continuă să plângă, în timp ce își scoase buretele. Chiar nu avea nimic...

Nu reuși să-și termine fraza din cauza plânsului, iar acum își aminti și alte lucruri. Că, deși doctorul lui ajunsese, în cele din urmă, în ziua aceea, câtă vreme el și Draker negociaseră contractul de căsătorie, ea refuzase să-l lase pe acesta să o examineze, în ciuda insistențelor. Apoi, mai erau observațiile pe care le făcuse la școală... despre prizonierele care nășteau... despre sânge. Dar de ce era așa...

Își aminti brusc de discuția cu sora lui despre prințesa Charlotte și gemu. „Drăcia dracului." Îi prinse mâna tremurândă când aruncă buretelul pe masă.

– Ai fost acolo, nu-i așa? spuse el răgușit. Ai fost de față când prințesa a murit, dând naștere.

Incapabilă să vorbească printre lacrimi, ea încuviință din cap.

Făcuse totul de frică. Ceea ce el ar fi intuit dacă nu ar fi fost așa un idiot. Blestemându-se pentru cât de repede își pierdea cumpătul, o luă în brațe.

– Șșșttt, scumpo, îi spuse el la ureche. Este în regulă. Șșșttt.

Cu un urlet înăbușit, ea îl luă de gât, căutând consolare de la cel care o chinuise, iar el i-o oferi, murmurând cuvinte liniștitoare, mângâind-o pe spate.

– N... n-ar fi trebuit să asist, spuse ea cu răsuflarea întretăiată, lacrimile udându-i rochia. A... alungaseră aproape... pe... toată lumea din dormitorul ei.

El o mângâie și o consolă, simțindu-se ca un monstru. Ea se străduia să își înăbușe suspinele înverșunate.

– Dar ea era... sora mea. Am iubit-o. Așa că... m-am ascuns în... garderoba ei.

– Oh, scumpo, spuse el încet.

– Travaliul a decurs destul de rău, șopti ea lipită de pieptul lui. A țipat ore întregi...

El putea numai să-și închipuie. Auzise că prințesa Charlotte își petrecuse în travaliu două zile și jumătate groaznice.

– Apoi, a urmat nașterea, cu bebelușul mort. Era imens, prea mare pentru... Și ei nu voiau să folosească forcepsul și... Vocea îi deveni aprigă. A fost prea mult sânge, atât de mult... Nu numai atunci, dar și înainte.

Ea îl țintui cu o privire în care se citea indignare.

– În momentul în care a intrat în travaliu, îi scoseseră extrem de mult sânge și, practic, au și înfometat-o. La ce se așteptau de la o femeie gata să nască? Cum putea orice femeie să poarte un prunc după ce suferise atât...

Ea izbucni din nou în lacrimi, și frica ei îl cutremură. O sărută pe păr, pe tâmplă, pe obrazul ud. Simți un nod în gât gândindu-se la groaza care o copleșise când asistase la așa ceva. Avea pe atunci doar douăzeci și doi de ani – suficient de tânără cât să fie marcată de un asemenea lucru. Aproape de aceeași vârstă ca prințesa.

– Ar fi trebuit să-mi spui, șopti el. Îmi doresc să fi știut.

Ea încremeni în brațele lui.

– Și ce ai fi făcut? Mi-a fi spus că... frica mea nu înseamnă nimic. Regina a născut doi copii fără... probleme. Ea înghiți în sec. Știu că nu decurge întotdeauna atât de rău pe cât îmi imaginez eu. Dar, de fiecare dată când mă gândesc...

Când ea se opri cu un suspin, el îi lipi capul de pieptul lui. Probabil avea dreptate. Cu toate lucrurile care se întâmplaseră între ei, dacă i-ar fi spus de la început, ar fi presupus că refuza să aibă copii ca să-i zădărnicească planurile.

Acum, înțelegea de ce fusese așa reticentă la gândul de a se mărita. Cu siguranță, nu fusese o hotărâre de Ioana d'Arc să rămână o fată bătrână reformatoare.

Își ridică fața spre el.

– C... chiar vreau să port copilul tău. Copiii noștri. Mi-o doresc mai mult decât orice altceva. O să mă... obișnuiesc cu ideea. Pot să fac asta. Pot.

Totuși, stătea țeapănă în brațele lui, iar lacrimi încă îi tremurau în ochi. La naiba, ce avea el să facă? Dacă îi respecta frica, oare cât timp

avea să dureze? Trebuia să aibă un moștenitor. Iar ea ar fi o mamă minunată.

Dar nu și dacă murea de frică la nașterea primului copil.

El gemu. Cum să facă dragoste cu ea știind că îi era atât de groază de rezultatul inevitabil al acțiunii în sine?

– Simon, sunt bine acum. Poți să arunci bureții dacă vrei. Eu o să...

– Șșșttt, șopti el. Avea doar o singură alegere de făcut. Blestemându-se că era așa un prost, se întinse și luă buretelul. Ridică piciorul, îi spuse el.

Ea se uită înmărmurită la el.

– Poftim?

– O să facem cum vrei tu pentru o vreme. Până când... o să te simți mai confortabil cu ideea de a-mi purta copiii.

– Nu trebuie să faci asta...

– Ba da, trebuie, spuse el hotărât. Nu vreau ca soția mea să tremure de frică atunci când vine în patul meu. Ridică piciorul.

Când ea se supuse, el introduse buretelul până la jumătate, apoi o lăsă pe ea să-l împingă până la capăt. Ea își ridică fața spre a lui, și expresia de ușurare de pe chipul lui îl distruse.

– Mulțumesc, îi șopti ea.

Apoi, îl sărută, și el se agăță de buzele ei, așa cum nu o mai făcuse niciodată. O sărută cu înflăcărare, cu disperare. Voia să șteargă tot ce tocmai se întâmplase, să uite că soția lui îl convinsese să accepte ceea ce alți soți cu capul pe umeri nu ar fi permis niciodată. „Nu lăsa niciodată lacrimile femeii să te convingă să faci ceea ce nu trebuie", răsună în mintea lui vocea bunicului.

Îl blestemă în gând pe Monteith, apoi se blestemă pe sine atunci când mădularul lui se trezi la viață cu talentul cu care Raji descoperea o pasăre. Doamne, era nebun! Totuși, părea incapabil să se abțină când venea vorba despre ea. Louisa îi simțise, pesemne, excitația pentru că întrerupse sărutul și ridică spre el o privire somnoroasă.

– Mergem la culcare acum? întrebă ea într-un murmur gutural.

El întoarse privirea și zări imaginea lor în oglindă, picioarele înfășurate, el cu mădularul erect și ea cu piciorul încă ridicat pe scaun. Cămașa de noapte îi era săltată până la talie, dezvăluind privirii feminitatea ei mătăsoasă.

Cu mădularul peste măsură de întărit, fu cuprins de o dorință urgentă de o lua acolo, așa.

– Întoarce-te cu fața la oglindă, îi porunci el. Când ea dădu să-și ia piciorul de pe scaun ca să se întoarcă, el îi spuse: Nu, lasă-l acolo. Vreau să văd fiecare parte din tine. Vreau să mă privesc în oglindă când te ating.

Chiar dacă fața îi luă foc, ea se supuse, mișcându-și corpul până ce ajunse să stea cu fața spre oglindă, cu un picior sprijinit de scaun și celălalt în podea, expunând carnea dulce în toată gloria ei înrourată. Lui i se uscă gura. Îi trase cămașa de noapte peste cap, apoi se dezbrăcă de halat. Mutându-se în spatele ei, cu o mână îi cuprinse un sân, în timp ce cu cealaltă începu să dezmierde carnea delicată dintre picioarele ei. Fața ei căpătă rozaliul părților sale intime, și ea scoase un geamăt de plăcere care transformă pe dată mădularul lui în fier.

– Uneori, Louisa, spuse el cu răsuflarea întretăiată, te doresc dincolo de rațiune.

Își frecă erecția peste crăpătura feselor, ca să îi arate cât de excitat era. Cu privirea înflăcărată, ea se întinse ca să-i mângâie mădularul.

– Nu. Îi dădu mâna deoparte. Pune-ți mâinile pe masă. Vreau să te iau așa, de la spate, în timp ce tu te uiți. Cu gura la urechea ei, el continuă cu o șoaptă aspră: Vreau să vezi ceea ce văd eu când te penetrez. Îi mușcă ușor urechea. Vreau să vezi cât ești de amețitoare, să vezi imaginea care mă consumă zi și noapte.

Cu ochii de un negru adânc, ea se supuse, se aplecă și întinse mâinile. Părul i se revărsă peste față, ascunzându-i sânii, așa că el îl strânse și îl dădu peste un umăr, ca să o lase să se uite cum o poseda.

Doamne, ce efect avea asupra lui să o vadă așa, în lumina difuză a lumânării. Cu chipul îmbujorat și cu sânii care se legănau între brațele ei ca două fructe coapte, părea vulnerabilă, dulce și atât de erotică, încât aproape că îl înnebuni.

„Nu lăsa niciodată o femeie să te conducă de mădular."

Goni glasul bunicului din cap, apoi depărtă și mai mult picioarele soției sale, încântat de suspinul ei surprins. Intenționat, el transformă acel suspin într-un geamăt atunci când se întinse și se apucă să-i dezmierde feminitatea. Și, când ea se apăsă pe degetul lui, tânjind după mai multe atingeri, el se simți cuprins de un iureș de victorie. Probabil chiar îl afecta prea mult, dar măcar și ea avea același efect asupra lui. Apoi, ea închise ochii.

– Nu! mormăi pe gâtul ei. Trebuie să te uiți la mine când îți posed corpul frumos.

Ochii ei se deschiseră, și Louisa îl fixă cu o privire revoltată.

– Te vreau înăuntrul meu.

– Abia când nu mai poți îndura, spuse el, apoi îi chinui micuța perlă delicată, mângâind, răvășind, așa cum știa că îi plăcea. Vreau să mă implori, Louisa.

Ea îi zâmbi în oglindă.

– Nu o să reziști niciodată atât de mult, spuse ea, cu o tachinare cochetă.

Iar când își roti șoldurile ca să-și treacă posteriorul dulce peste mădularul lui tare, el se temu că ea avea dreptate. Erecția lui se cuibărise în leagănul posteriorului ei delicios. Dar refuză să o lase să câștige acea rundă. După timpul petrecut cu femeile ușoare din bordel, plătite de bunicul lui, știa cum să-și recapete controlul asupra mădularului – și o făcu fără milă.

– Pot să rezist atâta timp cât este nevoie, micuța mea ispititoare.

O lăsa să-și pună bureții, dar avea să o facă să-l implore, recunoscând că el nu era singurul îndrăgostit din acea căsnicie. Avea să o controleze... și se controla și pe el... chiar dacă avea să dureze ore întregi. Așa că îi mângâie sânii, mai întâi pe unul, apoi pe celălalt, frecând între degete sfârcurile tari, apoi trecându-și delicat degetele peste perlele încordate, până când ea icni și își lipi sânii de mâna lui.

– Eu sunt capul acestei case, mă auzi? spuse el pe nerăsuflate, imaginea ei mișcându-se sub mâinile lui aproape mai mult decât putea să suporte. Dar vocea bunicului lui îl bântuia, făcându-i propria voce să răsune aspru atunci când adăugă: Îți las bureții doar pentru că sunt îngăduitor, ai înțeles?

Ea gemu, dar încuviință din cap.

– Gata cu răzvrătirile astea ascunse, spuse el tăios. Nu-mi voi lăsa soția să mă ia de prost.

– N-am vrut să..., șopti ea. Niciodată n-aș fi...

– Jură, îi ceru el, în timp ce o mângâie neîncetat între picioare. Jură că o să fii cinstită cu mine de acum încolo.

– Da, Simon, jur.

El își afundă degetul înăuntrul ei, atât cât să o tachineze, apoi îl scoase cu o mișcare bruscă.

– Tu îmi aparții mie, spuse el în timp ce îi trase șoldurile mai în spate. Strecurându-și mădularul între picioarele ei, îi mângâie moliciunea catifelată. Spune-o. Corpul tău, mintea ta, voința ta... sunt ale mele.

– Și tu? Ochii ei se aprinseră brusc. Tu îmi aparții?

– Întotdeauna ți-am aparținut, spuse el, recunoașterea aceasta scăpându-i printre buze înainte să apuce să o oprească.

– Atunci, ia-mă acum, spuse ea printre dinți. Te rog, soțul meu, arată-mi că aparținem unul altuia...

El se supuse. Schimbând unghiul, o pătrunse atât de adânc, încât ea se cutremură, apoi scoase un oftat de pură și dulce plăcere.

Ceea ce nu făcu decât să-l înflăcăreze și mai mult. O penetră din nou și din nou, mângâindu-i perla înrourată, în timp ce aluneca înăuntru și înapoi în ea, de la spate. Supse ușor din curbura umărului ei, apoi o mușcă de linia delicată a gâtului, dorindu-și să o devoreze cu totul. Cu cât o pătrundea și o dezmierda mai tare, cu atât respirație ei se întețea și privirea îl fixa în oglindă, până când ajunseră amândoi să răsufle întretăiat, chinuindu-se ca două animale sălbatice care se luptau pentru dominație, fiecare hotărât să-l facă pe celălalt să-și piardă primul controlul.

În cele din urmă, atinseră punctul culminant aproape în același moment. Corpul ei încremeni înainte de a scoate un strigăt și de a se prăbuși în brațele lui. O clipă mai târziu, el ajunse pe propria culme a extazului și își eliberă sămânța înăuntrul ei. Sămânța lui, care nu avea să prindă niciodată rădăcini.

Gândul trecător i se imprimă în conștiință, chiar în timp ce el se împingea în ea, umplând-o, cu inima bătând nebunește. Își șterse gândul din minte la fel de repede. Timp. Ea avea nevoie de timp. El putea să-i dea timp dacă trebuia.

Dură câteva secunde pentru ca răsuflarea lui să se domolească și ceva mai multe pentru ca mădularul lui să alunece dinăuntrul ei. Dar, imediat după aceea, ea se întoarse astfel încât să-i cuprindă mijlocul și să-l țină aproape. El o sărută, răvășindu-i mai întâi gura, apoi urechea și scobitura gâtului.

– A fost foarte... interesant, murmură în timp ce el îi dezmierda gâtul. Nu mi-am închipuit niciodată că aș putea să... fac dragoste în felul ăsta.

– Există sute de feluri în care se poate face dragoste, și vreau să-l încercăm pe fiecare în parte.

Deși pe chip i se citea încântarea, Louisa îl privi gânditoare.

– Când ai învățat toate tehnicile astea? În timpul tinereții petrecute într-un bordel?

El dădu să răspundă, apoi își aminti ce îi dezvăluise la mânie.

– Presupun, spuse el sec, apoi își plecă gura, să o sărute.

Ea își întoarse capul într-o parte.

– De ce ți-ai petrece tinerețea într-un bordel și apoi... ai trăit în celibat în India?

– Mă săturasem deja, recunoscu el.

Dacă ea afla vreodată adevărul despre acea perioadă din viața lui, avea să descopere slăbiciunea care rămăsese în el, în ciuda pregătirii blestemate a bunicului său. Și apoi, ea avea să se folosească de asta ca să-l controleze. Nu avea nici cea mai mică îndoială.

– Majoritatea bărbaților..., începu ea.

– Nu discută despre tinerețea lor nărăvașă cu soțiile, încheie el. Ridicând-o în brațe, ieși din garderobă. A fost cu mult timp în urmă. Abia dacă merită pomenit. Mi-am făcut de cap ca oricare alt tânăr. Dar acum sunt destul de matur cât să vreau să semăn ceva mai rodnic... Se opri cu un geamăt. Iartă-mă, murmură el în timp ce o ducea prin dormitorul ei înspre al lui, fără să se oprească.

Ea își îngropă fața la pieptul lui.

– Nu tu trebuie să-ți ceri scuze. Eu sunt cea care...

– Este în regulă, spuse el încordat, nedorind să se gândească la bureții ei.

– Vreau doar să știi că regret că am fost o lașă și nu ți-am spus.

– Este în regulă, repetă el. Când ea tresări, el își îndulci tonul. Putem să așteptăm o vreme înainte să avem copii, scumpo. Ajunși la patul ei, cu așternuturile date la o parte, el o întinse, apoi se lăsă lângă ea. Dar vreau un lucru în schimbul îngăduinței mele.

Ea se întoarse spre el, cu fața brusc îngrijorată.

– Oh?

– Gata cu paturile separate, bine?

Cu un zâmbet, ea se așeză lângă el.

– Dacă asta vrei. Eu am făcut-o doar ca...

– Da, mi-am dat seama de asta, o întrerupse el, fără să vrea să mai audă un cuvânt despre cum se furișase ca să se ocupe de bureții ăia. Fă ce trebuie să faci. Numai întoarce-te în patul meu după ce ai terminat.

O lumină jucăușă licări în ochii ei.

– Și dacă patul meu este mai confortabil?

– Atunci, ne mutăm în camera ta. Îi mângâie obrazul. Atât timp cât dormim în același pat, nu-mi pasă care pat este.

Cuvintele aduseră un zâmbet pe buzele ei, care îi făcură sângele să-i alerge prin vene. Delicat, îi îndepărtă o șuviță de păr din ochi.

– Nu ești genul de soț pe care mi-l imaginam.

El îi prinse mâna, apoi îi depuse un sărut în palmă.

– Oh?

– Nu mi-aș fi închipuit niciodată că ești atât de... posesiv. Nu după ce ai obținut ce ai vrut de la mine.

Ce voise de la ea? Nu avea nici pe departe ceea ce voise de la ea. Bunicul lui nu reușise niciodată să ucidă în el ceva ce reprezenta cea mai întunecată slăbiciune a lui: dorința de a avea afecțiunea și dragostea pe care văzuse că le împărtășeau soții Trusbut.

Dar astea aveau să îi scape mereu. Bunicul îl făcuse incapabil să ofere dragoste, incapabil să simtă altceva decât plăcere și obsesie. Și ce femeie avea să-i arate dragoste atunci când tot ce putea el să ofere era pasiune?

– Te deranjează firea mea posesivă? întrebă, apoi își ținu răsuflarea.

– Uneori, recunoscu ea. Apoi, cu un zâmbet senzual, își trecu degetul peste piept lui. Alteori, mă excită.

El se întări numaidecât.

– Chiar așa?

Ea își coborî mâna spre abdomenul lui.

– Oh, da. Poate că n-am moștenit dorința mamei de a avea nenumărați bărbați, dar cu siguranță am moștenit... dorințele ei.

– Slavă Domnului! spuse el răgușit, în timp ce îi acoperi gura cu a lui.

Poate că pasiunea avea să fie de-ajuns pentru ei.

Dar, mai târziu, în timp ce ea dormea lângă el și noaptea cuprinse încăperea pe care ea acceptase, în sfârșit, să o împartă cu el, Simon se uită lung în întuneric și, din nou, își dori mai mult, ceva mai profund. Ceva de care știa că nu putea să aibă niciodată parte.

Capitolul 23

Dragul meu văr,

Nu aveam nici cea mai vagă idee că ești în stare să fii așa un tiran cu sărmana ta soție. Ai măcar o soție sau aceasta este opinia

unui burlac care se închipuie că poate să convingă orice femeie să facă ceea ce vrea el?

Ruda ta surprinsă,

Charlotte

Două zile mai târziu, doamnele din Societatea Doamnelor din Londra își terminau de intervievat potențialii candidați. În timp ce Louisa se afla cu Simon, doamna Harris și Regina în birou, nu putu să nu se simtă ușurată că terminaseră. Raji sărea prin cameră, din raft în raft, dar nici unul dintre ei nu îi dădea atenție. Asta nu era valabil și pentru candidații lor. Simon îl ținuse intenționat pe Raji în birou pe durata discuțiilor, una dintre tacticile lui discrete, menite să-i ia pe bărbați prin surprindere, ca să obțină de la ei un dram de onestitate. Din păcate, onestitatea pe care o obținuse de la domnul Duncombe fusese destul de neașteptată. Bufoneriile lui Raji îl determinaseră pe acesta să facă remarci disprețuitoare la adresa indienilor pe care îi guvernase Simon. Evident, domnul Duncombe se gândise că se dădea bine pe lângă Simon cu asemenea insulte. Dacă ar fi știut el...

– Ei bine? o întrebă Simon acum. Ce părere ai despre ei?

Ea oftă.

– Evident, domnul Duncombe nu intră în discuție. Cred că putem să fim de acord cu toții că a fost... ei bine...

– Prost ca noaptea? sugeră Simon.

În timp ce restul doamnelor se chinuiră să-și ascundă zâmbetele, Louisa îi aruncă soțului ei o privire scrutătoare.

– Aș fi spus că s-a dovedit a fi... ca să folosesc termenul domnișoarei Crenshawe... un „măgar", dar presupun că „prost" i se potrivește foarte bine.

Chicotind, Simon se întoarse spre celelalte doamne.

– Sunteți de acord? Când ele încuviințară din cap, el adăugă: Așadar, Duncombe iese din discuție. Simon se lăsă pe spate în scaun, dar nu se uită la ea. Și... hmm... ce cred doamnele despre Godwin?

Ea se încruntă.

– Știi foarte bine ce credem noi, împielițat înfumurat ce ești. Nu suntem nebune. A fost dureros de evident că, în persoană, Godwin este prea aprig chiar și pentru gusturile mele. De departe, Fielden a fost mult mai rațional și mai convingător.

– Bine că recunoști asta, spuse Simon, cu o urmă de ușurare în voce.

– Cum aș putea să nu, când Godwin a sugerat tactici precum ocuparea în forță a închisorii, ca să ne dovedim hotărârea de a îmbunătăți condițiile?

– A fost o idee interesantă, spuse doamna Harris, aventurându-se să-și apere prietenul.

– Ați fi fost împușcate toate. Simon se uită în treacăt la soția lui. Și, oricât v-aș susține în scopurile voastre, chiar nu vreau să fiu încă văduv.

Ea îi aruncă o privire.

– Hai, dă-i bătaie. Acum, poți oficial să jubilezi.

– Eu nu jubilez, spuse el, chiar dacă un zâmbet îi arcui colțurile gurii. Mă felicit pur și simplu pentru rațiunea de care am dat dovadă când m-am însurat cu o femeie atât de atentă și de inteligentă. Și care este atât de cinstită încât să fie în stare să admită că s-a înșelat, chiar și atunci când o necăjește teribil lucrul ăsta.

– Dacă ai impresia că avalanșa asta de complimente o să mă facă mai drăguță... Ea schiță un surâs. Probabil ai dreptate, împielițat înfumurat.

– Așadar, ce se întâmplă acum? interveni doamna Harris. N-am participat la o campanie electorală.

Simon le explică procesul, apoi adăugă:

– Trebuie să ne asigurăm că discursurile lui Fielden se concentrează pe ce trebuie. Și să reușim să-l facem să apară în presă...

– Continui să vorbești la plural, interveni Louisa. Asta înseamnă că o să ne ajuți?

Simon aruncă o privire în jur la chipurile lor pline de speranță, apoi oftă.

– Da. Presupun că da.

– Bine, spuse ea. Pentru că a spus foarte limpede că o să candideze doar dacă noi doi îl susținem. Și îi sărea inima din piept la gândul că soțul ei avea să o facă. Într-adevăr, răspunsul lui o uimise foarte mult.

Pe măsură ce discuțiile lor politice se domoliră, ea admise că Simon o uimise de multe ori în ultima vreme. Mai întâi, fusese acordul lui șocant în privința bureților. Apoi, felul iscusit în care condusese interviurile și dorința uimitoare de a le ajuta în campanie. Ce trebuia să înțeleagă din asta? Toate contrastau serios cu partea lui întunecată, pe care o mai vedea uneori, ca atunci când plecase din pat ca să-și

petreacă ore întregi căutând prin scrisori. Obsesia lui de a afla adevărul despre domnul Hunt era tulburătoare. Ea începuse să creadă că era mai mult decât dorința de a-și răscumpăra așa-zisa lui greșeală. Era ceva ce avea de-a face cu dejucarea planurilor bunicului lui, de parcă, dacă o făcea, reușea să aline puțin din durerea pe care o purta în suflet. O întrebase pe Regina despre contele de Monteith, dar Regina fusese în stare să-i spună prea puține. Se părea că acesta nu îi acordase atenție decât lui Simon. Regina spusese totuși că bunicul Monteith nu își petrecuse nici un minut cu Simon fără să-l formeze: cum să acționeze, cum să stea, cum să vorbească. Louisa aruncă o privire spre locul în care soțul ei vorbea cu doamnele, cu farmecul lui obișnuit, și fu traversată de un fior. Așa cum Simon își cioplea figurile, contele cioplise manierele fine de om de stat ale lui Simon.

Ea era curioasă să afle cum. Îl admonestase? Sau folosise o altă metodă mai sinistră? Era evident că Simon îl disprețuia, ceea ce însemna că bunicul lui îi făcuse el ceva. Altfel, de ce devenea Simon uneori o creatură feroce, pe care ea abia dacă o mai recunoștea?

Ca atunci când explodase de furie în garderobă. Nu că l-ar fi putut învinui pentru asta; orice alt bărbat ar fi făcut același lucru. Dar felul în care o luase după aceea – atât de feroce, atât de înverșunat – o înspăimântase.

În același timp, se desfătase în pasiunea sălbatică a momentului. Oh, Doamne, când făceau dragoste, Louisa devenea o făptură incredibil de desfrânată, complăcându-se în secretele intime pe care le învăța de la el. Încerca să nu se gândească de unde le știa el. Sau de ce părea înclinat să o chinuiască mereu cu propriile ei dorințe, ducând-o până la punctul în care îl dorea atât de mult, încât ar fi fost dispusă să spună sau să facă orice ca să ajungă la eliberare.

Singura ei consolare era că trebuia să-i facă și ea același lucru. Și adesea o făcea, chiar și când el o blestema pentru asta. Era ca și cum între ei izbucnea un război mut al pasiunilor. Așa era căsnicia, o conflagrație furtunoasă și constantă? Spera că nu. Chiar dacă acest lucru o încânta acum, se temea că putea să devină obositor. Mai ales când urma să aibă un copil. Își mușcă buza. Ideea de a avea un copil o ispitea tot mai mult în ultima vreme. Încă își punea burețeii, dar începuse să șovăie când o făcea. Numai amintirea chinului surorii vitrege a o împiedica să renunțe cu totul la ei.

– Oh, dragă, cât s-a făcut ceasul! exclamă doamna Harris și o smulse pe Louisa din gândurile ei. Trebuie să plecăm! Noi două

trebuie să ne întâlnim azi la închisoare cu proprietarul magazinului de jucării, ca să-i arătăm primul lot de jucării.

– Fir-ar, am uitat. Louisa se ridică iute, apoi se uită la ceas. Putem să ajungem acolo în jumătate de oră?

– Puteți să luați trăsura mea. Simon se ridică. Mă așteaptă mereu la intrare, ca să merg la întrunirile parlamentare. Merg cu voi la închisoare, vizitiul doamnei Harris vine după noi în ritmul lui și, de îndată ce ne ajunge din urmă, eu îmi văd de drum.

– Nu vrem să te încurcăm..., începu doamna Harris.

– Nu este nici o problemă. Pot întârzia. În plus, și eu am avut un rol în proiectul vostru. Nu m-ar deranja să îl întâlnesc pe omul acesta, ca să văd ce a ieșit din toată povestea.

– Asta ne-ar ajuta, cu siguranță, spuse Louisa și schiță spre el un zâmbet plin de recunoștință.

Minunata trăsură a lui Simon le permise să ajungă la închisoare în timp record. Ba, mai mult, proprietarul magazinului de jucării se dovedi atât de încântat de soldații pictați și de doamnele elegante pe care i le arătară – și atât de impresionat de implicarea lui Simon –, încât le spuse că voia să ia cât de multe puteau face. Louisa abia dacă mai reușea să-și stăpânească entuziasmul.

Când doamna Harris se duse să-i arate proprietarului unde lucrau femeile, Louisa se îndreptă cu Simon spre porți. Își strecură mâna la brațul lui.

– Nici nu am cuvinte să-ți spun cât de mult apreciază Societatea Doamnelor din Londra ajutorul tău.

– Doar Societatea Doamnelor din Londra? spuse el cu un zâmbet strengăresc.

– Sigur că nu. Și știu că ajutorul acordat ți-a cam dat planurile peste cap, dar...

– Așteptați! strigă o voce din spatele lor.

Se întoarse să vadă o asistentă de la infirmerie care alerga după ei.

– Slavă cerului că mai sunteți aici, domnișoară North... Vreau să spun, Excelență.

– Ce s-a întâmplat?

– Vă amintiți de doamna Mickle?

– Bineînțeles. Louisa o întâlnise pe Betsy Mickle când femeia și soțul ei fuseseră întemnițați în zona din penitenciar rezervată pentru datornici. Născută într-o familie bună și bine educată, Betsy căzuse în dizgrație în tinerețe și sfârșise într-o casă de toleranță.

De atunci, avusese o viață dificilă, chiar dacă Louisa crezuse că lucrurile aveau să se îndrepte în momentul când domnul Mickle avea să-și achite datoriile, în urmă cu un an.

– Nu-mi zice că s-a întors, spuse Louisa. Soțul ei nu poate plăti datoriile?

– Mă tem că nu. Au venit săptămâna asta, cu ea pe punctul să nască. În dimineața asta, a intrat în travaliu, dar acum îi este foarte rău.

– Oh, nu, spuse Louisa și simți un gol în stomac.

Asistenta clătină din cap cu tristețe.

– Copilul este în poziția greșită. Doctorul este cu ea și crede că poate să rezolve problema, dar ea este prea agitată ca să stea nemișcată. Speram că, dacă vorbiți cu ea, dacă o liniștiți...

– Eu? Dar soțul ei?

– Nu suportă să o vadă suferind... Au fost nevoiți să-l dea afară pe sărmanul om. Dar pe dumneavoastră v-a ascultat mereu. Dacă ați putea veni cu ea la infirmerie, s-ar putea să se liniștească suficient încât doctorul să facă ceea ce trebuie.

– Bineînțeles, spuse Louisa, dar gândul o îngrozi de-a dreptul.

– Soția mea nu poate face asta, spuse Simon și puse o mână pe brațul Louisei. Trebuie să găsiți pe altcineva care să se ducă acolo. Doamna Harris, poate?

– Nu, o să mă duc eu, zise Louisa. Serios, Simon, vreau să fac asta, zise ea zâmbind slab. *Trebuie* să fac asta.

Venise vremea să-și înfrunte acea frică a ei. De ani de zile, reușise să își găsească de lucru în altă parte ori de câte ori era nevoie de ajutor la infirmerie. De ani de zile, evita orice medic, refuzând chiar să o ajute pe Regina la spitalul Chelsea. Dar dacă reușea să lase totul în urmă...

– În plus, femeia este o prietenă specială pentru mine. Nu suport gândul că trece prin așa ceva fără să aibă alături pe cineva căruia să-i pese de ea.

El îi studie chipul.

– Atunci, vin cu tine.

– În nici un caz. Ultimul lucru de care are nevoie acum este ca un străin să se uite sub fustele ei.

– La naiba, Louisa...

– O să fie bine, îți promit. Ea îi strânse brațul. Nu-ți face griji. Du-te la Westminster, la sesiunile tale.

– Nu plec, spuse el hotărât. O să te aștept aici.

Inima îi sări piept.

– O să dureze ceva timp, îl avertiză ea.

– Nu-mi pasă.

Dorința feroce de a o proteja îi aduse un zâmbet pe buze.

– Mulțumesc. Se întinse să-l sărute pe obraz. Ești cel mai bun soț pe care și l-ar putea dori cineva.

Plecă în grabă cu asistenta. În timp ce se îndreptau spre partea din spate a închisorii, asistenta îi aruncă o privire îngrijorată.

– Este primul copil al doamnei Mickle, știți.

– Nu are nici un copil nelegitim de pe vremea când lucra în casa de toleranță?

– Nu cred că a stat acolo mult timp. A plecat la un protector, și, atunci când acesta s-a dovedit a fi un ticălos, a avut noroc să-l găsească pe domnul Mickle.

– Ar avea mai mult noroc dacă domnul în cauză și-ar plăti datoriile, spuse Louisa când intrară în infirmerie, chiar dacă soțul lui Betsy era un bărbat cumsecade. Și acum, o să aibă și un copil de hrănit.

Sau spera că urmau să aibă. Când ea și asistenta ajunseră la căpătâiul lui Betsy și o văzură zvârcolindu-se, cu fruntea asudată, Louisa nu mai era așa sigură.

Primul ei instinct fu să se întoarcă și să fugă. Că trebuia să sufere cineva în asemenea hal era un lucru îngrozitor, dar faptul că Betsy, cea mai bună ființă din lume, trebuia să îndure așa ceva părea teribil de nedrept. Și cum putea Louisa să rămână să se uite...

Betsy o zări, și gândul Louisei de a fugi se risipi, pentru că fața femeii se lumină, în ciuda durerii.

– Domnișoară North, spuse Betsy cu răsuflarea întretăiată. Mă bucur că ești aici.

„Domnișoara North." Probabil era momentul potrivit să o anunțe că era acum ducesa de Foxmoor. Așezându-se pe scaunul de lângă lui Betsy, ea apucă mâna tinerei femei.

– Nu credeai că ratez șansa de a-mi vizita prietena, nu-i așa?

Femeia reuși să scoată un râset ezitant, apoi fața i se contorsionă când chinurile nașterii o cuprinseră din nou, și strânse atât de tare mâna Louisei, că aproape o frânse.

– O să încerc să întorc copilul acum, Betsy, interveni doctorul. Trebuie să stai puțin nemișcată. Continuă să o ții de mână pe prietena ta și să vorbești cu ea.

Louisa nu-l cunoștea pe doctor, dar auzise că era renumit. Spre binele lui Betsy, se ruga să fie adevărat și încercă să nu se gândească

la faptul că și doctorul surorii ei fusese, foarte probabil, renumit. Se concentră pe chipul lui Betsy, nu pe doctorul care îi apăsa pe burtă.

– Ce nume o să-i dai copilul? întrebă ea, făcând tot posibilul să nu arate neliniștea care îi tăia răsuflarea.

– Dacă e fată... Mary Grace, spuse Betsy pe nerăsuflate, apucând mâna Louisei ca pe un colac de salvare. Și dacă... e băiat... James Andrew. După tatăl lui.

În ciuda fricii îngrozitoare, Louisa zâmbi.

– Sunt nume frumoase.

Betsy scoase un urlet, iar Louisa îi strânse tare mâna la piept, rugându-se la toți sfinții.

– Stai liniștită, îi spuse doctorul lui Betsy. Pruncul este mic. Asta e bine. Este mai ușor de întors.

– Nu puteți să-i dați ceva care să-i mai aline durerea? întrebă Louisa când Betsy scoase un icnet. Coniac? Laudanum?

Doctorul clătină din cap.

– Am nevoie să fie trează, ca să împingă de îndată ce pun copilul în poziția corectă.

Și dacă nu se ajungea atât de departe? Nu, nu trebuia să se gândească la asta. Trebuia să fie puternică pentru prietena ei.

– Acum, Betsy, mai stai puțin nemișcată, spuse doctorul, uimitor de calm, în timp ce o apăsa și o împingea.

Louisa aruncă o privire și văzu că doctorul părea foarte concentrat. Betsy strânse iar mâna Louisei de să i-o zdrobească, dar măcar nu mai țipa.

Dintr-odată, doctorul schiță un zâmbet larg.

– Cred că micuțul se mișcă! Stai... stai... Asta e! S-a întors!

Lacrimi izbucniră în ochii Louisei, în timp ce Betsy se prăbuși în pat, cu un strigăt.

– N-am terminat încă, doamnelor, spuse doctorul. Acum, trebuie să-l scoatem. Trebuie să împingi, Betsy. Împinge!

Apoi, totul se petrecu atât de repede, încât Louisa nici nu avu timp să respire. În clipa asta, Betsy abia dacă mai rezista, cu fața contorsionată de durere și concentrare, iar în clipa imediat următoare, doctorul ținea în mâini un bebeluș care se zvârcolea și plângea. Peste măsură de fericită, asistenta tăie cordonul și curăță bebelușul înainte să revină la pat și să i-l dea lui Betsy.

– Iată. Se pare că „micuța pacoste" este o fetiță. Și este frumoasă ca o icoană.

Când Betsy luă copilul, Louisa începu să plângă.

– Domnișoară North! exclamă Betsy. Ești bine?

Chinuindu-se să-și stăpânească emoțiile nebunești, Louisa încuviință din cap printre lacrimi.

– Este... adorabilă. Se aplecă spre Betsy ca să se uite la copil. Un înger.

Și chiar era, în ciuda feței roșiatice și a șuvițelor de păr negru și umed lipite de cap.

– Vrei să o ții pe Mary Grace? șopti Betsy.

Louisa încuviință din cap, prea copleșită de emoție ca să mai vorbească. Betsy îi întinse copilul, și Louisei i se tăie răsuflarea. Mary Grace era fragilă ca o păpușă, cu gurița cu un boboc de trandafir și pumnii micuți, care îi fluturau în aer.

– Ai ieșit gata de luptă, nu-i așa? Și nu-i așa că ești cea mai puternică fetiță din lume?

Louisa ținuse în brațe copiii multor femei condamnate și de multe ori își legănase nepoata și nepotul pe genunchi, dar acum era ceva diferit. Într-un fel foarte discret, simțea că ajutase la venirea acestei micuțe pe lume, iar gândul acesta o umplea de bucurie.

Una era să auzi că femeile nășteau fără probleme și alta era să vezi asta cu ochii tăi.

Îi înapoie copilul lui Betsy, apoi simți o urmă de invidie când gurița copilei se îndreptă spre sânul lui Betsy. Simți un nod în gât. Voia și ea un copil. Voia copilul lui Simon.

– Soțul tău o să fie încântat, murmură Louisa.

– Oh, James! exclamă Betsy. Am uitat de el!

Asistenta chicoti.

– Nu-i zic că ai spus asta când mă duc să-l chem.

Ea se grăbi să plece să-l caute. După ce se ocupase de naștere, doctorul se dusese să aibă grijă de alt pacient, lăsându-le pe Louisa și Betsy singure cu drăguța Mary.

Betsy legănă copila și depuse un sărut pe fruntea ei micuță.

– Este primul meu copil.

– Așa mi-a spus asistenta.

– Mi-era teamă că sunt stearpă. Nu s-a întâmplat nimic cât am lucrat în casa aia de toleranță de pe Drury Lane, așa că eram îngrijorată. Ochii i se înecară în lacrimi. Dar iat-o, drăguța mea mică.

Louisa strânse brațul lui Betsy.

– Da, este o scumpă.

Betsy se uită la Louisa.

– Și n-aș fi putut să fac asta fără tine, domnișoară North.

– Aiurea, spuse Louisa. Se pregătea să-i spună că nu mai era domnișoara North, când Betsy aruncă o privire în spatele ei și tresări.

– Ca să vezi! Nu-mi vine să cred că este aici, dintre toți oamenii. Nu l-am mai văzut ani de zile.

Louisa se întoarse și îl văzu pe Simon croindu-și drumul prin sala aglomerată, trecând pe lângă asistente medicale și grămezi de lenjerie murdară și îmbibată cu sânge. Ea îi aruncă lui Betsy o privire surprinsă.

– Îl cunoști?

Betsy încuviință din cap.

– Este Lord Goring. Obișnuia să vină în casa de toleranță în fiecare sâmbătă seara, precis ca un ceas.

Inima Louisei începu să bată cu putere și gura i se uscă. „Mi-am petrecut jumătate din tinerețe într-un bordel." Și, înainte de moartea tatălui său, Simon purta titlul inferior de marchizul de Goring.

– Ești sigură că este el?

– A crescut și e om în toată firea acum, dar l-aș recunoaște oriunde. E singurul marchiz pe care l-am cunoscut vreodată. Sărmanul, bunicul lui se purta ca un nemernic de fiecare dată când îl aducea pe tânăr acolo. Îl obliga să vină.

– Bunicul? O durere ascuțită se cuibări în pieptul Louisei. Bunicul lui îl aducea?

– A început să-l ducă acolo când băiatul avea paisprezece ani. Bunicul lui era bărbatul despre care ți-am povestit, îți amintești? Contele care a devenit protectorul meu pentru câteva luni?

Louisa abia dacă mai putea să respire, cu mintea invadată de o mie de gânduri.

– Nu mi-ai spus niciodată numele lui.

Betsy se încruntă.

– Nu, și nu cred că trebuia să menționez că-l cunosc și pe Lord Goring. Am fost atât de surprinsă să-l văd... Ea se opri. Șșșttt, se apropie.

Doamne sfinte, și încă nu îi spusese lui Betsy că Simon era soțul ei.

– Hmm, Betsy...

– Cum se simte proaspăta mamă?

Vocea lui Simon răsună în spatele ei. Când ea se întoarse, privirea lui era concentrată mai degrabă pe ea decât pe Betsy.

– Este bine – și copilul la fel, spuse Louisa, apoi adăugă repede: Doamnă Mickle, acesta este soțul meu, ducele de Foxmoor.

Auzi suspinul lui Betsy, dar nu se uită la ea, căci își dori să vadă reacția lui Simon.

– Asistenta m-a rugat să vă informez, doamnă Mickle, că soțul dumneavoastră doarme. El își îndreptă privirea spre chipul lui Betsy. Și n-a vrut să-l trezească... Betsy?

El încremeni, și zâmbetul îi dispăru de pe buze. Nu exista nici o îndoială. Se cunoșteau. Și probabil în sens biblic. Dar valul de gelozie care o cuprinse pe Louisa era nimic în comparație cu tristețea pe care o simțea la gândul că Simon fusese obligat de bunicul lui să meargă într-un bordel, la paisprezece ani. Mai ales după cât arăta de îngrozit, de parcă ar fi întâlni un prieten din copilărie apărut din neant ca să povestească despre metehnele lui stânjenitoare de băiat. Dar își reveni repede, schițând spre Betsy o plecăciune rapidă.

– Ăsta este numele tău, nu? Betsy? Sunt sigur că soția mea trebuie să-l fi menționat mai devreme. Acum se fâstâcea – și Simon nu se fâstâcea niciodată. Îmi cer iertare că vorbesc atât de familiar deși abia ne-am cunoscut, dar, după cum mi te-a descris, mă simt de parcă te-aș cunoaște deja.

– Mu... mulțumesc, Excelență, bâigui Betsy.

Simțindu-se vinovată că nu o pusese în gardă pe Betsy, Louisa o apucă de mână și o strânse în semn de avertizare. Nu voia ca Simon să știe ce îi spusese ea – cel puțin nu până când Louisa nu afla mai multe. Nu avea rost să-i pună pe amândoi într-o situație stânjenitoare.

– Nașterea a decurs minunat, spuse Louisa repede, ca să acopere tăcerea. Doctorul a adus copilul pe lume cu o viteză uimitoare, și aici avem... o fetiță drăgălașă foc.

– Bine, bine, spuse Simon încordat. El își puse mâna pe umărul Louisei. Deci ești gata să plecăm?

– Încă nu, spuse Louisa. Când degetele lui se înfipseră în umărul ei, Louisa se prefăcu a nu observa, schițând un zâmbet hotărât. M-am gândit să mai rămân puțin cu Betsy, ca să o ajut cu copilul. Și tu nu trebuie să ajungi oricum la sesiunile parlamentare?

– Și cum te întorci acasă? întrebă el, cu o urmă de panică în privire.

– Doamna Harris este încă aici, nu-i așa? Și sunt sigură că mă așteaptă să mă ducă la reședința Foxmoor.

– Da, dar...

– Fugi, Simon. O să fiu bine.

El își plimbă privirea de la Louisa la Betsy și înapoi la Louisa, vizibil neliniștit. Era ciudat, fiindcă îi spusese deja că fusese într-un bordel în tinerețe, așa că nu avea de ce să-și facă atâtea griji că ea se întâlnise cu o femeie de acolo.

Dacă nu cumva ea însemnase mai mult pentru el.

Nu, nu putea să suporte un asemenea gând. Dar avea să afle. Oh, da, cu siguranță avea să afle.

– Soția ta are dreptate, Excelență. Vocea lui Betsy era uimitor de calmă. Își legăna copilul. O să fie bine aici, cu mine. Este prietena mea. N-aș permite niciodată să i se întâmple vreun rău.

– Mulțumesc, spuse el cu voce goală. El întâlni privirea Louisei, neliniștea licărind în ochii lui. Să nu stai mult, scumpo. Sesiunea probabil nu se va întinde până târziu.

Ea încuviință din cap înainte de a-l îndemna să plece. De îndată ce el se depărtă, ea se întoarse spre Betsy, dornică să-și primească răspunsurile.

Betsy își ținea în brațe copilul aproape de dormit.

– Am făcut o greșeală, mormăi ea. L-am confundat. Nu era el. Iartă-mă, nu era el.

– Nu fi absurdă, spuse ea. Știu că el a fost. Și nu doar ca urmare a spuselor tale.

Betsy dădu să nege.

– Nu știu ce mi-a venit să spun asemenea minciună. Soțul tău nu e omul...

– La naiba, ascultă-mă! Este în regulă... Știam deja despre bordel!

Betsy înălță deodată capul.

– Ce?

– Adică, știam că Simon s-a dus la un bordel în tinerețe. Aruncă o privire furișă spre ceilalți pacienți, apoi își coborî vocea. Mi-a spus chiar el.

Ochii proaspetei mame păreau uriași pe fața ei.

– Ba, mai mult, știu că... i-a făcut ceva. Își urăște bunicul, dar nu știu de ce – și acum îmi spui că acesta îl ducea la un bordel. Ea o strânse de braț pe Betsy. Trebuie să-mi spui ce i-a făcut contele.

– Întreabă-l pe soțul tău, spuse Betsy.

– L-am întrebat deja. Nu vrea să-mi spună. Înghiți în sec. Și, dacă tu nu-mi spui, îmi imaginez că bunicul lui i-a făcut ceva groaznic

și pervers, așa cum fac bărbații aia îngrozitori despre care aud de la condamnate, bărbații care ating copii...

– Nu, nu, nimic de genul ăsta! Betsy păru șovăitoare, apoi recunoscu: Păi, mie mi s-a părut îngrozitor, dar nu era ceva pervers.

– Deci nu a pus mâna pe el.

Fața ei se întunecă.

– Ei bine, îl bătea din când în când – îngrozitor. Dar rănile mai dureroase erau aici. Arătă spre piept. Înăuntru. Unde nu vede nimeni.

– Cu excepția ta, șopti Louisa.

Betsy păli.

– N-a fost așa între mine și soțul tău, jur.

– Vrei să spui că n-ai împărțit patul cu el? întrebă ea sarcastic.

– Adică... nu i-a păsat de mine... adică, i-a păsat, dar... Scoase un oftat prelung. Pentru băiat, eu eram mai mult... cineva cu care să vorbească. Știi? Ea înghiți în sec și își privi copila. Sărmanul, mama lui era rece ca gheața, iar tatăl lui era mereu pe la jocurile de noroc, iar bunicul lui...

– Își ademenea nepotul spre desfrânare.

– Ademenea? Betsy scoase un râset răgușit. Departe de asta. Aplecându-se mai aproape, Betsy șopti: Lord Monteith îi spunea „pregătire", chiar așa. Susținea că băiatul trebuia să învețe că „târfele sunt pentru împerecheat și doamnele pentru măritat".

– Sigur este o lecție pe care majoritatea lorzilor o învață de unii singuri, spuse Louisa tăios. Nu înțeleg de ce simțea nevoia să...

– L-am întrebat pe Lord Monteith despre asta după ce am devenit amanta lui. A spus că unul dintre fiii lui s-a însurat cu cineva mult sub statutul lui pentru că „și-a ascultat mădularul" și a vrut să se asigure că nepotul lui nu avea să facă același lucru.

Louisa nu știa dacă să se bucure de dovada că unchiul lui Simon se căsătorise într-adevăr cu acea indiancă sau să deteste faptul că acea căsnicie îi provocase atât de multă durere lui Simon. Betsy netezi părul bebelușului cu o mângâiere maternă.

– Așa că s-a apucat să-l învețe pe băiat că un bărbat trebuie să-și stăpânească nevoile. Că nu trebuie să-i pese de femeile cu care se culcă – niciodată. Că femeile, oricât ar fi de frumoase, talente sau atrăgătoare, se pot schimba.

Louisa se uită uluită la ea.

– Cum Dumnezeu l-a învățat așa ceva?

Uitându-se la Mary Grace, Betsy murmură:

– Nu sunt sigură că ar trebui să-ți spun. Dacă soțul tău află că ți-am zis, ce o să se întâmple cu mine? Viața sărmanului meu Jim e și așa destul de grea fără să mai avem și un duce ca dușman.

– Simon nu ți-ar face niciodată rău...

– Ar putea, după ce i-am făcut. Mai ales dacă vorbele mele o rănesc pe femeia pe care o iubește.

Simțind un junghi de durere, Louisa coborî privirea.

– Nu trebuie să-ți faci griji pentru asta. Simon nu s-a căsătorit cu mine din iubire... S-a căsătorit cu mine pentru că... Nu, nu putea să-i spună femeii de ce se căsătoriseră – era prea umilitor. A fost mai degrabă interes decât iubire.

– O fi, dar asta nu schimbă faptul că acum te iubește. Mi-m dat seama după felul în care s-a uitat la tine.

Inima Louisei mai că-i sări din piept.

– Te asigur, simte afecțiune, dar...

– Eu am văzut iubire, nu simplă afecțiune. Și ar trebui să știu, pentru că așa se uită la mine dragul meu Jim.

Betsy o apucă de mână.

– Tu îl iubești, nu-i așa?

Louisa rămase fără suflare. Îl iubea? De aceea inima îi creștea la simplul gândul că poate el chiar o iubea? De aia fusese așa rănită când aflase că el conspirase cu tatăl ei? De aceea era brusc dispusă să riște orice, chiar moartea, ca să-i poarte copilul în pântece? O lacrimă i se prelinse pe obraz. Doamne, se îndrăgostise de Simon. Din nou. După ce încercase din răsputeri să nu permită așa ceva.

Totuși, să îl iubească pe Simon era chiar atât de rău? Se dovedise a fi un soț mult mai îngăduitor decât se temuse ea, și, dacă nu ar fi fost temperamentul lui imprevizibil, ar fi zis că aveau o căsnicie minunată. Mai ales acum, că decisese să-i ofere un copil. Dar, înainte să o facă, trebuia să știe ce îl bântuia, ce îl împiedica să recunoască faptul că o iubea. Dacă într-adevăr o iubea.

– Chiar îmi iubesc soțul, spuse Louisa. Și tocmai de aceea trebuie să-mi spui totul. O tristețe teribilă îl roade, e copleșit de stări întunecate și uneori înghițit de mânie. Cum îl pot ajuta dacă nu știu ce are?

Betsy scoase un oftat obosit, apoi încuviință din cap.

– Ai dreptate. Dacă este cineva care poate să-l ajute, tu ești aceea. Și, după cruzimile pe care le-a avut de îndurat din partea contelui, soțul tău chiar merită un pic de fericire.

Capitolul 24

Dragă Charlotte,

Știi că nu pot să-ți povestesc despre situația mea, căci risc să-mi pierd anonimatul. Dar fii sigură că sunt destul de familiar cu căile femeilor de a-și forma impresii despre cum ar trebui să fie stăpânite.

Prietenul tău,

Michael

Simon nu se putu concentra la parlament. Continua să le vadă pe Betsy și pe soția lui împreună, închipuindu-și ce ar fi putut să-i spună femeia aceea. Și el care se gândise că nu trebuia să-și facă griji decât pentru reacția Louisei la chinurile nașterii. În mod evident, nu acesta era motivul de îngrijorare... Louisa părea chiar împăcată cu ideea de naștere atunci când o văzuse.

Dar cine știa cum avea să se simtă dacă Betsy îi dezvăluia detaliile sordide ale „pregătirii" la care-l supusese bunicul Monteith? I se făcea rău numai când se gândea. Doamne, dacă și-ar fi dat seama că era vorba despre Betsy a bunicului, nu i-ar fi permis niciodată Louisei să intre acolo. Totuși, Betsy avea acum un soț și o fetiță. Poate că nu era mai dornică decât el să discute despre trecut. Și, ca femeie de moravuri ușoare, Betsy fusese discretă. Și nu avea nimic de câștigat dacă îi spunea totul Louisei. Trebuia să știe că el nu avea să îngăduie să-i supere soția. Dintr-odată, Lord Trusbut apăru și se așeză lângă el, smulgându-l din gândurile lui pline de îngrijorare.

– Ai auzit că parlamentarii se gândesc să creeze un comitet ca să scrie o lege a închisorilor? murmură baronul.

Simon se îndreptă de spate.

– Serios?

– Soția ta ar trebui să fie mulțumită, continuă Trusbut. Și, chiar dacă Camera Comunelor votează împotrivă, cu ocazia alegerilor care bat la ușă, lucrurile ar putea să se schimbe. Un nou parlamentar ar putea să încline balanța.

Ceea ce era exact lucrul la care spera Louisa. Simon îl privi pe Trusbut atent.

– Cum ți se pare ideea unei Legi a închisorilor?

– Probabil la fel ca ție... Era timpul. Ai văzut ce-au făcut soțiile noastre și membrele quaker la Newgate. Este uluitor. Se lăsă pe spate pe băncuță. Și, dacă voluntarele pot face atât de multe, gândește-te ce ar putea face un sistem instituțional al închisorilor finanțat de guvern.

Simon se uită țintă la Trusbut. Omul acesta fusese dintotdeauna un gânditor independent... inteligent și competent, dar fără stăpân în politică. El vota conform propriilor principii. Simon îl admira pentru asta. Poate că era timpul să înceapă să se asocieze cu oameni ca Trusbut și Fielden și chiar Draker, pentru ca, atunci când avea să se despartă de Sidmouth și de acoliții lui, să aibă aliați care să îl aștepte cu brațele deschise. Bărbați de caracter. Bărbați hotărâți.

Bărbați rezonabili, care nu vedeau ororile Revoluției Franceze la fiecare colț.

– Trusbut, mi te alături la o băutură mâine-seară la White's? Ești membru, nu-i așa?

– Și la Brook's, spuse Trusbut, părând oarecum surprins de invitație. Am putea chiar diseară, dacă vrei.

– În seara asta, am o întâlnire. Simon nu se ducea nicăieri până nu afla ce îi spusese Betsy soției lui. Dar m-aș bucura să ne întâlnim mâine-seară, după ce se termină sesiunea parlamentară.

– Aș fi onorat, răspunse Trusbut cu o încuviințare scurtă din cap.

Schimbul de replici schimbă starea de spirit a lui Simon, lăsându-l să participe activ la discuțiile de pe ordinea de zi și să își mai distragă atenția, măcar pentru o vreme, de la grijile legate de Louisa și de Betsy.

Ce bine era să simtă că mergea înainte. Până acum, se simțise legat de mâini și de picioare, așteptând ca regele să-și îndeplinească partea de înțelegere. Dar, pe măsură ce chestiunea aceasta devenea tot mai nesigură cu fiecare zi care trecea, Simon începuse să se simtă neliniștit. Voia să facă ceva, un pas oricât de mic. Ce făcea acum părea bine. Din păcate, el nu reuși să se bucure pentru mult timp. De îndată ce se încheie sesiunea, Sidmouth și Castlereagh îl încolțiră pe coridoarele palatului Westminster. Sidmouth nu pierdu vremea și trecu direct la subiect.

– Se zvonește că grupul soției tale are de gând să-l sprijine pe Charles Godwin în încercarea lui de a fi ales.

– Este mai mult decât neadevărat, răbufni Simon.

– Informația a venit de la Godwin însuși.

– Atunci, este un mincinos. Simon nu era surprins; probabil că Godwin se gândea să forțeze mâna celor din Societatea Doamnelor din Londra răspândind un asemenea zvon. Probabil își dăduse seama că întrevederea mersese prost.

– Deci soția ta nu l-a invitat la o discuție, ca pe un potențial candidat?

Simon scrâșni din dinții. La naiba cu nemernicul de Godwin! Simon avea să-i sucească gâtul îndată ce dădea ochii cu el.

– De fapt, ba da. Și, chiar dacă doamnele nu l-au informat încă, au hotărât să nu-l susțină.

– Dar au în minte un alt candidat.

Simon șovăi. Nu era sigur dacă avea dreptul să spună. Pe de altă parte, Societatea Doamnelor din Londra avea să-și anunțe cât de curând candidatul. Secretul nu mai putea fi păstrat pentru mult timp.

În plus, Sidmouth nu avea cum să nu fie de acord cu Fielden.

– Da, au. Candidatul pe care l-au ales este rațional, pragmatic...

– Și inacceptabil.

Simon miji ochii.

– Nu știi cine este.

– Nici nu trebuie. Sidmouth se uită la Castlereagh, apoi își îndreptă spatele. Doamnele cu pricina sunt hotărâte să se amestece în chestiuni care le depășesc atribuțiile. Orice candidat ar alege, este sigur că o să deterioreze însăși structura societății englezești.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu...

– Trebuia să le determini să renunțe la ambiția de a se implica în politică. Regele ne-a asigurat că o s-o faci.

Simon se enervă.

– Regele mi-a făcut și mie anumite promisiuni, pe care nu le-a respectat. Așa că poate ar trebui să vă îndreptați plângerile spre el.

Când se întoarse, Sidmouth spuse:

– Dacă vrei să-l înlocuiești pe Liverpool ca prim-ministru, nu Maiestatea Sa este persoana cu care ar trebui să negociezi.

Simon încremeni.

– Ce te face să crezi că vreau să-l înlocuiesc pe Liverpool?

– Asta a fost dintotdeauna ambiția ta, nu? Să fii prim-ministru?

Întorcându-se cu fața spre ei, se chinui să zâmbească. „Ai grijă, omule. Nu știi ce le-a spus regele."

– Am ambițiile mele. Dar sunt tânăr. Am o grămadă de timp.

Sidmouth scoase un râset batjocoritor.

– Ca majoritatea tinerilor, nu prea ai răbdare. Înțelegem asta. Suntem pregătiți să-ți oferim ceea ce îți dorești, de îndată ce îți dorești.

– Oh?

Nu voia să aibă de-a face cu Sidmouth. Însă, până acum, regele nu îi sprijinise nicicum planurile, și Simon începea să se teamă că nici nu avea să o facă vreodată.

– În mod stupid, Liverpool crede că poate rezolva problema asta cu St. Peter's Field. Dar cineva trebuie să fie sacrificat ca să împaci mulțimea, și el este alegerea logică. Suntem dispuși să facem presiuni pentru o schimbare... atâta timp cât conservatorii rămân la putere.

– Desigur.

– Și noi ne păstrăm propriile poziții.

Simon se încordă. Nu avea de gând să îl includă pe Sidmouth în cabinetul lui, lucru de care Sidmouth își dăduse, probabil, seama. Alegerea lui Simon ar fi fost Robert Peel. Dar, cum regele părea absent în ultima vreme, se prea putea să nu aibă de ales. Poate că Sidmouth și Castlereagh aveau ceva dispute pe plan politic, dar în nici un caz nu erau morți.

– Înțeleg, spuse el neutru.

– De asemenea, ne-am aștepta ca tu și soția ta să nu mai aveți nici o treabă cu Societatea Doamnelor din Londra.

La naiba! Inspiră profund, ca să liniștească.

– Nu-mi pot da seama de ce ar fi necesar așa ceva.

– Nu putem să susținem un prim-ministru care îi permite soției să se amestece în politică. Dacă nu poți să o faci să demisioneze, nu numai că o să susținem pe altcineva pentru funcția de prim-ministru, dar o să ne asigurăm că nu o să ai niciodată o șansă reală. Eu și Castlereagh avem puterea de a face asta, mai ales când parlamentarii sunt atât de neliniștiți de alegeri și de posibilitatea ca Godwin să le câștige din cauza susținerii tale.

– Ți-am spus că nici eu, nici grupul soției mele nu-l susținem pe Godw...

– Ah, dar majoritatea oamenilor nu știu asta. Și, până când informațiile o să fie transmise și confirmate, putem face astfel încât șansele tale la Camera Comunelor să fie atât de afectate, încât nimeni nu o să îndrăznească vreodată să-ți ofere o poziție de putere.

Era o amenințare clară. Dacă o lăsa pe Louisa să sprijine Societatea Doamnelor din Londra, cariera lui politică se încheia. Și încă nu avea susținătorii cu care să combată așa ceva.

– Nu este vorba doar despre asta, spuse el cu voce scăzută. Aceste femei au tot dreptul să facă presiuni pentru reformă, tot dreptul să susțină un candidat rezonabil.

– Și noi avem tot dreptul să alegem cine îl înlocuiește pe Liverpool, nu-i așa?

– Regele nu o să permită niciodată așa ceva, spuse el.

– Regele știe că purtăm această conversație. Spune că n-ai făcut ce spera cu fiica lui. Prin urmare, acum este rândul nostru să te convingem.

Simon păli. Nu ar fi trebuit să aibă încredere în Maiestatea Sa. Omul acela era în stare să-și vândă propria mamă ca să-i împace pe miniștri. Nu conta că poporul lui suferea din cauza acelor idioți nenorociți; regele își dorea numai pace și liniște, indiferent de cum erau ele obținute. Și să-și petreacă timpul bucurându-se de plăcerile lui. Oare Simon era altfel? Pentru că nu voia ca Louisa să-l urască și să-i refuze patul ei, era dispus să capituleze în fața grupului ei, cu riscul propriei cariere. Chiar dacă știa că să devină el prim-ministru era un lucru mai bun pentru țară... pentru cauza ei... pe termen lung. Bunicul Monteith avea dreptate. Simon era sclavul propriilor pasiuni. Dar gata.

– Foarte bine, spuse el, deși detesta ideea de a ceda în fața șantajului. O să mă asigur că soția mea demisionează din Societatea Doamnelor din Londra. Dar înțelegeți că nu pot să fac nimic în privința surorii mele și a prietenelor ei...

– Nu ne-am aștepta la asta. Doar întrerupe legăturile, și o să fim mulțumiți. Asta a fost, la urma urmei, ceea ce ai promis să faci de la bun început.

Adevărat. Dar fusese înainte să afle cât de demnă era cauza Louisei. Înainte să vadă că ea și doamnele ei erau femei foarte inteligente, la fel de capabile ca orice bărbat de o implicare rezonabilă în politică. „Nu te gândi la asta. Celelalte vor avea totuși șansa lor. Tot ce faci este să o scoți pe Louisa din joc." Lucru pe care l-ar fi făcut și ea de îndată ce rămânea însărcinată. Atunci, de ce capitularea în fața cerințelor lui Sidmouth părea o trădare nu numai a idealurilor ei, ci și ale lui? Nu conta. Politica era o afacere urâtă, și venise vremea ca și soția lui să afle lucrul acela. Și, oricât de mult detesta să fie el cel care să o învețe lecția aceea, nu avea de ales.

Louisa se trezi după ora două dimineața în dormitorul principal de la reședința Foxmoor, cu cartea încă sprijinită pe piept

și lumânarea arsă aproape complet. Nici urmă de Simon. Încă nu se întorsese de la parlament. Uneori, sesiunile se terminau târziu, dar *atât* târziu? Chiar și sărmanul Raji, pe care îl adusese cu ea ca să-i țină companie, moțăia pe perna lui Simon.

Încercând să nu trezească maimuța – sau să-și facă griji despre locul în care putea să fie soțul ei –, își puse halatul și coborî la parter. Nu reușea să doarmă acum. Așa că, dacă tot era trează, putea să mai caute prin scrisori.

Ea și Simon aproape terminaseră corespondența bunicului lui. Avocatul lui Simon trimisese un bilețel prin care le spunea că descoperise în seiful familiei o cutie cu scrisorile bunicii lui, însă Simon era sceptic cu privire la utilitatea lor. Se gândea că bunicul nu i-ar fi permis niciodată soției lui să păstreze ceva atât de primejdios. Potrivit lui Simon, Lord Monteith își ținuse soția cu fermitate sub papuc. Ceea ce nu o surprindea pe Louisa, având în vedere cele spuse de Betsy despre acest lord și tacticile lui.

Încă simțea ca o gheară în capul pieptului – furia și groaza care o copleșiseră după ce Betsy îi dezvăluise metodele crunte pe care bunicul lui Simon le folosise ca să-l învețe „că un bărbat trebuie să-și țină sub control nevoile". Că femeile „sunt ușor de schimbat".

Ce persoană îngrozitoare! Nu era de mirare că Simon îl ura.

Dar trebuia oare să-i spună lui Simon că știa adevărul despre conte? Nu. Simon era mândru și, în mod evident, umilit de metodele crude ale bunicului lui. Altfel, i-ar fi povestit deja tot ce îndurase.

Ea nu voia să-l facă să se simtă stânjenit. Voia să-l vindece, să-i arate că dragostea nu era o slăbiciune care trebuia evitată. Din ce spusese Betsy și din lucrurile zise de el, părea să creadă că era incapabil de dragoste. Dar ea nu credea așa ceva. Văzuse bunătatea lui Simon, îngăduința lui. Putea să simtă o mulțime de lucruri dacă își permitea să le simtă.

Dar avea să fie nevoie de răbdare și de dragoste ca să anuleze răul făcut inimii lui de bunicul său. Un lucru pe care îl învățase din activitatea ei de la Newgate era că sufletele rănite reacționau cel mai bine la bunătate și încredere. Femeile de la Newgate înfloriseră pentru că ea și doamna Fry le spuseseră: „Avem încredere că puteți, că sunteți în stare să deveniți mai bune. Vrem să vă ajutăm să reușiți".

Trebuia să-și arate încrederea în soțul ei. Făcuse deja primul pas când renunțase la bureței. Venise vremea să lase frica în urmă, pentru ca el să poată să-și lase trecutul în urmă. Intră în biroul lui Simon, apoi se opri brusc. Soțul ei era lungit în fotoliul din spatele biroului,

adormit. Haina îi era atârnată pe un scaun, vesta strânsă cu grijă pe birou, iar lavaliera atârna de glob.

Un zâmbet îi arcui buzele. Sărmanul, dragul Simon. Probabil se întorsese târziu acasă, o găsise dormind și hotărâse să mai caute prin scrisori. Ocolind biroul, o luă pe cea care îi rămăsese în mână. Fu de ajuns pentru ca el să se trezească și să tresară speriat.

– Mama naibii, ce... Se opri când o văzu acolo, în cămașă de noapte și halat. O neîncredere ciudată îi traversă trăsăturile, înainte să-și arunce privirea spre birou și să mai ia o scrisoare. Eu... hmm... mai lucram puțin înainte să urc.

– Este ora două dimineața, dragul meu. Cred că poți să te odihnești acum.

– Cum de ești trează? întrebă el.

Zâmbetul ei șovăi. Deci nu o găsise adormită. Intrase în casă și se dusese direct în birou. Ea înghiți în sec. Probabil nu era ceva neobișnuit pentru un bărbat ca el, nu-i așa? Totuși, nu o mai făcuse înainte. Chiar și în nopțile în care hotăra să stea să lucreze până târziu, urca mai întâi, ca să-i spună.

– Eu și Raji am adormit așteptându-te, îi explică ea. Când m-am trezit și am văzu că nu erai acasă, am coborât.

– N-am vrut să te îngrijorezi, spuse el, apoi adăugă, pe un ton mai distant: M-am dus la club. Bărbații fac asta, știi și tu. Rămân până târziu la cluburile lor. Băutură. Jocuri de noroc.

Totuși, el nu mirosea a băutură.

Nu, o respingea. Iar ea bănuia că știa și de ce: pentru că îi era frică de ceea ce aflase ea în după-amiaza aceea despre trecutul lui. Se temea că asta avea să afecteze ceea ce simțea Louisa pentru el. Așa că ea trebuia să-i demonstreze că nimic nu putea să îi schimbe aceste sentimente.

– Deci ai avut o noapte foarte aglomerată, nu-i așa? spuse ea veselă și se aplecă să-l ia de mână. Cu atât mai mult ai motive ca să vii sus și să dormi.

El trase brusc aer în piept, apoi îi prinse mâna strâns, oprind-o pe loc. Când ea se uită la el, Simon îi întâlni privirea cu o privire somnoroasă, apoi îi lipi mâna de vintrea lui. Numaidecât, carnea zvâcni sub degetele ei.

– Nu de somn am eu nevoie, mormăi el, privind-o cu o intensitate aproape febrilă.

Ea cunoștea prea bine acea dorință. O simțea de fiecare dată când era încordat sau tulburat, și apărea, inevitabil, înainte de o partidă

rapidă și înflăcărată de dragoste feroce care îi cuprindea în brațele pasiunii pe amândoi și îi permitea lui să doarmă.

Ea nu pusese niciodată acest lucru sub semnul întrebării, dar numai pentru că nu știuse despre „pregătirea" brutală a bunicului lui. Acum, știa și se întrebă dacă ceea ce își dorea cu adevărat nu era ceva ce nu îndrăznea să ceară. Apropiere. Afecțiune.

Ceea ce probabil credea că putea obține numai dacă făcea dragoste cu ea.

„Contele avea multe reguli pe care să le respectăm cu el", îi spusese Betsy. „Nu trebuia să vorbim niciodată cu băiatul. Și, dacă el ne vorbea, trebuia să-i raportăm fiecare cuvânt bunicului lui. Orice altceva în afară de «fă asta, fă aia» însemna că primea o bătaie zdravănă. El a învățat să nu spună nimic nebunesc sau sentimental. A învățat să nu ceară nimic, ci doar să-și revendice plăcerea."

Încet, el își mângâie cu mâna ei mădularul excitat.

– De satisfacție am eu nevoie. Cu cealaltă mână, trase de cordonul halatului ei, apoi îi scoase halatul ca să rămână numai în cămașă de noapte.

Sfârcurile i se întăriră sub privirea lui înfometată. Dădu niște scrisori deoparte, apoi îi porunci:

– Pe birou! Urcă-te pe birou!

Chiar dacă rostea adesea asemenea porunci, de data asta, ea fu traversată de un fior. Pentru că acum știa de ce. Dar, acum, ea avea să-i ofere și ceea ce el nu îndrăznea să ceară.

– Sus pe birou, Louisa, repetă Simon.

– Nu.

El clipi.

– Poftim?

„Numai anumite poziții erau permise."

Louisa îi ceruse lui Betsy să-i explice ce însemna acel lucru. Atunci, își dăduse seama că Simon făcea dragoste doar în poziții în care deținea controlul. Și că există alte poziții pe care ar fi putut să le folosească, dar nu o făcea. Louisa fusese doar prea puțin experimentată ca să își dea seama.

– Vreau să încerc altceva, spuse Louisa, hotărâtă să-i erodeze „pregătirea" în orice mod putea. Aplecându-se, îi descheie pantalonii, apoi izmenele, iar erecția lui se dezvălui, eliberată. Ea își săltă cămașa de noapte și îl încălecă.

– De unde ai aflat despre asta? întrebă el cu răsuflarea întretăiată, chiar când își așeză mâinile pe șoldurile ei.

– Dintr-o carte de la magazinul din Spitalfields de unde mi-am luat bureții, minți ea. Părea interesant.

Alunecând peste picioarele lui până când feminitatea ei îi cuprinse mădularul rigid, ea își ținu răsuflarea, de teama reacției lui.

El doar gemu.

– Niciodată nu încetezi să mă uimești, scumpo.

Ea se simți ușurată în fața capitulării lui.

– Îmi dau silința. Se aplecă înainte ca să-și treacă buzele peste părul lui răvășit și fruntea frumoasă și lată. La ce altceva te poți aștepta de la Cleopatra?

– Mai puțină vorbă, mai multă seducție, mormăi el, împingându-și mădularul gros spre ea.

Dădu să-i cuprindă sânii, dar ea îi îndepărtă mâinile.

– Aș prefera să mă joc cu tine mai întâi.

Îi scoase bretelele și le aruncă deoparte, apoi îi descheie cămașa și o scoase de pe el.

„Jocul" fusese un alt tabu al bunicului său în casa de toleranță. Femeile trebuiau să fie simple instrumente pentru nevoile lui Simon. Orice avea de-a face cu afecțiunea sau bunătatea era interzis. Inclusiv măgulirea, din moment ce femeile nu aveau voie să îi vorbească.

– Îmi place să-ți ating corpul, Simon. Louisa își trecu degetele peste pieptul lui frumos și lat. Este atât de bine făcut, exact ca sculpturile extraordinare pe care le cioplești. Cu un zâmbet sfios, îi tachină un sfârc. Și mai este și distractiv să mă joc cu el.

– Louisa..., spuse el cu răsuflarea întretăiată, sprijinindu-și capul pe scaun. Oh, Doamne, nu mă tachina... Te vreau... prea tare în seara asta.

– Doar în seara asta?

Se uită la ea cu o expresie ciudat de nedumerită.

– Bineînțeles că nu.

Tulburată, pentru o fracțiune de secundă, de reacția lui, îi îndrumă mâinile pe sub cămașa de noapte, spre sânii ei.

– Îmi place la nebunie felul în care mă atingi, îi șopti ea. Felul în care mă faci să mă simt.

– Da?

El o mângâie, cu ochii plini de atâta dorință, încât ea simți un junghi în inimă.

– Îmi place cum te uiți la mine, continuă ea, hotărâtă ca tot ce se petrecea acum între ei să fie mai mult decât o simplă împreunare. Mă face să simt cât de mult îți pasă de mine. Îmi dă fiori.

– Pot să mă gândesc la modalități mai bune de a-ți da fiori. O mângâie cu erecția lui. Și nu te-ai jucat destul, scumpo?

Ea își înăbuși un protest.

– Da, bănuiesc, spuse ea, amintindu-și că schimbarea obiceiurilor lui nu se putea face peste noapte. Și probabil că Simon nu avea să renunțe niciodată la dorința de a deține controlul atunci când făceau dragoste. Dar măcar era un început.

Ridicându-și genunchii, se lăsă pătrunsă de el, încântată de fiorul care îl cutremură. Dar, când el se apăsă înăuntrul ei atât de tare încât practic o ridică din poala lui, îi spuse:

– Așteaptă. Vreau să dețin și eu controlul măcar o dată.

Ochii lui se aprinseră.

– Întotdeauna vrei să dețiI controlul, tu cu Doamnele tale din Londra și cu burețeii tăi...

– Nici un burețel. Schiță spre el un zâmbet plin de iubire și se mișcă în poala lui. I-am aruncat pe toți după ce am ajuns acasă astă-seară.

El clipi.

– Serios?

– Vreau copilul tău – copilul nostru. Când ochii lui se aprinseră la auzul acelei vești, ea se ridică, apoi coborî pe el cu o lentoare ucigătoare. Experiența de azi m-a făcut să văd că nașterea are și recompense, și riscuri. Și să port copilul tău este o recompensă căreia nu mă mai pot împotrivi.

Apoi îl sărută, iar sărutul deveni numaidecât sălbatic și nebunesc, numai limbă, dinți și pasiune nestăpânită.

Atât de nestăpânită, încât avu nevoie de câteva minute ca să-și dea seama că el preluase controlul și o penetra în mișcări scurte și rapide. Își despărți gura de a lui.

– Stai nemișcat, pentru numele lui Dumnezeu! Este rândul meu să fac dragoste cu tine. Ochii lui străluciră, în timp ce ea se ridică prea sus pentru ca el să se mai împingă înăuntrul ei. S-ar putea chiar să-ți placă, să știi.

– Ești prea lentă, murmură el.

Se coborî apăsat pe el, apoi repetă iute mișcarea.

– Este mai bine?

– Da. Tremurând de efortul de a nu o penetra, îi dezmierdă cu nasul sânii prin cămașa de noapte . Dar ar fi și mai bine dacă... ți-ai scoate cămașa de noapte.

Încântată că nu îi poruncise să o facă, ea se supuse. Dar poate că poruncile nu erau o idee atât de rea, dat fiind ce îi spusese Betsy. Își împinse sânii spre el.

– Suge, Simon, îi porunci ea, apoi nu putu să nu adauge: Te rog.

Nu doar că gura lui îi cuprinse sfârcul cu o febrilitate nemaiîntâlnită, dar mădularul lui părea să se întărească și să se facă tot mai mare înăuntrul ei. Faptul că ea preluase controlul îl excita. Poate că mai exista o speranță pentru el.

– Este atât de bine, da, șopti ea, dorind să-l răsplătească. Îmi place la nebunie când faci asta.

Spusele ei atraseră o frenezie de mângâieri și sărutări, unul mai delicios decât altul. Ea își înteți ritmul până el ajunse să geamă guttural, cu degetele îngropate în mijlocul ei, cu gura frenetică pe sânii ei.

– Atinge-mă... acolo jos..., îl imploră ea, așa cum numai tu știi să faci...

– Așa?

El își apăsă degetul chiar acolo unde își dorea ea. Ea tresări.

– Da, da... oh, Doamne... exact așa.

– Asta îți place, nu-i așa? întrebă el, corpul lui mișcându-se în tandem cu al ei, obligând-o să se ridice în smuciri violente, apoi să coboare pe el iar și iar.

Plăcerea o cutremura acum, asemenea unui echipaj de cai ce se îndrepta tunător spre marginea prăpastiei, mai aproape, tot mai aproape, în timp ce îl călărea ca o desfrânată, împreunându-se cu el, delectându-se cu puterea pe care o avea asupra lui, încântată de puterea pe care el o avea asupra ei.

Mâinile lui se strânseră în jurul brațelor ei ca niște gheare.

– Mă vrei? mârâi el din gât. Deja litania era bine cunoscută, dar nu părea incapabilă să nu-i ofere cuvintele de care părea să aibă atâta nevoie.

– Da, îi șopti ea.

– Spune, îi porunci el. Te vreau, Simon! Îți aparțin, Simon!

– Te vreau, Simon... Îți aparțin... Simon. Apoi adăugă, intenționat: Te iubesc... Simon.

Cuvintele scoaseră un urlet de la el, apoi îl aruncară în brațele pasiunii, și o luă cu el într-o fericire perfectă.

În timp ce se revărsă înăuntrul ei, strângând-o în brațe cu ferocitatea unui cuceritor, ea îi sărută părul, fruntea și orice alt loc la care ajungea, hotărâtă să-l facă să înțeleagă cât de profunde îi erau

sentimentele. Numai după ce încordarea îl părăsi și fu sigură că putea să o audă și să priceapă ce îi spunea, ea șopti din nou:

– Te iubesc, Simon.

Pentru o clipă, el nu spuse nimic, doar gemu și o strânse mai tare în brațe, buzele lui desenând săruturi peste obrazul, maxilarul și gâtul ei.

Apoi, el se retrase și îi aruncă o privire atât de neliniștită, încât ea simți un gol în stomac. Și, în clipa aceea, ea își dădu seama că se dăduse de gol.

– Acum știi, nu-i așa? spuse el gutural. Ți-a spus.

Capitolul 25

Dragul meu văr,

Acum, mă faci să mă întreb, domnule, cu privire la adevăratul motiv pentru care rămâi anonim. Chiar este pentru că nu vrei să faci rău reputației mele, așa cum ai susținut prima dată? Sau o faci din teama de a mă implica? Pentru că te asigur, dragul meu văr, că, dacă ai încerca vreodată să mă stăpânești, te-aș face să blestemi ziua în care m-ai cunoscut.

Corespondenta ta înfuriată,

Charlotte

– Ea? se bâlbâi Louisa. Ea cine?

– Betsy, la naiba! O ridică pe Louisa din poală și o puse deoparte. Apoi, cu spatele la ea, se ridică și începu să se încheie la izmene și la pantaloni. Ți-a povestit despre... bunicul meu și despre „pregătirea" lui.

– Nu știu la ce...

– Nu mă minți! Se întoarse brusc spre ea, cu fața cuprinsă de mânie, până când îi văzu chipul marcat de îngrijorare. Apoi, expresia lui se îmblânzi. Hai, scumpa mea, îmi dau seama că ți-a spus după modul în care te-ai purtat.

– A fost așa evident? întrebă ea, incapabilă să-și înlăture durerea din glas, în timp ce își trăgea pe ea cămașa de noapte.

– Nu, spuse el în grabă. Nu până nu mi-ai spus că...

El se opri brusc, dar ea știa ce voise să spună. „Că mă iubești." Louisa simți cum se strânse inima în piept.

– Nu contează cum mi-am dat seama. Își trecu degetele prin păr. Ideea este că mi-am dat seama. Și acum, vreau să știu exact ce ți-a spus ușuratica aia.

– Nu-i spune așa! protestă Louisa. Nu mai este o ușuratică. Și chiar nu a vrut să-mi spună, îți jur. Eu am forțat-o.

El râse.

– Ai forțat-o. Cum să nu?! Ce ai făcut? Ai ridicat-o de pe pat și ai bătut-o măr?

– Bineînțeles că nu, dar știi cum sunt când îmi pun ceva în minte. Ea își încrucișă brațele la piept, în timp ce se gândea cum să-i explice totul fără să-l facă să fie mai supărat pe Betsy. Eu... hmm... mi-am dat seama că v-ați recunoscut unul pe altul și mi-am amintit că ea a lucrat într-o casă de toleranță. Așa că i-am cerut să-mi spună cum te-a cunoscut și... totul a venit de la sine.

– Înțeleg. Strecurându-și degetele pe sub centura de la pantaloni, el își împinse pieptul în față, cu o atitudine războinică. Pot să-mi închipui cum a pus problema, cât de deplorabil m-a făcut să par.

– Sigur că nu, spuse Louisa neutră, hotărâtă să nu își dezvăluie compasiunea prin voce.

Simon ar fi detestat să fie compătimit.

– Crede-mă, prietenii mei de la Eton ar fi fost înnebuniți de fericire să fie târâți într-un bordel din Londra o dată pe săptămână și să li se ofere toate curvele pe care și le-ar fi dorit. El începu să se plimbe prin încăpere. Ce băiat nu și-ar dori un adevărat festin de femei care să facă întocmai ce le poruncește el?

– Mai puțin, să discute cu el, murmură ea.

El se întoarse și o fixă cu o privire sumbră.

– Vreau să știu fiecare cuvânt blestemat pe care ți l-a spus, la naiba!

Louisa îi întâlni hotărâtă privirea. „Ascunde-ți mila", își spuse ea. „Fii scurtă și la obiect."

– Mi-a spus că bunicul tău avea reguli pe care tu și femeile trebuia să le respectați. Și că, dacă nu le respectai, primeai bătaie.

– Nici una mai serioasă decât cele pe care băieții le primeau în mod obișnuit la Eton, răbufni el.

– Mi-a spus că, dacă femeile încălcau regulile, erau date afară.

Afirmația asta îl făcu să tresară.

– Nu cred că ți-a spus unde... că erau gonite în celălalt bordel, cel în care nu era atât de frumos, unde clienții aveau o înclinație pentru... practici necuviincioase. Desigur, n-am aflat asta decât după câțiva ani.

– Nu era din vina ta, spuse ea încet.

– La început, n-am observat, continuă el, de parcă ea nu ar fi spus nimic. La început, am crezut că era doar o coincidență faptul că femeile care se purtau cel mai frumos cu mine, cele pentru care arătam ceva interes, care nu stăteau ca niște statui mute în timp ce eu îmi făceam treaba, nu mai erau acolo când veneam a doua oară.

El își încleștă pumnii.

– Dar, după câteva vizite, a fost greu să nu observ. El nu le lăsa niciodată să-și spună numele, dar oricum îmi dădeam seama că erau diferite. Așa că, atunci când o ceream pe „roșcata frumoasă" sau pe „blonda cu picioarele lungi", bunicul meu mă bătea de-mi suna apa în cap. Am încetat să mai cer. El râse cu amărăciune. Lecția era să învăț să nu-mi pese de ceea ce li se întâmpla, să-mi intre în cap că o femeie era la fel cu oricare alta. Cel puțin, asta continua să-mi repete el.

– În schimb, te-a învățat să te simți vinovat.

– Da, de îndată ce mi-am dat seama că alegerile mele le făceau să dispară. Nu mi-a spus unde se duceau – doar că nu conta. Mi-am închipuit că erau azvârlite în stradă, lăsate să moară de foame sau de sărăcie, pentru că eu îmi exprimasem o preferință. Băieții de paisprezece tind să fie deosebit de dramatici.

– Băieți de paisprezece n-au ce să caute prin bordeluri.

El se îndreptă spre șemineu și se sprijini de poliță ca să privească lung la tăciunii reci.

– N-a gonit prea multe. Nu a fost nevoie. Nu și după ce și-a exprimat regulile atât de clar încât nimeni nu a mai îndrăznit să le încalce. Un mușchi zvâcni în maxilarul lui. Bineînțeles, asta însemna că femeile erau îngrozite de mine, îngrozite că puteam să le plac prea mult și că riscau să cadă în dizgrație. Așa că aveau grijă să nu facă nimic altceva decât să urmeze ordinele pe care le dădeam în pat. Nu se uitau la mine, nu îmi vorbeau, nu-mi... răspundeau când vorbeam cu ele sau... le atingeam. Stăteau acolo... ca niște bucăți inerte de carne.

Inima Louisei se strânse în piept. Chiar și ea știa că tinerii voiau să fie alintați și măguliți. Nu tratați ca niște tauri trimiși la montă.

Un râs amar scăpă printre buzele lui.

– Ironia este că, dacă vreunul dintre prietenii mei ar fi știut, ar fi implorat să facă schimb cu mine. Desigur, n-am îndrăznit să le spun... Bunicul meu mi-a zis foarte clar că nu trebuia să mă destăinui nimănui, și mi-a fost atât de frică de ce ar fi putut să-mi facă, încât n-am încălcat niciodată regula asta. El pufni. Nu că nepăsătorii mei colegi ar fi înțeles ceva. Orice tânăr idiot crede că să ai sub tine o femeie frumoasă și absolut supusă, care nu cere nimic în timp ce îți faci tu meandrele, este ceva ideal. Fu zdruncinat de un tremur. Dar nici unul dintre ei nu a văzut vreodată groaza de pe chipul unei femei doar pentru că el i-a spus că are sâni minunați. Și nici nu știe cum este ca fiecare cuvânt pe care îl rostește să fie raportat fără greș bunicului de către doamna care mă supraveghea...

– Te supraveghea? Cineva te supraveghea?

– Desigur. Cum naiba putea să se asigure bunicul meu blestemat că făceam ce voia el?

– Dar Betsy mi-a spus că ați reușit să încălcați regulile.

Îndepărtându-se de șemineu, el veni agale spre ea.

– Prietena ta Betsy nu era o ușuratică obișnuită. Fusese crescută ca o lady din înalta societate. Un zâmbet rece i se desenă pe buze. Betsy mi-a spus că regulile i se păreau crude. Așa că, a doua oară când m-am culcat cu ea, mi-a dat un bilețel în care spunea că, dacă îi dădeam patroanei o guinee, puteam să fac orice voiam. El scutură din cap. Nu știu de ce nu mă gândisem niciodată să le plătesc. Chiar și atunci, știam că banii puteau să cumpere orice. Iar tata îmi lăsase o alocație suficient de mare cât să-mi permit asta. În schimb, eu am petrecut mai mult de un an suportând „pregătirea" bunicului.

– Erai tânăr. Și îngrozit de bunicul tău. Ai acceptat pentru că așa ți-a spus el să faci. Sunt chiar surprinsă că patroana chiar a fost de acord să acționeze împotriva voinței lui.

– Cred că își pierduse răbdarea cu el. Oricine putea să-și dea seama că trăiam un calvar – și probabil și-a închipuit că era mai bine să se pună bine cu moștenitorul unui duce, care avea mulți ani înaintea lui în care să frecventeze bordelurile, decât cu un duce bătrân care plătea bine, dar care le făcea nefericite pe fetele ei.

– Deci tu și Betsy ați început... să fiți prieteni.

Probabil că Simon simțise încordarea din vocea ei, pentru că îi aruncă o privire îngrijorată.

– Nu a fost așa între noi.

– Asta mi-a spus și ea, zise Louisa pe nerăsuflate.

Era greu să nu poarte pică femeii care îl alinase pe soțul ei în bordel.

– Oh, scumpa mea. El se apropie și o cuprinse în brațe. N-ai nici un motiv să fii geloasă pe Betsy. Au trecut aproape douăzeci de ani. Și, de cele mai multe ori, tot ce făceam era să vorbim.

– Știu. Mi-a povestit. Louisa chiar o întrebase pe Betsy și despre ce discutaseră. Despre școală. Despre prietenii lui. Despre cât de mult îi plăcea budinca. Tot felul de lucruri stupide.

– Trebuie să înțelegi, spuse Simon, strângând-o mai aproape pe Louisa. Betsy a fost singura femeie cu care am putut să vorbesc. Literalmente. Când bunicul venea să mă ia de la Eton, mă ducea direct la bordel. Nu ajungeam niciodată acasă. O vedeam pe Regina numai în vacanțe, și în scrisorile pe care mi le trimitea era indiferentă.

Louisa știa de ce, dar bănuia că Simon nu avea habar. Probabil că Regina era încă prea stânjenită să admită că învățase să citească și să scrie după ce se măritase, când soțul ei o ajutase să treacă peste problema ciudată de a vedea literele greșit.

Simon o mângâie pe spate.

– Bunicul i-a plătit pe colegii mei de școală ca să raporteze dacă îndrăzneam să vorbesc cu vreo femeie nepotrivită, și, dacă o făceam...

– Erai bătut.

El încuviință din cap.

– Dar Betsy mă asculta sporovăind despre orice. Îmi povestea lucruri. Despre femei, despre ce le plăcea. Am crezut că îl ura pe bunicul meu la fel de mult ca mine.

– Până când a devenit amanta lui.

Încordându-se, el se îndepărtă de ea.

– Ți-a spus și despre asta, nu-i așa?

– Știam deja că s-a bucurat la un moment dat de protecția unui duce. Și că nu a durat prea mult.

Păru surprins de afirmația ei.

– Nu?

– Nu. L-a părăsit cu prima ocazie. A pus deoparte fiecare bănuț pe care el i-l dădea, apoi a fugit la Bath și și-a găsit o slujbă ca modistă. Până când l-a cunoscut pe soțul ei și s-a mutat înapoi la Londra.

Informația aceasta păru să-l tulbure pe Simon.

– Am presupus dintotdeauna... el mi-a spus că...

– Că i-a fost amantă până la moartea lui? Ce altceva să-ți fi spus? Că îl părăsise? Că îl folosise? Nu ar fi făcut niciodată așa ceva. Louisa își puse mâna pe brațul lui. Îi pare rău pentru ce ți-a făcut, să știi.

– Este cam târziu, nu? zise el cu amărăciune și îi îndepărtă mâna. Sigur nu i-a părut rău atunci. M-a lăsat baltă fără să clipească. După ce el ne-a descoperit vorbind într-o seară, a avut nevoie de doar câteva momente în privat cu ea ca să o convingă să devină amanta lui.

Louisei i se puse un nod în gât când se gândi la cât de mult suferise Simon.

– Nu i-a dat de ales. Putea să devină amanta lui sau să fie trimisă la celălalt bordel. Și se temea că, dacă nu devenea amanta lui, nu avea să scape niciodată de viața pe care o ducea.

– Cu asta a amenințat-o? Simon păru, pentru o clipă, mânios. Apoi, se încruntă. Nu, nu cred așa ceva. Ea mi-ar fi spus. Bunicul ne-a lăsat singuri, ca să ne luăm rămas-bun. Golul din ochii lui îi sfâșie inima. Am implorat-o să nu se încurce cu el. I-am spus că o s-o fac amanta mea, chiar dacă știam că nu puteam să-mi permit să o plătesc din alocația mea. Dar mi-a zis că...

– Că nu-i păsa de tine, că se săturase să te consoleze. „Că își dorea un bărbat adevărat în patul ei." Louisa nu putea să-l tortureze cu o asemenea amintire. Da, știu ce ți-a spus. Bunicul tău nu i-a dat de ales. A fost nevoită fie să distrugă prietenia cu tine, fie să se uite cum bătrânul te snopea în bătaie. Și nu a suportat să te vadă snopit în bătaie.

El se uită la ea vreme îndelungată, cu o îndoială uluită. Apoi, expresia de pe chipul lui se schimbă.

– Oh, Doamne. În tot timpul ăsta, eu m-am gândit că ea...

– Te-a trădat. Ca s-a prefăcut că te place, dar că nu te-a plăcut niciodată. Bineînțeles că te-ai gândit la asta. Ea îl cuprinse în brațe, ușurată că el nu o respinse. Era mai bine decât să recunoască adevărul – că trădarea ei nu era decât încă una dintre „lecțiile" îngrozitoare ale bunicului tău.

El își îngropă fața la gâtul ei.

– Dar ar fi trebuit să-mi fi dat seama că el era capabil de așa ceva.

– De o asemenea cruzime? Cum ți-ai fi putut închipui asta? Cum să-și imagineze cineva că un om căruia ar trebui să-i pese de tine s-ar putea purta atât de groaznic?

El tremura acum, cu brațele încordate de la efortul de a nu-și trăda simțămintele.

– Nu totul a fost îngrozitor, să știi, se împotrivi el. Pe drumul spre și de la Londra, m-a învățat tot ce știa despre politică. Era un om inteligent și cu foarte multe cunoștințe.

– Cu foarte multe cunoștințe și foarte depravat. Ea mângâie părul lui Simon, întrebându-se cum de fusese în stare Lord Monteith să se poarte cu soțul ei drag cu atâta răceală. Și a încercat din răsputeri să facă și din tine un depravat. Nici n-ai idee cât de mult își regretă Betsy rolul pe care l-a jucat în toată povestea asta.

Râsul lui amar o sfâșie.

– Ar fi trebuit să-i demaște cacealmaua. Aș fi preferat să fiu snopit în bătaie. Bătăile nu mai însemnau nimic pentru mine atunci.

– Știu asta, spuse ea, cu un nod în gât și lacrimi în ochi. Dar ea nu știa.

– Betsy a avut întotdeauna o inimă bună..., spuse el cu răsuflarea întretăiată.

– Dacă este vreo consolare, să știi că a detestat fiecare clipă în care a fost bunicul tău. A zis că era un om detestabil. Și și-a dorit mereu să nu fi făcut ce i-a cerut el.

Simon răsuflă apăsat și greu pentru o clipă, apoi, cu o strângere rapidă, se retrase din brațele ei.

– De fapt, mi-a făcut o favoare, spuse Simon obosit. După aceea, am refuzat să mai joc jocurile lui. I-am spus că, oricât de mult mă bătea, aveam să fac doar ce mă tăia capul, să mă culc cu orice femeie îmi doream. Dacă ele dispăreau, foarte bine. Între faptul că mie nu-mi mai păsa de ce se întâmpla și iritarea patroanei bordelului, el a pierdut controlul asupra situației. Vizitele la bordel au încetat.

– Dar răul fusese făcut, zise ea.

– Dacă vrei să-i spui tu așa. Cu mișcări nesigure, își luă cămașa și o îmbrăcă. Oricât au fost de infernale metodele lui, chiar au funcționat. Am învățat o lecție neprețuită.

– Că femeile nu sunt de neînlocuit? întrebă ea cu asprime.

– Nu. Asta n-am învățat niciodată. O apucă de bărbie și schiță un zâmbet trist. Dimpotrivă, vizitele la bordel m-au învățat opusul. Un mod prin care m-am răzvrătit înainte să apară Betsy a fost să încerc să-mi excit partenerele, chiar și atunci când erau îngrozite de mine. Am încercat totul, am făcut totul. Și așa am descoperit că fiecare femeie are preferințe diferite. Zâmbetul lui păli. Și că să plătești o femeie afectează modul în care te bucuri de experiență.

– Motiv pentru care ai rămas celibatar în India.

– Da. Asta și faptul că am învățat foarte bine cealaltă lecție a bunicului. Îi întâlni hotărât privirea. Chiar a reușit să mă învețe să-mi pun ambiția mai presus de orice. Învățându-mă să nu permit... pasiunii să-mi întunece rațiunea.

Pasiune. Folosea foarte mult acel cuvânt. Ea începu să se întrebe dacă pentru el însemna altceva.

– Și cum rămâne cu dragostea? șopti ea. Care este locul ei în ierarhia ta?

El se îndepărtă iute de ea.

– Nu are loc, spuse el cu voce goală. Ăsta este singurul lucru pe care bunicul meu depravat a reușit să-l distrugă în mine – capacitatea de a iubi. Dacă nu ți-ai dat seama până acum, o s-o faci. Sunt incapabil să iubesc pe cineva.

– Nu crezi asta cu adevărat, spuse ea, cu inima frântă la auzul cuvintelor lui. Și nici eu nu cred.

– Nu? Fiecare mușchi din corpul lui se încordă. Știi cu cine am fost la club în seara asta, Louisa?

O prevestire de rău augur o făcu să se înfioare.

– Cu cine?

– Cu Sidmouth și Castlereagh. Am discutat despre viitorul meu ca prim-ministru.

– Ai zis că o să ai nevoie de ei ca să câștigi poziția asta, spuse ea prudentă.

– Din păcate, am nevoie de ei mai mult decât m-am așteptat, zise el, cu vocea mai distantă decât auzise vreodată la el. Motiv pentru care... mâine-dimineață o să te duc la moșia mea de la Shropshire.

Nu ar fi putut să o uimească mai mult nici dacă o plesnea.

– Nu înțeleg.

Își încleștă pumnii și păru incapabil să se uite la ea.

– Mi-au spus verde în față că o să mă împiedice să devin prim-ministru dacă nu încetez imediat orice legătură – și soția mea la fel – cu Societatea Doamnelor din Londra.

– Poftim? Cum îndrăznesc? Ea se îndreptă de spate, tremurând din cap până în picioare de mânie. N-au nici un drept să intervină dacă alegi să-mi susții grupul!

– Le-am spus asta. Nu au fost de acord. Nu mi-au lăsat de ales, a trebuit să mă conformez.

Ea se uită lung la el, scoasă din sărite.

– Deci o să rupi legăturile cu mine. Chiar dacă am acceptat condițiile înțelegerii noastre. Chiar dacă mi-am schimbat candidatul...

– Lor nu le pasă de înțelegerea noastră blestemată, fir-ar să fie! Se întoarse spre ea, cu ochii în flăcări. Și nici nu le pasă cine este candidatul tău. Își doresc doar ca tu și doamnele tale să nu vă mai amestecați în politică.

Deși ea înțelegea de ce făcea toate astea, durerea nu se potoli.

– Și, din moment ce le-ai spus tatălui meu... și lor... de la bun început că o să te descurci cu treaba asta, ai fost imediat de acord să-mi faci bagajele și să mă trimiți la Shropshire?

– Asta nu a fost ideea lor, recunoscu el. Fără îndoială, ei se așteaptă să-ți cer demisia. O încordare plină de amărăciune răsună în vocea lui. Desigur, ei nu știu cât de rar ascultă soția mea de cererile mele. Așa că te duc de aici ca să fac lucrurile mai ușoare.

Ea se strădui să-și țină în frâu mânia.

– Pentru mine? Sau pentru tine?

– Pentru amândoi.

Panica o copleși.

– Dar tu vii cu mine.

– Nu voi rămâne. Doar te prezint personalului și...

– Îmi aranjezi închisoarea. Angoasa amenință să o sufoce. De aia ai vrut să faci dragoste cu mine. Pentru că știai că o să fie ultima oară.

Vinovăția îi traversă chipul.

– Doar pentru o vreme, până se suspendă întrunirile parlamentare și pot să revin alături de tine. El trase adânc aer în piept. Oricum ai fi părăsit Societatea Doamnelor din Londra de îndată ce ai fi rămas însărcinată cu copilul nostru.

– Despre ce vorbești?

– Așa ne-a fost înțelegerea.

– Ba nu! Am fost de acord să nu mai duc la închisoare, atâta tot. N-am spus nimic despre încheierea celorlalte activități, cum ar fi susținerea reformei și încercarea de a ne promova candidatul. Și, oricum, când ai spus că o să-l susții pe Fielden, am crezut că ai ajuns să accepți că eu fac parte din acel grup. Că ai putea chiar să o aprobi.

– Știu ce ai crezut tu. Și este adevărat că eu... El se opri, apoi își drese glasul. Când vorbi din nou, ochii îi erau implacabili. Nu contează ce am avut de gând. Nu știam că sunt așa hotărâți să-ți distrugă organizația. Acum, că-mi dau seama de asta, trebuie să iau alte măsuri.

Ea nu putea să creadă așa ceva. Toate lucrurile pentru care muncise, tot ce crezuse că știa despre soțul ei... totul se prăbușea în fața ochilor ei.

– O să renunți la Fielden.

– Amândoi o să renunțăm, spuse el încordat.

O durere ascuțită o lovi în inimă.

– Dar i-am trimis deja o scrisoare prin care exprimam clar faptul că Societatea Doamnelor din Londra o să-l susțină pentru cabinet.

– Atunci, o să-l informez eu de contrariul.

– Este membru al propriului tău partid, pentru numele lui Dumnezeu, strigă ea. Nu există nici un alt motiv – în afară de idioțenia lor – pentru care să-l lași baltă.

El fu cuprins de un tremur.

– Lucrurile se schimbă.

– Nu, tu te-ai schimbat. Cu lacrimi care îi înțepau ochii, ea își înfășură brațele în jurul taliei. Ești dispus să-ți vinzi sufletul acelor diavoli ca să devii prim-ministru.

Furia se aprinse pe chipul lui.

– Când o să înveți că politica înseamnă compromisuri? Nu pot să fac absolut nimic pentru reformă dacă n-am o poziție de putere.

Ea scutură din cap.

– Chiar crezi că o să te lase să susții reforma de îndată ce te pun în poziția aia de putere? Ai spus că o să-l alungi pe Sidmouth, dar nu o să îndrăznești să-i faci asta bărbatului care te-a făcut premier. Măcar cu tata de partea ta, aveai șansa să-ți alegi propriul cabinet. Dar dacă te amesteci cu miniștrii lui...

– La naiba, așa trebuie să stea lucrurile pentru moment.

– Pentru moment? Ea se îndreptă spre el și îl prinse de mâini, disperată să ajungă la el. Vinde-ți sufletul, și îl vei fi vândut pentru totdeauna. Nu o să se oprească aici... Sidmouth nu este genul care face „compromisuri". O să te atragă cu ei în iad, fărâmă cu fărâmă, până când o să uiți orice ideal pentru care lupți.

El își eliberă brusc mâinile.

– Pot să-mi fac propriii susținători. Cu timp...

– Sidmouth și Castlereagh nu o să-ți dea timp. Nici măcar nu-ți lasă timp să iei decizia asta. Ori faci cum îți cer ei acum, ori gata.

Ochii lui se aprinseră.

– Nu sunt în Anglia de suficient timp cât să conduc Camera Comunelor fără ei, la naiba!

– Poate că nu chiar acum, dar încă ai poziția din Camera Lorzilor. Sidmouth nu poate face nimic în privința asta. Cât despre Camera Comunelor, ai soții unora dintre doamne, ca să nu mai vorbim despre cumnatul doamnei Fry. O să-l ai pe Fielden, dacă câștigă. Poți să-ți aduni susținătorii fără Sidmouth...

– În câți ani? întrebă el tăios. Până atunci, Dumnezeu știe ce o să se aleagă de țara asta.

Louisa se uită lung la fața lui întunecată, chinuindu-se să-și rețină mânia, înghițindu-și cuvintele furioase care-i stăteau pe limbă. Mai exista ceva pe lângă acea ambiție feroce a lui Simon. În ultimele săptămâni, ajunsese să-și cunoască bine soțul. Nu era genul de om care să le permită unor oameni pe care îi disprețuia să-l oblige să facă ceva. Totuși, în povestea acea părea să-și piardă orice urmă de caracter și de integritate. Dacă ea voia să schimbe starea de fapt, trebuia să cunoască motivul. Trebuia să-și stăpânească furia, să fie rațională.

– Ce te-a făcut să decizi să devii prim-ministru, Simon?

Întrebarea îl luă prin surprindere.

– Ce vrei să spui?

– Poți să lucrezi în Camera Lorzilor și să aduci schimbări și, poate, să faci aproape la fel de mult bine. De ce ai ambiția de a fi prim-ministru? Este un pas foarte neobișnuit pentru un bărbat cu averea și titlurile tale.

– Cineva trebuie să facă asta, spuse el sec.

Ea scrâșni din dinți ca să nu-i dea o replică usturătoare.

– Ăsta nu este un răspuns. De ce trebuie să fii tu acela?

El se îndreptă de spate.

– Pentru ca totul să fie bine făcut. Pentru ca țara să își depășească frica de Domnia Terorii și să ajungă într-un punct mai bun.

– Și numai tu poți să faci asta?

– Am fost crescut pentru asta. Oricât de detestabile au fost tacticile bunicului, el m-a învățat lucruri uluitoare despre politică. Ar fi nechibzuit și iresponsabil să risipesc cunoașterea asta într-o căutare zadarnică a propriei mele plăceri...

– Vrei să spui, ca unchiul tău, Tobias, și tatăl tău, ducele.

El o privi cu precauție.

– Da.

– Deci o faci ca să dovedești că ești un bărbat mai bun decât ei? întrebă ea, confuză. Pentru că nu vrei să-ți dezamăgești bunicul, așa cum au făcut fiul și ginerele lui?

– Bineînțeles că nu! El îi aruncă o privire disprețuitoare. De ce ar trebui să-mi pese dacă dezamăgesc pe cineva care a murit? El pufni. L-am dezamăgit acum multă vreme. Bunicul nu a crezut niciodată că aș putea deveni prim-ministru. După... greșeala mea cu tine de acum șapte ani, mi-a spus că eram „prea înrobit de pasiune" ca să guvernez vreodată cu succes vreo țară.

Ea începea să înțeleagă. Și ceea ce înțelese îi frânse inima.

– Așa că ți-ai propus să-i dovedești că se înșela. Mai întâi, ai guvernat India fără să cedezi vreodată în fața pasiunii. Dar asta a fost doar pregătirea pentru adevăratul test – guvernarea Angliei. I se tăie răsuflarea. Numai că eu eram încă prin preajmă când te-ai întors, ispitindu-ți în continuare „pasiunea". Iar tu nu poți să-i dovedești că se înșela atâta timp cât eu fac asta – te influențez, mă amestec...

– Nu, replică el. Asta nu are nimic de-a face cu el.

– Ba are totul de-a face cu el, spuse ea cu înverșunare. Trebuie să-ți dovedești ție că el s-a înșelat în privința ta, și, pentru a face asta, trebuie să reziști în fața pasiunii tale. Ăsta este adevăratul motiv pentru care vrei să mă trimiți la Shropshire. Pentru că știi că nu poți rezista „pasiunii" atâta timp cât eu sunt prin apropiere.

El se uită la ea cu ochi goi.

– Dar nu este vorba că încerci să reziști numai pasiunii, nu-i așa? spuse ea, sufocată de lacrimi neplânse. Te lupți cu impulsul de a-ți păsa – nu numai de mine, ci și de reforma închisorilor și de toate problemele pe care le ignoră Sidmouth și Castlereagh. Pentru că să-ți pese înseamnă să simți ceva – și nimic nu te îngrozește mai mult decât asta.

– De-ajuns, spuse el cu răsuflarea întretăiată.

– Dacă simți ceva, continuă ea neîndurătoare, riști să fii rănit, la fel cum te-a rănit cruzimea bunicului tău, cum te-a rănit neglijența părinților, cum te-a rănit aparenta trădare a lui Betsy...

– Taci, la naiba cu tine! strigă el și o apucă de umeri. Te înșeli! Nu este vorba despre asta! Este doar politică...

– Nimic nu este niciodată doar politică, spuse ea. Nu-ți dai seama? Crezi că-i dovedești că s-a înșelat, dar tot ce faci este să devii ca el! Devii chiar omul pe care îl detești. Încerci să-ți împietrești inima, ca să ai puterea de a face ce-ți cer ei. Ea își ridică mâinile și îi cuprinse chipul. Și asta te ucide, dragostea mea. Compromis după compromis, după compromis.

Pentru o clipă, crezu că poate ajunsese la el. Ochii lui păreau bântuiți, pierduți, iar degetele i se înfipseră dureros în umerii ei.

Apoi, cu un tremur sfâșietor, o împinse departe de el.

– Tu nu înțelegi cum funcționează politica și nu o să înțelegi niciodată.

Vocea lui deveni rece – nu mai era vocea dragului ei Simon. Era vocea măreţului prim-ministru Monteith. Iar Louisa nu avea nici o îndoială că, pe undeva prin iad, omul acela chiuia triumfător.

– Îmi pare rău că te deranjează, Louisa, spuse el tăios, dar aşa trebuie să fie. Şi o să plecăm spre Shropshire de dimineaţă.

Ei i se tăie răsuflarea, dar apoi îşi adună curajul. Ştia ce trebuia să facă acum. Chiar dacă el avea să o deteste.

– Pleacă la Shropshire dacă vrei. Dar eu nu vin cu tine.

Furia îi sculptă trăsăturile în cea mai rece marmură.

– Nu o să-mi distrugi şansele de a deveni premier!

– Nu, n-aş face asta. În primul rând, sfidarea soţului meu ar dăuna eforturilor mele de reformă. În al doilea, te iubesc, şi asta înseamnă că nu o să-ţi distrug speranţele pentru viitor, chiar dacă eu cred că te înşeli. Când simpla menţionare a iubirii îl făcu să tresară, inima ei se mai frânse o dată. Aşa că o să rămân aici la Londra şi o să fiu soţia devotată, dacă de asta ai nevoie.

Tensiunea din el slăbi puţin. Dar ea nu terminase ce avea de spus.

– Însă asta nu înseamnă că o să renunţ la organizaţia mea fără să spun nimic. Este corect să le pregătesc pentru demisia mea, să mă întâlnesc cu ele şi cu domnul Fielden în persoană, ca să le explic, să aranjez ca alte membre să-mi ia locul în comitete. Sigur nu o să-mi refuzi acest lucru

– Louisa..., începu el, cu faţa întunecată.

– N-am s-o fac în public, nu-ţi face griji. Şi n-am s-o fac aici, zise ea tăios. N-aş vrea să ajungă pe la urechile „prietenilor" tăi că le permiţi doamnelor mele să intre în casa ta. Se uită lung spre locul în care zorii zilei luminau deja fereastra. Aşa că mă duc la Regina.

Afirmaţia îl luă prin surprindere.

– Pentru cât timp?

– Atât cât va fi nevoie.

Până când îşi dădea seama cum putea să trăiască alături de acel Simon. Cel care părea incapabil să dea trecutul uitării.

– Nu trebuie să te duci la sora mea, spuse el răguşit. Sunt sigur că o să ai grijă să te retragi cu discreţie din politică. Atâta timp cât eşti rezonabilă, aş prefera să te am aici.

– Ai plănuit să mă trimiţi la Shropshire pentru mai multe săptămâni, aşa că nu văd ce diferenţă ar fi să îmi petrec timpul la... Ea se opri brusc, de îndată ce îşi dădu seama de răspuns. Oh, da,

înțeleg. În Shropshire, ai fi putut să ascunzi de mine genul de om care ai devenit. Și, dacă rămân aici în casa noastră, crezi că poți să folosești „pasiunea" ca să mă faci să nu-l mai văd. Când furia se aprinse pe chipul lui, ea adăugă încet: Dar te iubesc prea mult ca să mă ascund de adevăr. Dacă trebuie să-mi petrec restul vieții uitându-mă cum renunți la principiile tale ca să-i dovedești ceva afurisitului tău de bunic, am nevoie de timp departe de tine pentru a mă pregăti.

– Ca să îți mai domolești mânia, vrei să zici, răbufni el.

– Spune-ți asta dacă te face să te simți mai bine, șopti ea. Dar singura persoană pe care sunt furioasă în clipa asta este contele Monteith. Pentru că, dacă nu ar fi el, știu negreșit că soțul meu ar putea deveni cel mai mare om de stat pe care l-a cunoscut vreodată Anglia. Indiferent dacă ar deveni sau nu prim-ministru.

Înghițindu-și lacrimile, ea se îndreptă spre ușă.

– Louisa, o strigă el. Ai spus că mă iubești.

– Da, șopti ea.

– Atunci, rămâi. Te rog.

Simon nu o rugase niciodată nimic în afara dormitorului. Îi ceruse, îi poruncise, o obligase. Iar ea era tentată, oh, atât de tentată, să cedeze.

Dar, dacă el era în stare să accepte cu ușurință compromis după compromis, ea nu putea.

– Nu pot acum. Îmi pare rău. Am probleme de care trebuie să mă ocup, și pur și simplu nu pot să fac asta când sunt cu tine.

El pufni.

– Cine se ascunde de adevăr acum? Singurul motiv pentru care te grăbești să te duci la Regina este faptul că eu am recunoscut că nu sunt în stare să te iubesc. Și asta te supără.

– Mă supără? Nu. Pentru că nu ești incapabil de iubire, Simon. Ți-e frică de iubire. Și asta nu mă supără – doar mă întristează.

El nu ieși din birou câtă vreme ea își împachetă câteva lucruri într-o mică valiză, sub privirea atentă a lui Raji, apoi dădu drumul maimuței din dormitorul lor. El nu ieși pe coridor când ea chemă trăsura și nu strigă nici un rămas-bun când ea ieși pe ușă, cu Raji luptându-se cu lacheii în încercarea de a pleca odată cu ea.

Dar tocmai când trăsura o luă din loc în lumina timpurie a zorilor, ea se uită înapoi și îl zări stând la fereastra biroului, privind-o, stoic, distant. Și imaginea aceea îi frânse cel mai tare inima.

Capitolul 26

Dragă Charlotte,

Să te stăpânesc? Nu aș încerca așa ceva. Se întâmplă să-mi placă să am capul atașat de trup. Dar este adevărat că prietena ta ducesa de Foxmoor ar putea să se retragă din Societatea Doamnelor din Londra?

Vărul tău curios,

Michael

După plecarea soției lui, Simon se foi neîncetat prin birou. Raji îi urmărea fiecare mișcare cu o încruntare ursuză, purtându-se de parcă își pierduse cel mai apropiat prieten.

Simon se simțea la fel. Simon se uită urât la animalul lui de companie.

– Naiba să te ia, nu te mai uita așa la mine! Ne-a abandonat, prietene. Nu este vina mea că ea a plecat acasă la Regina. Este doar supărată pentru că și-a pierdut blestemata de influență asupra mea.

Exact. El câștigase bătălia lor continuă. De fapt, o convinsese pe Louisa să se retragă din Societatea Doamnelor din Londra.

Și de ce nu simțea asta ca pe o victorie? În sfârșit, își aranjase cariera pe făgașul corect. De ce nu era entuziasmat că, în cele din urmă, preluase controlul asupra pasiunii lui? Din cauza unor prostii fără sens spuse de soția lui despre pasiune și sentimente? Mormăi o înjurătură. Ea nu înțelegea. Era femeie – ele cred că totul se rezumă la „grijă" și „sentimente". Dar unele lucruri trec dincolo de asta. Politica era una dintre ele.

– Nimic nu este vreodată numai politică, murmură el. Ce prostie!

Ce știa ea despre asta? Nu fusese niciodată obligată să facă compromisuri, nu avusese de ce. Doar atunci când îi dăduse el motive. Scrâșni din dinți. Se îndoia foarte serios că vreun alt om de stat se confruntase cu o asemenea imprudență din partea soției. Era, probabil, singurul care suporta așa situație. Era, probabil, singurul care se deranja chiar să asculte opiniile soției lui.

Ea îl obligase să aibă acea poziție. Nu era vina lui că ea refuza să recunoască necesitățile politice. Din cauza aceea, femeile nu erau oameni de stat – pentru că ele nu înțelegeau natura imorală a politicii.

După cum spunea întotdeauna bunicul Monteith, femeile... Simon gemu. El nu era pe cale să devină bunicul lui. Ferească Dumnezeu!

Da, învățase multe de la bătrân și își amintea din când în când sfaturile lui, dar asta nu însemna că intrase în pielea lui. Categoric nu. Nu ar fi niciodată ca bunicul lui, niciodată. Ea îl făcea să înnebunească. El trebuia să evadeze din locul acela și să scape de acuzațiile ei ridicole. Dar unde să meargă? Sesiunea nu începea până mai târziu, și azi oricum el nu era sigur că avea să poată sta să se uite la Sidmouth și la Castlereagh. Avea nevoie de ceva fizic care să îi scoată vocea ei din minte. O plimbare călare. Da, ca să-și limpezească mintea înainte ca restul lumii din Londra să se trezească. Se grăbi să urce scările ca să se schimbe în costumul de călărie, dar, de îndată ce intră în dormitor, înjură. Patul îl făcu să se gândească numaidecât la ea, iar mirosul ei de liliac plutea încă în cameră. Raji sări pe măsuța ei de toaletă, apoi clănțăni furios spre el.

– Pleacă de acolo, nebun ametit ce ești! Înșfăcându-l pe Raji, îl aruncă pe pat, dar apoi animalul lui de companie începu să se balanseze pe draperii și să țipe. Crezi că mie îmi convine că ea are să fie plecată?

Simon mârâi. Mintea lui era invadată de imagini cu ea făcând dragoste cu el în birou, ca o walkirie neînfricată hotărâtă să-i șteargă trecutul. El nu atinsese niciodată atât de sălbatic punctul culminant. Și nici nu se urâse vreodată atât de mult pentru asta.

Pentru că își imaginase, prostește, că încă o partidă de amor avea să-i satisfacă nevoia pe care o simțea pentru ea, dar descoperise că nu făcuse decât să-și accentueze sentimentul de vinovăție.

La naiba, nu avea nimic pentru care să se simtă vinovat! Făcuse ceea ce trebuia să facă. Era mai bine așa. Ea trebuia să înțeleagă ce se cerea de la soția unui om se stat, indiferent de cât de dureros era pentru ea să recunoască adevărul.

Nu conta cât de mult îl iubea.

Cu un geamăt, se lăsă în scaunul de lângă măsuța de toaletă și își îngropă fața în mâini. „Te iubesc." Fuseseră cele mai crude cuvinte pe care i le spusese vreodată. Nu bănuise niciodată cât de dulce puteau suna pe buzele ei până când nu i le spusese. Până când nu îi dezvăluise singurul lucru pe care și-l dorise toată viața.

Singurul lucru la care nu avea nici un drept, din moment ce nu putea să rostească la rândul lui acele cuvinte. Dar ea era o nebună romantică și nu-l credea incapabil. Credea că lui îi era frică. Un laș. O „întristă".

La naiba cu ea! Îl compătimea! Cum îndrăznea să-l compătimească?

Pierzându-și cumpătul, își trecu mâna peste măsuța de toaletă, aruncând sticlele de parfum, cutiile cu farduri și periile. Raji se opri brusc din legănatul lui ca să atârne smiorcăind de scheletul patului. Simon simțea că avea să-i explodez capul – iar vocea bunicului lui veni să-l chinuiască și să-i dea apă la moară. „Așa... arată-i soției tale cine este la putere. Fii bărbat. Este o femeie ca oricare alta."

Doar că nu era.

– Trebuie să plec de aici, spuse Simon, în timp ce mirosul parfumului amenința să-l sufoce și vocea bunicului îl chinuia. Se ridică, își schimbă în mare grabă hainele, apoi îl ridică pe Raji de pe pat. Vino, neisprăvitule. Mergem să facem o plimbare călare.

Undeva unde nimic nu-i mai amintea de bunicul Monteith. Sau de ea.

Își petrecu restul zilei încercând să facă întocmai. Călări prin Brompton Vale – din fericire, pustie la acea oră matinală. N-ar fi trebuit să-l facă să se gândească la ea, din moment ce nu fusese niciodată acolo cu ea. Cu toate astea, stejarii și gardurile de tisă îi aminteau de pădurile unde o sărutase pentru prima dată după întoarcerea lui din India. Iar când Raji făcu un salt brusc printre crengi, nu se putu abține să nu-și amintească de felul în care o păcălise ca să-l sărute a doua oară... și să-l lase să-i dezmierde și să-i adulmece trupul dulce și parfumat...

Brompton Vale nu era o alegere bună ca să uite de ea.

Din nefericire, îi luă două ore bune ca să-l convingă pe Raji să coboare și să se îndrepte spre cea de-a doua alegere: biroul avocatului lui, care găsise scrisorile bunicii Monteith. Simon intenționase să-i ceară să i le trimită, dar putea la fel de bine să le ia și singur. Nimic din biroul avocatului nu putea să-i amintească de Louisa.

Din nefericire, vederea scrisului foarte mărunt al bunicii pe exteriorul cutiei îi stârni alte amintiri dureroase. Amintirea bunicului care-și agresa soția, o numea „biată proastă" și îi poruncea ce să facă. Felul în care Simon încercase să o agreseze pe Louisa.

El scrâșni din dinți. Nu era adevărat; nu o agresase. Făcuse cereri perfect rezonabile. Ea nu era rezonabilă, nu putea pricepe de ce trebuia să acționeze el așa. Biroul avocatului era clar altă alegere greșită dacă voia să uite de ea. Cea de-a treia variantă se dovedi mai bună. După ce îl lăsă la reședința Foxmoor pe Raji – și scrisorile –, se îndreptă spre White's. Nu numai că acolo chiar nu putea avea amintiri

legate de Louisa, dar îi oferea și soluția perfectă pentru durerea lui – să poată să bea singur.

Simon nu era mare băutor. Nu-i plăcea să-și piardă controlul asupra simțurilor. Dar anumite ocazii îi impuneau unui om să-și îngroape necazurile într-o sticlă, și aceea era, din pură întâmplare, una dintre ocaziile acestea. Din nefericire, abia pornise în căutarea uitării la White's, când o voce familiară îl strigă:

– Foxmoor?

El ridică privirea.

– Ah, Trusbut. Bună seara. Ridică o sticlă. Vin de Porto?

Încuviințând din cap, Trusbut se lăsă cu grijă pe un scaun în fața lui Simon, proptindu-și bastonul între picioarele lui fusiforme.

– Nu te-am văzut pe la sesiuni, așa că nu am fost sigur că îți amintești de întâlnirea noastră.

Întâlnirea lor? Dumnezeule, uitase complet de ea.

– Am pierdut ceva interesant la Westminster? întrebă Simon în timp ce umplea un pahar pentru Trusbut.

– Nu în sesiune. Trusbut se aplecă să continue. Dar am auzit câteva bârfe interesante. Un prieten din Camera Comunelor mi-a spus că Thomas Fielden a primit ieri un bilețel de la soția ta, în care spunea că tu și Societatea Doamnelor din Londra intenționați să-l susțineți în alegerile parțiale.

Degetele lui Simon se încleștară pe paharul lui. La naiba, uitase că Louisa îl informase deja pe Fielden de alegerea lor. Ea trebuia să renunțe acum la alegerile parțiale. Dar el nu putea să-i spună lui Trusbut despre asta. Îi era dator Louisei să nu dezvăluie nimic până când nu vorbea ea cu Fielden și cu membrele Societății Doamnelor din Londra.

Trusbut sorbi din paharul de vin.

– Trebuie să mărturisesc că am fost bucuros să aud asta. Se discutase despre susținerea lui Godwin de către Societatea Doamnelor din Londra, și asta ar fi foarte rău.

Încuviințând din cap, Simon luă o gură din paharul lui. Nu voia să aibă acea conversație. Dar nici nu voia să-l îndepărteze pe Trusbut.

– Fielden este un om bun, foarte rezonabil, continuă Trusbut. Și foarte interesat de reformă.

– Înțeleg, spuse Simon neutru. Rămaseră tăcuți o clipă. Apoi, Trusbut își drese glasul. De fapt, noutățile despre Fielden îmi dau curaj să abordez o chestiune destul de delicată.

Ultimul lucru de care avea nevoie acum Simon era să discute probleme delicate. Dar, înainte să-l întrerupă, Trusbut spuse:

– Este vorba despre Liverpool. Și cabinetul lui.

Luat prin surprindere, Simon cercetă fața lui Trusbut, dar nu putu să citească nimic în ochii sticloși ai bătrânului.

– Este, într-adevăr, un subiect delicat.

– Unii dintre noi... adică... ești probabil conștient de situația explozivă care a apărut în Anglia în ultimii ani.

– Da.

Mai conștient decât își dorea, având în vedere dezastrul provocat în mariajul lui.

– O parte dintre noi consideră că este timpul pentru o schimbare în guvern.

Simon clipi. Începuseră deja Sidmouth și Castlereagh să-și pregătească forțele?

– Sunt cu totul de acord, spuse el evaziv.

– Nu prim-ministrul, înțelegi tu. Liverpool are defectele lui, dar nu este un lider prost. Oamenii l-ar susține dacă n-ar fi Sidmouth și Castlereagh. Ei sunt cei pe care masele îi acuză pentru problemele recente, și pe bună dreptate.

Înghițind o gură generoasă de vin, Simon se rezemă de scaun. Nu se așteptase la așa ceva.

– Deci ce propuneți, mai exact, tu și prietenii tăi?

– Am vorbit discret, bineînțeles, cu Liverpool. Și el pare de acord că cei doi miniștri trebuie să-și dea demisia. Este chiar dispus să se lase îndrumat de persoane mai moderate în alegerea celor doi înlocuitori.

– Serios? spuse Simon tulburat.

Cum de pierduse acea parte monumentală din uneltire?

Era ușor de răspuns: fusese distras de soția lui, de rege și de Sidmouth. Păreau să creadă că Liverpool era în întregime asediat de cei din Camera Comunelor și Camera Lorzilor, dar adevărul nu era atât de limpede.

– Ce noi miniștri aveți în gând tu și prietenii tăi?

– Robert Peel ca ministru de interne, bineînțeles. Trusbut înclină paharul spre Simon. Tu și soția ta ar trebui să aprobați, având în vedere sprijinul lui pentru reforma închisorilor.

– Da, Peel ar fi alegerea mea.

– George Canning ca ministru de externe, continuă Trusbut.

– Canning! exclamă Simon. Regelui n-o să-i placă asta.

– Nu, dar noi nu avem de gând să îl consultăm. Liverpool vrea să prezinte asta ca pe un fapt împlinit. Regele n-o să aibă de ales decât să accepte – după ce îi este prezentat ca un lucru înțelept.

– Înțeleg.

Acea schimbare de situație îl surprinse pe Simon.

– Canning este un politician strălucit.

– Este, într-adevăr, recunoscu Simon.

Chiar dacă refuzase odată poziția de prim-ministru, Canning putea accepta poziția de ministru de externe. Bărbatul se situa, din nefericire, împotriva reformei parlamentare, dar poate reușea să fie convins să-și schimbe poziția. Măcar susținea alte reforme. Trusbut îl surprinse luând o înghițitură mare de vin.

– Și... ăăă...ne-am gândit că și tu ai putea lua în considerație o poziție.

Inima lui Simon i se opri în piept.

– Oh?

– Ministru al apărării. Dată fiind experiența ta din India, ne-am gândit că ai fi un avantaj în acea sferă. Trusbut îl țintui cu o privire pătrunzătoare. Din moment ce țelul tău este să devii într-o bună zi prim-ministru, această poziție ți-ar oferi un început excelent. Pentru ziua în care Liverpool va fi dispus să renunțe la post. Ceea ce, având în vedere actuala criză din țară, sperăm să nu fie prea repede.

Simon se întrebă dacă Trusbut știa că Sidmouth și Castlereagh voiau să-l înlăture pe Liverpool. Cu siguranță nu, altfel n-ar mai fi vorbit despre asta cu bărbatul pe care voiau cei doi să-l pună în locul lui Liverpool. Dar era posibil să știe totuși ce intenționau. De aceea îi făcuseră oferta – ca să-i elimine pe ceilalți și să îl ia pe Simon în tabăra lor. Cu condiția ca el să-și vândă sufletul și să-și țină soția sub papuc.

El înghiți vinul de Porto, tulburat de felul radical în care datele problemei se schimbaseră. Fiindcă, dacă Trusbut și camarazii lui aveau succes...

– Chiar puteți să faceți ca schimbarea asta să aibă loc? Să obțineți demisiile celor doi?

– Putem. În special dacă ni te alături. Imediat ce te-ai întors, nu știam ce alianțe îți faci, dată fiind fosta ta prietenie cu regele. În ziua aceea la mine acasă, ai spus foarte clar că te opui candidaților radicali, dar nu mi-am dat seama dacă susțineai alte extreme. În special în lumina legăturii tale cu Monteith.

– Bunicul meu?

– L-a promovat pe Sidmouth la începuturile lui.

Simon nu știuse detaliul acela. În momentul în care fusese suficient de matur cât să-și preia sarcinile în parlament, bunicul lui era de mult pensionat din postul de prim-ministru. Un fior îi coborî pe șira spinării, în timp ce își aminti de cuvintele Louisei cum că devenea asemenea bunicului lui. Doamne sfinte!

Brusc, îi trecu prin minte că Trusbut avea aproape vârsta pe care ar fi avut-o bunicul lui dacă ar fi trăit.

– L-ai cunoscut pe bunicul meu?

– Nu personal, nu.

Tonul lui aspru arătă că ascundea ceva.

– Dar ai știut destule cât să nu fii de acord cu el, ghici Simon. Când Trusbut păru îngrijorat, el adăugă: Înțeleg, crede-mă. Și mi-ar plăcea foarte mult să aud părerea ta sinceră despre el.

– A fost un politician puternic, un negociator abil și un orator minunat, dar...

– Dar?

Trusbut se încruntă.

– L-am auzit la un moment dat vorbindu-i în particular lui Lady Monteith la o petrecere. Maniera în care a făcut-o a fost foarte necivilizată. Într-adevăr, mie mi-ar fi rușine să-i spun asemenea... lucruri groaznice lui Lillian a mea.

– Necivilizată. O evaluare foarte perspicace a caracterului bunicului meu.

– Dar pot spune că tu nu ești un asemenea bărbat, domnule. Trusbut continuă: Într-adevăr, am fost impresionat de felul în care te porți cu a ta. Se pot spune multe despre un bărbat după felul în care se poartă cu femeile aflate în grija lui, nu-i așa?

– Cred că ai dreptate, spuse Simon, cu sângele bubuindu-i în urechi.

Trusbut se uită la ceas.

– Și apropo de soții, eu i-am promis soției mele că o să fiu la cină în seara asta. Îl privi întrebător pe Simon. Despre problema pe care am menționat-o...

– Aș putea avea o zi să mă gândesc, domnule?

– Bineînțeles. El se ridică. Am încredere că o să fii discret.

Simon reuși să zâmbească.

– Bineînțeles. N-o să audă nimeni despre asta de la mine.

– Atunci, ne vedem mâine după-amiază la întâlnire?

– Întâlnire? întrebă Simon.

– L-am văzut azi mai devreme pe Lord Draker. M-a rugat să-i spun lui Lillian că soția ta a convocat o întâlnire a Societății Doamnelor din Londra pentru mâine. Întrucât se presupune că Fielden o să fie prezent acolo, presupun că întâlnirea este organizată pentru a-l anunța de sprijinul vostru.

Nu. Întâlnirea era ca să fie anunțată retragerea Louisei.

– Ah, întâlnirea, reuși să spună Simon. Reamintește-mi la ce oră este.

Trusbut îl privi atent.

– Draker a spus că la patru după-amiaza.

– Adevărat. Se chinui să zâmbească. Nu sunt sigur că o să particip. S-ar putea să am o altă întâlnire. Dar o să încerc.

– Atunci, sper să te văd acolo.

Luându-și bastonul, Trusbut ieși ușor din cameră. Mult timp după ce plecă bătrânul lord, Simon rămase privind lung vinul de Porto. În tot acel timp, se gândise doar la o singură soluție pentru problemele care afectau guvernul actual... demisia lui Liverpool. Și numai pentru că Simon avusese de gând să-i ia locul. Propunerea lui Trusbut deschidea alte posibilități. Peel era un conservator, dar nu chiar din garda veche. Era, cu siguranță, mult mai moderat decât Sidmouth sau Castlereagh. Iar dacă bărbați ca Trusbut voiau să-l susțină, erau probabil și nerăbdători să înceapă reformele, nu numai în procesul electoral, dar și în alte sfere. Cum ar fi, închisorile.

Ceea ce însemna că ei puteau obține exact ce-și dorea Simon să realizeze singur. Iar tot ce trebuia să facă era să uite de dorința de a deveni prim-ministru pentru moment. Poate pentru totdeauna.

„De ce trebuie să fii tu acela?"

Cuvintele soției lui îi răsunau în urechi, în timp ce lăsa paharul jos. Da, de ce trebuia să fie el prim-ministru? Răspunsul fusese că doar el putea să garanteze că Anglia era pe drumul cel bun. Dar era cu adevărat motivul lui? Sau Louisa descoperise adevărul – că era mai preocupat să-i demonstreze ceva bunicului Monteith decât să facă ce era cel mai bine pentru țara lui? Un gând sumbru și, foarte posibil, corect. Chiar acum, cu propunerea lui Trusbut în fața lui, primul lui instinct era să refuze. Dar de ce? Pentru că trebuia să-și tempereze ambiția. Pentru că nu avea să fie în stare să-i demonstreze bunicului că se înșela.

El își încleștă degetele pe pahar. Louisa avea dreptate. Nu-i păsa de Anglia... încerca doar să liniștească vocea blestemată a unui mort.

Brusc, nu mai era nerăbdător să bea de unul singur ca să uite. Se ridică și puse paharul deoparte, apoi părăsi clubul și se îndreptă spre casă, ușor amețit.

Dacă accepta propunerea lui Trusbut, totul se schimba. N-ar mai fi existat nici un motiv ca Louisa să renunțe la Societatea Doamnelor din Londra, nici un motiv ca soția lui să se uite la el cu atâta dezamăgire și milă care îi înghețau sângele în vene.

„Iar începi", aproape îl auzi pe bunicul lui sarcastic, „să-ți lași pasiunea să-ți saboteze ambiția".

Să o saboteze? Sau să o sporească?

Și dacă Louisa avea dreptate și în privința asta? Și dacă nu pasiunea încerca el să controleze, ci propriile sentimente? Partea din el căreia îi păsa de ceea ce li se întâmplase fermierilor care așteptau să fie reprezentați în guvern și femeilor condamnate care voiau doar puțină bunăvoință și o șansă ca să o ia de la capăt? Partea care tânjea ca soția lui să-l privească cu mândrie și respect. Și dragoste. Cu siguranță, dragoste. Odată ajuns acasă, merse direct în dormitorul lui, refuzând să ia o decizie așa importantă când trupul lui avea atâta nevoie de somn. Dar somnul îl ocoli într-un pat ale cărui așternuturi purtau mirosul soției lui. Așa că se ridică și se duse în biroul lui. Dacă ceva putea să-l adoarmă... erau acele scrisori blestemate. Deschise cutia pe care o adusese de la avocatul lui și răsfoi câteva, fiind sigur că era un demers inutil. Apoi, ridică un pachet subțire, și inima lui începu să bată. Nu doar că marginile erau arse, de parcă cineva le salvase din foc, dar purta ștampila Indiei. Nu-și putu opri o tresărire de entuziasm. În special când separă cu grijă paginile fragile de pergament și găsi un document oficial strâns în mijloc. Certificatul de căsătorie al unchiului Tobias.

Repede, Simon separă paginile scrisorii și începu să descifreze scrisul nefamiliar al unchiului lui. Când termină, se rezemă și se uită orbește prin cameră. Greu de crezut că asta fusese în documentele bunicii în tot acel timp. Își amintea de ea ca de o femeie sfioasă, intimidată de bunicul lui.

Salvarea hârtiilor acelora din flăcări fusese mica ei revoltă. Probabil își dăduse seama că soțul ei nu se aștepta ca ea să îl sfideze și nu avea să se uite niciodată prin hârtiile ei după ce ea murea. Din moment ce fiul ei cel mare era încă în viață la moartea ei, ea nu avea cum să știe dacă hârtia aceea putea fi necesară într-o bună zi. Dar o păstrase, pentru orice eventualitate. Așa cum ar fi făcut oricare mamă grijulie. Iar dacă ea, bunica lui tristă și demnă de milă, putuse ignora

cererile soțului ei ticălos, ca să-l sfideze de dincolo de mormânt, și Simon putea al naibii de bine să o facă.

Pentru că adevărul era că el nu voia să-l mai asculte pe Monteith. El voia să asculte de cererile inimii lui.

În mod evident, acestea apăreau una după alta. Altfel, de ce simțea noduri în stomac la gândul că pierdea respectul soției lui? De ce exista o durere apăsătoare în pieptul lui care se agrava de fiecare dată când se gândea la un viitor în care trăiau separat, ca părinții lui?

Nu putea s-o facă. Nu acum, când simțise gustul dragostei.

În acea clipă, el știu exact care trebuia să fie drumul lui.

Așteptă ca vocea bunicului lui să-l mai chinuiască, să-l mai plesnească, să-l facă prost – dar nu se mai auzi nimic. Doar o tăcere binecuvântată, fericită, o pace pură și sfântă. De parcă fantomele unchiului și ale bunicii lui îl făcuseră, în cele din urmă, pe Monteith să se retragă rușinat.

Tot ce rămăsese era vocea dulce și melodioasă a soției lui. „Știu negreșit că soțul meu ar putea deveni cel mai mare om de stat pe care l-a cunoscut vreodată Anglia. Indiferent dacă ar deveni sau nu prim-ministru."

Și, cu acea declarație plină de speranță și dragoste răsunându-i în urechi, el reuși să adoarmă, în sfârșit.

Capitolul 27

Dragul meu văr,

Nu mi-o pot închipui pe Louisa demisionând din poziția ei, cu excepția cazului în care un motiv mai serios i-o impune. Ar putea să o facă din dragoste. Încep să cred că își iubește soțul din toată inima.

Verișoara ta,

Charlotte

La patru fără cinci minute în după-amiaza următoare, Regina și Louisa stăteau la intrarea în sala de bal a reședinței lui Draker, urmărind cum membrele din Societatea Doamnelor din Londra mișunau printre rândurile de scaune alături de mai multe reprezentante

ale grupului doamnei Fry. Veniseră și câțiva bărbați care susținuseră scopurile societății. Chiar și Lord Trusbut era acolo cu soția lui, deși continua să se uite încruntat la ceasul său de buzunar.

– Simon n-are nici un drept să-ți ceară asta, șopti Regina în timp ce scruta încăperea. Data viitoare când îl văd, o să-i spun.

– N-o să fie de nici un folos. Louisa aruncă o privire furișă spre locul în care Marcus stătea gânditor, la câțiva pași distanță. Nu i-ai spus fratelui meu, nu-i așa? El crede că vreau cu adevărat să demisionez?

– N-am spus nici un cuvânt, dar el nu e vreun prost. Poate să își dea seama numai uitându-se la tine că ceva nu este în regulă. Dar încearcă din răsputeri să nu se amestece. Nu crede în intervențiile între un soț și soția lui. Ea se ridică. Totuși, eu nu sunt de aceeași părere. Dacă m-ai lăsa, aș vorbi cu Simon...

– Asta n-o să schimbe cu nimic lucrurile. Fratele tău este chiar mai încăpățânat decât mine. Odată ce-și stabilește o traiectorie, el nu se abate, oricât de mult l-ar motiva cineva.

Nici să-l iubească nu părea să funcționeze. Cu toate că nu se putea împiedica. Își petrecuse ultima noaptea foindu-se în așternuturi, fiindu-i dor de el; se gândise la tot ce spusese, dorindu-și ceea ce nu putea avea. O parte din ea sperase ca el să apară în dimineața aceea și să o implore să se întoarcă acasă. Dacă ar fi venit acolo după ea, poate sacrificiul ei ar fi fost mai ușor.

Pentru că singurul lucru la care nu putea să spere era o păsuire. Ambiția lui Simon uzurpase întotdeauna totul – și pe oricine – în viața lui. Ea ar fi fost nebună să creadă că avea să renunțe la tot doar ca ea să poată continua să conducă organizația.

Nu conta că oamenii lui erau complet nerezonabili. Nu conta că el nu îi respecta nici pe ei, nici obiectivele lor, și că cedarea în fața lor însemna sfârșitul propriilor lui obiective de reformă. Era hotărât să-și dovedească valoarea în fața idiotului lui de bunic mort. Iar ea nu putea să facă absolut nimic ca să rezolve situația. Lacrimi se iviră în ochii ei, dar și le șterse cu disperare. Cu siguranță, plânsese destul în ultima zi cât să umple un lac... Trebuia să umple și un ocean? Dar cum să se abțină din plâns cu variantele jalnice pe care i le oferea viitorul?

Nu-l putea părăsi pe Simon. Chiar dacă era o chestiune ce se putea gestiona legal, nu avea să poată niciodată să divorțeze de el pentru că decizia asta ar însemna distrugerea aspirațiile lui politice. Dar puteau să trăiască separat. Ea se putea ocupa de moșia lui, în timp

ce el își petrecea timpul la Londra. Și, când se termina sesiunea și el se întorcea la țară, puteau continua să ducă vieți separate. Nu era ca și cum s-ar fi împiedicat unul de celălalt pe marea lui proprietate. Problema era că ea nu voia să-l părăsească sau să trăiască separat de el. Ea voia să fie soția lui, să-i poarte copiii, să trăiască în armonie cu el. Dar nu putea să facă așa ceva când asta însemna să-i permită să o dea deoparte. Cât timp trebuia să mai treacă înainte ca ea să devină ca mama lui... fragilă și distantă, rece și nepăsătoare? Cât timp trebuia să mai treacă mai înainte ca ea să devină exact ca el?

Un lacheu își făcu loc prin mulțime ca să se apropie de podium.

– Excelență, spuse el când ajunse lângă ea și Regina. Este un bărbat de la *The Times* care cere să ia parte la întâlnirea voastră.

Louisa își ținu răsuflarea.

– Poftim? Cum s-a aflat despre asta?

– Poate le-a spus domnul Fielden? șopti Regina.

– Înainte de întâlnirea cu el de mai devreme?

– Dumnezeule mare, sper că nu.

Louisa aruncă doar o privire spre locul în stătea domnul Fielden, viteaz și sumbru. Fusese de acord să rămână până după întâlnire, dar dezamăgirea lui era evidentă.

– Domnul Fielden nu pare genul care să se dea bine pe lângă presă de capul lui. Ea se întoarse spre lacheu. Spune-i domnului de la *The Times* să plece, te rog.

Încuviințând din cap, lacheul plecă, dar se întoarse câteva clipe mai târziu.

– Domnul refuză, Excelență. Spune că așteaptă să vină soțul dumneavoastră, ducele.

Ea se încruntă.

– Ducele nu ia parte la această adunare, indiferent de ce presupune presa. Așadar, spune-i să plece, altfel o să...

– Mă ocup eu de asta, spuse Marcus, atras de discuție.

După ce ei plecară, ea rămase acolo, într-o sâcâitoare stare de agitație.

– Mă întreb cum de au aflat cei de la *The Times*. Dacă una dintre doamnele noastre le-a spus, jur că o să aflu.

– Cum? întrebă Regina. Oricum nu o să mai faci parte din Societatea Doamnelor din Londra.

Inima Louisei i se opri pentru o clipă în piept.

– Fir-ar să fie! Se uită lung spre mulțime, cu lacrimi în ochi. Membrele organizației erau așezate la locurile lor și o priveau nerăbdătoare. Mai bine să termine odată, înainte să se frângă în bucățele. Presupun că este timpul să încep.

Regina încuviință din cap și se duse să se așeze în primul rând.

Cu un gol în stomac, Louisa își ocupă locul de pe podium și aștepta până când mulțimea făcu liniște.

– Bună dimineața, doamnelor. Apreciez mult că ați venit azi aici. Cu multă tristețe și regret trebuie să anunț...

– ... Că soțul ei a întârziat nepermis de mult, încheie o voce din partea din spate a încăperii.

Cuvintele îi rămaseră suspendate pe buze, și privi lung spre Simon, care se grăbea să vină în față, cu câțiva bărbați în urma lui. Arăta obosit, în timp ce făcea semne spre scaune, iar însoțitorii lui se așezară pe locurile găsite goale.

Ea se încordă, neștiind ce să creadă. El chiar îndrăznea să-i preia ședința? După ce o forțase să o țină?

Când el ajunse la podium, ea murmură:

– Cine sunt oamenii ăștia?

– Reprezentanți ai presei, spuse el cu voce scăzută. Îmi pare rău... intenționam să ajung acum o oră, dar am avut ceva dificultăți în a scăpa de Sidmouth și de Castlereagh.

– Dacă ai impresia că o să-ți permit să folosești adunarea mea pentru scopurile tale politice...

– Ai încredere în mine. Îi luă mâna și o strânse cu putere. Lasă-mă să-mi spun părerea, de acord? Promit că nu o să regreți, dragostea mea.

Cuvintele „dragostea mea" o luară prin surprindere. Se uită fix la el. Părea mult diferit de cum îl lăsase cu o zi în urmă în biroul lui. Însuflețirea de pe chipul lui împrumuta frumoșilor lui ochi albaștri o nouă strălucire. Și zâmbea atât de cald, încât nu se putu să nu se aprindă și înăuntrul ei o scânteie. Cu inima bătându-i nebunește în piept, ea încuviință din cap, apoi se întoarse împreună cu el să înfrunte mulțimea care tot murmura. Ea îl zări pe fratele ei stând în spate, cu un zâmbet aprobator pe buze, ceea ce îi întări speranța.

Simon își drese glasul, și mulțimea făcu liniște.

– Așa cum a spus soția mea, apreciem mult că ați venit astăzi aici. Pentru că suntem bucuroși să anunțăm că o să ne alăturăm Societății Doamnelor din Londra în susținerea domnului Thomas Fielden la viitoarele alegeri parțiale.

Louisei i se tăie răsuflarea și aruncă o privire lungă spre Simon, căci abia dacă putea să-și creadă urechilor. La urma urmei, el îl susținea pe domnul Fielden?

Ca răspuns la șocul ei, Simon îi făcu cu ochiul... Îi făcu cu ochiul, dintre toate lucrurile! Apoi, îi strânse din nou mâna și continuă:

– Vreți să veniți până la podium, domnule Fielden?

Domnul Fielden se ridică, arătând la fel de nedumerit ca ea, și își croi drum în față în mijlocul aplauzelor și al murmurului general de aprobare îngânat de doamne. Louisa aruncă în treacăt o privire furișă spre jurnaliști, care scriau frenetic în carnețelele lor.

Când bărbatul ajunse la podium, Simon îi luă mâna și o scutură cu putere, apoi reveni la podium.

– Suntem încrezători că domnul Fielden o să fie o valoare pentru Camera Comunelor, ținând cont mai ales de interesul lui neobosit față de reforma închisorilor. Făcu un pas înapoi. Doriți să spuneți câteva cuvinte, domnule?

– Vă mulțumesc, Excelență.

Domnul Fielden se apropie de podium. Spre meritul lui, omul era în stare să gândească de capul lui, pentru că ținu un discurs concis în care își expuse limpede obiectivele. În tot acel timp, Louisa rămase încremenită, strivind cu mâna ei mâna lui Simon. Asta însemna că îi venise mintea la cap?

Domnul Fielden își termină discursul, apoi se întoarse la locul lui în mijlocul aplauzelor entuziasmate. Simon o trase pe Louisa înapoi spre podium.

– În ultimele săptămâni, am avut marea plăcere să o urmăresc pe soția mea la conducerea acestei minunate organizații. În acest timp, cauza ei a devenit și a mea. De aceea, am plăcerea să anunț că, începând de azi, bunul meu prieten Robert Peel a acceptat să conducă o comisie parlamentară pentru elaborarea unui proiect de lege pentru legea închisorilor.

O tăcere mormântală se lăsă în sală. Apoi, doamnele se ridicară împreună și începură să bată furtunos din palme. Genunchii Louisei tremurară sub greutatea emoțiilor dezlănțuite, iar Simon o prinse de talie ca să o liniștească.

– Îmi pare rău că a trebuit să afli așa, dragostea mea, murmură el. Am vrut să-ți spun înainte ca adunarea să înceapă, dar am avut o zi plină de întâlniri și abia am reușit să ajung aici, conducând nebunește un faeton prin Hyde Park.

– N-ai de ce să te scuzi, stai liniștit! spuse ea tulburată. Un proiect de lege pentru închisori! Știi de cât timp insista pentru așa ceva? Nu știu ce ai făcut să obții asta, dar...

– O să-ți spun eu mai târziu, o întrerupse el. Dar, mai întâi, trebuie să terminăm aici.

Aplauzele începură să se stingă, iar ea se ridică pe vârfuri ca să-i șoptească la ureche:

– Asta înseamnă că nu trebuie să-mi dau demisia din Societatea Doamnele din Londra, nu-i așa?

El îi zâmbi strengărește, chiar dacă în ochii lui se vedea remușcarea.

– Și să le lăsăm de izbeliște acum, când sunt la un pas de realizarea celui mai înalt țel? La ce te gândești, femeie?

Îi crescu inima în piept. „Mă gândesc că te iubesc."

Simon se întoarse spre mulțime.

– Și acum, o să-i las podiumul soției mele, să continue ședința, din moment ce nu sunt încă membru oficial al Societății Doamnelor din Londra.

Cuvintele lui provocară câteva râsete, în timp ce Louisa păși pe podium.

– Mă tem că orice alte cuvinte pe care le-aș putea rosti eu nu se pot compara cu aceste vești minunate. Dar, înainte să suspendăm ședința, vreau să-i mulțumesc ducelui din tot sufletul. Schiță spre el un zâmbet plin de dragoste. Pentru că astăzi, m-a făcut peste măsură de mândră că sunt soția lui. În mijlocul altor ropote de aplauze, ea suspendă ședința. Până să apuce să rămână singură cu soțul ei, mai trecu o oră. Reporterii îl asaltară cu întrebări, la care răspunse cu obișnuitul lui aplomb. Între timp, ea fu ocupată cu membrele quaker și cu membrele organizației ei, care îi mulțumiră. Se simțea aproape vinovată să le accepte mulțumirile. Simon îl convinsese pe Robert Peel să formeze comisia, era sigură de asta.

Apoi, Lady Trusbut își croi drum spre Louisa, urmată de soțul ei.

– Ce victorie, draga mea! O victorie absolută! jubilă ea. Abia aștept să le spun fetelor. Opal o să fie de-a dreptul înnebunită de bucurie. Ea se aplecă mai aproape. Știi, este cea care a încurajat cel mai mult participarea mea la grupul tău. Din cauza aversiunii ei față de cuști.

Louisa râse.

– Atunci, mulțumește-i lui Opal din partea mea. O strânse de mână pe Lady Trusbut. Pentru că suntem încântate să avem sprijinul vostru. Al tău și al soțului tău.

Privind iute în jur după Lord Trusbut, Louisa îl zări stând deoparte, lângă Simon, absorbiți într-o discuție secretoasă. Când cei doi bărbați încheiară și se întoarseră la soțiile lor, Lord Trusbut zâmbea cu gura până la urechi.

– Vino, draga mea, îi spuse Lord Trusbut soției lui când se apropiară. Trebuie să plecăm. I-am promis lui Fielden că o să ne oprim la el acasă pentru a pune la punct strategia. Când Lady Trusbut păru a da să protesteze pentru că plecau atât de devreme, el adăugă, cu ochi sclipitori: Și domnul Fielden are perușI. Trei bucăți.

Fu de ajuns pentru ca Lady Trusbut să ciripească un rămas-bun și să-l ia de brat pe soțul ei. Înainte ca Lord Trusbut să plece, el încuviință din cap aprobator spre Simon.

– Ne vedem mâine la Westminster, ca să ne întâlnim cu Liverpool, Peel și Canning.

Liverpool, Peel și Canning? Ea se uită lung la Simon. Era un grup ciudat, nu? Din fericire, Regina îi conducea deja spre ieșire pe rătăciți. Ea făcu o pauză ca să-i trimită un sărut Louisei, apoi părăsi sala de bal și închise ușile.

În sfârșit, Louisa și Simon erau singuri. Cu inima plină de fericire, îl întrebă cu sufletul la gură:

– Despre ce vorbea Lord Trusbut?

– Nu este pe deplin stabilit, dar se formează un nou guvern.

– Liverpool își dă demisia?

– Nu. Sidmouth și Castlereagh își dau demisia. Nu încă, dar în curând. N-au de ales.

Ea îl privi uimită.

– Dar asta înseamnă...

– Că nu o să fiu prim-ministru. Îi zâmbi. Oricum, o să mai dureze ceva. O să fiu ministru al apărării în cabinetul lui Liverpool. Cu Peel ministru interne și Canning ministru de externe – de îndată ce îl convingem pe rege.

– D... dar cum s-a întâmplat?

El îi relată conversația avută cu Trusbut și îi dezvălui că schimbarea plutea în aer de mai mult timp.

Totuși, nu explica și ce voia ea să știe cu adevărat.

– Și tu ești fericit cu asta? Vreau să spun, să nu fii prim-ministru?

Zâmbetul pe care îl schiță spre ea părea autentic.

– Bine, de fapt. Ai avut dreptate... încercam doar să-i demonstrez bunicului cine sunt. Dar, dacă mi-aș fi vândut sufletul lui Sidmouth și lui Castlereagh, aș fi regretat toată viața. Bunicul Monteith era

dintr-o altă epocă, așa cum sunt și ei. Dar locul meu nu era acolo. El îi luă mâna. Locul meu este aici. Cu tine.

Speranța crescu în pieptul ei.

– Ce te-a făcut să te răzgândești?

– Trebuie să întrebi? spuse el răgușit. Da, cred că da. El îi mângâie mâna. Practic, au fost mai multe lucruri. Primul, am găsit certificatul de căsătorie al unchiului Tobias printre hârtiile bunicii. Împreună cu scrisoarea asta.

Uimită, ea privi cum el scoase o foaie cu marginile arse din buzunarul hainei și i-o întinse. Ea o citi repede. Adresată bunicii lui Simon, începea cu relatarea unchiului despre cum ajunse în prag de moarte.

Dar ultimele două paragrafe o făcură să simtă un junghi în inimă:

Trimit asta în speranța că tu poți să-l convingi pe tata să facă ce este drept pentru soția mea dragă și pentru fiul meu. Ca moștenitori legitimi ai mei, ei ar trebui să primească orice moștenire li se cuvine după moartea mea. Știu că tata nu înțelege alegerea mea, dar asta este din cauză că el se teme de dragoste prea mult ca să se bucure de ea. În schimb, își aduce o slabă consolare prin realizările lui. Dar spune-i că mor fericit știind că, pentru o scurtă perioadă de timp, am avut cel mai bun lucru pe care-l poate cere un bărbat în lumea asta schimbătoare: o femeie pe care să o iubesc.

Fiul tău credincios,

Tobias Hunt

O usturau ochii de la lacrimi în timp ce îi înapoie scrisoarea lui Simon. El o luă și spuse cu voce înăbușită:

– Se pare că bunica a încercat să-l convingă pe bunicul, iar el a aruncat documentele în foc. Ea le-a salvat, probabil, și le-a păstrat în toți anii ăștia. Poți să-ți imaginezi ce am simțit când am citit asta. Mi s-a întipărit în creier ce mi-ai pus. Și știam fără nici o îndoială că eram deja pe cale să devin ca bunicul meu – dacă nu erai tu.

O lacrimă se prelinse pe obrazul ei.

– Nu cred asta. Întotdeauna am avut încredere că tu ai putea să fii un bărbat mai bun dacă alegeai să fii.

– Și cuvintele tale mi-au chinuit conștiința de când le-ai rostit. Îi ridică mâinile la buze și i le sărută. Într-adevăr, asta m-a făcut să mă răzgândesc. Asta și teama de a te pierde.

– Nu m-ai fi pierdut.

– Nu? Ai prea multă integritate ca să trăiești cu un bărbat căruia îi lipsește așa ceva. Și nu aș fi putut îndura să văd cum femeia pe care o iubesc își pierde respectul față de mine – „compromis peste compromis, peste compromis."

Reacția lui la cuvintele ei îi ajunse la inimă. Apoi, asimilă și restul cuvintelor.

– Femeia pe care o iubești?

Lacrimi de fericire îi provocară un nod în gât. El o luă în brațe, iar în ochii lui era dureros de multă tandrețe.

– Te iubesc cu adevărat. Cred că te iubesc de ani de zile. Dar eram înspăimântat de asta, așa cum ai spus... înspăimântat că faptul că te iubesc ar însemna că bunicul a avut dreptate când spunea despre mine că eram sclavul pasiunilor mele. El avea, probabil, dreptate – și nu-mi pasă. Pentru că tu ești „cel mai bun lucru pe care îl poate cere un bărbat".

Apoi o sărută, cu genul de afecțiune fină și dulce care hrănea sufletul înfometat al unei femei. Când, în sfârșit, el se retrase, ea înțelese de ce poeții vorbeau despre inimi care explodau de bucurie. Pentru că mai mult ca sigur inima ei părea a sta să explodeze în orice minut.

– Hai, scumpo, să mergem acasă, spuse el.

Ea nu rezistă să nu îl tachineze.

– Este o rugăminte? Sau o poruncă?

Ochii lui străluciră spre ea, în timp ce o conduse spre ușă.

– Tu ce crezi?

– Cred că este un lucru bun că nu te-ai căsătorit cu mine acum șapte ani, spuse ea ametită de fericire. Nu sunt sigură că m-aș fi putut descurca atunci cu tine.

Privirea lui o făcu să-i clocotească sângele în vene.

– Și crezi că poți să te descurci cu mine acum?

– Nu. Când el râse, ea adăugă: Dar cu siguranță o să mă bucur de fiecare clipă încercând.

Epilog

Dragul meu văr,

Prietena mea stă să nască la reședința Foxmoor mai degrabă decât la moșia de la țară a soțului ei. Nu voia să fie departe, în timp ce parlamentul era în sesiune, și bănuiesc că nici ducele n-a vrut ca ea să fie departe. Nu că este drăguț? Ea spune că el plănuiește pentru botez o petrecere care să rivalizeze cu petrecerea de încoronare a regelui. Mi-e teamă că glumește doar pe jumătate.

Verișoara ta,

Charlotte

Simon se plimba nervos pe coridorul din afara dormitorului soției lui. Raji făcea același lucru lângă el. Nici unul din ei nu părea fericit.

– Cel puțin, țipătul s-a oprit, mormăi Simon către Raji.

Țipătul soției lui și cel al animalului lui său de companie. Ar fi trebuit să-l alunge pe Raji în birou, așa cum Louisa îl alungase pe Simon pe coridor. Dar el avea nevoie de companie.

– Afurisiți de doctori, îi spuse Simon lui Raji. Trebuia ea să decidă ca doctorul închisorii să îl aducă pe lume pe copilul nostru. Nu putea să-l lase pe doctorul meu competent să o asiste. A ținut să nască doar cu bărbatul cu care a născut Betsy.

Raji clănțăni drept răspuns, apoi îl apucă de picior pe Simon.

– Măcar doctorul meu nu m-ar fi dat afară din cameră. Tot ce făceam era să-l implor pe omul acela să-i oprească durerea. Ce-i rău în asta? Simon îl ridică pe ștrengar, având nevoie să-și țină mâinile ocupate ca să nu dea cu pumnul în perete. A spus că o agit. Eu pe ea? Ea îmi pune capăt zilelor! Au trecut paisprezece ore blestemate. Totuși, de cât timp este nevoie ca să naști un copil?

Ușa se deschise, și doctorul se ivi în prag, zâmbind cu gura până la urechi.

– Aveți un băiat frumos și sănătos, Excelență.

Simon își recăpătă suflul și îl strânse atât de tare pe Raji, încât sărmanul împielițat protestă.

– Și Louisa? Este...?

– Este bine. Obosită, dar asta era de așteptat.

Lacrimile se iviră în ochii lui Simon.

– Mulțumesc lui Dumnezeu!

Se îndreptă spre ușă, apoi se opri și-l împinse pe Raji în mâinile doctorului.

– Așteptați! strigă doctorul. Ce să fac eu cu el?

– Doar nu-l lăsa să intre aici, atâta tot, spuse Simon.

Când intră în cameră și închise ușa după el, îl auzi pe doctor murmurând:

– Nici nu aveam de gând.

Regina o ajuta pe asistentă să-l curețe pe fiul lui, dar Simon avea ochi doar pentru soția lui, care stătea culcată pe marginea patului. N-o mai văzuse atât de palidă, atât de sleită de puteri. Atât de al naibii de frumoasă.

Se grăbi spre ea și o apucă de mână.

– Nu o să mai avem altul, îți jur. O să folosim bureței și orice e nevoie și o să urmărim fazele lunii...

– Nu fi ridicol, spuse ea cu o urmă de zâmbet. Nu o să facem așa ceva. Îi luă mâna și o puse în dreptul inimii ei. Știi, n-a fost chiar atât de rău.

– Ai țipat! Raji aproape și-a ieșit din minți când te-a auzit.

– Și tu? îl necăji ea.

– Eu îmi ieșisem oricum complet din minți. Vocea lui deveni răgușită. Nu te-am auzit niciodată țipând așa.

– Ai țipa și tu dacă cineva ar încerca să-și facă loc ca să iasă afară din pântecul tău. Ochii ei sclipiră spre el. Dar date fiind manierele tale, cred că data viitoare o să te izgonesc într-o cameră îndepărtată. La Shropshire, poate.

– Nu este deloc amuzant, mormăi el. Mi-a fost teamă să nu te pierd.

Ea îi cuprinse chipul între mâini, cu un zâmbet duios.

– Știu. Dar nu era să las ceva atât de prostesc precum chinurile nașterii unui copil să mă împiedice să-mi petrec viața cu tine. Când Regina se apropie și puse copilul în brațele Louisei, ea adăugă: Și cu fiul nostru.

Simon simți un nod în gât. Fiul lor. În sfârșit, își dădu seama. Avea un fiu. Se aplecă mai aproape ca să se uite la mititelul care se tot agita, la ochii închiși și la gura ca o cireașă, apoi clipi repede și des pentru a-și reține lacrimile.

– Este absolut perfect.

– Bineînțeles. Că doar este al tău, nu?

Simon se înecă de râs și se simți amețit. Atinse pumnul micuț, și degetele mici se închiseră în jurul degetului lui, strângând surprinzător de tare.

– Acum, spune-mi, ce s-a întâmplat? zise Louisa cu nerăbdare.

– Ce s-a întâmplat unde? replică el, ocupat să se minuneze de fiul lui.

– Cu legea închisorilor! A trecut de a doua lectură?

Dumnezeule mare, uitase complet unde era când ea intrase în travaliu.

– Da, Ioana d'Arc. A trecut. Tocmai anunțaseră când servitorul m-a chemat acasă.

– Asta înseamnă că este sigur că o să devină o lege a parlamentului. Ea îl privi lung, cu ochii luminoși. Oh, domnul Fielden și-a ținut discursul? Cel pe care l-am scris pentru el?

– Bineînțeles! Și a fost un discurs la fel de răvășitor ca femeia care l-a scris. O prinse de sub bărbie. Ești o femeie cu totul aparte. Abia ai născut primul nostru copil, și tu la asta te gândești?

– Nu numai la asta. Ea zâmbi ușor. Vreau să aflu noutăți și despre vărul nostru. Regina a spus că astăzi urma să se ia decizia privind titlul lui. Nu mă așteptam să se întâmple așa repede...

– În sfârșit, regele și-a ținut una dintre promisiuni, dacă-ți vine să crezi. S-a lamentat un pic, dar, după modul în care eu și Trusbut l-am forțat să-și schimbe cabinetul anul trecut, știa că nu trebuia să mă supere în ceea ce privea titlul lui Colin. I-am spus că voiam să termine cât mai repede și s-a asigurat că așa are să se întâmple.

– Așadar?

– Colin este acum oficial conte de Monteith. El îi aruncă o privire. Și bunicul meu se răsucește acum oficial în mormânt.

– Bine. Ea zâmbi spre fiul lor. Sper să se răsucească de zeci de ori până crește băiatul nostru. Pentru că micul John David Henry Augustus o să fie un prim-ministru mult mai progresist decât a fost vreodată bunicul tău afurisit.

– Nici un fiu de-al meu nu o să fie vreodată prim-ministru, spuse Simon serios.

Ea îl privi amuzată.

– De ce nu?

– Pentru că vreau ceva mai bun pentru el.

– Cum ar fi?

Cu inima plină de fericire, el apăsă un sărut pe fruntea ei asudată.

– Asta, scumpo. O dragoste profundă și de durată.

Ea îl privi lung, cu ochi luminoși.

– De ce nu ar putea să le aibă pe amândouă? Tu le ai.

– Ah, dar eu am fost norocos, și mă îndoiesc că povestea se va repeta. Politica, în general, nu contribuie la căsnicii fericite. Gândește-te la cea a bunicului meu.

– Care a decurs prost pentru că el era așa un monstru.

– Poate. El se uită lung la fiul lui. Sau poate politica creează bărbați ca el... mici Napoleoni triști care nu pot să nu controleze totul, chiar și viețile lor private. Ceea ce înseamnă că ei trebuie să bată pe oricine nu pot controla. Mângâind părul soției lui, Simon se minună din nou de norocul lui. Oricum ar fi, dacă eu ar trebui să aleg între o căsătorie fericită și un viitor în politică pentru fiul meu, căsătoria fericită ar câștiga detașat.

Luă copilul de la Louisa și îl ținu pentru prima dată în brațe, cu un nod în gât de emoție. Viața era frumoasă.

– Pentru că, așa cum a spus odată unchiul Tobias, cel mai bun lucru pe care îl poate cere un bărbat în lumea asta schimbătoare este o femeie pe care să o iubească.

Nota autoarei

Recunosc, am falsificat ușor istoria în această carte, deși nu atât de mult pe cât ați crede. Bineînțeles că nu a existat nici un Simon ca ministru al apărării, iar Lord Monteith este un prim-ministru inventat (slavă Cerului). Dar multe alte personaje politice și evenimente istorice sunt reale (deși, recunosc, nu fac evenimentele să fie mai dramatice). Lord Sidmouth chiar a demisionat din funcția de ministru de interne în 1822, incapabil să-și revină de pe urma reacției de după masacrul Peterloo. Și, în timp ce Lord Castlereagh nu a demisionat niciodată – s-a sinucis în 1822 –, Liverpool i-a înlocuit pe el și pe Sidmouth cu miniștri mai progresiști decât predecesorii lor.

Sir Robert Peel (în timpul perioadei în care se petrece acțiunea din cartea mea, el nu își câștigase încă titlul) chiar a devenit ministru de interne și a ajutat la adoptarea Legii închisorilor, în 1823. George Canning chiar a devenit ministru de externe.

Iar noul cabinetul îmbunătățit a reușit, după ce Liverpool s-a retras definitiv, în 1827, să adopte ceea ce dorea Simon să implementeze în cartea mea: reforma parlamentară, care a afectat modul în care oamenii era aleși în Camera Comunelor și, prin urmare, cât de multă influență avea aristocrația asupra legislației. Actul de reformă din 1832 a fost considerat revoluționar pentru timpul său. Probabil nu vă surprinde să aflați că Lord Sidmouth, care încă avea influență în anul 1832, a votat împotriva acestui lucru.

Alte frânturi de istorie reală din această carte se regăsesc în informațiile despre Newgate și în reforma închisorilor. Asociația doamnei Fry a schimbat cu adevărat modul în care erau administrate închisorile, iar cumnatul ei a servit în Camera Comunelor. Iar Louisa n-ar fi fost prima ducesă care să se amestece în politică. Cu mult înainte de epoca reprezentată în cartea mea, Georgiana, ducesa de Devonshire, a pus în încurcătură partidul politic al soțului său, împreună cu toate prietenele ei.

Din păcate, informațiile legate de moartea prințesei Charlotte sunt, de asemenea, adevărate – aceasta a murit în chinuri groaznice,